

Giới thiệu Độc Thiếp Năm Quyền

Câu chuyện hay Độc Thiếp Năm Quyền của tác giả Cần Du thuộc truyện ngôn tình sắc nói về nàng bị phụ mẫu thân sinh và muội muội phản bội, lại còn bị bọn họ và cả tên trượng phu bạc tình đáng chết của nàng, chung tay sát hại.

Khi nàng sống lại còn bị lão bà bà kia giết người đoạt mệnh, giống như nàng đã gây ra oán hận tày trời với vị Nhị lão phu nhân của Hầu phủ, Chu Quân Uyển.

Kiếp thứ nhất, nàng chết oan ức trong tay những kẻ được gọi là “tướng công” và “người thân” của nàng, chết không nhắm mắt.

Đời này, độc truyện sẽ rõ nàng thế, không tin bất kỳ kẻ nào nữa!

Nàng tàn nhẫn hoạn (thiến) trượng phu, bày kế đe dọa Lão bà bà, nụ cười đẹp như hoa đùa giỡn mọi người trong lòng bàn tay!

Nàng trả thù người thân, hành hạ người nàng yêu, cười nói thản nhiên lạnh lùng coi bọn chúng như cún vầy đuôi mừng chủ.

Thế phải khiến cho những kẻ nợ nàng biết rằng, thiện ác đến cuối cùng cũng sẽ có quả báo. Nếu ông trời không báo thì nàng cũng sẽ báo thù sau khi xuyên không. Nhưng nàng lại không hề nghĩ rằng, “Thất chi đông ngưng, thu chi tang du.”. Trong chốn u minh đều tự ắt có thiên ý, trời cao cuối cùng cũng không quên nàng!

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp Năm Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Mở Đầu (Thượng)

" Phụ thân hỏi con lần cuối cùng, thật sự con lại dễ dàng tha thứ cho nữ nhân khác mà không tha thứ cho muội muội ruột của con sao? Còn vì thế mà muốn đuổi cả phụ mẫu thân sinh của con ra ngoài, con không sợ bị trời đánh à? Hừ, có phải con cho rằng mình đã đủ lòng đủ cánh cứng cáp rồi phải không, nên phụ thân hết cách với con ư? Nói thật cho con biết, trong ly rượu thịnh tội của muội muội mà con vừa mới uống, đã bị phụ thân hạ độc rồi. Còn hài tử trong bụng muội muội con vẫn còn ở đấy, mẫu thân con vốn không hề mang thuốc sảy thai đến cho nó uống, con ngu ngốc nhưng phụ mẫu của con không hề ngu ngốc! Ngày hôm nay, con đồng ý để muội muội con bước vào Thái gia thì tốt, không đồng ý cũng phải đồng ý. Nếu không còn chỉ còn cách chờ độc phát tác rồi bỏ mình mà thôi, đừng mơ tưởng rằng phụ thân sẽ cho con thuốc giải độc!"

Dưới ánh nến mờ, một nam nhân tuổi chừng năm mươi, thân hình béo mập vô cùng không tương xứng với bộ trường sam băng tơ lụa mặc trên người. Lâm cho người khác cảm thấy bộ y phục kia là do ông ta mượn của kẻ khác mặc để đến đây hung dữ tra hỏi.

Thẩm Lương nửa quỳ nửa nằm trên mặt đất, mặc dù không thể cử động, nhưng ánh mắt nhìn về phía ông ta lại sắc lạnh như một thanh kiếm vừa rút ra khỏi vỏ, không thể lạnh hơn được nữa. “Thế này mới là vong ân phụ nghĩa, muội muội thật vô sỉ không ai bằng, còn phụ mẫu ích vì lòng riêng thấy lợi là ham. Cho dù là bị ông trời đánh, mặc kệ có bị phát độc mà chết, ta cũng không muốn ở cùng với các người dưới một mái nhà! Các người rút đi cho ta, lập tức đi ngay, từ nay về sau cũng không được bước chân vào cửa nhà ta một bước. Nếu không đừng trách ta không khách sáo, sẽ đi báo quan rằng các người tự ý xông vào nhà người khác đấy!”

Muội muội ruột thịt sao? Phụ mẫu thân sinh ư? Hừ!

Ánh mắt lạnh lùng của Thẩm Lương lướt qua ông ta, đây cũng chính là bộ mặt thật xấu xa háms lợi của người mà nàng gọi là phụ thân, Thẩm Thiêm Tài. Ánh mắt lại lướt đến người bên cạnh, kẻ mà nàng gọi là mẫu thân, Đỗ thị có chút xấu hổ và chột dạ, còn không đánh nhìn thẳng vào nàng. Cuối cùng, ánh mắt của nàng mới chuyển về phía người đang quỳ trên đất, nhìn khuôn mặt này còn có nét trẻ con, cũng không hơn mười bốn mười lăm tuổi là bao. Y phục màu trắng mặc trên người, cài vài cây trâm bạc trên tóc, người thiếu nữ trông rất diễm đạm đáng yêu.

Người con gái này, nói là ít thì cũng có đến năm phần giống nàng, không phải ai khác chính là muội muội cùng phụ mẫu với nàng. Trong người nàng ta cũng chảy dòng máu như nàng, mà nàng lại rất yêu thương muội muội. Không tiếc của, bỏ ra rất nhiều tiền mời danh sư về dạy cho nàng ta đọc sách viết chữ, cầm kỳ thi họa. Một lòng muốn nuôi dưỡng muội muội thành một tiểu thư khuê các, để nàng ta có thể gả cho một người tốt. Không cần phải sống khổ cực như nàng năm xưa như vậy, muội muội duy nhất của nàng, Thẩm Băng!

Chỉ mới trong một ngày, Thẩm Lương còn cảm thấy mình vô cùng may mắn, coi như kiếp này nàng không hài tử, không có phúc làm mẫu thân. Nhưng trời cao đối đãi với nàng không tệ, bởi vì đã ban cho nàng một tri kỷ cũng chính là muội muội tốt này của nàng. Nhưng sao ông trời lại lập tức giáng cho nàng một bạt tai như vậy, làm cho nàng biết rằng, rốt cuộc nàng đã sai hết rồi!

Bị Thẩm Lương nhìn chăm chăm như vậy, khuôn mặt vốn trắng bệch vì chột dạ, Thẩm Băng đã run rẩy nay càng run rẩy dữ dội hơn. Rất lâu sau mới

nghe sợ hãi nói: “Tỷ tỷ, muội thật sự biết sai rồi. . . Muội không nên có tình cảm quá phận với tỷ phu, cũng không nên quá phép như vậy, khi chưa được tỷ đồng ý lại càng không nên cùng với tỷ phu. . . Dù là nói thế nào, thì ngàn vạn sai lầm đều là lỗi của muội, tỷ tỷ đối xử với muội như vậy là ân trọng như núi, mà muội lại đối xử với tỷ như vậy, thật sự xin lỗi tỷ. . . Muội thật sự biết sai rồi, từ trước đến giờ tỷ luôn yêu thương muội nhất, cầu xin tỷ tỷ hãy tha thứ cho muội lần này thôi, chấp nhận lời phụ thân. Nếu không thật sự tỷ tỷ sẽ mất mạng. . . Muội xin đảm bảo sau khi vào sẽ không bao giờ đòi hỏi gì với tỷ tỷ, nhất định cũng sẽ không bao giờ phản tranh với tỷ, mọi việc đều nghe theo lời tỷ tỷ, sẽ là như vậy. . . Cầu xin tỷ hãy gật đầu đồng ý với phụ thân đi, bằng không nếu tỷ không đồng ý, có thể sẽ. . .”

Cái gì gọi là ‘không nên có tình cảm quá phận với tỷ phu, cũng không nên quá phép như vậy’? Cái gì còn gọi là ‘khi chưa được tỷ đồng ý lại càng không nên cùng với tỷ phu. . .’?

Tại nghe những lời Thẩm Băng nói, Thẩm Lương không nhịn được mà cười lạnh. Nơi đáy mắt đông đầy bi thương và sự giễu cợt, đây là Thẩm Băng đã biết sai rồi sao, thái độ thành tâm nhận lỗi đây ư? Hay là nàng ta vẫn cho rằng nàng chưa từng nghiêm túc đọc sách viết chữ, giống như trước khi gả vào Thôi gia, ngay cả tên họ nàng cũng không biết viết ư, cũng không nghĩ nàng biết “Phát hồ tình, chỉ hồ lễ” có nghĩa là gì ư?

*Phát hồ tình, chỉ hồ lễ : Ý nói có tình cảm với người khác phái nhưng vẫn giữ đúng lễ nghĩa

Nếu nàng sớm biết sẽ có một nàng ta sẽ cướp mất trượng phu của mình, còn ở sau lưng nàng mang thai hài tử của trượng phu. Làm cho nàng biết được cảm giác khi bị muội muội ruột thịt và người đầu gối tay ấp cùng lúc phản bội. Cuối cùng sau khi xảy ra chuyện, kể cả phụ mẫu nàng cũng không từ thủ đoạn, thậm chí là hạ độc nàng để ép nàng ngênh đón nàng ta vào cửa. . . Thì ngày đó dù quả thật nàng ta có bệnh chết trước mặt nàng, Thẩm Lương cũng sẽ không thêm tiếc mất một cái!

Chỉ tiếc, không có nhiều chữ ‘nếu’ như vậy, nàng giúp người lại hại chính mình, cuối cùng còn bị con sói mình tốt bụng cứu giúp quay lại cắn nàng một cái!

Nàng tiếp tục nhìn chằm chằm Thẩm Băng không hề chớp mắt. Thẩm Lương nghe thấy chính mình lạnh lùng hỏi từng chữ: “Có phải muội cho rằng tỷ chưa từng nghiêm túc đọc sách, cho nên cũng không biết ‘phát hồ tình, chỉ hồ lễ’ có nghĩa gì sao? Tỷ bỏ ra một số tiền lớn mời danh sư dạy muội đọc sách viết chữ, là muốn dạy dỗ muội thành một tiểu thư khuê các. Để tương lai có thể gả cho một người tốt, không cần phải sống khổ cực như tỷ năm xưa. Chứ không phải để muội dùng những thứ này quyến rũ tỷ phu, muội không cần giả vờ trước mặt tỷ, cũng không cần làm bản lĩnh dạy của Thánh nhân, cũng đừng làm dở lỗ tai của tỷ!”

Đúng vậy, nàng chưa bao giờ nghiêm chỉnh đọc sách, trước khi gả vào Thôi gia, ngay cả tên họ của mình nàng cũng không biết viết. Nhưng bảy năm qua, vì việc buôn bán bị hạ nhân che giấu và các đối thủ cạnh tranh, hơn nữa gần đây ngài trượng phu Tú tài* của nàng càng giữ khoảng cách. Để tránh việc hấn chê nàng cả người mang mùi vị tiền bạc, giữa phu thê ngày càng xa cách, thật ra nàng đã âm thầm cố gắng đọc sách viết chữ. Đến tận bây giờ xem như cũng có một chút thành quả, nàng định mấy ngày nữa sẽ cho hắn một niềm vui bất ngờ. . . Đáng tiếc, lần đầu tiên nàng sử dụng đến học vấn lại là tình huống như thế này, buồn cười làm sao, đáng thương làm sao!

*Ngài Tú tài: Lệ thi hương ngày xưa ai trúng cách (đỗ) gọi là tú tài.

". Tỷ tạo điều kiện cho muội ăn ngon ở tốt, cảm y ngọc thực, có nô tỳ sai bảo, để muội trở thành một tiểu thư khuê các. Thậm chí chi phí ăn mặc của muội còn tốt hơn cả tỷ, đây chính là sự báo đáp của muội với tỷ sao? Muội quyến rũ trượng phu của tỷ, còn không bỏ qua việc lấy danh nghĩa nhận tội mà lừa tỷ uống rượu độc, buộc tỷ phải đồng ý đón muội vào cửa là cách muội báo đáp tỷ sao? Sớm biết muội là con sói hôm nay quay ngược lại cắn tỷ, thì ban đầu tỷ đã trơ mắt đứng nhìn muội bệnh chết rồi! Muội còn mặt mũi cầu xin tỷ tha thứ sao, bắt tỷ cho phép muội qua cửa à, giải độc cho tỷ ư, lương tâm của muội có phải cũng bị chó ăn hết rồi không? Muội còn là người ư? Quả thật muội còn không bằng cảm thú!"

Thẩm Lương càng nói càng kích động, không che giấu sự tức giận ngập trời trong giọng điệu. Khiến cho Thẩm Băng vốn đã run rẩy nay nghe xong lại càng không khỏi run rẩy, lưng lay như lá rụng trong gió rét. Cuối cùng không chịu được sự xấu hổ, sợ hãi cúi thấp đầu xuống, một câu cũng không nói ra được.

Thẩm Thiêm Tài và Đổng thị ở một bên thấy vậy, liếc mắt nhìn nhau một cái, không khỏi sốt ruột. Đại nữ nhi mềm không được, rắn không xong, thà chết cũng không đồng ý để Tiểu nữ nhi đã mang thai hài tử của Đại hiền tể* bước vào nhà. Còn ra lệnh cưỡng chế cả nhà bọn họ dọn đi ngay lập tức, chẳng lẽ bọn họ lại muốn chuyển đi sao? Chuyển ra khỏi nhà cao cửa lớn của hiền tể trở lại căn nhà xấu xí chật hẹp của mình. Lại trở về ăn cơm rau dưa sống qua ngày như trước, cuộc sống thiếu thốn y phục, bọn họ hoàn toàn có thể từ bỏ cuộc sống ăn ngon mặc đẹp, có người hầu hạ như hiện nay sao?

*Đại hiền tể: Chồng của con gái đầu lòng.

Không được, bọn họ đường đường là nhạc phụ, nhạc mẫu của ngài Tú tài, hơn nữa xung quanh đây mười mấy dặm họ đều nổi tiếng là Lão thái gia và Lão thái thái của Thôi phủ giàu có. Sao có thể trở về cuộc sống nghèo khổ thấp hèn trước đây chứ? Thật sự không xứng đáng với thân phận tôn quý của bọn họ! Huống chi, bọn họ còn ba nhi tử vẫn chưa lấy vợ, nếu thật sự dọn đi, hài tử của họ làm sao có thể cưới được nữ nhân tốt, gia thế trong sạch đây? Bọn họ phải làm thế nào mới lấy được số tiền sinh lễ hậu hĩnh chứ?

Suy nghĩ vừa mới xuất hiện, Đổng thị đã không kiềm lòng lấy lời nói ngày hôm qua khi bà đã khuyên Thẩm Lương, nhắc lại khuyên nàng một lần nữa: "Lương Nhi, mẫu thân biết lần này con đã chịu uất ức, nhưng có có từng nghĩ, cô gia* ngày hôm nay đã là ngài Tú tài, xem như hẳn còn nhớ tình xưa nghĩa cũ, không lấy việc con bảy năm không sinh được hài tử để bỏ con. Nhưng không sớm thì muộn, hẳn cũng sẽ nạp người mới vào cửa để nối dõi tông đường. Chẳng lẽ con thật sự đồng ý nhìn gia nghiệp to lớn của Thôi gia do một tay con gây dựng lại rơi vào tay một nữ nhân khác sinh được nhi tử sao?

Thôi gia có được như hôm nay, thậm chí cô gia có thể thi đỗ Tú tài, đều là công lao của con mà? Chẳng lẽ con thật sự cam tâm sao, “nước phù sa không chảy vào ruộng người ngoài”. Muội muội của con và con đều cùng chảy một dòng máu, cũng là do mẫu thân đứt ruột đẻ ra. Đón nàng vào nhà, chẳng

phải so với việc nghênh đón nữ nhân khác còn tốt hơn gấp trăm lần sao? Huống chi trong bụng nàng đã có hài tử, chỉ cần đợi vài tháng nữa, con lập tức đã có cả nhi tử và ngoại sanh* rồi. Kể từ nay về sau, lòng của hiền tể đều ở bên cạnh con, cũng có thể chặn miệng người ngoài. Gia nghiệp to lớn này cũng sẽ không thể rơi vào tay người ngoài nữa, chẳng phải mọi chuyện đều tốt đó sao? Còn đồng ý đi, nếu không như thế độc được sẽ bộc phát đấy, dù phụ thân con cho con thuốc giải, chỉ sợ sẽ chậm mất. . . ”

*Cô gia, hiền tể: con rể

Ngoại sanh: cháu trai, con trai của chị em gái.

Thẩm Thiêm Tài lại tiếp tục đen mặt: “Nàng còn nói nhảm với nó nhiều như thế làm gì, nó là nữ nhi do ta sinh ra, ngày hôm nay ta hạ độc ép chết nó, ai có thể cấm ta đây?”

Nói xong qua về phía Thẩm Lương, hung dữ nói: “Bây giờ ta hỏi con lần cuối cùng, rốt cuộc con có đồng ý để muội muội gả vào Thôi gia làm thiếp hay không? Nếu con đồng ý, ta lập tức đưa cho con thuốc giải, nếu như con không đồng ý thì đừng trách phụ thân không niệm tình phụ tử. Dù sao không có nữ nhi như con thì ta cũng còn muội muội của con, chỉ cần hiền tể vẫn là ngài Tú tài, người nào gả cho hắn đối với ta mà nói cũng không hề khác nhau!”

Rồi lại quát tháo ra lệnh cho Thẩm Băng: “Còn không mau qua đây thề với tỷ tỷ, thề rằng cả đời này nhất định con sẽ kính trọng tỷ tỷ, giúp tỷ tỷ giữ được lòng của cô gia, giúp tỷ tỷ giữ chặt gia nghiệp to lớn này!”

Thẩm Băng nghe vậy, sắc mặt vốn đã trắng bệch miễn cưỡng tiến lên, không thể chống lại sức ảnh hưởng của Thẩm Thiêm Tài bao năm qua. đành phải vừa quỳ vừa lết đến trước mặt Thẩm Lương, chảy nước mắt, giọng nói run rẩy lắp bắp: “Đại tỷ, xin tỷ yên tâm, muội thề nhất định sẽ không tranh giành với tỷ, chắc chắn sẽ giữ lời thề, đời này đều nghe theo tỷ, tỷ nói cái gì thì là cái đó. . Tỷ tỷ, trước hết mau đồng ý với phụ thân đi, nếu không tỷ sẽ thực sự mất mạng đó . . . Hu hu hu. . . ”

Lúc đó, bởi vì Thẩm Lương phát độc, nên thần trí không rõ ràng, trong ánh nến mờ ảo nàng nhìn thấy phụ mẫu nói gì đó không ngừng, sắc mặt tham lam vô si. Lại nhìn thấy bộ dạng vô tội trước sau như một của Thẩm Băng, mà nàng từng thương yêu nhiều năm. Nói những lời vô si đáng khinh, lòng nàng hận không thể nhào đến nuốt hết bọn họ vào bụng để cả đời này họ không thể siêu sinh!

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp Năm Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Mở Đầu (Hạ)

Lời nguyện rửa độc ác nhất thoát ra khỏi miệng, nhưng trong lòng Thẩm Lương lại tự khuyên chính mình. Đồng ý với bọn họ đã, trước tiên cứ đồng ý với họ đi, chỉ cần qua được ngày hôm nay, nàng sẽ có cách trừng trị bọn họ. Có rất nhiều cách để khiến bọn sói đội lớp người này muốn sống không được, muốn chết cũng không xong. Nhưng dù nàng có tự khuyên nhủ bản thân, một lần lại một lần nữa thì nàng vẫn không thể nào đồng ý với họ, họ đều là người thân ruột thịt của nàng, tại sao vì tiền tài mà có thể mất hết tính người mưu hại nàng như vậy? Nàng còn phải đối xử như thế nào với họ đây, cho họ ăn ngon mặc đẹp, để mặc cho họ cười nhạo sau lưng về nàng với bọn hạ nhân. Lại để dàng tha thứ khi họ làm mưa làm gió ở nhà nàng, tôn xưng thành Lão thái gia và Lão thái thái. Vì ba tiểu đệ mà nàng bỏ ra rất nhiều tiền mời phu tử về, hy vọng về sau bọn họ có thể có được tiền đồ sáng lạng, nàng còn phải đối xử với bọn họ như thế nào nữa đây!

Nhất là Thẩm Băng, nàng còn phải yêu thương nàng ta đến mức nào? Từ góc độ nào đó mà nói, tình cảm của nàng đối với Thẩm Băng, thậm chí còn sâu hơn tình nghĩa phụ mẫu mấy phần! Năm đó, vì Thẩm Lương cố tình gả vào một nhà nghèo tay trắng, là Thôi gia, gả cho một người dân tầm thường. Đến nỗi làm phụ mẫu quyết liệt phản đối, nếu không có Thẩm Băng lúc đó mới tám tuổi lén lút đưa nàng đi, sau đó còn hái trộm hoa ở Liễu gia cho nàng. Nàng đến Thôi gia, tất nhiên không thể dựa vào tay nghề trồng hoa ngày xưa mà chống đỡ cái nhà đã nát này. Mẹ chồng nàng đã khổ cực cả đời chắc chắn cũng không chống đỡ nổi, và đương nhiên cũng không có cách nào chịu đựng được đến khi trượng phu nàng thi đỗ làm Tú tài. Nàng phải góp nhặt từng đồng, một tay gây dựng gia nghiệp to lớn của Thôi gia như vậy, trở thành gia đình giàu có nổi danh khắp mười dặm xung quanh.

Đối với Thẩm Băng, chẳng những Thẩm Lương có tình cảm tỷ muội, mà không hề muốn để nàng ta dẫm vào vết xe đổ của mình. Sống cực khổ chịu đựng vất vả như nàng năm xưa như vậy, cũng chính nàng đã chôn sâu sự cảm kích trong lòng. Cho nên ba năm trước đây khi phụ mẫu của nàng mang theo Thẩm Băng đang sốt cao và ba đệ đệ đến “làm khách”, nàng mới có thể ngầm cho phép họ ở lại, hơn nữa chi phí ăn mặc của Thẩm Băng so với đương kim Chủ mẫu của Thôi gia là nàng còn tốt hơn nhiều. Nhưng bây giờ Thẩm Băng lại tuyệt tình như vậy phản bội nàng! Đồ thị thật sự đã nói đúng, nàng sẽ dễ dàng nguyện ý tha thứ cho người ngoài vì sinh con cái. Nàng cũng sẽ không tha thứ cho muội muội ruột của mình, nếu không hôm qua sau khi nàng biết chuyện cũng đã không cho người mang thuốc sảy thai đến đưa cho Đồ thị để Thẩm Băng uống. Bây giờ điều duy nhất nàng hối hận nhất, chính là tại sao hôm qua nàng không tận mắt chứng kiến Thẩm Băng uống thuốc, để ngày hôm nay lại nhất thời mềm lòng, tới đây uống ly rượu mà Thẩm Băng gọi là "Rượu tạ lỗi"!

Muốn nàng chấp nhận Thẩm Băng, đồng ý với Thẩm Thiêm Tài và Đồ thị, cầu xin bọn họ tha cho nàng, nàng tha chịu chết còn hơn! Thẩm Thiêm Tài vẫn còn nói những lời tàn độc: “Rốt cuộc con có đồng ý hay không? Nếu như con không đồng ý nữa, chờ độc phát đến lục phủ ngũ tạng, có dùng thuốc giải

cũng sẽ không kịp nữa, lúc đó đừng trách lòng dạ phụ thân độc ác!"

Nếu như nói lúc vừa bắt đầu Thảm Thiêm Tài hạ độc Thảm Lương, cũng chỉ vì muốn buộc nàng đồng ý, định trước khi độc phát tác sẽ cho nàng uống thuốc giải. Nhưng đến mức này, hẳn đã thật sự nổi sát tâm, mặc kệ Thảm Lương có đồng ý đón Thảm Băng qua cửa hay không đều không cho nàng thuốc giải. Có người nào không biết gia nghiệp của Thôi gia lớn như vậy là do Đại nữ nhi một tay gây dựng? Chẳng lẽ muốn để hấn trợ mắt ra nhìn gia nghiệp này rơi và tay một nữ nhân sinh nhi tử khác sao? Vậy ông ta và ba nhi tử, tương lai chỉ có thể uống gió Tây Bắc thôi ư? Từ trước đến giờ Đại nữ nhi đều luôn mạnh mẽ, còn có tâm kế có thủ đoạn, ai có thể bảo đảm sau hôm nay nàng sẽ không tính món nợ cũ lẫn nợ mới một lượt với họ? Vì thế trực tiếp loại trừ khả năng này, đến lúc đó ông ta muốn đưa Tiểu nữ nhi lên, cũng càng dễ dàng hơn nhiều!

Đỗ thị và Thảm Băng thì đang khóc: “Lương Nhi, con hãy đồng ý đi, nếu không con sẽ thật sự mất mạng đó. . .”. “Tỷ tỷ, muội thật sự sẽ không tranh giành với tỷ, muội nhất định sẽ nghe theo lời tỷ mà, tỷ hãy đáp ứng phụ thân đi, van xin tỷ hãy đồng ý đi, đừng kéo dài nữa nếu không sẽ muộn mất.” Thảm Lương chợt nhớ tới, hôm qua sau khi nàng buồn bán từ bên ngoài vào. Thì bị Đỗ thị và Thảm Thiêm Tài gọi vào phòng, biết được Thảm Băng đã mang thai hải tử của tướng công nàng. Nàng thật sự muốn gặp Thôi Phóng một lần, nhưng lại không dám, nàng sợ hấn vừa thấy nàng sẽ nói với nàng rằng muốn đón Thảm Băng vào cửa. Cũng vì vậy mà nàng không biết thái độ của Thôi Phóng trước việc này thế nào, cũng chưa từng nghe qua bất kỳ lời giải thích nào của hấn.

Nàng yêu Thôi Phóng như thế, đến nỗi nàng không dám chứng thực chuyện này với hấn. Chỉ sợ nghe chính miệng hấn nói ra chuyện này là thật, nàng chỉ có thể lừa mình dối người tự an ủi bản thân, tất cả đều là lỗi của Thảm Băng. Chỉ cần đưa trẻ trong bụng Thảm Băng không còn, chỉ cần đuổi nàng ta ra ngoài, chuyện này tự nhiên cũng sẽ qua đi! Nhưng bây giờ, nàng sẽ chết, cho dù là chết, nàng cũng phải chết cho rõ ràng! "Ta muốn gặp. Thôi Phóng! Lập tức đi tìm chàng , ta muốn đối mặt hỏi chàng, chỉ cần chàng nói muốn Thảm Băng vào cửa, ta tuyệt đối không trái lời." Thảm Lương dần dần cảm thấy mình chẳng những không thể nhúc nhích, mà còn bắt đầu đau nhức trong bụng. Nàng biết độc được đang phát tác càng lúc càng phát ra kịch liệt, chẳng mấy chốc nàng sẽ chết thôi. Nhưng đến nước này, nàng nhất định phải gặp mặt Thôi Phóng một lần, nhất định phải chính tai nghe hấn tỏ rõ thái độ của hấn với chuyện này, nếu không nàng chết rồi cũng không thể nhắm mắt!

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp Năm Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Mở Đầu (Hạ)

Sau khi nghe xong yêu cầu của Thảm Lương, Đỗ thị lập tức muốn đứng dậy đi tìm Thôi Phóng. Theo ý nàng, Thôi Phóng chắc chắn sẽ vui vẻ đón Thảm Băng vào cửa, dù sao năm nay hấn cũng đã hai mươi sáu tuổi rồi, dưới gối cũng không có một đứa bé, ba đời Thôi gia đều có một đứa con, dùng những lời của người đọc sách mà nói, đây gọi là ‘Bất Hiếu Hữu Tam, Vô Vi Hậu Đại’*, đối với đại nữ nhi hấn có lòng cảm kích, lại có tình cảm sâu đậm, thế nhưng cũng không chịu nổi khát vọng muốn có một đứa con.

* : Theo Mạnh Tử, tội bất hiếu có ba loại, tội lớn nhất đó chính là không có con nối dõi.

“Ngươi quay trở lại cho lão tử!” Thảm Thiên Tài hét to, nhìn Thảm Lương cười lạnh, nói: “Ngươi cho rằng không có sự đồng ý của cô gia, chúng ta lại dám làm như thế đối với ngươi? Buổi sáng, ta đi tìm cô gia để nói chuyện này, mặc dù hấn không tỏ rõ thái độ, nhưng cũng không phản đối, rõ ràng là ngầm cho phép, chỉ là hấn nhớ tới tình nghĩa nhiều năm cho nên không đành lòng nói với ngươi thôi, nếu cô gia thật sự tự mình nói ra, ngươi cho rằng ngươi có thể phản đối? Cô gia nể mặt ngươi, cho nên mới để chúng ta nói với ngươi, cho ngươi mặt mũi mà ngươi không nhận, vậy thì đừng trách lão tử ta không khách khí. . . .”

“Ngươi nói vậy!” d!3ndan3quYdon Thảm Thiên Tài nói chưa xong đã bị âm thanh lạnh lùng của Thảm Lương cắt đứt: “Tướng công hấn sẽ không làm như vậy với ta, nhiều năm như vậy, bất kỳ chuyện gì hấn cũng thương lượng với ta, hấn tuyệt đối sẽ không làm như vậy, ngươi nói vậy!”

Thảm Lương thét chói tai, đồng thời tâm cũng theo đó mà chìm đến đáy cốc, những năm gần đây, mỗi khi có chuyện Thôi Phóng đều thương lượng cùng với nàng, nhưng lần này, dù sao hấn cũng đuối lý, với tính tình của hấn, lần này thật sự không tiện nói với nàng, cho nên mới phải ngầm cho phép Thảm Thiên Tài và Đỗ thị hành động.

Ngay sau đó nàng nghĩ đến những năm qua, nhất là hai năm gần đây hấn rất khát vọng có một đứa bé, mặc dù trước mặt nàng hấn chưa bao giờ nói rõ, vì nàng cầu y xin thuốc cũng chưa bao giờ dứt đoạn. Ban đêm trên giường cũng chưa bao giờ buông lỏng, điều này cũng có thể thấy được hấn có bao nhiêu khát vọng muốn có một đứa bé để truyền thừa hương khí. Cuối cùng vào ngày hôm nay, mặc kệ đứa bé đó ở trong bụng của nữ nhân nào, hấn cũng nhất định bảo vệ nữ nhân kia chu toàn!

Nghĩ đến đây, dường như Thảm Lương nhin không được nữa ghen ngào lên tiếng.

Chẳng lẽ nàng lại không muốn có một đứa bé chỉ thuộc về nàng mà Thôi Phóng thôi sao? Nàng gả vào Thôi gia đã được bảy năm, nàng cũng đã hai mươi hai tuổi rồi, chẳng lẽ nàng lại không muốn có một đứa bé của chính mình hay sao?

Mà nàng không có con, là lỗi của nàng sao? Nếu không phải vì năm đó Thôi gia nhà nghèo, Thôi mẩu lại bệnh nặng nằm liệt giường, khiến nàng ngày đêm vất vả, khó khăn lắm mới mang thai. Lúc mang thai được ba tháng phải lo tang lễ cho Thôi mẩu mà sảy thai, thân thể bị tổn thương, nếu không hôm nay nàng đã là mẹ của mấy đứa bé, chẳng lẽ nàng lại không đau lòng?

Mắt thấy Thẩm Lương gào thét xong, trên mặt trần đầy bi thương nằm trên đất không nói một câu, Thẩm Thiên Tài không nhìn được, cười lạnh nói: “Những việc khác, có lẽ cô gia có thể thương lượng với người, nhưng đây là chuyện liên quan đến hương khói của Thôi gia, người cho rằng hán còn có thể nghe lời người? Người cũng nên vì cô gia mà suy nghĩ, hán cũng đã hai mươi sáu tuổi rồi, những người bằng tuổi hán, con của họ đều đã đến tuổi cập kê rồi, thế mà đến nay hán cũng chưa có một đứa bé trai hay gái. Cho đến bây giờ hán cũng chưa nạp thiếp, đó là vì hán cảm kích người. . . người đừng ý mạnh mà chọc tức hán, hán sẽ lập tức nạp mười tám người thiếp vào cửa, đến lúc đó sinh rất nhiều đứa bé, vậy thì người ngồi một chỗ mà khóc đi!”

“Không, tướng công hán sẽ không làm như vậy với ta, hán sẽ không. . .” Cuối cùng Thẩm Lương không nhìn được nữa mà rơi nước mắt, trong nháy mắt cả người như bị rút đi gân cốt, mềm nhũn đến nỗi không chống đỡ được cơ thể của mình.

“Hán sẽ không đối với người như vậy?” Đôi lấy là sự khinh thường chế cười của Thẩm Thiên Tài: “Xem ra người chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.”

Nói qua gọi vọng ra bên ngoài một tiếng: “Tứ Bình vào đi!”

Chỉ thấy một người mười bảy mười tám tuổi, là một nam tử mi thanh mục tú có chút không tự nhiên tiến vào. Không phải ai khác mà chính là gã sai vặt thân cận của Thôi Phóng, Tứ Bình.

Thẩm Lương thấy Tứ Bình, giống như thấy Thôi Phóng, cuối cùng lại có mấy phần tinh thần, lập tức nói: “Tứ Bình, đi mời lão gia, nói ta có chuyện muốn hỏi hán, lập tức đến đây!”

Tứ Bình không nhúc nhích, trên gương mặt trần đầy thương xót mà nhìn nàng, lúc lâu sau mới ngập ngừng nói: “Phu nhân, ngài đáp ứng Lão Thái Gia đi, đây cũng là ý tứ của lão gia. . . Lão gia nói, thân tử muội, dù sao cũng hơn người ngoài, tỷ muội hai người cùng hầu hạ chung một chồng, truyền ra ngoài cũng là một đoạn giai thoại. . .”

“ ‘Ý tứ của lão gia’? ‘một đoạn giai thoại’?” Thẩm Lương lúng ta lúng túng lặp lại một lần nữa những lời Tứ Bình vừa nói, chợt cười to: “Ha ha ha ha. . . Một đoạn giai thoại? Một đoạn giai thoại!” Nàng vì Thôi Phóng mà rạn nứt tình cảm với cha mẹ, hầu hạ mẫu thân của hán, chống đỡ cái nhà này, để hán không phải sầu lo mà chuyên tâm đọc sách, lấy cho được Tú Tài, đậu Cử Nhân, quay đầu lại liền thấy bốn chữ này!

Thẩm Lương chậm rãi quét mắt nhìn từng khuôn mặt của mỗi người, cuối cùng không thể nhìn nữa mới lạnh lùng nói: “Ta cho các người biết, cho dù chết, ta cũng sẽ không đồng ý chuyện này, cho dù ta chết! Các người đừng mơ tưởng ép buộc ta đồng ý, đừng mơ tưởng!”

Bị ánh mắt lạnh lùng của nàng nhìn qua, mỗi người đứng trong căn phòng này không nhìn được mà rung mình một cái, chỉ có Thẩm Thiên Tài cố gắng lấy hết can đảm tiếp tục ồn ào: “Được, nếu người muốn chết, vậy lão tử sẽ thành toàn cho người!” Ra lệnh cho Đỗ thị, Thẩm Băng, Tứ Bình: “Các người đi ra ngoài hết, đợi lão tử đốt nơi này cho nàng chết cháy, để xem nàng còn mạnh miệng hay không!”

Nói xong, chỉ do dự trong <dan!Bquydon chớp mắt, sau đó một tay đẩy ngã giá cấm nển, đốt một bên màn.

Dọa cho đám người vừa ra khỏi phòng đều trắng mặt, kêu lên: “Người làm thật sao? Còn không mau dập tắt lửa, đưa thuốc giải cho nàng!”

Đỗ thị bị Thẩm Thiên Tài đẩy ra ngoài, ngay sau đó chính mình cũng đi ra ngoài, khóa trái cửa lại: “Đã đến nước này rồi, quay lại là không thể, nếu đã làm thì làm cho xong, tránh để lại tai họa về sau. . .”

Thế lửa rất nhanh lan tràn ra, Thẩm Lương không thể cử động, chỉ có thể cố nén cảm giác đau đớn trên da thịt bị lửa liếm vào, chỉ có thể cố nén Địa Ngục Nghiệp Hỏa đang đốt cháy xương cốt của mình vang lên những tiếng xì xì. Trong lòng yếu đuối, đã không biết bao nhiêu lần hi vọng lương tâm Thẩm Thiên Tài, Đỗ thị, Thẩm Băng trở dậy, mở cửa cứu nàng ra, cũng chỉ có thể gửi hi vọng vào Thôi Phóng nhìn thấy hậu viện bốc cháy sẽ tới cứu nàng, thậm chí nàng còn hi vọng bọn hạ nhân thấy, sẽ có người tới cứu nàng!

Chỉ tiếc, hi vọng của nàng đều không có, trừ lúc vừa bắt đầu thỉnh thoảng còn nghe được tiếng Đỗ thị cùng Thẩm Băng đang van xin Thẩm Thiên Tài: “Cha đứa nhỏ, dù sao nó cũng là nữ nhi của chúng ta, tại sao người lại độc ác như vậy, còn không mau cứu nàng ra. . .”, “Cha, van cầu người cứu tỷ tỷ, cứu tỷ tỷ đi. . .” Sau đó nàng không nghe thấy gì nữa.

Lại càng không nghe hay thấy Thôi Phóng tới cứu nàng!

Hận ý cùng tuyệt vọng khiến Thẩm Lương không gửi hi vọng vào những người gọi là thân nhân cùng người yêu sẽ vào cứu nàng ra nữa, nàng cũng không còn thấy cảm giác đau đớn, cũng không còn thấy cảm giác đau đớn vì bị lửa thiêu. Trong lòng nàng chỉ còn lại một ý niệm, sau khi nàng chết, nàng phải hóa thân thành Tu La lệ quỷ, khiến những kẻ hại chết nàng phải trả giá gấp trăm nghìn lần những gì nàng phải chịu. Cho dù đó là phụ mẫu của nàng, muội muội của nàng, là người chồng nàng yêu thương, nàng muốn cho bọn họ nợ máu phải trả bằng máu, trọn đời không thể siêu sinh!

Từ giờ trở đi, nàng không cần người thân, cũng không cần người yêu nữa. Nàng. . . không tin bất cứ kẻ nào nữa.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp Năm Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Ác Mộng

Làm Hoạt tử nhân có tư vị gì, Thảm Lương lần đầu tiên cảm nhận được.

Trong ánh trắng mờ, nàng cảm thấy trước mặt có bóng người đang lay động, cũng nghe được có người lớn tiếng, cũng có người nhỏ giọng nói chuyện nhưng lại không nghe rõ họ đang nói cái gì. Nàng chỉ cảm thấy toàn thân cao thấp không có chỗ nào là không đau, nhất là đầu, đau như muốn nứt toác, nàng rất muốn mấy người đó đi ra, không cần tranh cãi trong đầu nàng nữa.

Nhưng nàng thử mấy lần nhưng cũng không có biện pháp phát ra âm thanh, nàng muốn nhìn rõ nhưng cũng không thể nhấc nổi mí mắt lên chứ đừng nói đến việc cử động tay chân.

Vừa bắt đầu, Thảm Lương cứ tưởng đây chỉ là một giấc mộng yếm, chỉ cần chịu đựng một hồi rồi sẽ không sao nữa. Nhưng nàng rất nhanh đã phát hiện ra, giấc mộng yếm này tựa như không có điểm dừng, rõ ràng đã rất lâu, tựa như đã trôi qua cả một đời người mà vẫn không có dấu hiệu kết thúc.

Chẳng những không thể tỉnh táo lại mà trong bóng tối, còn có người nâng đầu của nàng lên, nhét cái gì đó lạnh lạnh tê tê thô sấp vào giữa hai kẽ răng của nàng, ngang ngược cạy miệng nàng, đem nước canh đắng nghét đổ vào.

Thảm Lương muốn phản kháng, nhưng tay chân lại hoàn toàn không có khả năng nhúc nhích, toàn thân chỉ sợ còn miệng với đôi tai là thuộc về nàng.

Trải qua mấy lần khổ sở như thế, Thảm Lương vẫn không có cách nào tỉnh lại từ giữa cơn ác mộng.

Nàng hoảng sợ nghĩ đến việc bản thân đã chết, đã xuống Địa Phủ gặp Diêm Vương, cho nên mới gặp phải những chuyện đáng sợ như vậy, thế nên mới không có cách nào tỉnh lại. Nhưng nàng rõ ràng không hề nhìn thấy Hắc Bạch Vô Thường hay đầu trâu mặt ngựa!

Vừa nghĩ đến việc có thể mình đã chết, Thảm Lương đột nhiên nghĩ đến lời nguyện rửa của mình trước khi chết, hận ý ngập trời lấp đầy lồng ngực, tất cả lắng lại chỉ còn đau đớn cùng bi phẫn.

Nàng nhớ rõ mình từng đoạn tóc thề độc, sau khi chết sẽ hóa thân thành Tu La Lệ quỷ, khiến những người hại nàng chết thảm phải trả giá gấp trăm gấp nghìn lần, nợ máu trả máu, trọn đời không được siêu sinh, vì sao trời cao đến cả ước nguyện của nàng trước khi chết cũng không đồng ý? Lại chi bắt nàng nằm ở đây, động cũng không thể động. Ác giả ác báo, những người kia đáng lý nên gặp báo ứng, chẳng lẽ ông trời cũng không chịu báo thù cho nàng?

“...Trời cao chính là như vậy, bắt nạt kẻ yếu, lấn thiện sợ ác, cho nên huyết hải thâm thù của chúng ta chỉ có bản thân mới có thể báo!” đang lúc Thảm Lương còn tự mình bi phẫn, bên tai chợt truyền đến tiếng nữ nhân khàn khàn lạnh lùng, âm thanh như bị đè nén lại bằng sự hận thù.

Thảm Lương theo bản năng liền hỏi lại: “Người là ai?”

Âm thanh kia thấy nàng hỏi liền “Ha ha...” cười to hai tiếng, mới lẩm bẩm nói: “Ta là ai? Ta là ai? Ta là ai?...” Nói xong cuối cùng, âm thanh dường như nghẹn ngào, nhưng rất nhanh liền khôi phục lạnh lẽo: “Ta là ai không quan trọng, người chỉ cần nhớ, từ hôm nay trở đi, ta là người, người là ta, người không chỉ báo thù cho huyết hải thâm cừu kia của người mà phải báo cả cho ta, hải nhĩ vô tội của ta còn chưa có cơ hội ngắm nhìn nhân gian này, ta muốn đòi lại công đạo cho hải nhĩ của ta! Người phải nhớ lời ta nói, người nhất định phải nhớ, cũng nhất định phải làm, nếu không, ta trước khi siêu sinh sẽ đến tìm người quấy phá, khiến người ngày đêm không thể sống yên ổn! Van người nhất định phải nhớ kỹ....van người...cầu xin người...”

Âm thanh kia đầu tiên là cứng rắn, dần dần mềm xuống, dần dần yếu ớt rồi sau đó không còn âm thanh nào nữa.

Thảm Lương bị âm thanh kia làm cho hồ đồ, căn bản không thể hiểu nổi câu nói “Ta là người, người là ta” của nàng ấy là có ý gì, mãi đến khi âm thanh kia biến mất hồi lâu, nàng mới hồi thần.

Nàng vội vàng kêu lên: “Ta không hiểu rõ ý của người, cái gì gọi là ta là người, người là ta, người có thể nói cặn kẽ một chút được không? Còn nữa, người hiện tại nói cho ta biết ta đang ở đâu, ta chết rồi hay vẫn còn sống?”

Không ai trả lời nàng, giống như nàng cùng âm thanh kia đối thoại chỉ là ảo giác.

Thảm Lương cảm thấy mơ hồ, rất muốn lớn tiếng gọi thanh âm kia quay lại để hỏi cho rõ đầu đuôi ngọn ngành, nhưng đầu nàng rất nhanh đã đau trở lại, một lần nữa lại mơ mơ hồ hồ, rốt cục cũng không nhìn được mà lâm vào một mảnh bóng tối vô tận.

Chờ Thảm Lương lấy lại được ý thức, nàng cuối cùng cũng nghe rõ mấy kia đang nói cái gì đó

“...Nhị phu nhân đều mỗi ngày uống thuốc của Tổng đại phu nhưng vẫn như cũ, không có chuyển biến tốt, nếu không khi phu nhân về đổi đại phu tới xem một chút?” Một đạo âm thanh già nua vang lên.

Một người khác có âm thanh rất thanh thúy, nghe ra số tuổi cũng không lớn: “Nương, vạn lần không được! Người khác có lẽ không biết sao Nhị phu nhân xảy thai, chẳng lẽ nương lại không biết? Lục Vi tiện nhân này ghen tị Nhị phu nhân có thai, trong lòng không cam lòng, liền len lén cho hoa hồng vào thuốc dưỡng thai của Nhị phu nhân, nhưng người trong nhà có ai không biết Lục Vi là phu nhân đưa cho Nhị gia? Hôm nay coi như đánh Lục Vi đến chết, phu nhân tuy ở đây, nhưng Thái phu nhân lại không có ở trong phủ, Tổng đại phu vẫn không được, Nhị gia tự tìm người mới, nếu phu nhân trở về, đổi đại phu đến sẽ có chuyện gì xảy ra? Ngộ nhớ phu nhân muốn nhân cơ hội này gây khó dễ cho Nhị phu nhân, chẳng phải là...”

Âm thanh rất khẩn trương, nhưng cũng đã đề thấp giọng, xem ra nàng rất kiên kị vị “Phu nhân” trong lời nói của nàng.

Lại nghe âm thanh hơi có vẻ già nua nói: “Người yên tâm, phu nhân coi như không vui về gì với Nhị phu nhân nhưng Nhị nãi nãi là người Thái phu nhân chọn cho nhị gia, là cháu gái bên ngoại của thái phu nhân, phu nhân có bất mãn cũng không dám gây bất lợi gì nhiều, nếu không sáng mai Thái phu nhân trở lại, nàng muôn vàn khó khăn bẩm báo, Hầu gia ở đó, phu nhân cũng không bẩm báo nổi, Hầu gia ta nổi tiếng là hiếu tử. Huống hồ Phu nhân muốn gây bất lợi cho Nhị phu nhân, ngày đó cũng sẽ không ngầm cho phép nhị gia mời đại phu, có thể thấy trong lòng phu nhân vẫn còn kiêng kị Thái phu nhân, cũng sợ Nhị gia xa lạ với bản thân. Ngược lại, Nhị phu nhân hôn mê vài ngày mà không có dấu hiệu tỉnh lại, ta thật sự sợ...” Nói xong câu cuối cùng, âm thanh già nua đã có đôi chút nức nở.

“Đúng, nếu Nhị phu nhân không tỉnh lại, làm thế nào cho tốt...” Âm thanh trẻ tuổi cũng sụt sùi theo.

Thẩm Lương một lần nữa lâm vào mơ hồ.

Nhị phu nhân trong miệng các nàng là ai? Không phải là nàng. Nàng lúc nào thì biến thành Nhị phu nhân rồi? nàng hiện tại rốt cục đang ở nơi nào? Đến tột cùng đã chết hau còn sống?

Còn có cái phu nhân gì kia? Đó là ai? Nhị gia là ai, chẳng lẽ là tướng công của Nhị phu nhân? Còn có, Thái phu nhân là ai? A, đúng rồi, nếu nàng là vị nhị nãi nãi trong miệng các nàng, vậy tại sao lại nói thái phu nhân cho Nhị gia”? không phải cười hời à?

Từng vấn đề một cứ nổi cộm dần lên, làm đầu Thẩm Lương đau như muốn nứt, rốt cuộc nhện không được rên rỉ: “Đau...”

May mắn lần này, nàng cuối cùng đã phát ra được âm thanh.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp Năm Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Còn Sống.

“Đau.”

Đầu đau như muốn nứt ra, cuối cùng cũng như ý nguyện của Thẩm Lương, nàng cũng phát ra âm thanh đầu tiên sau một thời gian lâu như vậy.

Nàng cứ nghĩ rằng mình đã dùng hết sức lực của bản thân, nhưng kỳ thật âm thanh của nàng không khác gì con muỗi đang vo ve, đến nỗi hai âm thanh đang khóc của một già một trẻ cũng không nghe được.

Nhưng đầu nàng thật sự đang đau như búa bổ, nàng cảm thấy nếu không kêu lên vài tiếng, nàng thật sự sẽ chết vì đau, ý chí mãnh liệt điều khiển thân thể, thật sự không nhện được lại kêu lên vài tiếng nữa, cũng yếu ớt giằng co, cuối cùng cũng dẫn tới sự chú ý của hai người già trẻ kia.

“Nhị phu nhân cử động!”

Đầu tiên là âm thanh của người trẻ tuổi mừng rỡ kêu lên.

Ngay sau đó âm thanh già nua kia cũng vui mừng kêu lên: “Thật! Nhị phu nhân, cuối cùng ngài cũng có phản ứng, thật sự là quá tốt.” Nói xong, lại không nhện được mà khóc sụt sùi, cũng nghe được rõ ràng âm thanh vui vẻ.

Thẩm Lương giãy giụa, đồng thời muốn mở mắt ra xem một chút đến tột cùng đây là đâu, nhưng bất luận nàng dùng sức như thế nào, mí mắt như bị vá lại không thể nào mở ra được.

Nàng chỉ có thể chán nản bỏ qua.

Ngay sau đó, đầu của nàng lại một lần nữa bị nâng lên, nhưng mà lần này không có thứ gì đó lạnh lạnh thô ráp cạy miệng của nàng: “Nhị phu nhân, van cầu ngài uống hết chén thuốc, uống hết chén thuốc này rồi, ngài sẽ khỏe hơn!”

Âm thanh già nua kia lại niệm Phật: “A Di Đà Phật, cuối cùng cũng khá hơn rồi! Chỉ cần biết đau, chỉ cần có tri giác, vậy ngày tỉnh lại cũng không còn xa!”

Thẩm Lương không thấy được đáng về hai người già trẻ này trông như thế nào, cũng không biết quan hệ giữa mình và các nàng là như thế nào, nhưng lại có thể cảm nhận được rõ ràng sự vui sướng và ân cần của hai người bọn họ, trong lòng không khỏi cảm thấy ấm áp, thuận theo đó mà há miệng ra, mặc cho bọn họ đút thuốc cho nàng. Mấy ngày qua, nàng đã uống rất nhiều chén thuốc đắng.

Nhưng mà sau khi uống thuốc xong, nàng vẫn không thể nào mở mắt nhìn hai người đó, đã lập tức chìm vào trong bóng tối.

Mất thấy Thẩm Lương an ổn ngủ thiếp đi, Văn mục mục không nhện được lấy tay áo lau chùi nước mắt trên mặt, lúc này mới nhỏ giọng nói với nha hoàn

Cầm Tú đang cầm khăn ướt đứng trước giường lau mặt cho Thẩm Lương: “Mặc dù Nhị phu nhân không mở mắt, nhưng cuối cùng cũng đã biết uống thuốc, không cần phải ép buộc uống nữa, cũng xem như là đã phát ra âm thanh rồi. Thật sự là Bồ Tát phù hộ, lão gia và phu nhân trên trời linh thiêng!”

Cầm Tú nghe vậy, liếc mắt nhìn người trên giường tóc tai rối bời, sắc mặt tái nhợt, trên váy và tay áo không thiếu dấu vết của nước thuốc, vẫn đang ngủ mê man, lỗ mũi đau xót, thiếu chút nữa nhịn không được lại rơi lệ. Nàng vội vàng cố gắng nhịn xuống, tỉ mỉ kéo chăn, vì giấc ngủ của chủ tử của mình, sau đó cũng giảm thấp âm thanh nói: “Chính xác là lão gia và ohu nhân trên trời linh thiêng, Nhị phu nhân mới có thể chịu đựng qua một kiếp này, đợi sáng mai Nhị phu nhân khỏe hơn, chúng ta phải thấp cho lão gia và phu nhân một nén hương mới được!”

Văn mụ mụ gật đầu một cái, lại nhỏ giọng nói: “Còn có Nhị gia, cũng nên lập tức đi báo một tiếng, thứ nhất để Nhị gia yên tâm, thứ hai mời Tổng đại phu chẩn mạch lại cho Nhị phu nhân. Còn có phu nhân nữa, chúng ta đều biết Đạo phu nhân không muốn nhìn thấy Nhị phu nhân, nên mới phải làm ra vẻ mặt đó, k muốn cũng không được. Nếu không sẽ bị người ta nắm thóp....Thừa dịp lúc này Nhị phu nhân đang mê man, chúng ta chia nhau đi báo tin!”

Lập tức già trẻ hai người thương lượng mấy câu đề đề lát nữa nên nói như thế nào với mấy người kia, sau đó lại gọi một tiểu nha đầu vào chăm sóc cho Thẩm Lương rồi phân công nhau đi báo tin.

Thẩm Lương không biết mình đã ngủ bao lâu, nàng chỉ biết bất luận nàng cố gắng tỉnh dậy từ con ‘Ác mộng’ này như thế nào cũng không được.

Mơ mơ màng màng tỉnh lại mấy lần, nàng đều nghe người khác gọi nàng là ‘Nhị phu nhân’, quanh đi quẩn lại lại những khuôn mặt đó, âm thanh đó. Rất cẩn thận nuốt thuốc cho nàng, lau mặt, thay y phục cho nàng, thậm chí hết sức nhẹ nhàng diu nàng đi nhà xí.

Thẩm Lương vẫn không biết mình đang ở nơi nào, cũng không biết tại sao những người đó luôn miệng gọi nàng là ‘Nhị phu nhân’, điều duy nhất nàng có thể xác định chính là mình chưa có chết, xác thực bản thân mình còn sống, bởi vì những hành động của hai người già trẻ kia, những cảm xúc kia quá chân thật.

Nàng có thể nhận biết vị đắng của thuốc, mùi hương của cháo, ngửi được mùi dầu bôi trên tóc cùng hương phấn trang điểm, cảm giác được họ lau mặt cho nàng thậm chí là lau toàn thân cho nàng. Hay những lúc bọn họ diu nàng đi nhà xí, nàng cảm giác được sự mềm mại của thảm lót dưới chân.

Nếu như nàng đã chetdi3ndda`nle^quy"do^`n, nếu như nàng không phải còn sống, tại sao lại có thể cảm nhận được mọi việc một cách chân thật đến như thế?

Nàng chỉ có thể an ủi chính mình, nếu mình còn sống, nếu chính mình còn cố gắng uống thuốc, tĩnh tâm điều dưỡng, vậy chắc chắn ngày nàng tỉnh lại sẽ không còn xa, như vậy nàng cũng sẽ biết rõ tình hình trước mắt như thế nào!

Sự thật chứng minh, Thẩm Lương dự đoán tương đối đáng tin .

Một ngày, khi một lần nữa nàng từ trong con mê man dần dần khôi phục ý thức, nàng phát hiện mình có thể mở mắt, cũng có thể nhìn rõ ràng cảnh vật xung quanh. Lúc này nàng mới biết cuối cùng nàng đã có thể thoát khỏi con ‘Ác mộng’ đã hành hạ nàng trong một thời gian dài như vậy.

Nàng lập tức mở to hai mắt, quan sát bốn phía.

Giường khám nga voi khắc hoa tinh xảo, rèm giường bằng lụa mỏng thêu bức tranh thủy mặc Yên Hà Sắc, chăn gấm màu mỡ ong thêu trăm điệp.Khi Thẩm Lương còn đang mê man trong con ‘Ác mộng’ thì đã mơ hồ cảm thấy mình nằm trên chiếc giường vô cùng thoải mái, hơn nữa nàng còn đắp chăn, cảm xúc tron mịn mà nàng chưa từng thấy trong chính cuộc đời mình.

Nhưng nàng vẫn không ngờ, cảnh vật trước mắt mình sẽ tinh xảo xa hoa đến mức này!

Nàng không khỏi có cảm giác lo lắng, tim đập mạnh và loạn nhịp, đến tột cùng là chính nàng đang ở nơi nào? Trong những người nàng quen biết, trong tất cả những bằng hữu của nàng, căn bản là không có ai là người có điều kiện như vậy, huống chi cho dù có, cũng không thể lập tức tới cứu nàng đúng lúc như vậy!

Thẩm Lương vẫn còn khiếp sợ, nàng khẽ vén màn trướng lặng lẽ nhìn khuôn mặt già nua của phụ nhân, khuôn mặt hiền lành, nàng mặc trên người áo ngoài màu vàng, tóc được búi tỉ mỉ và được cố định bằng chiếc lược làm cho người ta có cảm giác thoải mái nhẹ nhàng.

Thẩm Lương nhớ khi nàng vẫn còn mê man trong con ‘Ác mộng’ đã từng nghe người khác gọi phụ nhân này là ‘Văn mụ mụ’, nàng cũng biết người chăm sóc mình cũng là nàng. Bởi vì đối với nàng ấy, nàng có một cảm giác thân cận. Chợt ánh mắt kia nhìn nàng, nàng không tự chủ kêu lên một tiếng “Văn mụ mụ!”

Văn mụ mụ vừa vén màn trướng, bởi vì dieend4nl33quydd0nmuốn nhìn xem Thẩm Lương ngủ có yên ổn không, dự định một lát nữa sẽ cho nàng uống thuốc. Lại không nghĩ tới vừa vén màn lên, lập tức đối mặt với một đôi mắt mở to, trong suốt sáng ngời, không giống với ánh mắt vô lực mệt mỏi của người bị bệnh. Nàng không khỏi ngừng động tác một lúc, sau đó vui mừng kêu lên: “Nhị phu nhân, ngài đã tỉnh lại rồi!”

“Cầm Tú, Bán Hạ, mau vào hầu hạ! Nhị phu nhân đã tỉnh, Nhị phu nhân đã tỉnh lại!” Văn mụ mụ vừa vui mừng kêu lên, đồng thời tay chân cũng mau chóng vén màn lên, đưa tay ra đỡ Thẩm Lương ngồi dậy, cũng không biết lấy cái gối lớn ở đâu đặt sau lưng cho nàng dựa vào, Phương Hàm vui mừng quá mà khóc, vừa vội vàng đặt một đồng câu hỏi: “Nhị phu nhân có khát không? Có đói bụng không? Có chỗ nào cảm thấy khó chịu không?”

Trong lúc nhất thời Thẩm Lương căn bản không để ý tới Văn mụ mụ, lực chú ý của nàng đều bị những thứ bài trí khác trong nhà hấp dẫn đi mất.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp Năm Quyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Tái Sinh

Toàn bộ ngôi nhà có ba phòng, phòng khách, phòng ngủ và một phòng kê bên đều do gỗ hoa lê khảm hoa điều thứ tú bình phong ngăn cách thành, phòng ngủ cùng phòng khách ở giữa cái tủ kệ thượng bày các loại đồ sứ Ngọc Thạch tượng gỗ các loại, thanh nhả cổ điển, vừa nhìn liền biết nhất định không phải phẩm vật. Bức tranh sơn thủy vẩy mực rất lớn được treo trên tường, cơ hồ chiếm hơn phân nửa mặt tường, nhìn tranh lòng người an tĩnh, đầu óc khai sáng. Trên án kỷ điều rồng Thanh Ngọc có tay cầm, lư hương ba chân, đèn hương đốt bên trong, lộ ra mùi cam thuần mát lạnh, một mùi hương nồng chưa bao giờ được ngửi qua.

Mặt đất được bao phủ bởi hoa địa y màu đỏ thẫm, cửa sổ cũng khắc một đồ án riêng biệt, trên án đặt cổ cầm, còn để bốn bảo vật và một bình hoa mã não lớn màu thiên thanh, trong bình cắm vài nụ hồng mới nở.

Cả gian phòng lộ ra một cổ xa hoa khiêm tốn mà đầy quý khí.

Thẩm Lương nguyên tưởng rằng căn phòng lúc mới tỉnh dậy đã xa hoa lắm rồi, không ngờ rằng căn phòng này còn xa hoa gấp bội, nàng cảm thấy may mắn bởi mấy năm nay nàng đều ra ngoài làm ăn, trải qua nhiều điều, trông thấy nhiều thứ nên cũng không tròn mắt há mồm khi thấy mấy vật này.

Một bên Văn ma ma liền tiếp hỏi Thẩm Lương mấy vấn đề đều không nghe thấy câu trả lời của nàng, lại đợi một hồi lâu, thấy nàng vẫn ngây ngốc, không khỏi hoảng hồn, Nhị phu nhân thế này là thế nào? Không nói chuyện, cũng không có phản ứng khác, chẳng lẽ lần bệnh này quá lâu dẫn đến thương tổn đến đầu óc sao?

Bà vừa lấy tay lau trán, vừa thất thanh kêu lên: “Nhị phu nhân! Tiểu thư! Người đây là làm sao? Người không cần hù dọa ma ma!”

Lúc đó Cẩm Tú cùng một nha hoàn thanh tú trông như mới mười ba mười bốn tuổi, mặc áo khoác màu xanh lá, tên gọi Bán Hạ đi vào, nhìn Thẩm Lương ngơ ngác, lại nghe thấy lời của Văn ma ma, niềm vui vì Thẩm Lương tỉnh lại liền biến mất sạch, thay vào đó là sự hốt hoảng. Văn ma ma ở bên cạnh Nhị phu nhân lâu năm, bà hiểu rất rõ tính cách của nhị phu nhân, nghe bà hoảng hốt như vậy, nhị phu nhân có lẽ có vấn đề....Bán Hạ tuổi nhỏ hơn một chút, lúc này liền bị dọa sợ mà bật khóc, Cẩm Tú từ trước đến giờ là người lão luyện thành thục cũng không nhịn được mà hồng vành mắt.

Bán Hạ bất tỉnh linh cát tiếng khóc khiến trái tim đang đập mạnh mà loạn nhịp của Thẩm Lương hồi thần lại, nàng định mở miệng nói chuyện lại lo đang nhìn thấy tay mình lộ ra ngoài chăn gấm, không khỏi lại ngáy dại lần nữa.

Trước mắt là đôi bàn tay trắng nõn, nhẵn nhụi, mười ngón tay tiêm tiêm, mém mại tựa không xương, ngay cả móng tay cũng qua chăm sóc sửa chữa tỉ mỉ cũng chú tâm bảo dưỡng. Trên cổ tay khá ái muội mà là một cái vòng phi thủy, bên tay kia lại mang vòng bạch ngọc....Thân thể kia của nàng phải làm việc nặng nề, dù sau này gia cảnh có khá giả, cũng không cần nàng phải động tay vào mọi việc, nhưng dù có chú trọng bảo dưỡng đến đâu cũng không thể nào óa được vết chai cũng vết thương trong lòng bàn tay.

Coi như người chữa cho nàng có tài phú thông thiên cũng không thể trong thời gian ngắn có khả năng đem tay nàng mượt mà được như thế này. Trừ khi đổi cho nàng một thân thể khác.

Ý niệm vừa thoáng qua, Thẩm Lương chợt nhớ ra câu nói trong lúc bị bóng đè đêm qua “Từ giờ trở đi, ngươi là ta...ta là ngươi...”, lòng nàng chợt giật mình, một ý nghĩ hoang đường từ từ xông lên trên đầu nàng, cơ hồ không đợi đại não phát ra chỉ thị, miệng đã bật thốt: “Cầm cho ta cái gương!”

Âm thanh mềm mại ngọt nhu (ngọt ngào+nhu hòa), có một chút vô lực do vừa mới khỏi bệnh, khẩu điệu mang theo vài phần lãn điệu Giang Nam nhẹ nhàng.

Đây cũng không phải là âm thanh của Thẩm Lương nàng.

Cái ý niệm vừa xuất hiện trong đầu nàng càng ngày càng rõ ràng.

Văn ma ma cùng đám người đang hoảng hốt không biết làm thế nào cho phải, nghe thấy thanh âm của Thẩm Lương liền ngăn ra, sau đó lần lượt hỏi thần lại, Cẩm Tú nhanh nhẹn, nhanh chân đi lấy cái gương ở trong hộp trang sức đưa cho Thẩm Lương, còn gấp miệng hỏi: “Nhị phu nhân, người cảm thấy thế nào? Trong người còn khó chịu nữa không?”

Thẩm Lương lắc đầu một cái, lời ít ý nhiều trả lời vấn đề của nàng: “Ta không thấy khó chịu chỗ nào.” Nói xong liền chuyển chú nhìn vào tấm gương. Người con gái trong gương có gương mặt trái xoan, da thịt trắng nõn nhẵn nhụi, hãnh mầu tròn to, lông mày lá liễu, hai bên má còn có hai lúm đồng tiền khá ái như ẩn như hiện, coi như vừa mới bệnh nặng mà sắc mặt trông có hơi tiêu tụy một chút nhưng vẫn không làm giảm sắc đẹp của nàng, từ trước đến giờ Thẩm Lương chưa nhìn thấy tiểu nhân nhi nào mà đẹp như vậy.

Tâm tư đã chuẩn bị đủ mà tận mắt nhìn thấy dung mạo xa lạ trong gương, tim nàng vẫn đập rất nhanh, mắt rất nhiều tự chủ để không giơ tay che miệng mà là hét thất thanh.

Chuyện tá thi hoàn hồn thật sự là quá mức không thể tin tưởng được, trong nhân thức của Thẩm Lương, chuyện mượn xác sống lại như này chỉ xảy ra ở

trong truyền thuyết hoặc trong các thoại bản, ai mà nghĩ tới có một ngày lại rơi trên người nàng chứ?

Nếu không phải nàng đã ngủ quá lâu, quá nhiều, Thẩm Lương chắc hoài nghi bản thân bị hoa mắt.

Nhận rõ sự thật này là một chuyện, muốn Thẩm Lương trong thời gian ngắn mà tiếp nhận chuyện này lại là một chuyện khác, vì vậy nàng lại trở về trạng thái ngây ngốc.

Đám người Văn ma ma đứng một bên nhìn, tâm tư vừa thả xuống một nửa liền lại bị treo thật cao lên trên.

Chốc lát, Văn ma ma mới thận trọng hỏi: “Nhị phu nhân, người thật sự không có chuyện gì chứ? Người có nhớ lão nô là ai không? Còn nhớ Cẩm Tú Bán Hạ là ai không?” Thấy bộ dạng này của Nhị phu nhân dường như không còn nhớ mấy người bọn họ là ai. Thế này làm sao mà tốt! Làm sao tốt được đây!

Thẩm Lương nhìn bộ dạng của Văn ma ma liền không đành lòng nói thật, cố đè ép dây thần kinh đang căng lên của mình, an ủi mấy người họ: “Ma ma yên tâm, ta thực sự không có chuyện gì, chỉ là bệnh lâu, đầu óc có chút mơ hồ, không còn nhớ rõ những chuyện xảy ra lúc trước, ma ma có thể nói qua cho ta một chút không?” Nói như vậy chắc không phát hiện ra sơ hở gì chứ đúng không?

Nàng chỉ hy vọng Văn ma ma đừng nhìn ra chút sơ hở nào, nếu không nàng cũng không biết phải nói rõ ràng như thế nào? Chỉ sợ trong tình cảnh này, nàng lại bị coi là yêu quái, mời pháp sư tới bắt giết không biết chừng.

Chỉ là ngoài cảm giác khiếp sợ, trong lòng Thẩm Lương dâng lên mấy phần sáng khoái, trời cao mặc dù không biến nàng thành Tu La Lệ quỷ như nguyện cầu, ít nhất ngài đã nâng tá thi hoàn hồn mà tái sinh, như vậy, những người hại chết nàng đừng mơ tưởng có thể chạy khỏi lòng bàn tay nàng, nàng nhất định sẽ khiến bọn họ chết không được tử tế. Nợ máu phải trả bằng máu!

Nghe Thẩm Lương nói mình không nhớ rõ những chuyện lúc trước, mặt Văn ma ma đại biến: “Nhị phu nhân thật không nhớ những chuyện lúc trước? Nhị phu nhân có nhớ mình là người nào không?”

Thẩm Lương cố làm ra vẻ mờ mịt lắc đầu, uể oải nói: “Không nhớ rõ, biết ma ma cũng chỉ là do lúc nửa tỉnh nửa mê nghe thấy có người gọi người là ma ma, cho nên ta mới biết... Ma ma, ta đây là sao? Rốt cuộc ta mắc bệnh gì? Sao lại nằm trên giường lâu như vậy, và lại những chuyện lúc trước ta cũng không nhớ được? Ma ma mau nói cho ta biết, lòng ta cảm thấy thật hoảng hốt, không biết mình là ai, đã xảy ra chuyện gì, sau này ta phải làm thế nào bây giờ?”

Nghe Thẩm Lương nói xong, Văn ma ma lập tức rơi lệ, sau đó liền cắn răng đầy hận ý: “Đều do cái đồ điểm Lục Vi (đừng mắng ta, câu của tác giả còn ác hơn cơ, ta đã tránh nặng tìm nhẹ, cực kì lịch sự rồi đó) hại Nhị phu nhân thành ra như vậy, nếu lão gia phu nhân có linh, có lẽ không để cho nhị phu nhân phải chịu ủy khuất như vậy.”

Nói rồi bảo Bán Hạ: “Nhanh đi mời Nhị gia trở về, lại mời Tổng đại phu đến xem cho Nhị phu nhân một chút!”

Đội Bán Hạ đi, Văn ma ma mới nói rõ ràng thân phận này cho Thẩm Lương nghe.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp Năm Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Tình Cảm Lúc Trước.

Điều khiến Thẩm Lương cảm thấy may mắn là sau khi Văn mụ mụ nghe nàng nói ‘bệnh tình kéo dài khiến cho đầu óc của nàng mơ hồ, không nhớ ra được những chuyện trước kia’ cũng không có nghi ngờ nàng, còn mời ‘Nhị gia’ trở về, sau đó lập tức mời đại phu, lại ngồi trên ghế con trước giường vì nàng tỉ mỉ nói rõ thân phận và lý do nàng bệnh lâu như vậy tất cả đều vì tình cảm trước đây.

Nghĩ đến cũng đúng, dù sao mượn xác hoàn hồn cũng là chuyện không thể tưởng tượng nổi, người bình thường làm sao có thể nghĩ tới những chuyện như vậy được?

Như vậy, cuối cùng Thẩm Lương cũng đã hiểu rõ thân phận của mình và tình hình trước mắt.

Nữ tử nàng ‘mượn xác hoàn hồn’ này tên là Chu Quân Uyển, năm nay mười tám tuổi, người Giang Nam, phụ thân nàng từng là huyện phủ Huyện lệnh Giang Nam. Chỉ tiếc trời cao không có mắt, đồ kỵ anh tài, khi Chu Quân Uyển mười hai tuổi thì phụ thân bị bệnh mà qua đời khi còn trẻ. Bất hạnh hơn là sau khi phụ thân nàng qua đời không lâu, Chu mẩu quả bị thương mà đi theo.

Chỉ còn lưu lại một mình Chu Quân Uyển, một cô nhi không nơi nương tựa, lại không có chỗ dựa vào, chỉ đành phải sống dưới sự bảo bọc của bà vú Văn thị và sự hộ tống của mấy lão bộc, đến Kinh Thành tìm người cô của Chu phụ để nương tựa.

Năm đó, người cô này gả cho một võ tướng, vị võ tướng này rất có bản lĩnh, số phận cũng tốt, dần dần được làm Chính Tứ phẩm của một Tổng binh, sau khi vị võ tướng này qua đời, chức quan được chuyển cho nhi tử của ông, lại càng như điều gặp gió. Đầu tiên là quản lý binh lính, sau đó chuyển vào

Kinh Thành làm Chính Tam Phẩm Kiêu Kỵ Doanh Chỉ Huy Sứ. Sau đó bọn man di xâm lược, lại tự động xưng phong đi giết giặc, cũng đánh lui bọn man di, lập được chiến công hiển hách, được đương kim Hoàng Thành phong làm nhất đẳng hầu tước Tây Trữ Hầu.

Nhi tử được phong Hầu Gia, Chu cô cô đương nhiên là mẫu quý bằng tử, cũng nhờ đó trở thành nhất phẩm cáo mệnh, Tây Trữ Hầu Thái phu nhân, trở thành đối tượng được người người ca ngợi ở quê hương.

Chu Thái phu nhân giàu sang nhưng cũng không quên người thân, cũng không lên mặt, chẳng những hàng năm sai người đưa tài vật về quê nhà cung dưỡng những người nghèo khổ trong tộc, mà còn không ghét bỏ Chu Quân Uyển mồ côi, cũng không đuổi nàng vì nàng là bà con xa, vừa thấy nàng đã lập tức lưu lại, nuôi dưỡng bên cạnh mình, tất cả chi phí ăn mặc của nàng không khác gì cháu gái ruột của mình, năm nàng mười bảy tuổi cũng chính là thời gian thu qua đông tới, bất chấp sự phản đối của Hầu Gia và Hầu Gia phu nhân, dốc hết sức quyết định gả nàng cho Nhị gia hầu phủ Tề Thiệu Du làm Nhị phu nhân của chi thứ hai. Tuy là tiểu thiếp, nhưng không giống thiếp thất bình thường, tương lai nếu Tề Thiệu Du có bản lĩnh, có thể xin phong tước cùng lúc với chính thê, cũng vì nàng xin một chức Cáo mệnh phu nhân, cũng coi như là một chuyện tốt.

Mặc dù thân phận của Chu Quân Uyển kém hơn các tiểu thư của Hầu phủ, nhưng nàng cũng xuất thân từ dòng dõi thư hương, cũng là một tiểu thư dòng chính, đương nhiên sẽ không nguyện làm vợ bé.

Nhưng thứ nhất, nàng tha phương vào Hầu phủ nương tựa, vừa nhìn thấy Thiệu Du thì đã thương, lấy thân phận của nàng không thể làm vợ cả của Thiệu Du, nếu muốn bên cạnh hẳn cả đời chỉ có thể uất ức làm vợ bé. Thứ hai, Chu Thái phu nhân gả nàng ấy cho người khác cũng không yên lòng, như vậy chẳng bằng cưới vào nhà mình, cũng đỡ cho nàng tuổi đã cao mà còn phải lo lắng, lại còn bày ra vẻ tuổi đã cao mà tri kỷ bên cạnh một người cũng không có, chỉ hi vọng có nàng ấy bên cạnh phân ưu.

Như thế tình cùng ân đều vẹn cả đôi đường, nếu không một cô nương mười bảy tuổi như Chu Quân Uyển làm sao chống đỡ được? Mặc dù biết rõ Hầu Gia phu nhân, đó là mẹ ruột Tề Thiệu Du, nàng cũng không chào đón mình lắm, cũng biết rõ Chu Thái phu nhân chỉ là nói cho để nghe, nhưng thật ra cũng chỉ coi là con dâu và mẹ chồng đầu đá với nhau, còn già vợ như không thấy chuyện này. Một ngày chạng vạng, ngồi trong kiệu vào cửa làm vợ của Tề Thiệu Du chi thứ hai, năm tháng sau cũng đã có bầu.

Tề Thiệu Du cũng đã đính hôn từ di3nd4n3quy1don trước, thê tử tương lai là nữ nhi duy nhất của tể tư Quốc Tử Giám Hàn phu nhân, cũng là ti muội tốt của Ninh phu nhân. Bởi vì Tề Thiệu Du chưa đủ tuổi, phải chờ hẳn hai mươi hai tuổi, cũng là một tháng sau khi Chu Quân Uyển chuẩn bị sinh hài tử, mọi việc mới có thể thành công.

Nói cho để nghe thì Chu Quân Uyển là Nhị phu nhân của chi thứ hai, nói một cách thẳng thừng thì nàng chỉ là một thiếp thất mà thôi. Trên dưới Hầu phủ gọi nàng một tiếng ‘Nhị phu nhân’ là vì nể mặt mũi của Chu Thái phu nhân. Người ngoài cũng không biết đến sự tồn của nàng, vợ cả của Tề Thiệu Du còn chưa vào cửa, con trai trưởng còn chưa sinh ra, như vậy hài tử của nàng làm sao có thể có mặt trên đời này được?

Tề nhị thiếu phu nhân tương lai xuất thân từ dòng dõi thư hương, phụ thân lại là tể tư Quốc Tử Giám, chức quan mặc dù không lớn, chỉ là tam phẩm, thế nhưng môn sinh lại trải rộng khắp triều đình và thiên hạ, mà quan trọng nhất là Hàn đại nhân chỉ có thể nuôi dưỡng nữ nhi duy nhất của con vợ kế trở thành dòng chính nữ, tương lai của hẳn đều dựa vào những người này, sau này còn không phải chỉ có thể do con rể Tề Thiệu Du thừa kế?

Cho nên Ninh phu nhân tuyệt đối không thể để cho người nàng cực kỳ ghét, Chu Quân Uyển thuận lợi sinh hạ trưởng tử. Nàng tỉ mỉ chọn lựa con dâu tương lai, thậm chí còn trở mặt với Chu Thái phu nhân, cũng không thể để lộ nửa điểm tin tức ra ngoài, để tránh phá hủy hôn sự mà nàng đã tốn công vun đắp.

Vì vậy khi vừa biết tin Chu Quân Uyển mang thai, thái độ của Ninh phu nhân thay đổi hẳn, không những hỏi han ân cần với Chu Quân Uyển mà còn cho người tới làm rất nhiều trang phục cho đứa bé, lại còn tự mình đi đến miếu cầu xin phù bình an cho mẹ con của nàng.

Tuy lúc bắt đầu Chu Quân Uyển có hoài nghi, nhưng nghĩ tới dù sao đây cũng là tôn tử của Ninh phu nhân, là đứa cháu đầu tiên của nàng, mà đây cũng là đứa trẻ đầu tiên của thế hệ thứ tư của Tây Trữ Hầu. Ninh phu nhân không chào đón nàng cũng không thể không đau lòng cho đứa cháu của mình? Cho nên nàng dần dần buông lỏng cảnh giác.

Nhưng không nghĩ đến biến cố xảy ra sau khi nàng buông lỏng cảnh giác.

Một nha đầu thông phòng của Tề Thiệu Du tên là Lục Vi, chính là Ninh phu nhân đưa cho, tục chải tóc cho Chu Quân Uyển khi vào cử vẫn còn sớm. Nàng là do chủ mẫu đưa cho, lại cậy vào việc ngày thường rất được sự sủng ái của Tề Thiệu Du, kiêu ngạo cho rằng bản thân mình có thể sinh được trưởng tử, mẫu bằng quy tử mà được làm di nương, không muốn Chu Quân Uyển đến sau đoạt hết tất cả. Đương nhiên là bình dấm chua ghen tuông nổi lên, thừa dịp không có ai chú ý, vụng trộm bỏ hoa hồng vào thuốc dưỡng thai của Chu Quân Uyển. Sau khi nàng uống hết, rất nhanh đã thấy máu chảy ra, chẳng những không thể giữ được đứa bé mà chính mình cửu tử nhất sinh, hôn mê một thời gian dài như vậy, vẫn chưa tỉnh lại!

“ May mắn tiểu thư là người hiền lành nên được trời cao phù hộ, cuối cùng cũng tỉnh lại, nếu không sau này lão nô có chết đi cũng không còn mặt mũi nào mà nhìn lão gia và lão phu nhân dưới tuổi vàng!” Văn mụ mụ nói đến đau lòng, không nhịn được mà khóc sướt sùi.

Thẩm Lương được nàng kể lại toàn bộ mọi chuyện, nghe xong trong lòng tràn đầy phần nộ và đau lòng.

Tức giận là vì dienddafileequysddoon Chu Thái phu nhân biết rõ con dâu không muốn gặp Chu Quân Uyển, lại còn cố gắng lấy ân huệ ra dụ dỗ nàng làm thiếp của Tề gia Nhị gia, rõ ràng là không quan tâm sự sống chết của nàng. Còn có Ninh phu nhân, hồ đồ còn không ăn thịt con, nàng ta lại có thể ác độc mượn tay nha đầu thông phòng sát hại tôn tử ruột thịt của mình, thật là cực kỳ ác độc!

Nàng còn đau lòng hơn là, Văn mụ mụ cứ tưởng rằng Chu Quân Uyển ăn ở hiền lành được trời cao phù hộ, thoát khỏi một kiếp mà không biết rằng nàng đã không còn, thật sự đã không còn tỉnh lại nữa rồi!

Chương 8: Khuyên Giải

Văn ma ma sụt sùi mấy tiếng, lơ đãng lại thấy Thảm Lương mắt tròn không chớp, khuôn mặt lộ vẻ bi phẫn, hận ý đối với những âm mưu ngoài sáng trong tối hại mẹ con nàng, bà chỉ sợ nàng nghĩ không thông, lại làm ra chuyện điên rồ gì đó bởi vậy bà không dám khóc, nhẹ giọng khuyên giải nàng: “Tiểu thư, ma ma biết chuyện này rơi vào người ai cũng là thất vọng và khổ sở, nhưng chúng ta nay đang ở dưới mái hiên người ta, không thể không cúi đầu? Huống hồ Lục Vi cũng đã bị đánh chết, người chết đâu thể đối chứng, chúng ta đứng trước mặt thái phu nhân cùng Hầu gia không có nửa điểm tiện nghi... Chúng ta ở nhà này cả đời, tuy nói có thái phu nhân làm chỗ dựa, không dễ nghe nhưng thái phu nhân tuổi cũng đã lớn, ai có thể biết sống được thêm mấy năm nữa? Nhị gia dù sao cũng là con ruột của phu nhân, qua mấy tháng nữa đã muốn cưới thêm bình thê vào cửa, có mới nói cũ chính là bản sắc nam nhân.”

Khuyên giải rồi vẫn thấy vẻ bi phẫn lộ trên gương mặt Thảm Lương, bà biết nàng không nghe lời mình nói vào tai, cũng không thêm để ý tôn ti trật tự nữa, nghiêm khắc nói: “Ngài cũng không thể để tâm mãi vào những chuyện vụn vặt, làm việc ngốc độn mình đến góc tường, phu nhân vẫn đang đợi bất lấy cái chân đau của ngài (ý muốn nói rình bất khuyết điểm), đến lúc đó chẳng khác nào tát một cái vào mặt thái phu nhân, ngài vạn lần nên an tĩnh lại, không thể làm theo ý của phu nhân! Ngài còn trẻ, thời gian còn nhiều, sẽ có ngày ngài báo được thù, rửa được hận, trước vẫn là hảo hảo điều dưỡng thân thể, trước khi vị bình thê kia vào cửa, nhanh chóng mang thai thiếu gia, đến lúc đó thái phu nhân trở lại, phu nhân tự nhiên không dám làm khó dễ ngài, đợi bình an sinh hạ hài tử, chẳng những cả đời mẫu bằng tử quý, lão nô dù sau có xuống dưới suối vàng cũng dễ ăn nói với lão gia phu nhân.”

Văn ma ma chính là bà vú của Chu Quân Uyển, đưa đến bên người Chu Quân Uyển cũng là có tính toán trước, vì vậy trước khi Chu lão gia Chu phu nhân mất đã giao nàng cho Văn ma ma. Bà lại không có con cái, liền đem tất cả tâm huyết của mình đặt lên Chu Quân Uyển, tình cảm còn hơn hẳn cả ruột thịt, nay Chu Quân Uyển gặp chuyện như vậy, bà không thể không đau lòng.

Chỉ là nàng có rất ít có thể tin tưởng được, căn bản không thể đối kháng, ít nhất tính ở trong Hầu phủ, nàng đã không có cách nào đối phó với Ninh phu nhân, chớ đừng nói đến chuyện báo thù rửa hận, cho nên cũng chỉ đem bi phẫn cùng không cam lòng để xuống.

Thảm Lương lúc đó cũng là bi phẫn muốn chết, không chỉ bởi những lời Văn ma ma nói, càng thêm bởi giọng khàn khàn lạnh lẽo lúc nàng hôn mê đã từng nói: “Trời cao chính là như vậy, bất nạt kẻ yếu, lấn thiện sợ ác, cho nên mối thù của chúng ta là huyết hải thâm thù, chỉ có thể dựa vào bản thân!... Cho nên người không chỉ báo mối thù của mình, còn phải thay ta báo mối thù của ta, bởi vì hài tử của ta cơ hội được ngắm nhìn trần gian này cũng bị tước mất, ta muốn đòi lại công đạo cho hài tử của ta!”

Chủ nhân của giọng nói đó chắc chắn là nguyên chủ của khối thân thể này – Chu Quân Uyển. Theo lời Văn ma ma giải thích, thời khắc Chu Quân Uyển bị sảy thai đã bỏ mình trùng với thời khắc nàng bị hạ độc mà chết, chính vì vậy mà nàng có cơ duyên sống lại.

Chu Quân Uyển mặc dù đã chết nhưng lại giống nàng, mang theo oán khí cùng không cam lòng mà rời đi, vì vậy trong lúc nàng hôn mê mới nói với nàng những lời như vậy, ít ra nàng còn tốt hơn nàng ấy, nàng còn có cơ hội tự tay báo thù cho mình.

Nàng tá thi hoàn hồn, lại bởi lời nói của nguyên chủ, nàng không thể không rửa thù báo hận, vì mẹ con họ mà đòi lại công đạo!

Thảm Lương vừa nghĩ tới, sắc mặt liền hòa hoãn, chầm chước trả lời Văn ma ma: “Ma ma yên tâm, ta hận không thể xé thịt nuốt gan những kẻ hại con ta nhưng ta cũng biết đạo lý quân tử báo thù, mười năm chưa muộn. Ta chẳng những không làm những việc ngốc, ta còn muốn sống thật tốt, ta muốn thấy những kẻ hại mẹ con ta từng người từng người một gặp báo ứng!”

Chẳng những muốn xem tiện nhân hại mẹ con Chu Quân Uyển gặp báo ứng, nàng còn muốn nhìn những kẻ hại nàng chết gặp báo ứng!

Thấy sắc mặt Thảm Lương hòa hoãn, nói chuyện cũng mạch lạc rõ ràng, có tính toán trước sau, Văn ma ma cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm. Tiểu thư nhìn qua nhu nhu nhược nhược, kì thực tâm lại rất mạnh mẽ, một khi đã quyết định chuyện nào đó, chín trâu cũng không thể kéo lại được, giống như ban đầu nàng muốn gả cho Nhị thiếu gia chi thứ hai, vô luận khuyên thế nào cũng không chịu xoay chuyển, chỉ chốc lát đã nghĩ thông, quả thật không thể tốt hơn được nữa.

Lại nghe Thảm Lương nói: “Nhưng đầu óc ta vẫn mơ mơ hồ hồ, vẫn không nhớ hết những người trong phủ, không bằng ma ma nói qua cho ta một lượt, thứ nhất ta nghe qua cũng có thể nhớ, thứ hai tránh trước mặt người khác lộ chân tướng.”

Đối với tình huống trong Tây Trữ Hầu phủ, Thảm Lương hoàn toàn không biết gì cả.

Bắt đầu từ năm trước, tất cả cây cảnh bồn hoa đều do một tay nàng cung ứng, mặc dù ngày thường nàng chỉ giao tiếp với quản sự của Hầu phủ nhưng qua lại cũng lâu, nàng hoàn toàn có thể lí giải tình huống trong phủ.

Nàng biết Tây Trữ Hầu Tề Hanh là dựa vào công lao hộ giá, rất được Hoàng Thượng tin chiều, rất có uy vọng trước các võ tướng, cũng biết Tề phu nhân xuất thân con nhà quan, ngoài việc cha là Tổng Đốc Giang Nam, tiền đồ rộng mở, bản thân bà ta càng thích thể hiện mình là một người lương thiện, Tề Hanh có ba nhi tử, nhưng nổi tiếng chỉ có Nhị thiếu gia, tài trí hơn người, tướng mạo như Phan An, là phu quân trọng vọng của tất cả các tiểu nữ

trong Kinh thành, trái lại Đại thiếu gia và Tam thiếu gia lại không có tiếng tăm gì.

Ban đầu đây chỉ là những câu chuyện nghe tiêu khiển của Thẩm Lương ngoài tù lâu, nghe qua rồi thôi, chưa bao giờ nàng có ý để lại trong lòng, dù sao Hầu phủ cũng cao cao tại thượng, nàng dù có cả đời cũng với không tới.

Nhưng bây giờ lại khác, nàng không chỉ là Thẩm Lương, mà còn là Chu Quân Uyển, và lại còn là Chu Quân Uyển trong một thời gian rất dài, nếu muốn sống trong Hầu phủ nhiều thị phi này, bắt buộc phải tìm hiểu tình hình trước, không sớm thì muộn cũng đi đời nhà ma.

Nhìn vị Tề phu nhân Ninh thị, ngay cả tôn tử ruột thịt cũng có thể tâm ngoan thủ lạt hạ độc thủ, bà ta đối với cái danh “Đại thiện nhân Kinh thành” có cỡ nào không xứng, chỉ cần ví dụ một người là có thể hiểu trên dưới Hầu phủ là cái dạng người gì. Toàn lũ người sống hai mặt, Hầu phủ bên ngoài vinh quang chói lọi, không chừng bên trong đã sớm âm dương quái khí, nếu nàng sống ở đây, không chỉ bởi vì mình, mà còn vì mẹ con Chu Quân Uyển, nhất định phải biết người ta mới có khả năng đối đầu.

Văn ma ma nghe những lời của Thẩm Lương, thấy vẻ mặt nàng bình tĩnh, yên lòng gật đầu: “Tiểu thư nói đúng, lão nô giải thích cho ngài.”

Bà không nhận ra tiểu thư nhà mình sau khi tỉnh lại có cái gì khác lạ, cũng bởi tính tình Thẩm Lương cùng Chu Quân Uyển có nhiều điểm tương tự, chỉ là Thẩm Lương sinh trưởng ở phố phường, mấy năm làm ăn buôn bán nên khôn khéo hơn một chút, Chu Quân Uyển ngược lại lại đăm đạc đơn thuần hơn, may mắn khiến Thẩm Lương tiết kiệm miệng lưỡi phải giả thích.

Văn ma ma còn chưa kịp nói đã có ma ma khác vào bẩm báo có đại phu tới xem mạch.

Bà ngừng nói, đưa tay gỡ màn Thẩm Lương xuống, lại đem tay của nàng từ trong chăn lấy ra, cảm khăn đặt lên cổ tay, làm xong mọi việc mới mời đại phu vào.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp Năm Quyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Tổ Yến

“... Mạch đập trầm ổn có lực, khí huyết cũng thông suốt không ít, có thể thấy được là trở lại bình thường rồi, đợi thêm hai ba ngày, có thể ngừng uống thuốc, nhưng mà ăn uống hàng ngày phải chú ý nhiều một chút, điều dưỡng thân thể khoảng mười ngày nửa tháng, lập tức khỏi hẳn.”

Lời nói của đại phu chẳng những khiến cho Văn mụ mụ nhẹ nhõm mà còn khiến cho Thẩm Lương thở phào nhẹ nhõm. Thế nhưng nàng còn có rất nhiều việc phải làm, nàng phải báo thù cho chính mình và cả Chu Quân Uyển. Vậy mà nàng lại chẳng thể làm gì ngược lại còn phải nằm trên giường thêm một thời gian nữa, nàng kim nén muốn phát điên rồi, nhưng may mắn là nàng chỉ nằm trên giường thêm nửa tháng, sau đó nàng có thể cử động tự do thoải mái rồi.

Sau khi tiễn đại phu, Văn mụ mụ treo màn lên, cười nói với Thẩm Lương: “Nhị phu nhân cũng nghe được lời nói của đại phu chứ? Chúc mừng ngài, Nhị phu nhân, người sẽ khỏe lại nhanh chóng thôi!” Trước mặt những người khác, Văn mụ mụ sẽ không gọi chủ tử của mình là “Tiểu thư”, tránh cho người ta nắm thóp.

Sau khi nghe Văn mụ mụ nói xong, Thẩm Lương còn chưa kịp mở miệng, Cẩm Tú, Bán Hạ và hai nha hoàn khác, một là Kim Linh, một là Ngân Linh, cũng cười rộ lên, quỳ gối xuống nói: “Chúc mừng Nhị phu nhân, rất nhanh người có thể khỏi hẳn rồi!”

Thẩm Lương cười cười, nói: “Thời gian qua các người đã khổ cực rồi.”

Lại nhìn Văn mụ mụ: “Ta muốn thưởng cho mỗi người bọn họ ba tháng tiền lương, mụ mụ thấy có được không?” Theo như những lời Văn mụ mụ nói lúc trước, mặc dù chủ tử bọn họ sống nương nhờ vào phủ Tây Trữ Hầu, nhưng cũng không phải là kẻ có tiếng không đáng một xu, dù sao Chu gia chỉ còn lại một mình Chu Quân Uyển, trước khi Chu mẫu qua đời đã đưa tất cả tiền bạc bao năm qua nàng tích góp được cho nữ nhi duy nhất của mình là Chu Quân Uyển, hơn nữa tiền bán đất đai ruộng vườn cũng không phải là một khoản nhỏ, đều do Văn mụ mụ cất giữ, vì vậy Thẩm Lương mới trưng cầu ý kiến của nàng trước mặt tất cả mọi người.

Thẩm Lương cảm thấy bất lực bởi thân phận thấp kém hiện tại của nàng, có rất nhiều việc, đừng nói là tự thân tự lực, chỉ sợ muốn ra khỏi cửa phòng cũng không dễ dàng, dù sao nàng chưa nghe nói thiếp thất di nương nhà nào có thể hành động tự nhiên thoải mái, điều đó không hợp quy củ, cho nên biện pháp tốt nhất, đừng có nghĩ cách biến người bên cạnh thành của mình.

Cẩm Tú là từ Chu gia, đi theo Chu Quân Uyển tới Hầu phủ, sự trung thành và tận tâm thì không cần phải nói. Sau này Bán Hạ, Kim Linh, Ngân Linh mới tới hầu hạ nàng, cũng không biết sau lưng bọn họ còn có chủ tử nào khác không? Gia đình bọn họ đều là người hầu, nếu có thể khiến cho bọn họ trung tâm với nàng, sau này giúp nàng báo thù, không thể nghĩ ngờ là có rất nhiều chỗ tốt, bởi vậy nàng tuyệt đối không ngại ở thời điểm thích hợp, ban ơn huệ nhỏ thích hợp cho các nàng, thu mua lòng người.

Điều nàng lo lắng nhất chính là Văn mụ mụ có mất hứng vì hành động này của nàng? Dù sao nàng cũng không phải là Chu Quân Uyển, khó tránh khỏi lo lắng.

Lại không nghĩ rằng Văn mụ mụ rất tán thành hành động này của Thẩm Lương. Nguyên nhân là vì chuyện xảy thai của nàng, tiểu viện của các nàng giờ đây không bằng lúc trước. Văn mụ mụ không muốn vào lúc quan trọng như thế này lại còn phải đề phòng người của mình theo chủ tử khác mà chủ động đi cầu xin thêm người, đến lúc đó ai biết sẽ bị nhét hạng người gì vào đây? Còn không bằng cho bọn họ ít tiền, ít nhất bọn họ cũng đã quen việc rồi.

Vì vậy sau khi nghe được lời nói của Thẩm Lương, Văn mụ mụ lập tức cười nói: “Nhìn Nhị phu nhân nói này, ngài muốn thưởng cho mọi người, chẳng lẽ lão nô dám ngăn cản hay sao? Như vậy chẳng phải là làm phản rồi sao?” Sau đó hành lễ cảm tạ Thẩm Lương.

Nghe vậy, sự khân trương trên gương mặt mỗi người cũng biến mất, thờ phào nhẹ nhõm, mặt mày hớn hờ cũng bận rộn hành lễ tạ ơn Thẩm Lương, ba tháng tiền, là ba tháng tiền lương đó. Mặc dù ngày thường Nhị phu nhân cũng thường xuyên khen thưởng, hào phóng như vậy thì đây là lần đầu tiên, cũng không uống công bọn họ hết lòng hầu hạ nàng mấy ngày nay!

Không khí trong phòng cũng vì vậy mà trở nên vui sướng nhiệt liệt lên, xua tan không khí trầm thấp mấy ngày vừa qua.

Ngay tại không khí vui tươi như vậy, Đinh Đường bước vào, tóc búi hai búi tròn được cố định bằng hai cái trâm cài, một phụ nhân với gương mặt nghiêm túc đưa cái khay trên tay cho tiểu nha hoàn cầm rồi đi vào.

Vị phụ nhân này không phải ai khác mà chính là nữ mẫu của Nhị gia Tề Thiếu Du, rất có thể diện trước mặt Tề phu nhân, hôm nay lại như điều gặp gió trong viện của Tề Thiếu Du, Cao ma ma.

Nhưng mà Cao ma ma có quan hệ mật thiết với Tề phu nhân, cho nên xưa nay cũng không thích Chu Quân Uyển, cũng chưa bao giờ bước chân vào phòng của nàng nửa bước. Không biết hôm nay ngọn gió nào lại đưa nàng ta tới đây?

Vì vậy Cẩn Tú cùng một đám nha hoàn, còn có cả Văn mụ mụ đứng chờ ra tại chỗ.

“Khụ khụ khụ. . . .” Cao ma ma giả vờ ho khan mấy tiếng, ý muốn mọi người khôi phục lại tinh thần, Văn mụ mụ lập tức thể hiện khuôn mặt tươi cười, tiến lên nửa bước quỳ gối làm lễ với Cao ma ma: “Hôm nay Cao ma ma rảnh rồi tới viện của chúng ta đi dạo sao?”

“Cao ma ma diend.4nl3quy.d.o.n an khang!” Đám nha hoàn cũng rồi rít hành lễ với Cao ma ma.

Cao ma ma đỡ Văn mụ mụ đứng lên, cũng gật đầu một cái với đám nha hoàn, lúc này mới tới giường của Thẩm Lương, quỳ gối hành lễ với nàng, cười nhạt nói: “Gia nghe tin Nhị phu nhân đã tỉnh, cho nên cố ý dặn dò phòng bếp nấu cho Nhị phu nhân một chén yến thượng hạng, ngài còn nói là bổ khí ích máu, kính xin Nhị phu nhân mau chóng ăn lúc còn đang nóng!” Sau khi Cao ma ma nói xong, tiểu nha hoàn bụng khay có đặt chén sứ tinh xảo tới, đưa tới trước mặt Thẩm Lương.

Tề Thiếu Du sai người nấu tổ yến cho nàng ăn? Nói như vậy, hần đối xử với nàng, không, là đối xử với Chu Quân Uyển có mấy phần tình cảm là thật đúng không? Tim Thẩm Lương đập hơi mạnh và loạn nhịp. Nhưng nếu hần có tình cảm với nàng, vậy thì tại sao nàng bệnh lâu như thế cũng không thấy hần đến thăm nàng dù chỉ một lần? Hần phải biết nàng vừa bị Tề phu nhân độc ác hại nàng mất đi hài tử nhưng cũng là hài tử của hần, mà đây cũng là hài tử đầu tiên, chẳng lẽ hần không đau lòng, cũng không nghĩ tới thăm nàng, trấn an nàng sao?

Không tự chủ đưa mắt nhìn Văn mụ mụ mang theo ý tứ dò hỏi.

Lúc này, trong lòng Văn mụ mụ cũng xoay chuyển liên tục. Phải biết rằng lúc trước cũng bởi vì phòng bếp nấu thuốc dưỡng thai cho Nhị phu nhân mới hại nàng mất đi hài tử. Sau này Văn mụ mụ cũng không dám tùy tiện cho nàng ăn bất kỳ thứ gì phòng bếp đưa tới nữa. Trước khi cho Nhị phu nhân ăn, Văn mụ mụ đều phải ném qua trước. Nhưng đây là tổ yến khó có được, lại ở trước mặt Cao ma ma, mà Văn mụ mụ chỉ là một nô tài, không dám không biết tôn ti trật tự mà ném thử trước được.

Trong khi đang suy nghĩ đi.e)nd~anl3qu.yd0n, lại nhận được ánh mắt dò hỏi của Thẩm Lương, Văn mụ mụ lại càng thêm căng thẳng, chỉ nghĩ nàng cũng giống như mình, sợ tổ yến này có bỏ thêm thứ gì vào đó. . Văn mụ mụ không tiếp tục suy nghĩ nữa, hé ra khuôn mặt tươi cười, nói với Cao ma ma: “Tiểu nha hoàn mới đưa thuốc cho Nhị phu nhân, ta còn muốn đi lấy chút thức ăn để chút nữa Nhị phu nhân có thể ăn đấy, hay là Cao ma ma để chén yến này lại đây, đợi sau khi Nhị phu nhân uống thuốc xong, ta sẽ cho Nhị phu nhân ăn?”

Cao ma ma nghe vậy, khóe miệng mỉm cười, âm thầm cười lạnh, đúng là chủ tử nô tài giống nhau, đều là một dạng đầu óc suy nghĩ nông cạn. Cũng không nghĩ lại, nếu Phu nhân thật sự muốn mạng các nàng, cũng có trên dưới trăm loại biện pháp, sử dụng thủ đoạn này không phải để cho người ta nắm thóp sao? Nói đi nói lại, có trách cũng chỉ trách nàng ta quá ngu ngốc, lòng dạ mềm yếu, cũng không nhìn xem có xứng đáng với đối phương hay không, thật sự không làm cho người ta cảm kích!

Hắng giọng một cái, lập tức muốn châm biếm Thẩm Lương mấy câu.

Nhưng lại không ngờ Thẩm Lương lại mỉm cười mở miệng nói: “Kính xin ma ma trở về thay ta cảm ơn Nhị gia đã thưởng, nói với ngài ấy đợi mấy ngày nữa thân thể ta tốt hơn, sẽ lập tức tự mình tới thỉnh an tạ ơn Nhị gia.” Nói xong lập tức nhận lấy chén sứ trong tay Cao ma ma, múc từng ngụm từng ngụm lên ăn.

Làm ăn mấy năm qua có chỗ tốt nhất, chính là học được cách nhìn mặt mà nói chuyện. Nàng chỉ cần nhìn Văn mụ mụ trong mắt thoáng hiện sự thấp thòm cùng ánh mắt khinh thường của Cao ma ma, Thẩm Lương không khó đoán ra ý nghĩ trong lòng của hai người này.

Ý nghĩ của nàng và Cao ma ma cũng không sai biệt lắm, Tề phu nhân thân là đương gia chủ mẫu cao cao tại thượng tại Hầu phủ, muốn làm gì nàng, tuyệt đối là chuyện dễ như trở bàn tay, lại không cần làm những chuyện hại người trước mặt bao nhiêu người khác khiến bọn họ đều biết. Có thể thấy được

chén yến này không có bỏ thứ gì trong đó. Và lại nếu thật sự do Tề Thiệu Du phân phó đưa tới, nàng làm sao lại không làm hán đẹp mặt, để sau này khi hán biết, trong lòng thoải mái một chút? Dù sao hán cũng là phu quân của nàng, là núi dựa sau này của nàng, là lợi thế để nàng bảo thủ sau này, cho nên cũng không thể đắc tội được!

Mắt thấy Thẩm Lương thật sự ăn tổ yến, và lại sắc mặt bình tĩnh, mặt mày tươi cười, không chút nào hoài nghi. Thật sự khiến Cao ma ma rửa mắt mà nhìn, nhưng rất nhanh đã hiểu nhất định Thẩm Lương đã nhìn thấu tâm tư của mình, sau đó nhàn nhạt nói: “Sau khi lão nô trở về nhất định sẽ chuyển lời của Nhị phu nhân!” Sau đó yên tĩnh nhìn nàng ăn hết chén yến, chào một cái rồi lập tức lui ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp Năm Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Dung Hợp

Cao ma ma vừa đi, Thẩm Lương súc miệng lại cùng Văn ma ma hàn huyên mấy câu, thấy trong người có chút mệt mỏi nên tạm thời để Văn ma ma lui ra, còn mình thì nằm xuống nghỉ ngơi. Mặc dù nàng còn tỉnh táo nhưng thân thể vẫn còn rất suy yếu, gắng co một trận này thật có chút không chịu nổi.

Nàng vừa nằm xuống, Văn ma ma cùng Cẩm Tú tươi cười đi vào. Sau khi hành lễ liền không kịp chờ đợi mà nói: “Nhị thiếu phu nhân, nô tì vừa lên đi theo sau Cao ma ma, quả nhiên thấy bà ta đi vào thư phòng nhị gia phục mệnh, có thể thấy chén tổ yến kia là do gia phân phó người đưa tới, Nhị gia trong lòng vẫn còn nhớ thương Nhị thiếu phu nhân đây ạ”

Văn ma ma nghe vậy liền cười nói: “Nhị gia trọng tình nghĩa, lại là thanh mai trúc mã với Nhị thiếu phu nhân, từ nhỏ cùng nhau lớn lên, tình cảm tự nhiên không thể tầm thường, nhớ thương Nhị thiếu phu nhân cũng là lẽ thường. Nhị thiếu phu nhân cần hảo hảo tĩnh dưỡng thân thể. ...thừa dịp vào lúc này cũng Nhị gia ân ái, sớm lại mang thai sinh quý tử.”

Vốn bà còn lo lắng chén tổ yến kia có vấn đề, thấy Thẩm Lương lại dám ăn trước mặt Cao ma ma, lo lắng không chịu được, chỉ sợ nàng lại xảy ra chuyện gì, vào lúc này lại xác nhận canh này đích xác là Tề Thiệu Du phân phó người đưa tới, tâm không khỏi nhộn nhạo vui mừng.

Trong lòng Thẩm Lương nửa niềm vui mừng cũng không có, nếu có cũng chỉ có châm chọc cùng bi phẫn, lúc Cao ma ma nói đây là canh do Tề Thiệu Du đưa, tâm nàng liền tràn ra hận ý vô cùng lạnh liệt.

Hận ý đó chỉ thoáng qua rồi biến mất, so với nỗi hận của nàng đối với Thẩm gia chỉ có hơn chứ không có kém, cường liệt tựa như sắp nổ tung lồng ngực nàng, đau đến nỗi trái tim cứ như bị cắn nuốt bởi hận ý!

Thẩm Lương biết hận ý này là của bản thân Chu Quân Uyển, mặc dù nàng không phải Chu Quân Uyển nhưng hoàn toàn có thể cảm ứng được.

Quả thật ban đầu Chu Quân Uyển chịu gả cho Tề Du cũng là do Thái phu nhân đứng giữa khuyến khích cùng dụ dỗ, mặc dù Chu Quân Uyển không phải cô nhi đã mất tất cả, nàng còn trẻ, thiếu gì cách báo ân? Nhưng cuối cùng nàng lại lựa chọn gả cho Tề Thiệu Du làm thiếp, chỉ sợ nguyên nhân lớn nhất nàng phải lòng Tề Thiệu Du, cho nên mới uất ức chính mình!

Nhưng Tề Thiệu Du đối đãi với nàng như thế nào? Để mặc cho mẹ ruột giết chết con mình, còn hại chết cả nàng, đúng là “Vi mẫu mà mạnh”, huống chi lại cướp đi tính mạng của Chu Quân Uyển, nàng có thể không hận sao? Nàng hận chết hán cũng là điều không quá đáng!

Bởi thế nàng chỉ nhàn nhạt nói một câu: “Ta biết rồi. Ta mệt, cần nghỉ một lát, các người lui xuống đi!” Nói xong liền lật người hướng mặt vào trong, không nói thêm lời nào nữa.

Văn ma ma cùng Cẩm Tú nhìn nhau, không nhìn được thâm thờ dài một hơi, Văn ma ma cảm xúc lại càng ngổn ngang, nén nước mắt vào trong.

Ban đầu tiểu thư kiên trì muốn gả cho Nhị gia, bà đã hết lời khuyên nhủ, có dụ dỗ với uy hiếp, thế mà tiểu thư vẫn quyết gả. Tiểu thư là chủ, bà là nô, tâm tiểu thư đã quyết, bà chỉ còn nước thuận theo, còn có thể thế nào được nữa? May mắn Nhị gia còn mấy năm thanh mai trúc mã, phạm nghi ở nội viện ba ngày đã có hai ngày nghỉ trong phòng tiểu thư, cùng tiểu thư vô cùng ân ái, khiến tiểu thư rất nhanh đã mang thai, trái tim bà theo đó mới đặt xuống, nghĩ lần này dù tiểu thư sinh nam hài hay nữ hài, nửa đời sau vẫn có thể dựa vào!

Ai có thể nghĩ chuyện lại xảy ra như vậy? Bên ngoài là Lục Vi vì ghen tị mà bỏ hoa hồng vào đồ ăn khiến tiểu thư xảy thai, bên trong ai có thể đảm bảo rằng phu nhân không tham gia. Nhị gia mắt không mờ, không thể nào không nhìn ra, thế nhưng lại chỉ gọi đại phu đến, một lần đi qua thăm cũng chưa từng!

Trong phủ đều nói Nhị gia là người đa tình lại mềm lòng, nhưng thật chất hán lại là người vô tình nhất, khó trách tiểu thư tâm lạnh, những người phục vụ bên người như bà chỉ còn cách khuyên tiểu thư nghĩ thông suốt, tránh trường hợp tình cảm giữa nhị gia và nhị thiếu phu nhân xa cách. Ngày tháng còn dài, để nhị gia biết tiểu thư oán hận hán, chủ tử bọn họ ở phủ này thật không có chỗ đặt chân.

Vàng trang thanh lãnh ngự trên cao, vây quanh là những vì tinh tú lấp lánh, sắc trời lạnh ngắt xanh xám, nổi bật cái yên tĩnh đến lạnh người trong đêm.

Thẩm Lương lẳng lặng nằm trên giường, không động đậy, nhìn xa giống như đã ngủ say, đến gần mới biết mắt nàng vẫn mở to, thần sắc thanh tĩnh.

Bởi vì liên tiếp ngủ mấy ngày, nhiều hơn là cái nóng rực đang đốt cháy trái tim, vừa nghĩ đến chuyện sáng ngày, hận ý trong lòng lại tràn ra mãnh liệt, hận đến nỗi hai hàm răng ma sát với nhau tạo ra tiếng nghiến “kèn kẹt”.

Nàng theo bản năng ôm chặt hai cánh tay, thế nhưng ngọn lửa hận thù vẫn thiêu đốt làm nàng phát đau. Nỗi hận của nàng tựa như cây đuốc rực lửa U Minh (lửa địa ngục), đau đớn làm nàng cuộn chặt người, thân thể bộc phát đến cực hạn, trong mắt nàng đỏ như máu, hiện lên từng khuôn mặt của những người đã hại nàng.

Thật hận, thật hận! Hận không thể lóc thịt, phân thây mấy người này, để bọn họ chết không được tử tế, chết không toàn thây!

Thẩm Lương không tự chủ được mà cắn chặt răng, phát ra tiếng nghiến rợn người, trong đêm an tĩnh tựa như tiếng oán thán của oan hồn.

Không biết bao nhiêu lâu, trong nhà rốt cuộc đã khôi phục được sự yên tĩnh, hơi thở lạnh lẽo phát tán trong không khí cũng đã biến mất.

Thẩm Lương hít sâu một hơi, ép buộc mình tỉnh táo lại, nếu trời cao cho nàng một cơ hội được sống lại lần nữa, nàng tất nhiên sẽ không bỏ phí cơ hội này, nàng sẽ đem những người kia nợ máu phải trả bằng máu!

Nàng không tiếng động cười lạnh, Thẩm Thiêm Tài, Đỗ thị, Thẩm Băng, còn có Thôi Chi Phóng, các người nhất định không ngờ ta còn sống! Các người sẽ nhận báo ứng ngay thôi, ngày đó ta chịu khổ sở, các người tương lai nhất định khổ gấp trăm ngàn lần.

Còn có Ninh phu nhân, Chu Thái phu nhân, Tề Thiếu Du, các người cũng chờ đấy, Chu Quân Uyển chịu nỗi đau như thế nào, ta sẽ tăng nỗi đau gấp trăm nghìn lần trên người các người.

Kể từ ngày hôm nay, Thẩm Lương là Chu Quân Uyển, Chu Quân Uyển là Thẩm Lương, trên vai nàng gánh vác hai huyết hải thâm thù, nàng sẽ vì cả hai người mà đòi lại!

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp Năm Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Thẻ Độc

Mãi cho đến khi qua canh năm, Chu Quân Uyển mới buồn ngủ chịu không nổi, đã ngủ.

Mở mắt ra thì trời đã sáng choang rồi.

Trong nhà rõ ràng đã được quét dọn sạch sẽ, tất cả rèm cửa đều được vén lên, lộ ra cái cửa sổ nhỏ cửa được mở hé ra, trên bàn nhỏ trước giường được cắm một bình hoa nhũ điều tươi tắn, tuy đã vào mùa xuân nhưng trong góc giường vẫn còn đốt một chậu than tơ bạc.

Thấy tình cảnh này, Chu Quân Uyển không nhận được mà thở phào nhẹ nhõm. Nàng còn đang sợ hãi, một khi nàng tỉnh lại sẽ lập tức phát hiện những chuyện xảy ra lúc trước chỉ là một giấc mộng, thật ra nàng đã chết rồi. Vì vậy nàng thức mãi cho đến lúc nửa đêm, cho dù không mở nổi mí mắt, thế nhưng nàng cũng không dám nhắm mắt lại mà ngủ.

Vô cùng may mắn là nàng vẫn còn sống, thật là tốt!

Chu Quân Uyển vui mừng một hồi, lập tức vùng vẫy muốn xuống giường, sau đó có thể đi đi lại lại cho thỏa thích.

Nằm nhiều ngày như vậy, nàng cảm thấy xương cốt rã rời, quan trọng nhất là, nàng rất hy vọng được đi lại để có thể cảm nhận được cảm giác hai chân còn có thể giẫm trên mặt đất. Chỉ khi đã chết qua một lần mới biết, có thể sống lại được là điều quý báu biết bao. Lúc trước nàng còn mơ mơ màng màng không thể hành động như thường cũng thôi, hôm nay thật không dễ dàng mới tỉnh lại được, đương nhiên nàng muốn cảm thụ một chút.

Chu Quân Uyển vừa vén chăn lên, Cẩm Tú đã đi vào, thấy nàng muốn xuống giường, vội vàng tiến lên mấy bước, mỉm cười nói: “Nhị phu nhân nằm đã lâu thấy khó chịu, muốn xuống giường đi lại một chút sao?”

“Thật sự thấy khó chịu.” Chu Quân Uyển gật đầu một cái.

Vừa dứt lời, Cẩm Tú xoay người gọi ra bên ngoài một tiếng: “Bán Hạ, Nhị phu nhân đã tỉnh, mau vào hầu hạ!” Sau đó vén chăn lên, sau đó lấy chiếc áo choàng thêu những cành hoa nhỏ, chế tác tinh xảo khoác lên người nàng.

Bán Hạ vừa tiến vào phòng lập tức ngồi xổm trước giường, nhẹ nhàng mang giày thêu cũng được chế tác xinh xắn mang vào chân cho nàng.

Chu Quân Uyển hơi không thích ứng, sau này Thôi gia ăn nên làm ra, cũng mua vào hơn mười hạ nhân để hầu hạ, nhưng không biết có phải nàng trời sanh mệnh khổ hay không, dù sao đi chăng nữa nàng cũng không quen với việc com được đưa tới miệng, y phục được đưa tới tay, mọi chuyện đều có hạ nhân hầu hạ. Bởi vậy có rất nhiều việc nàng đều tự thân tự lực, nhưng ngay từ đầu, Thôi Phóng thích ứng rất nhanh. Nàng vội vã lắc đầu xua tan những

suy nghĩ này ra khỏi đầu, nắm lấy tay Cẩm Tú và Bán Hạ, xuống giường, bắt đầu bước những bước đi chậm rãi.

Nàng mới đi chậm rãi mấy vòng ở trong phòng đã mệt phải thở hồng hộc, nhưng nàng vẫn không chịu dừng lại, càng không muốn lên giường nằm tiếp. Nàng muốn đi ra ngoài một chút, nàng vẫn chưa từng đi ra khỏi phòng đó!

Cẩm Tú cùng Bán Hạ thấy nàng mệt mỏi, mặt mũi trắng bệch nên cũng có chút khản trương, bởi vậy Cẩm Tú lập tức khuyên nhủ: “Thân thể của Nhị phu nhân vẫn chưa khôi phục hoàn toàn, hay là hôm nay chỉ đến đây thôi, người lên giường nghỉ ngơi lấy lại sức, đợi sáng mai thân thể khá hơn, chúng ta sẽ đi ra ngoài?”

Chu Quân Uyển đứng lại nghỉ ngơi một chút, sau đó cười nói: “Chỉ mới mấy bước mà thôi, ta không yếu đến nỗi mới đi mấy bước mà chóng đờ không nổi chứ? Và lại, ta nằm trên giường đã nhiều ngày trời, cảm thấy xương cũng đau, đang muốn hoạt động một chút để giãn gân cốt đấy. Các người không cần lo lắng, thân thể của ta ta tự biết, không có việc gì, mau đi ra bên ngoài đi, nếu ta cảm thấy khó chịu chỗ nào lập tức nói cho các người biết.” Nàng biết các tiểu thư, cô nương của các gia đình giàu có đều được cung phụng, cũng chính vì như vậy nên phần lớn thân thể của các nàng đều không tốt. Nếu hôm nay nàng đã là Chu Quân Uyển thì điều đầu tiên nàng phải làm chính là làm cho thân thể này khỏe mạnh hơn trước. Thấy nàng kiên trì, Cẩm Tú cùng Bán Hạ không khuyên nữa, đành phải thận trọng đỡ nàng. Thật ra phòng ngủ và phòng khách chỉ được ngăn cách bằng một số đồ nội thất.

Trong phòng khách được treo một bộ câu đối bực vàng, bên trên là chữ viết rồng bay phượng múa, Chu Quân Uyển nhận ra đó là chữ của Trương Húc. Bàn ghế đều được làm từ gỗ hoa lê, do chính những thợ thủ công giỏi tí mĩ chế tạo nên, trên bàn bày một cái bình men sứ Thanh Ngọc, trong bình còn cắm vài chiếc lông hồng tước, gió vừa thổi vào, những cọng lông rung rung theo gió, trông rất đẹp mắt.

Chu Quân Uyển không nhìn được mà nhớ tới chuyện xưa.

Đó là sau khi Thôi Phóng đặt Cừ Nhân, nàng nghĩ hẳn không giống như xưa nữa, nếu để bạn học của hần, Lai gia đến làm khách, nhìn thấy bầu không khí mặc trong nhà thật sự không ổn, vì vậy dành chút thời gian tự mình đi mua những món đồ trang trí xa xỉ về bày biện. Không nghĩ tới, sau khi Thôi Phóng thấy lại nói nàng ‘chỉ có mấy nhà đột nhiên giàu có, mới hận không thể lấy hết vàng bạc ngọc ngà treo đầy nhà, chỉ sợ người khác không biết mình có tiền’, lại còn cười nàng là ‘nhà giàu mới nổi’. Sau đó, không biết hần lấy mấy món đồ cũ từ nơi nào bày biện lại, nói đây mới chính là phong thái của gia đình thư hương nên có.

Khi đó trong lòng, trong tim nàng đều là hần, cho dù hần nói cái gì, làm cái gì nàng cũng cảm thấy đúng đắn, cũng nghe theo lời hần vô điều kiện, chỉ ngoại trừ việc hần không cho nàng tự mình ra cửa bàn chuyện làm ăn, muốn nàng giao tất cả những chuyện này cho quản sự làm, hần còn nói đây là đáng về của một đương gia chủ mẫu, nương tử của Cừ nhân nên có. Nàng thật sự thích buồn bán, cũng không yên tâm giao giang sơn do chính tay mình tạo ra giao cho người khác. Cho nên, mặc dù mỗi đêm hai người bọn họ vẫn nằm chung trên một chiếc giường nhưng tâm dần dần cách xa!

Nhưng dù như thế nào, bọn họ cũng là vợ chồng son, cùng chung hoạn nạn, tại sao hần lại có thể sau lưng nàng mà làm cho mọi người của nàng mang thai đứa bé của hần. Còn bày mưu đặt kế cho thân sinh phụ mẫu của nàng, buộc nàng phải đồng ý ngênh đón Thẩm Băng vào cửa, nếu không lập tức thiêu cháy nàng? Thật là qua cầu rút ván, vong ân phụ nghĩa, uống công nàng chịu nhiều đau khổ, uất ức vì hần, thậm chí ngay cả cơ hội làm mẹ cũng đoạn tuyệt, vậy mà hần lại đối xử với nàng như thế. Nàng không để cho hần chết không có chỗ chôn thân, thế không làm người!

“Ai nha, tại sao các người lại để cho Nhị phu nhân xuống giường, thân thể của Nhị phu nhân vẫn còn chưa hồi phục đâu! Thật là hồ đồ!” Hai tay của Chu Quân Uyển đang nắm thật chặt, hàm răng cũng cắn chặt lấy nhau, Văn mụ mụ bụng khay nước đen đi vào, thấy nàng xuống giường, vẫn còn muốn đi ra gian ngoài, lập tức mắng Cẩm Tú và Bán Hạ, mắng xong lại nhìn Chu Quân Uyển: “Nhị phu nhân, thân thể ngài vẫn chưa hồi phục như cũ, vẫn là nên quay về giường nằm nghỉ ngơi...”

Nói còn chưa dứt lời, lập tức nhìn thấy gương mặt vận vẹo cùng trông mắt lạnh lẽo của Chu Quân Uyển khiến nàng sợ tới mức không dám nói nữa.

Lúc đó, Chu Quân Uyển đã hồi phục thần trí, thấy sắc mặt hốt hoảng của Văn mụ mụ, ánh mắt dò đi không dám nhìn mình, nàng nghĩ nhất định là do thù hận đối với Thôi Phóng biểu lộ ra ngoài, vì vậy nàng vội vàng thu hồi lại sự thù hận thay vào đó là khuôn mặt tươi cười, nói: “Năm nhiều ngày rồi, xương ta cũng đau, cho nên muốn đi lại một chút, mụ mụ cũng đừng trách Cẩm Tú và Bán Hạ.” Giọng điệu hết sức mềm mại, sắc mặt hết sức điềm đạm, nàng hi vọng Văn mụ mụ không nhìn ra sơ hở gì.

Văn mụ mụ không nhìn được mà hoài nghi, nhất định vừa rồi bản thân mình hoa mắt, từ trước tới nay tiểu thư dịu dàng động lòng người, coi như hôm nay nàng oán trách Nhị gia, nhưng cũng chỉ là tạm thời nghĩ không thông thôi, tại sao lại có thể lộ ra vẻ mặt đáng sợ như vậy? Đúng, nhất định là mình hoa mắt thôi!

Ở trong lòng khuyên nhủ một hồi, Văn mụ mụ tiến lên đỡ Chu Quân Uyển đi tới giường ngồi xuống, nâng chén thuốc nóng hồi lên: “Ta tự mình nấu thuốc, nhân lúc thuốc còn nóng, Nhị phu nhân mau chóng uống đi!”

Chu Quân Uyển không chắc Văn mụ mụ có nghi ngờ hay không, ít làm ít sai, nàng gật đầu một cái, nhận lấy chén thuốc.

Vừa đưa thuốc tới bên miệng, lập tức bên ngoài truyền tới một giọng nữ: “Làm phiền Kim Linh tỷ tỷ thông báo một tiếng, nô tỳ Văn Cẩm, thỉnh an Nhị phu nhân!”

Lời còn chưa dứt, mọi người trong phòng, trừ Chu Quân Uyển, tất cả mọi người đều thay đổi sắc mặt.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp Năm Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Động Phòng

“.....Làm phiền Kim Linh tỷ tỷ thay ta thông truyền một tiếng, báo với Nhị thiếu phu nhân nô tỳ Vân Cẩm đến thỉnh an người.”

Mất thấy mọi người nghe đến giọng nói đều biến sắc, lòng Chu Quân Uyên không khỏi tràn đầy kinh ngạc, không hiểu rốt cuộc chủ nhân giọng nói này là ai lại có thể có bản lĩnh làm mọi người ở đây thay đổi sắc mặt.

Nàng liền mang ánh mắt thăm dò về phía Văn ma ma.

Lại thấy Văn ma ma nghiêng răng, gương mặt tràn đầy thù địch, còn không nhìn nàng liền phân phó với Cẩm Tú bên cạnh: “Nàng ta còn có mặt mũi mà thỉnh án Nhị thiếu phu nhân? Người lập tức đi ra đuổi nàng ta đi, tránh làm dơ bản địa phương của Nhị thiếu phu nhân.”

Cẩm Tú cũng là một khuôn mặt giận giữ: “Ta sẽ đi đuổi nàng ta!” Nói xong liền sai bước ra ngoài.

Chốc lát bên ngoài liền nghe thấy giọng Cẩm Tú bén nhọn truyền vào: “Khó được Vân Cẩm tỷ tỷ còn nhớ được cánh cửa này.....Không đúng, không đúng, ta nên gọi người một tiếng Vân Cẩm cô nương mới đúng, kính xin Vân Cẩm cô nương đừng trách tội Cẩm Tú.”

Chu Quân Uyên không khỏi nhú mày, nàng mặc dù cùng Cẩm Tú chung đụng không nhiều lắm nhưng cũng biết nàng là một cô nương ôn hòa hào phóng, ngược lại lại có thời điểm chau ngoa đến vậy khiến nàng lại càng tò mò đối với vị Vân Cẩm cô nương bên ngoài.

Nhìn rồi nhìn, cuối cùng không nhìn nổi nữa liền hỏi Văn ma ma: “Ma ma, Vân Cẩm này...rốt cuộc là ai?”

Văn ma ma có vẻ rất tức giận, không ngờ lại nghe thấy Chu Quân Uyên hỏi, lại nhớ đến chuyện Chu Quân Uyên không nhớ rõ chuyện trước kia, trên khuôn mặt đang giận giữ liền bị bi thương thay thế, bà vội nặn ra một chút ý cười: “Chỉ là ột nha đầu thôi, không đáng để Nhị thiếu phu nhân nhớ trong lòng, Nhị thiếu phu nhân ngài mau thừa lúc thuốc còn nóng uống vào mới hiệu quả.”

Có thể để cho Văn ma ma cùng Cẩm Tú tức giận đến vậy, mà lại cùng bộ với tên của Cẩm Tú... Chẳng lẽ nàng ta cũng là người từ Chu gia mang tới, nàng ta đã làm gì có lỗi với nàng hay sao?

Ý niệm vừa thoáng qua, Chu Quân Uyên liền thử mở miệng dò xét: “Văn ma ma, Vân Cẩm có phải là theo ta từ lúc còn ở Chu gia hay không? Nàng ta đã làm chuyện gì có lỗi với ta à? Ma ma cứ trực tiếp nói cho ta biết là được, tránh cho ta biết chuyện từ miệng người khác, chuyện này mà nháo lên cũng không hay.”

Trong mắt Văn ma ma thoáng qua vẻ giãy giụa, may mắn, chỉ một lúc sau bà mới gian nan gật đầu: “Phải, nàng ta đúng là người theo Nhị tiểu thư từ Chu gia sang, chỉ là...hôm nay nàng ta đã là người của Nhị gia Nhị thiếu phu nhân cũng đừng để trong lòng, nàng ta dù có thể nào đi nữa thì thân phận nàng ta vẫn là một nô tỳ, kẻ ước bán thân vẫn còn trong tay ngài.Nhị gia ban đầu cũng là do ngài đang trong thời gian mang thai mới thu nàng ta vào phòng, nói cho cùng cũng là nhìn mặt mũi của ngài, chờ thêm mấy ngày nữa khi thân thể ngài đã tốt lên rồi, xem Nhị gia có còn liếc mắt nhìn nàng ta nữa không?” giọng bà nói rất cẩn thận, làm như chỉ cần một chút sơ sẩy sẽ làm cho Chu Quân Uyên tức giận hay đau lòng gì đó.

Lại không biết Chu Quân Uyên không đợi bà nói xong đã thoải mái thờ dài một hơi. Nàng còn tưởng Văn Cẩm kia đã làm gì với nguyên chủ khối thân thể này, thì ra là chuyện này.

Nàng còn đang lo lắng không biết mai này khi thân thể nàng bình phục sau một đoạn thời gian dài làm thế nào để không phải hợp phòng với tên kia mà Tề Thiếu Du vẫn giữ được sủng ái với nàng. Coi như nàng có không thừa nhận cũng không được, mặc kệ là nhà cao môn đại hộ hay hàn môn bản gia, nữ nhân được trọng phượng sủng ái khác xa với nữ nhân không được sủng ái. Cơ hội tốt như thế này đưa đến tay nàng quyết không buông.

Nàng liền không trả lời câu hỏi của Văn ma ma mà trực tiếp cất giọng ra bên ngoài: “Cẩm Tú, cho Vân Cẩm vào đi!”

Vừa dứt lời liền thấy mọi người bao gồm cả Văn ma ma đều trợn mắt chấn kinh, một bộ dáng mình nghe nhầm, Văn ma ma đang gấp lại càng gấp, định mở miệng khuyên nhủ Chu Quân Uyên.

Chu Quân Uyên khoát tay không cho nói, bà lại nhìn thấy đôi mắt bình tĩnh của Nhị thiếu phu nhân, bà đành pahir im lặng chờ diễn biến.

“Nô tỳ Vân Cẩm thỉnh an Nhị thiếu phu nhân. Chúc Nhị thiếu phu nhân ngọc thể Khang kiện, vạn phúc an khang!”

Vân Cẩm vô cùng xinh xắn, mặt trái xoan, mắt dài nhỏ nhìn mềm mại mà đáng yêu, long mày thon thả, đôi môi đỏ thắm, vóc người đầy đặn, mặc y phục màu hồng nhẹ nhàng, hai đóa trâm hoa bạc cài búi tóc, vung tay ngẩng đầu nhìn cũng rất thanh tao, thật đúng là một tiểu mỹ nhân.

Chu Quân Uyên vừa quan sát Vân Cẩm vừa thầm nghĩ, cổ thân thể này của nàng là một mỹ nhân hiếm có, Vân Cẩm cũng thế, theo như lời Văn ma ma thì Lục Vi đã chết hơn Vân Cẩm rất nhiều, tên cận bà Tề Thiếu Du này đúng là nhiều điểm phúc quá đi.

Chỉ là nàng sẽ rất nhanh sẽ cho hắn thấy, chỉ nhìn mà không được ăn cũng là một loại điểm phúc!

“Đứng lên đi!” Chu Quân Uyên cười híp mắt đích thân nâng Vân Cẩm đứng dậy, phân phó Ngân Linh mang ghế cho nàng ta ngồi, nàng nhìn thấy Văn

ma ma cùng Cẩm Tú đều có vẻ mặt không cam lòng.

Vân Cẩm không khỏi có chút sùng nhược kinh*

*Được sùng ái mà lo sợ.

Nàng ta mặc dù đã cùng Nhị gia cùng phòng, tiền lương cũng được tăng, địa vị cũng cao hơn so với lúc trước, gần đây lại bởi vì Chu Quân Uyển xảy thai, Lục Vi chết mà cũng được Nhị gia sùng ái.

Nhưng nàng ta thân thể vẫn là nô tỳ của Chu Quân Uyển, ban đầu Chu Quân Uyển chải tóc động phòng cho nàng ta, nàng ta cũng biết Văn ma ma cùng Cẩm Tú rất tức giận. Hầu Phủ quản lý hạ nhân lỏng lẻo, ngày sáng trong tối đều có người kiểm nàng ta gây khó dễ, cuộc sống trôi qua không hề thư thả như lúc còn hầu hạ bên người Chu Quân Uyển.

Khó trách nàng ta vừa nghe Chu Quân Uyển đã tỉnh lại liền chạy tới đây để thỉnh an, nàng ta nghĩ nhân cơ hội này làm mềm lòng Chu Quân Uyển, để phòng tương lai có bị thất sủng cũng không có nơi nương tựa.

Không ngờ nàng ta sẵn sàng đến trước mặt Chu Quân Uyển với tư thái thấp hèn nhất, dù Chu Quân Uyển có nói gì làm gì cũng không chối bỏ.Nàng ta định chuẩn bị mười hai phần nịnh nọt Chu Quân Uyển, thấy nàng thần sắc mệt mỏi, nàng ta thức thời rời đi, chỉ lưu lại một câu: “Nô tỳ sáng mai lại trở lại thỉnh an Nhị thiếu phu nhân.” Cung thuận hành lễ rồi lui ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp Năm Quyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Tranh Công

Edit: Nhận

“..... Nhị phu nhân, ngài cần gì cho tiểu tiện nhân kia cái nhìn hòa nhã chứ? Nàng ta là người bất trung bất nghĩa, nên trực tiếp đuổi ra mới phải, tránh cho con mắt của ngài dơ bẩn, ngài thì thật tốt, còn cho nàng ta vào, làm dơ bẩn chỗ ngồi của ngài.”

Bóng lưng của Văn Cẩm vừa biến mất sau màn trúc, Văn mụ mụ không nhịn được lập tức oán trách.

Cẩm Tú cũng lâu bầu nói: “Bởi vì trước đây nàng ta làm biết bao nhiêu chuyện hèn hạ, làm hại Nhị phu nhân lúc nào cũng bị nhạo báng. Hôm nay Nhị phu nhân còn thể hiện vẻ mặt ôn hòa với nàng ta. Sáng mai nàng ta sẽ nói với tất cả mọi người trong viện, mọi người sẽ cảm thấy tính tình Nhị phu nhân mềm yếu dễ khi dễ!”

Thật may nàng đã đoán trước được phản ứng của hai người này, đã nghĩ trước phải ứng đối như thế nào... Chu Quân Uyển âm thầm cảm thấy may mắn, lệnh cho Kim Linh, Ngân Linh lui ra ngoài sau đó nói với Văn mụ mụ và Cẩm Tú: “Các người làm như ta nguyện ý cho nàng đến để làm bản mặt ta hay sao? Cái này không phải là nói cho nàng ta biết ta đã thay đổi hay sao?”

Ngừng lại một chút, trong lời nói mang theo mấy phần khổ sở: “Nhị thiếu phu nhân sắp vào cửa, bỏ qua chuyện xuất thân cao quý của nàng, bỏ qua bản tính có mối nối cũ của đám nam nhân, chỉ đơn cử dòng chính và thứ cũng đã có sự khác nhau, đã không bằng người ta, mà ta lại... không có hài tử. Mà phu nhân trước sau đều chán ghét không muốn đến nhìn mặt ta, về sau trong viện này ta cũng khó có đất đặt chân! Mặc dù ta còn có Thái phu nhân, mà nói khó nghe một chút, 9 dien d?an le

Nói một hơi dài, Văn mụ mụ cùng Cẩm Tú nghe xong cũng buồn bã. Hơn nữa đôi mắt của Văn mụ mụ đỏ lên, chốc lát sau nhỏ giọng nói: “Tiểu thư, thật là uất ức cho ngài!”

Nếu như ngày đó tiểu thư chịu nghe lời khuyên của mình, gả cho nam nhân khác làm nương tử, dù nghèo một chút nhưng bản thân mình vẫn làm chủ, dù sao cũng tốt hơn là bây giờ phải chịu đựng, một nô tài phản bội cũng phải dụi dõ. Văn mụ mụ vội lắc đầu, quăng hết tất cả các ý tưởng ra sau đầu, hiện tại hối hận cũng đã muộn, đều đã là chuyện gao nấu thành com rồi, vẫn là suy nghĩ phải làm sao để cuộc sống sau này dễ dàng hơn!

Chu Quân Uyển thấy Văn mụ mụ và Cẩm Tú đồng ý với lời giải thích của mình, không muốn tiếp tục chuyện này nữa, lại càng không muốn để cho hai nàng biết tân Nhị thiếu phu nhân có còn nguyện ý gả vào Tề gia nữa hay không, chỉ là đôi chủ đề hỏi Cẩm Tú: “Đúng rồi, người biết khi nào Thái phu nhân trở lại không?”

Mặc dù đối với vị Thái phu nhân kia nàng không có chút thiện cảm nào, nhưng Chu Quân Uyển biết nếu mình muốn báo thù, nơi dựa đảm tốt nhất vẫn là nàng ta. Xa không nói, lấy thân phận thiếp thất chỉ thứ hai của nàng mà nói, cái cơ duy nhất để nàng có thể tự do đi lại trong phủ chính là đi thỉnh an Thái phu nhân, nếu không nàng cũng chỉ có thể ngây ngốc trong viện của mình, bất cứ chuyện gì cũng đừng nghĩ tới, vì vậy nàng rất để ý khi nào Thái phu nhân mới đi lễ Phật trở về.

Cẩm Tú thấy nàng hỏi, vội nói: “Nô tỳ sớm đã nghe qua, mười tám tháng sau Thái phu nhân mới trở về, đến lúc đó thân thể của Nhị phu nhân có thể hồi phục lại như cũ, nhưng (dien) d an le* quydon mà nếu xin Thái phu nhân làm chủ cho Nhị phu nhân, chỉ sợ...” Nếu như Thái phu nhân vừa nghe tin Nhị

phu nhân gặp chuyện lập tức trở về thì tốt biết bao?

Tuy Cẩm Tú không nói hết nhưng Chu Quân Uyên hiểu rất rõ ý của nàng, không hỏi âm thầm cười lạnh.

Tranh đấu cùng với con dâu, không thể nghỉ ngơi là Chu Thái phu nhân không chiếm được thể thượng phong, nếu không cũng sẽ không nhọc lòng lợi dụng nàng, trông cậy vào việc nàng đắc tội với Tề phu nhân. Trước không nói nàng có nguyện ý hay không, quan trọng chính là nàng phải có cái năng lực kia, nàng hi vọng vào bản thân nhưng lại càng chỉ có thể trông cậy vào mình!(mình đây là Thái phu nhân ạ)

Cũng may, nàng đã có đại khái kế hoạch, chỉ chờ Chu Thái phu nhân sau khi trở lại, lập tức có thể hành động rồi. Trong thời gian ngắn, mỗi ngày Chu Quân Uyên không phải đi dạo trong sân một chút, phơi nắng một chút thì chính là trò chuyện với Văn mụ mụ và Cẩm Tú, khéo léo hỏi tất cả tình hình trong Hầu phủ, nếu không thì chính là trình diễn tiết mục ‘Tỷ muội tình thâm’ với Văn Cẩm, mỗi ngày trôi qua cũng không khó khăn lắm.

Về phần thân thể của nàng, cũng nhờ Văn mụ mụ và Cẩm Tú hết lòng chăm sóc, khôi phục lại rất nhanh.

Một buổi sáng đẹp trời, Văn Cẩm lại chạy tới thỉnh an.

Ân cần hành lễ chào hỏi một phen, Văn Cẩm cười làm lành nói: “Khí sắc hôm nay của Nhị phu nhân thật tốt. Sáng nay Nhị gia vừa ra khỏi cửa còn hỏi nô tỳ là Nhị phu nhân có khỏe hơn không, còn nói buổi chiều muốn tới thăm Nhị phu nhân nữa, nếu để cho Nhị gia thấy Nhị phu nhân khỏe lên như vậy, không chừng sẽ rất vui mừng!”

Đây là đang tranh công với nàng sao.... Chu Quân Uyên cười lạnh trong lòng, trên mặt không biểu hiện gì, khẽ nhíu mày cố ý nói: “Mặc dù ta sanh non, thân thể còn chưa hồi phục như cũ, Nhị gia đến thăm ta, ngộ nhờ mắc bệnh, vậy chẳng phải ta lại gây ra lỗi lầm sao? Người nên khuyên Nhị gia không cần tới!”

Hiện tại bên cạnh Tề Thiếu Du cũng chỉ có hai người là nàng cùng Văn Cẩm. Mặc dù Văn Cẩm xinh đẹp, mỗi ngày đều là thịt cá, khó bảo đảm sẽ không ngán. Tới viện của nàng chỉ là việc sớm hay muộn, cũng thật làm khó cho Văn Cẩm phải tranh công trước mặt nàng, chỉ là ai bảo nàng (Chu Quân Uyên) đang cần có nàng (Văn Cẩm) chứ, trước tiên tạm chịu đựng.

“Nô tỳ có thân phận gì mà dám khuyên Nhị gia?” Văn Cẩm cười còn ngọt ngào hơn với lúc nãy, làm như không nhìn thấy ánh mắt như muốn ăn thịt người của Văn mụ mụ: “Vội lại lấy tình cảm của Nhị gia đối với Nhị phu nhân mà nói, nếu thật sự bị lây bệnh, chắc chắn ngài ấy cũng vui vẻ chịu đựng!”

Chu Quân Uyên nghe vậy, mím môi giả vờ xấu hổ cúi đầu, nhân tiện che giấu ánh mắt giễu cợt. Tề Thiếu Du làm gì có tình cảm với nàng, mà nếu như có, như vậy cũng tuyệt đối không bị nổi tình cảm của nàng lúc trước dành cho hắn!

Văn Cẩm vừa mới rời đi, Văn mụ mụ lập tức quay đầu ra cửa mà mắng chửi: “Phi, đồ tiện thiếp bị ỏi, Nhị gia có tới viện của Nhị phu nhân hay không, nàng ta xứng để hỏi sao, còn dám khinh cuồng như vậy? Chờ đến buổi chiều Nhị gia tới thấy Nhị phu nhân đã khỏe, khôi phục ân ái lúc trước với Nhị phu nhân, để xem nàng ta có cuồng cuồng đứng ngồi không yên hay không!”

Nói xong nghĩ tới buổi tối Tề Thiếu Du sẽ qua, vẫn không nhịn được chuyển giận thành vui, lập tức phân phó Cẩm Tú cùng Bán Hạ: “Tìm vài kiện y phục mùa hạ của Nhị phu nhân, còn có bộ trang sức bằng hổ phách mới làm kia. Đứng rồi, còn có vòng tay phỉ thúy vài ngày trước Nhị gia tặng cho Nhị phu nhân, lấy hết ra đây!”

Lại sai người chuẩn bị nước nóng, giả trẻ trong viện vội vội vàng vàng loạn thành một đoàn, trên mặt mọi người đều mang vẻ vui tươi, bước chân cũng nhẹ nhàng hơn so với ngày thường.

Chu Quân Uyên nhìn tình hình trước mắt, nhìn không được âm thầm cười khò. Nếu có thể, nàng thật sự hy vọng Tề Thiếu Du cả đời cũng đừng đến viện của nàng. Nhưng mà, rõ ràng điều này không có khả năng, không nói đến việc nàng cần Tề Thiếu Du tới viện của nàng, chỉ cần cửa ải của Văn mụ mụ thôi, nàng đã qua không dễ dàng.

Nàng chỉ hy vọng tới hôm nay nàng làm người ‘hiền lành rộng lượng’ kính xin Tề Thiếu Du nghỉ ngơi trong viện của Văn Cẩm, Văn mụ mụ sẽ không tức giận!

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp Năm Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Phu Quân

Chu Quân Uyên vẫn còn nghỉ ngơi, còn chưa tỉnh táo đã bị Văn mụ mụ ra lệnh cho Cẩm Tú cùng Bán Hạ đi đến phòng tắm. Nơi đó đã chuẩn bị xong một thùng nước nóng hôi, rải đầy cánh hoa, mùi thơm xông vào mũi.

Văn mụ mụ vì nàng, coi như nhọc lòng rồi, chỉ tiếc nàng đã không còn là Chu Quân Uyên lúc trước nữa, làm nàng (Văn mụ mụ) thất vọng rồi!

Chu Quân Uyên trầm nghĩ, mặc cho Cẩm Tú và Bán Hạ đỡ nàng vào trong bồn tắm.

Tắm rửa xong, Văn mụ mụ tự mình cầm cái khăn lớn tới lau khô tóc cho Chu Quân Uyên, lại ân cần hầu hạ nàng thay y phục và trang điểm.

Giờ Thân một khắc, Tề Thiệu Du cho thư đồng tới viện thông báo, nói trên đường gặp bạn đồng môn ở Quốc Tử Giám, không thể tới ăn cơm, để cho Chu Quân Uyên ăn trước, không cần chờ hân.

Chu Quân Uyên không nhận được thư phào nhẹ nhõm, thậm chí tốt nhất Tề Thiệu Du bị những đồng môn của hân cuốn lấy, nửa đêm canh ba mới có thể trở về, như vậy ít nhất hôm nay cũng không phiền tới nàng!

Trong lòng nghĩ gì trên mặt không tự chủ mà lộ ra mấy phần.

Bị Văn mụ mụ lơ đãng nhìn thấy, trong lòng vui mừng lập tức tan đi hơn phân nửa. Nàng cảm giác sau khi tiểu thư tỉnh lại, không giống như lúc trước, lúc bắt đầu còn chưa phát hiện, nhưng sau này cũng dần dần phát hiện được.

Trước kia, trong lòng tiểu thư đều là Nhị gia, ngoài Nhị gia ra chính là Thái phu nhân. Có thể nói Thái phu nhân và Nhị gia là toàn bộ sinh hoạt hàng ngày của nàng. Suốt ngày, nếu không phải nàng làm áo, giày, vớ cho Nhị gia thì chính là cố gắng đọc sách để đảm bảo Nhị gia nói chuyện gì nàng cũng có thể tiếp chuyện được. Nếu Nhị gia không ở trong viện, nàng lại dành hết thời gian trò chuyện với Thái phu nhân. Có thể nói trong một ngày, nàng tiêu tốn phần lớn thời gian trên tờ tôn hai người Thái phu nhân và Nhị gia.

Nhưng sau khi nàng tỉnh lại, dường như chưa một lần nàng chủ động nhắc tới Nhị gia, cũng không hề đề cập tới Thái phu nhân, chỉ ngoại trừ hôm nay nàng có hỏi một câu khi nào Thái phu nhân mới trở về, đây thật sự là kỳ quái quá rồi!

Hay là, lần này tiểu thư bị đá kích, oán giận lên Nhị gia cùng Thái phu nhân, cho nên mới không giống như trước kia, lúc nào cũng vây quanh bọn họ?

Nghĩ đến khả năng này, Văn mụ mụ lập tức bối rối, vội vàng gọi tất cả hạ nhân trong phòng lui ra ngoài, lại dặn Cẩm Tú chú ý không cho bất kỳ người nào không có phận sự đi tới đây, sau đó trầm giọng nói với Chu Quân Uyên: “Tiểu thư, ngày trước mụ mụ khuyên ngài, đừng đặt tâm ngài trên người Nhị gia, lúc nào cũng quần quýt bên cạnh Nhị gia, mọi chuyện không như ngài nghĩ, đừng tự làm khổ mình, ngài lại không nghe, kết quả... Trận bệnh nặng này, thiếu chút nữa tính mạng của ngài cũng không còn, dọa cho ta sợ gần chết. Thật không dễ dàng mới bình an tránh được kiếp nạn này, Nhị gia cũng có ý khôi phục tình cảm với ngài như lúc trước, nhưng nay ngài lại không xem trọng Nhị gia nữa! Mụ mụ biết trong lòng ngài có oán, nhưng nếu như ngài vẫn muốn tiếp tục đặt chân tại nơi này thì không thể không có sự sủng ái của Nhị gia, không thể không dựa vào Nhị gia, nếu không qua một thời gian nữa, những tiện nhân như Văn Cẩm sẽ bò lên trên đầu ngài, hướng chỉ tâm Nhị thiếu phu nhân sắp vào cửa, lấy xuất thân môn đệ của nàng, của hồi môn ít nhất cũng phải bốn nha hoàn? Ngài nên suy nghĩ những lời của mụ mụ, suy nghĩ cho tương lai của ngài!”

Chu Quân Uyên biết rõ Văn mụ mụ là một lòng vì mình tính toán, nhưng nàng lại không thể nói cho nàng ấy biết, tiểu thư mà nàng lo lắng đã sớm không còn ở đây, trong thân thể này đã tiến vào một linh hồn khác, linh hồn của Thẩm Lương, cái linh hồn đối với thế giới này đều là thù hận, đối với những người thương tổn nàng, thì càng hận thấu xương, chỉ một lòng muốn báo thù, hoàn toàn không nghĩ đến tương lai!

Nàng lập tức làm ra vẻ uất ức cúi đầu xuống, lầu bầu nói: “Cũng không phải ta không xem trọng Nhị gia, chỉ là ta bị bệnh lâu như vậy, thể nhưng hân lại không một lần nào tới thăm ta. Coi như là hân sợ bị lây bệnh, đứng nói chuyện với ta qua cửa sổ hai ba câu cũng được, chưa chắc ta đã cam lòng cho hân vào phòng, thế nhưng một lần hân cũng không thêm tới cho nên trong lòng oán hận hân, những điều người nói ta đều biết, ta sẽ chú ý!”

Văn mụ mụ nghe nàng nói vậy, mới thả lỏng người thở ra một hơi. Lại thấy Chu Quân Uyên cúi thấp đầu giọng nói ỉu oải, cuối cùng cũng không nhận được mềm lòng, thở dài nói: “Uất ức cho tiểu thư! Nhưng việc đã đến nước này, ngày tháng còn dài, chỉ cần trong lòng Nhị gia có ngài, những chuyện khác ngài vất vả nhấm nháp, chuyện đã qua thì cứ cho nó qua đi thôi!”

Lại nói sau khi Văn Cẩm rời khỏi viện của Chu Quân Uyên, vừa mới trở lại viện mình, tiểu nha hoàn Trụy Nhi hầu hạ nàng lập tức tiến lên đón, sau khi hành lễ thấy sắc mặt nàng không tốt, vội vàng ân cần hỏi han: “Văn mụ mụ chộc cho cô nương tức giận rồi hả?”

Không đợi Văn Cẩm trả lời, nàng ta đã không nhận được cảm giác nói: “Dù gì Văn mụ mụ cũng chỉ là vú nuôi của Nhị phu nhân, cũng không phải là Nhị phu nhân. Nhị phu nhân cũng chưa từng chộc giận cô nương, nàng lại dám như vậy? Có còn quy củ nữa hay không? Không được, ta sẽ nói với Cao ma ma, xin Cao ma ma chủ trì công đạo cho cô nương!” Nói xong nàng đã nhắc chân bước đi.

“Người thật là người nóng nảy, đến khi nào thì mới thay đổi đây, chẳng lẽ đợi đến khi người chịu thua thiệt mới thay đổi hay sao?” Văn Cẩm hoảng hốt kéo Trụy Nhi lại, nói nhỏ: “Không phải người không biết Cao ma ma không muốn gặp ta sao, người còn đi tìm nàng, không phải là cố ý đi tìm phiền phức? Huống chi không phải Văn mụ mụ chộc giận ta, chỉ là ta đã làm thiếp gần một tháng nay, Nhị phu nhân vẫn chưa mở miệng cho ta chuyển đến viện nàng, trong lòng không vui thôi!”

Trụy Nhi nghe nói không phải Văn mụ mụ chộc giận chủ tử nhà mình, thở phào nhẹ nhõm, nhưng cũng không hiểu vì sao Văn Cẩm lại muốn chuyển đến viện của Chu Quân Uyên, lập tức hỏi: “Vì sao cô nương nhất quyết chuyển tới viện của Nhị phu nhân? Sau khi chuyển tới đó, làm sao có thể tự do giống như bây giờ? Nếu ta nói, chuyện hiện nay cô nương nên làm chính là thừa dịp Nhị thiếu phu nhân, không, thân thể Nhị phu nhân không tốt, nhanh chóng nghĩ cách mang thai, sớm ngày sinh hạ thật nhiều hài tử, giành vị trí di nương tới tay. Nếu không đợi sau khi Nhị thiếu phu nhân vào cửa, ai biết lại là hoàn cảnh gì?”

Nghe xong, Văn Cẩm nở nụ cười khổ: “Nhị phu nhân là phòng chính chỉ thứ hai, lại được Thái phu nhân coi trọng, còn không giữ nổi đứa bé trong bụng, huống chi ta chỉ là một nha đầu thông phòng hèn mọn? Tân Nhị thiếu phu nhân cũng sắp vào cửa, nhất định cũng dẫn theo người tới, đến lúc đó Nhị gia làm gì nhớ tới ta? Ta và Nhị phu nhân đến từ Chu gia, Nhị thiếu phu nhân chắc chắn sẽ không cần ta...nếu ta không thừa dịp hiện tại lấy lòng Nhị phu nhân, tương lai Nhị thiếu phu nhân uy hiếp, chỉ sợ một người bảo vệ ta cũng không có!”

Nàng tưởng rằng có thể làm thông phòng cho Nhị gia, có thể giống như Ma Tước trở thành Phụng Hoàng, cả đời cầm y ngọc thực, hưởng thụ vinh hoa phú quý, lại không nghĩ rằng, làm nha đầu thông phòng cũng không bằng thời gian làm nha hoàn, giờ hối hận cũng đã muộn!

Giờ lên đèn, Tề Thiếu Du một thân nhàn nhật mùi rượu, tới viện của Chu Quân Uyên.

Hắn mặc một bộ trường bào màu đen, ngọc quan buộc tóc, mắt đen láy, càng nhìn càng yêu thích, trong lúc giờ tay nhắc chân có một cỗ thần thái tôn quý, thật sự tuấn mỹ khiến người khác không thể rời mắt.

Chu Quân Uyên dẫn mọi người quỳ gối hành lễ, không nhận được thờ dài một hơi, cuối cùng cũng có thể hiểu được vì sao Chu Quân Uyên lại yêu Tề Thiếu Du say đắm như vậy, vì hắn mà cam tâm tình nguyện bị uất ức mà làm thiếp!

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp Năm Quyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Đã Quên

“Thỉnh an Nhị gia!” Chu Quân Uyên dẫn hạ nhân trong viện ra hành lễ với Tề Thiếu Du, gương mặt không lạnh nhạt cũng không thân thiện, tươi cười đúng mực.

Tề Thiếu Du vừa nhìn thấy, trong chốc lát tim đập mạnh và loạn nhịp. Rõ ràng người trước mắt có hơi gầy một chút, căn bản đều giống như trước kia, nhưng tại sao hắn lại cảm thấy rất lạ?

Hắn không khỏi tỉ mỉ quan sát Chu Quân Uyên.

Nhưng thấy nàng mặc y phục có tay áo màu xanh nhạt, váy hoa màu hồng nhạt, trâm cài đầu bằng vàng ròng khảm hổ phách, đôi khuyên tai cũng bằng ngọc hổ phách, cả người tươi mát như một chồi non.

Vẫn là đôi lông mày này, đôi mắt này, cũng là nụ cười dịu dàng này, nhưng vì cái gì sau khi hắn nhìn kỹ vẫn cảm thấy xa lạ đây? Chẳng lẽ là ảo giác của hắn?

Tề Thiếu Du không biết mình có cảm giác gì, chỉ kinh ngạc nhìn Chu Quân Uyên trong chốc lát, lại cảm thấy luống cuống, vội vàng bước nhanh tới vươn tay muốn đỡ nàng đứng lên.

Lại bị Chu Quân Uyên lách người, nhường hắn đi qua.

Một câu ‘Người trong nhà, không cần đa lễ!’ liền cứng rắn bị mất kẹt ở cổ họng Tề Thiếu Du, tự mình đa tình giờ tay lên, lúng ta lúng túng dừng lại giữa không trung, không khỏi ngượng ngùng.

Một màn này đều bị Văn mụ mụ đứng bên cạnh thu vào trong mắt, vội cười làm lành nói: “Bẩm Nhị gia, từ sau khi Nhị phu nhân bị bệnh, đã quên hơn phân nửa chuyện cũ, tuy đã nghỉ ngơi nhiều ngày, khôi phục mấy phần nhưng vẫn chưa hoàn toàn hồi phục. Trong lúc nhất thời có mấy phần xa lạ với Nhị gia, kính xin Nhị gia ngàn vạn lần đừng trách móc!”

Nói xong cũng không quên thừa dịp Tề Thiếu Du không chú ý, không ngừng nháy mắt với Chu Quân Uyên, ý bảo lúc này nàng đừng hồ đồ, cơ hội tốt nhất đã đưa tới cửa cũng đẩy ra ngoài, quá tiện nghi cho tiểu tiện nhân Văn Cẩm kia!

Chu Quân Uyên buồn cười nhưng lòng chua xót, buồn cười vì bộ dạng mắt co rút của Văn mụ mụ, người không biết còn tưởng rằng nàng bị đau mắt; lòng chua xót là vì nếu để cho Văn mụ mụ biết Chu Quân Uyên thật sự đã chết, không biết đau lòng như thế nào rồi. Nói đến, Văn mụ mụ chỉ là vú của nàng, không có chút nào quan hệ máu mủ với nàng, so với những kẻ có liên hệ máu mủ với nàng, còn được gọi là ‘người thân’ thì tốt hơn rất nhiều lần... Do dự một chút, cuối cùng vẫn không nhẫn tâm để nàng thất vọng, nghe theo lời của Văn mụ mụ, ôn hòa nhưng vẫn xa cách cười nói với Tề Thiếu Du: “Thiếp thân xác thực không nhớ rõ những chuyện trước đây, theo lời đại phu nói, rất nhanh có thể khôi phục, kính xin Nhị gia chớ trách!”

Tuy rằng Tề Thiếu Du đã nghe được chuyện Chu Quân Uyên mất trí nhớ từ trong miệng của hạ nhân, nhưng hôm nay chính tai nghe được Chu Quân Uyên nói, trong lúc nhất thời hắn rất khó tiếp nhận, chần chờ trong chốc lát rồi hỏi: “Vậy còn ta thì sao, người có còn nhớ rõ ta không? Ngay cả ta người cũng quên mất?”

Cuối cùng hắn cũng đã hiểu rõ tại sao lúc này lại thấy Chu Quân Uyên xa lạ như vậy, thì ra ánh mắt nhìn hắn của nàng không giống như trước kia... yêu hắn say đắm không che giấu chút nào, lệ thuộc và sùng bái hắn!

“Có thể nhớ một chút, nhưng nghiêm túc suy nghĩ thì lại không nhớ được gì...” Trên mặt Chu Quân Uyên hiện lên sự sợ hãi, trong lòng lại đang cười lạnh, cái gì gọi là ‘ngay cả ta người cũng quên mất’? Hắn nghĩ hắn là ai, là ánh trăng trên trời? Đáng tiếc nàng không còn là một con khi nhỏ suốt ngày vây quanh hắn nữa!

Sắc mặt Tề Thiếu Du thay đổi mấy lần, cuối cùng vẫn chưa từ bỏ ý định, chăm chú nhìn ánh mắt của Chu Quân Uyên, lại hỏi: “Chính xác là người không

nhớ được bất kỳ chuyện gì?”

Chu Quân Uyển nhàn nhạt ngược mắt, trong ánh mắt vẫn không thấy nửa điểm yêu say đắm, nếu có cũng chỉ là uể oải: “Đúng vậy, không nhớ được bất kỳ chuyện gì”

Nói như vậy, lại thành người xa lạ?

Tề Thiếu Du nhất thời cứng họng, không nói được cảm giác trong lòng là gì, lại nghe Chu Quân Uyển cười nói: “Nghe thư đồng của ngài nói nói giữa đường Nhị gia gặp bạn đồng môn trong Quốc Tử Giám, đã đi uống rượu, chỉ sợ chưa kịp ăn cơm. Thiếp thân sai người chuẩn bị những món điểm tâm thường ngày Nhị gia thích ăn, còn có một bình trà búp Minh Tiên Long Tỉnh mà Nhị gia thích, nếu Nhị gia không ghét bỏ, mời ngài ngồi xuống dùng bữa?”

Sau khi nói xong, nàng cũng không nhìn Tề Thiếu Du nữa, bước mấy bước đi tới trước bàn đã được bày đầy đủ các loại điểm tâm tinh xảo, tự tay cầm bình trà châm trà.

Tề Thiếu Du thấy vậy, cũng bớt giận phần nào. Nàng còn nhớ rõ hắn thích ăn bánh hạt dẻ, gà chiên, tàu hũ ky và gạo nếp hạt sen xối giòn, còn nhớ rõ hắn thích uống lư sơn vân vụ, xem ra, tận trong thâm tâm nàng vẫn còn thương nhớ hắn!

Khoát tay ra lệnh cho mọi người: “Tất cả các người lui xuống, nơi này không cần các người hầu hạ nữa!” Đồng thời, hắn thông thả bước tới trước bàn, ngồi xuống, bưng chung trà sứ trên bàn lên, ưu nhả đưa tới khóe miệng thưởng thức.

Đợi sau khi uống hết nửa chung trà, thấy ánh mắt Chu Quân Uyển vẫn không rời khỏi chung trà trong tay hắn, đáng về bất cứ lúc nào cũng có thể châm thêm trà cho hắn, giống dáng vẻ trước đây của nàng, tâm tình lập tức tốt lên một chút, xem ra, trong lòng nàng vẫn còn nghĩ đến hắn, nghĩ đến mấy ngày nữa có thể cùng hắn khôi phục ân ái giống như lúc trước.

Thì ra không phải Tề Thiếu Du hoàn toàn vô tình với Chu Quân Uyển, dù sao cũng cùng nhau lớn lên, có hơn năm năm tình cảm, và lại vừa mới bắt đầu Chu Quân Uyển đã yêu hắn say đắm, khắp nơi đều lấy hắn làm đầu, cảm giác chinh phục và thành tựu làm một đại nam nhân như hắn có cảm giác vô cùng thỏa mãn, tại sao hắn lại không thích nàng được? Nhưng hắn vẫn biết dòng chính thứ không thể loạn, lúc này phải lấy đại cục làm trọng, cho nên mới mặc kệ cho mẫu thân gây khó khăn cho nàng, thậm chí mất nhắm mắt mở để Lục Vi bày mưu đặt kế bỏ thuốc nàng, để cho nàng sảy thai, trừ việc để nàng mời đại phu ra, hắn không hề làm gì cả.

Hắn nghĩ, nàng vẫn còn trẻ tuổi, đợi sau khi Hàn thị vào cửa có thai thì để cho nàng có thai, lúc đó vẫn còn kịp, đến lúc đó sẽ không có chuyện con trưởng chưa có mà đã có con thứ, nửa đời sau của nàng cũng coi như có chỗ dựa!

Nhưng hắn lại không biết, người tính không bằng trời tính!

Tề Thiếu Du uống trà thơm, ăn mấy khối điểm tâm, sau khi ăn uống no đủ, lại dò xét hỏi Chu Quân Uyển những chuyện trước kia. Thế nhưng hỏi nàng cái gì nàng cũng không biết, chính xác là không nhớ gì, lập tức mất hứng, nhưng mà lại nghĩ, không chừng ‘nghỉ ngơi’ một đêm, dần dần nàng sẽ nhớ ra?

Hắn cũng hơi mệt mỏi, ngáp một, nói: “Hôm nay Cẩm Tú cũng càng ngày càng lên mặt rồi, đến lúc này rồi vẫn còn không chịu đi vào hậu hạ người rửa mặt đi ngủ sớm, sáng mai còn phải thỉnh an mẫu thân. Thứ nhất, chúng ta làm tròn bổn phận tiểu bối, thứ hai cũng cho mẫu thân biết người đã khỏi, lão nhân gia nàng cũng vui mừng!”

Không biết Tề phu nhân có vui vì nàng khỏi hắn hay không, nàng chỉ biết, ngàn lần vạn lần nàng cũng không muốn ngủ cùng hắn trên một giường!

Trong lòng Chu Quân Uyển không kiên nhẫn, trên mặt vẫn không biểu lộ ra, chỉ có thể đè nén, nở nụ cười thi lễ với Tề Thiếu Du, cố làm ra vẻ ngượng ngùng mà nói: “Thực không dám giấu điểm Nhị gia, mặc dù nhìn thiếp thân có vẻ khỏe hơn nhưng thật sự là... Còn tạm thời không thể hầu hạ Nhị gia, hay là Nhị gia đi nơi khác nghỉ ngơi?”

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp Năm Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 16: Cự Tuyệt

“Thân thể người vẫn chưa hồi phục như cũ? Vậy mà ta lại nghe Vân Cẩm nói thân thể người đã khỏe lên rất nhiều?” Thấy Chu Quân Uyển lại cự tuyệt mình, Tề Thiếu Du chỉ sững sờ trong chốc lát, mới dần dần phục hồi tinh thần, nở cười trên mặt đã thu lại không ít, trong lòng lại cực kì không vui, từ đầu tới cuối chỉ có hắn cự tuyệt nữ nhân, chưa bao giờ có nữ nhân cự tuyệt hắn!

Chu Quân Uyển chỉ liếc mắt nhìn Tề Thiếu Du, đã có thể đoán được tám chín phần suy nghĩ của hắn, âm thầm khinh thường đối phương tự nghĩ mình là người đa tình, kì thực là kẻ duy ngã độc tôn, trên mặt lại càng biểu hiện ngượng ngùng, giọng nói cũng nhỏ đi rất nhiều: “Bẩm Nhị gia, lần này thiếp thân... thân thể lần này của thiếp thân bị tổn thương rất nặng, tuy là nói nghỉ ngơi nhiều ngày như vậy, nhìn bên ngoài thì khỏe lên rất nhiều, nhưng mà cũng chỉ là bên ngoài mà thôi, thật sự là... Ác lộ vẫn chưa sạch, thiếp thân làm sao cam lòng để Nhị gia ở lại?”

*Là sản dịch của những phụ nữ sau khi sinh khi sinh em bé, cũng giống như bà di hàng tháng (các mẹ, các bạn đã đang và sắp sửa học ngành y sẽ biết ^_0)

Nói xong đôi mắt đỏ lên: “Thiếp thân đối với Nhị gia bằng cả tấm lòng, người khác không biết, chẳng lẽ Nhị gia lại có thể không biết? Thiếp thân chỉ sợ uất ức cho Nhị gia thôi, nếu không thiếp thân làm sao nguyện ý đẩy Nhị gia tới nơi khác nghỉ ngơi? Người khó chịu không phải là thiếp thân sao...”

Đây chỉ là kỹ xảo lấy lòng trước mặt Tề Thiếu Du, ra sức làm nũng và si mê hắn, đây là Văn mụ mụ đã ăn cần dạy bảo cho nàng cả một buổi chiều, nói rằng nam nhân đều thích như vậy, mặc kệ cho hiện giờ nàng có nguyện ý hay không, chỉ vì mục đích sau này, trước mắt phải dỗ dành Tề Thiếu Du cho thật tốt.

Chu Quân Uyển nói xong, trái tim càng ngày càng đau nhói, căn bản không cần ngại trang, nước mắt đã không kìm nén được mà khóc như vỡ òa.

Nàng biết đây là tình cảm thuộc về chủ nhân của thân thể này, Chu Quân Uyển, cũng không biết cuối cùng trong lòng nàng có bao nhiêu yêu hận uất ức đối với Tề Thiếu Du, đến nỗi đến hôm nay nàng đã qua đời, yêu và hận vẫn mạnh mẽ như cũ!

Tình cảnh này lọt vào mắt Tề Thiếu Du, trong lòng không vui cũng tan đi mấy phần, hắn nghĩ thôi vậy, lấy tình cảm yêu mến của Chu Quân Uyển đối với hắn, làm sao lại có thể chận hắn ngoài cửa? Thì ra là suy nghĩ cho hắn, sợ hắn uất ức, điều này không phải là không tốt!

Sắc mặt lập tức hòa hoãn, thay bằng nụ cười, cầm tay Chu Quân Uyển, mềm giọng nói: “Người dùng tâm của người mà đối đãi với ta, ta đương nhiên là biết, người cũng đừng đau buồn quá, cố gắng nghỉ ngơi thật tốt, chúng ta còn trẻ tuổi, hài tử..... vẫn sẽ có, những ngày an nhàn của người sau này cũng có!”

Dừng một chút, mới lại nói: “Thôi, người nghĩ cho ta như vậy, ta cũng không thể phụ lòng của người, đúng không? Tối nay ta sẽ nghỉ ngơi ở phòng của Văn Cẩm, nâng xuất thân từ nhà của người, lại là nha hoàn hồi môn của người, ta cất nhắc nàng, cũng coi như là cho người vinh dự rồi! Đúng rồi, hôm kia ta mới được mấy viên trân châu, toàn thân trắng như tuyết, rất khó có được, sáng mai ta sẽ cho người đưa tới cho người, để người làm trà hoa!”

Một bộ dạng dịu dàng sẵn sàng, khắp nơi lo nghĩ cho Chu Quân Uyển, lại không nhìn thấy ánh mắt của nàng, giống như sắp buồn nôn, chỉ thiếu chút nữa đã nôn ra, không nhịn được mà rút tay về.

Nhìn người trước mắt nàng liền biết hắn đối với nàng không có nửa phần thật lòng, không, phải nói hắn đối với tất cả nữ nhân đều không có nửa phần thật lòng, chỉ là lấy nữ tử ra để vui đùa, tâm tình tốt thì cho mặt mũi, vui đùa một phen, tâm tình không tốt lập tức làm mặt lạnh, không chịu nổi chuyện bọn họ không để ý không vây quanh hắn, thật không rõ, cuối cùng Chu Quân Uyển này yêu hắn ở điểm nào? Chẳng lẽ là vì bề ngoài của hắn sao?

Vậy mà hắn vẫn có mặt mũi nói cái gì mà mà cất nhắc Văn Cẩm, còn cho nàng vinh dự, chẳng lẽ hắn lại không biết bởi vì hắn thu Văn Cẩm, để nàng trở thành trò cười cho cả nhà hay sao? Nói một cách thẳng thừng, từ đầu đến cuối cũng là vì thỏa mãn dục vọng của hắn, thật là đã vô sỉ đến trình độ làm người ta giận sôi, Thôi Phóng vẫn còn chưa bằng hắn, mặc dù Thôi Phóng để dục vọng chỉ phối, nhưng cũng sẽ không thu nha hoàn thân cận của nàng!

Ý nghĩ chợt lóe lên, chờ cho Chu Quân Uyển hồi phục tinh thần thì mới biết trong lúc vô tình, mình lại theo bản năng so sánh Tề Thiếu Du với Thôi Phóng, không cam lòng lập tức bị ai thay thế.

Thôi Phóng không để dục vọng chi phối mà thu nhận nha hoàn của nàng, hắn trực tiếp thu nhận muối muối ruột thịt của nàng, còn làm cho nàng ta có bầu!

Dường như nàng dùng hết tự chủ của bản thân, thậm chí có thể thấy rõ móng tay của mình đã đâm sâu vào da thịt, Chu Quân Uyển mới đè nén được những lời cay nghiệt, khiến cho (d1end4nle*qu%y&don Tề Thiếu Du cút ra ngoài, đứng đứng trước mắt nàng làm nàng kích động.

Nàng còn phải báo thù cho mình, còn phải báo thù cho Chu Quân Uyển, tiểu bất nhân tắc loạn đại mưu*, nói gì thì nói hiện nay cũng không thể trở mặt với Tề Thiếu Du!

*Việc nhỏ mà không nhịn được thì sẽ làm hỏng mưu đồ, sự nghiệp lớn.

Chỉ là hận hắn, thật sự rất hận!

Thấy sắc mặt Chu Quân Uyển tái nhợt, lão đạo muốn ngã, Tề Thiếu Du cả kinh, vội buông tay nàng, hỏi: “Uyển Nhi, người làm sao vậy, khó chịu chỗ nào?” Đừng có lấy bệnh cho hắn mới tốt!

Một lát sau Chu Quân Uyển tỉnh lại, vội vàng nặn ra nụ cười, cau mày gật đầu nói: “Bỗng nhiên cảm thấy hơi đau tim, cũng không biết bị làm sao? Nhị gia nhanh tới chỗ Văn Cẩm nghỉ ngơi đi, ngài nói đúng, nàng là nha hoàn hồi môn của thiếp thân, ngài đã cất nhắc nàng, chính là cho thiếp thân vinh dự, đừng ở lại chỗ của thiếp thân nữa, không khéo sẽ bị lây bệnh!”

Tề Thiếu Du nghe vậy, gật đầu nói: “Nếu thân thể không thoải mái, vậy người cũng nghỉ ngơi sớm đi, ta đi đây, không ở lại chỗ này nữa tránh cho việc người phải vất vả. Người nghỉ ngơi cho thân thể mau chóng khỏe lại, muốn ăn cái gì, nói với Cao ma ma, nàng sẽ an bài thỏa đáng. Nếu sáng mai tim vẫn còn đau, lập tức mời Hàn đại phu tới xem bệnh, thân thể quan trọng hơn, cũng làm ta bớt lo hơn!”

Ngoài miệng thì nói những lời quan tâm, dưới chân bước đi không ngừng, sau khi nói xong, người cũng bước ra khỏi cửa, giống như có ai đuổi theo hắn.

Chu Quân Uyển nhìn thấy, không nhịn được mà cười lạnh, Tề Thiếu Du vừa nghe nói nàng không thoải mái, lập tức tránh đi, là sợ nàng lây bệnh cho hắn? Cuối cùng hắn có mấy phần thật lòng với nàng, như vậy cũng đã thấy được, buồn cười chính là Chu DiEn%D4n3qydon Quân Uyển thật sự vẫn

còn vì hấn mà cam tâm tình nguyện làm thiếp, thậm chí bởi vì vậy mà mất đi tính mạng, thật là đáng thương nhưng cũng thật đáng buồn!

“...Nhị phu nhân, tại sao ngài lại để Nhị gia đi như vậy?” Chu Quân Uyển đang cười lạnh, Văn mụ mụ lòng nóng như lửa đốt đi vào: “Có phải ngài không cẩn thận, chọc giận Nhị gia? Dù như thế nào ngài cũng nên giữ Nhị gia lại, giờ thì hay rồi, tiện nghi cho tiểu tiện nhân Văn Cẩm kia rồi!”

Nếu là đổi lại là trước kia, cứ xem như trong lòng Chu Quân Uyển không thoải mái, đối với Văn mụ mụ, nàng cũng phải dè nén mấy phần tính tình, giải đáp tất cả nghi vấn của nàng ta, mặc kệ là thật lòng hay qua loa, người nào thật lòng với nàng, nàng vẫn biết.

Nhưng lúc này nàng lại không có tâm tình đó, qua loa lấy lệ nàng cũng không muốn, bởi vậy chỉ nhàn nhạt nói một câu: “Thân thể ta không thoải mái, không muốn Nhị gia uất ức, cho nên mời hấn tới chỗ Văn Cẩm. Được rồi, ta mệt mỏi, muốn đi ngủ, Văn mụ mụ cũng đi nghỉ ngơi đi.”

Nói xong không đợi Văn mụ mụ phản ứng, đã đi vào nội thất.

Văn mụ mụ còn muốn đuổi theo khuyên nhủ nàng, nghĩ tới từ khi nàng về làm nhị phòng chi thứ hai của Tề Thiếu Du phải chịu nhiều uất ức, cuối cùng cũng không đi vào, chỉ là không thể không chờ dài, sau đó rón rén lui ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp Năm Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Thỉnh An

Sáng sớm ngày thứ hai, Chu Quân Uyển đứng dậy, tối qua Cẩm Tú trực đêm đang đợi ngoài phòng vừa nghe tiếng đi vào thì thấy nàng đã mặc áo xong, ngồi trước gương, đang chậm rãi chải mái tóc đen nhánh xinh đẹp của mình rồi.

Cẩm Tú không khỏi sợ hãi, vội vàng quỳ gối hành lễ nói: “Nhị phu nhân thức dậy hồi nào? Đêm tại nô tỳ ngủ quá say, không nghe thấy Nhị phu nhân thức dậy, kính xin Nhị phu nhân thứ tội!” Đêm hôm qua Nhị gia tới nghỉ ngơi tại chỗ của Văn Cẩm, cho dù đây là do Nhị phu nhân mời Nhị gia đi, nhưng chắc chắn trong lòng của Nhị phu nhân cũng không thoải mái, cũng tại nàng không để ý, còn tưởng rằng Nhị phu nhân sẽ giống thường ngày thức dậy vào giờ này!

Thế nhưng nhìn Chu Quân Uyển lại không chút nào thấy tâm tình hay đáng vẻ không ổn, giờ tay lệnh cho Cẩm Tú đứng lên, cười nói: “Ta đang định gọi người đây, vừa khéo người lại đi vào. Gọi người lấy nước nóng cho ta, mau mau hầu hạ ta rửa mặt, ta còn muốn đi thỉnh an Phu nhân, cũng không thể đi muộn được!”

Cẩm Tú nghe vậy, ngẩn ra, lúc này lại nói cả lẫn: “Đi... đi thỉnh an... phu nhân? Nhị phu nhân rất ít khi đi thỉnh an Ninh phu nhân, không phải là nhiều nhất thấy phu nhân ở trong viện của Thái phu nhân mới thỉnh an hay sao?”

Nhị phu nhân rất ít khi đi thỉnh an phu nhân, không phải là nhiều nhất thấy phu nhân ở trong viện của Thái phu nhân mới thỉnh an hay sao?

Lần này đến phiên Chu Quân Uyển cau mày chờ dẫn rồi.

Cuối cùng nàng cũng đã hiểu vì sao Ninh phu nhân lại chán ghét nàng như vậy rồi.

Đừng nói nàng vẫn chỉ là nhị phòng của Tề Thiếu Du, cơ bản không được coi là con dâu chân chính, mà nàng lại không phải là do Ninh phu nhân tình nguyện cưới vào cửa, coi như nàng là nữ nhi ruột thịt của Ninh phu nhân, cũng không thể không hiểu chuyện như vậy, đây là điều cơ bản nhất của một người con cần phải làm vậy mà lại chẳng muốn làm, trực tiếp đưa nhược điểm vào trong tay người ta?

Huống chi ở giữa còn có Chu Thái phu nhân, trước giờ Chu Thái phu nhân và Ninh Phu nhân ngoài bằng mặt mà trong không bằng lòng, mà trong mắt trong lòng nàng đều chỉ có Chu Thái phu nhân mà không có Ninh phu nhân. Như vậy trong mắt Ninh phu nhân, nàng hiển nhiên chính là bộ dạng ý vào Chu Thái phu nhân, lập tức không để nàng (Ninh phu nhân) hay bất kỳ kẻ nào vào mắt, Ninh phu nhân có thể thích nàng, đó mới là gặp quý!

Cẩm Tú thấy sau khi Chu Quân Uyển nghe xong những lời nàng nói, gương mặt âm tình bất định, Cẩm Tú cho là mình nói sai rồi, không khỏi kinh hoàng, thận trọng nói: “Bây giờ Nhị phu nhân không nhớ rõ những chuyện trước kia rồi. Thật ra lúc bắt đầu Nhị phu nhân cũng nói với Thái phu nhân, sau này cũng muốn qua hầu hạ phu nhân, mà phu nhân lại nói Nhị phu nhân nên hầu hạ Thái phu nhân cho tốt, đó chính là hiểu thuận lớn nhất đối với nàng (Ninh phu nhân) rồi...”

Lúc bắt đầu đã nói với Thái phu nhân muốn sau này đến hầu hạ phu nhân, Ninh phu nhân lại nói không cần, có phải thật hay không? Lúc này ngay cả chân mày của Chu Quân Uyển cũng phải chau lại một chút, lần đầu tiên đối với Chu Quân Uyển chân chính sinh ra cảm giác ‘chỉ tiếc rèn sắt không thành thép’.

Chu Quân Uyển ới Chu Quân Uyển, cuối cùng là người có biết tình cảnh của mình là gì hay không? Cho dù có Chu Thái phu nhân làm chỗ dựa, thế nhưng Chu Thái phu nhân có thể vì người mà chống đỡ được mấy năm, có thể đối đãi với người mấy phần thật lòng? Vừa không có người nhà mẹ đẻ, danh phận lại kém một phần, phu quân lại là kẻ hoa tâm đa tình, có mới nói cũ.

Nói khó nghe chính là nàng rơi vào hoàn cảnh mầu tử đều mất mạng, nguyên nhân lớn nhất đương nhiên là do Ninh phu nhân, nhưng nàng ta tuyệt đối là không thể không có công!

Chỉ là hiện nay Chu Quân Uyển không có thời gian để ‘đắm ngực giậm chân’, cũng không có thời gian tiếc thương cho Chu Quân Uyển chân chính, thời giờ cũng không còn sớm, nếu nàng trì hoãn thêm nữa, muốn đi thỉnh an cũng đã muộn. Nàng đã quyết định kể từ hôm nay sẽ thay đổi tình trạng hiện tại của mình trong phủ, muốn tính toán cho tương lai, vậy phải mở đầu thật tốt!

Hít sâu một hơi, trước tiên để nén cảm xúc trong lòng xuống, Chu Quân Uyển ra lệnh cho Cẩm Tú đưa nước nóng đến hầu hạ mình rửa mặt, lại lệnh cho Bán Hạ chải đầu cho mình, đeo trâm cài tóc nhưng cũng không mất đi sự tao nhã, cũng không để ý *đi ễn %da&nl@equy%don đến điểm tâm, lập tức dẫn theo Cẩm Tú, nàng ở đây đã hơn một tháng, nhưng đây là lần đầu bước ra đại viện to lớn. Tây Trữ Hầu phủ đường đường là nhất phẩm Hầu phủ, đương triều tân quý, phủ đệ có bao nhiêu xa hoa long lẫy không cần phải nói.

Nhưng Chu Quân Uyển cũng không nhìn kỹ, trong lòng đều tràn đầy suy nghĩ phải làm những gì, nói những gì khi gặp Ninh phu nhân.

Cẩm Tú biết hiện tại nàng không nhớ những chuyện trước đây, lập tức đi theo nàng còn thỉnh thoảng chỉ điểm mấy câu.

Chủ tớ hai người nói chuyện qua lại, cũng không lâu lắm lập tức đến Nghi Lan Viện của Ninh phu nhân. Ngay tại cửa chạm mặt ba nữ tử, nhìn trang phục kia, không thể nghĩ ngờ chính là các tiểu thư của Hầu phủ.

Chu Quân Uyển đang âm thầm rầu rĩ nên không để ý đến ba vị tiểu cô tử (em gái chồng) với này mà bước qua, nàng là chủ tử nên bước qua không cần hành lễ, Cẩm Tú sau lưng nàng đã quỳ gối xuống hành lễ: “Nô tỳ thỉnh an Đại tiểu thư, Tam tiểu thư, Tứ tiểu thư!”

Người có vóc dáng nhỏ nhất nhưng cũng xinh đẹp nhất trong ba người cười hi hi tiến lên khoát tay Chu Quân Uyển, thân thiết nói: “Nhị tẩu, thân thể ngươi đã khỏe hơn chưa? Thời gian trước biết ngươi bị bệnh, ta đã muốn tới thăm ngươi, nói chuyện với ngươi, nhưng di nương sợ ta bị lây bệnh, không cho ta đi, nói là đợi Nhị tẩu khỏe lên, tới thăm ngươi lúc nào cũng được? Vì vậy ta không có đi, ngươi sẽ không trách ta chứ?”

Lại nghiêng đầu thiên chân vô tà (ngây thơ hồn nhiên) hỏi: “Tại sao hôm nay Nhị tẩu lại tới Nghi Lan Viện? Hay là phu nhân tìm ngươi có chuyện?” Bởi vì nghiêng đầu, bông tai vàng ròng hình giọt nước khảm phỉ thúy rủ xuống bên cạnh má đung đưa, trâm hoa quấn quanh búi tóc, thật sự xinh đẹp đáng yêu.

Nhỏ tuổi nhất, cuộc sống xa hoa nhất, mặc dù đeo đồ trang sức đơn giản nhưng vừa nhìn đã biết giá trị xa xỉ... Ánh mắt chợt lóe lên, Chu Quân Uyển đã xác định nữ tử này chính là Tứ tiểu thư Hầu phủ Tề Hàm Thiên, bởi vậy vội cười nói: “Ta đã khỏe lên rất nhiều, đa tạ Tứ muội muội quan tâm.”

Không chút dấu vết rút cánh tay mình về, vừa cười vừa khom người làm lễ ra mắt: “Đại muội muội, Nhị muội muội, thời gian gần đây có khỏe không?”

Chỉ là nụ cười trên mặt không thay đổi nhưng trong lòng đã kêu khổ không ngừng.

Thì ra Tề Hàm Thiên cũng không phải do Ninh phu nhân sinh ra, mà là ái thiếp của Tề Hanh, Phùng di nương sinh. Năm đó do Ninh phu nhân có thai nên Chu Thái phu nhân làm chủ thu nạp Phùng di nương vào cửa làm thiếp của Tề Hanh, bởi vì tướng mạo d13nd 4n(lequy)don đẹp, làm việc dịu dàng thận trọng, từ trước đến giờ rất được Tề Hanh sủng ái, trong một tháng có hơn nửa tháng đều nghỉ ngơi ở chỗ của nàng. Lại bởi vì sinh được Tam thiếu gia Hầu phủ Tề Thiếu Hạo, Tứ cô nương Tề Hàm Thiên, và lại hầu hạ Chu Thái phu nhân rất chu đáo, rất được Chu Thái phu nhân coi trọng, vì vậy địa vị trong phủ không tầm thường.

Nếu chỉ là như thế này, cũng còn chưa lạ, Tề Hanh vẫn chậm chạp không lập Thế tử, Tề Thiếu Hạo rất chăm chỉ đọc sách, rất được tiên sinh coi trọng, cũng rất được Tề Hanh yêu thích, kể từ đó, trong phủ Phùng di nương mơ hồ tranh đấu cùng với Ninh phu nhân.

Suy nghĩ xoay chuyển liên tục, Chu Quân Uyển thật sự hận không thể tìm một góc nào đó không có người, hung hãn tát chính mình, không, phải nói là hung hãn tát Chu Quân Uyển chân chính mấy bạt tai rồi.

Trước tiên tạm bỏ qua không nói đến Chu Thái phu nhân, chỉ nói đến Ninh phu nhân và Phùng di nương, mà Phùng di nương được Hầu gia sủng ái, thiếp thì tính là gì? Nói một cách thẳng thừng thì chẳng qua người chỉ là một nô tì, nhìn dáng vẻ thân thiết của Tề Hàm Thiên, chỉ sợ là ngốc tử cũng có thể nhìn ra giao tình (tình cảm qua lại, bạn bè) của nàng và Phùng di nương rất tốt!

Rõ ràng không đi lấy lòng chủ nhân chân chính, lại qua lại thân thiết với cái đinh trong mắt của chủ nhân chân chính, nếu Chu Quân Uyển là phu nhân, cũng khó mà không hận nàng, ban đầu Ninh phu nhân sẽ bày mưu đặt kế cho Lục Vi bỏ thuốc vào thuốc dưỡng thai của nàng, về tình cũng có thể tha thứ rồi!

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp Năm Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Ninh Phu Nhân

Thấy Chu Quân Uyển chủ động chào hỏi hai người, Tề Đại tiểu thư Tề Hàm Chi mặc y phục màu hồng nhạt thêu thái điệp trên nửa tay áo, cùng với Tề

Tam tiểu thư Tề Hàm Bình mặc y phục hồng cánh sen thêu hoa sen bằng chỉ bạc trên viền áo cũng vội vàng khom người trả lễ: “Đa tạ Nhị tiểu quan tâm, bọn muội cũng khỏe!”

Đợi sau khi đứng dậy, Tề Hàm Chi còn bổ sung thêm một câu: “Nhìn khí sắc của Nhị tiểu tuy tốt hơn nhưng người lại gầy đi không ít, chắc là thân thể vẫn chưa hoàn toàn hồi phục như cũ?”

Chỉ một câu nói này, Chu Quân Uyển lập tức xác định thân phận của hai người.

Tuy rằng Tề Hàm Chi là trưởng nữ của Hầu phủ, nhưng lại là thứ xuất, mẫu thân ruột thịt lại mất sớm, cho dù từ nhỏ được nuôi dưỡng trong viện của Ninh phủ nhân nhưng cũng không kiêu căng, ngược lại rất thiên thân thiện với trên dưới tất cả mọi người trong phủ, khiến cho Chu Thái phu nhân cho tới chúng người làm đều yêu thích; không thể so được với Tam tiểu thư Tề Hàm Bình, mặc dù nàng cũng là thứ xuất nhưng mẫu thân ruột thịt của nàng Chúc di nương vẫn còn khỏe mạnh, mặc dù sự sủng ái của Tề Hạnh đối với nàng không bằng Phùng di nương, trong một tháng chỉ có hai ba ngày nghỉ tại nơi của nàng, cho nên việc đối nhân xử thế của nàng (Tề Hàm Bình) không khôn khéo như Tề Hàm Chi, thường ngày trong lòng nghĩ cái gì đều thể hiện trên mặt.

Giống như vào giờ phút này, mặc dù Tề Hàm Bình cũng hành lễ với Chu Quân Uyển, nhưng sự ngạo mạn thể hiện trên mặt người ngoài nhìn vào đều có thể thấy, hơn nữa đứng cạnh Tề Hàm Chi với biểu hiện ân cần trên gương mặt, ai ưu ai kém, cao thấp có thể nhận ra.

Nhưng theo như Chu Quân Uyển, nàng tình nguyện giao thiệp với người có cái gì cũng đều viết trên mặt như Tề Hàm Bình, dù nàng ta ương ngạnh phách lối, mắt mọc trên đỉnh đầu cũng không muốn giao thiệp với người có danh tiếng rất tốt, dịu dàng hào phóng như Tề Hàm Chi, thật đúng là ‘chó không sủa sẽ cắn người’, ai biết lúc nào, bất tri bất giác nàng bị gài bẫy?

Nhưng mà trước mắt không phải là lúc nghĩ đến những thứ này, việc cấp bách hiện tại là đi vào thỉnh an Ninh phủ nhân.

“Đa tạ Đại muội muội quan tâm, thân thể ta đã khỏe hơn nhiều rồi!” Chu Quân Uyển cười đáp lời Tề Hàm Chi, không muốn trì hoãn thời gian nữa, chủ động đổi đề tài: “Đúng rồi, chắc mấy vị muội muội cũng tới để thỉnh an phu nhân? Thời gian cũng không còn sớm nữa, chúng ta mau vào thôi, tránh cho lão nhân gia nàng đợi lâu!”

Lời này vừa nói ra, toàn trường đều kinh hãi, Tề Hàm Thiên không nhịn được lập tức kêu lên thất thanh: “Nhị tiểu vội vàng tới đây là thỉnh an phu nhân?”

Gương mặt Tề Hàm Chi cùng Tề Hàm Bình cũng hiện lên kinh nghi (kinh ngạc và nghi ngờ), giống như là nghe được chuyện gì không thể tưởng tượng được.

Giả vờ không thấy vẻ mặt ngoài ý muốn của ba người, Chu Quân Uyển gật đầu cười nói: “Đúng vậy, phu nhân là thân phận trưởng bối, thỉnh an phu nhân, hầu hạ người chính là bổn phận của đám tiểu bối chúng ta, trước đây là ta không hiểu chuyện, lần này bị bệnh một trận, ngược lại có rất nhiều chuyện ta đã nghĩ thông suốt, say này còn có nhiều chuyện cần ba mị muội muội chỉ điểm thêm cho ta, đừng chê ta ngu dốt!”

Trong lòng cũng đang thầm than, Tề Hàm Chi nghe được nàng (Chu Quân Uyển) vội vàng tới thỉnh an Ninh phủ nhân, cũng là ngoài ý muốn, có thể suy ra trước đây và hiện tại nàng đã nghĩ thông suốt, thật sự không thể tưởng tượng được!

Chu Quân Uyển nói xong, không nhìn phản ứng của ba người nữa, xoay người đi vào trong viện.

Tỷ muội ba người Tề Hàm Chi đứng phía sau, hai mắt nhìn nhau một, trong mắt ít nhiều vẫn có kinh nghi, cuối cùng cũng không thể tiếp tục luống cuống nữa, cũng đi vào theo.

Chu Quân Uyển còn tưởng rằng Ninh phủ nhân là một người rất uy nghiêm, lạnh lùng cứng rắn, trong mắt không cho phép có một hạt bụi, nếu không làm sao sẽ làm ra chuyện độc sát d(ì)en d4\$nequy đôn tôn tử ruột thịt của mình, dù sao thì hô dữ cũng không ăn thịt con.

Nhưng mà ngoài dự liệu của Chu Quân Uyển, Ninh phủ nhân là một phụ nhân điềm đạm, mỹ lệ.

Dáng vẻ của nàng khoảng chừng hai mươi tám hai mươi chín tuổi, da thịt trong suốt, miệng nhỏ anh đào, vóc người cao gầy, y phục màu vàng nhạt đến nửa ống tay áo, váy lụa màu lục, búi tóc vân kê, bên trái cài một trâm ngọc san hô, dáng vẻ thướt tha mềm mại, xinh đẹp động lòng người. . .Nếu không phải tỷ muội ba người Tề Hàm Chi vừa tiến vào đã quỳ xuống, cùng nhau nói: “Chúng nữ nhi thỉnh an mẫu thân!”, Chu Quân Uyển đã muốn hoài nghi có phải mình đã đi nhầm nơi, nhận lầm người hay không!

Nhưng Chu Quân Uyển lại biết, nàng tuyệt đối không có đi sai chỗ, cũng không có nhận lầm người, có thể ánh mắt nhận sai người nhưng tâm chắc chắn không nhận lầm.

Hít sâu một hơi, bàn tay nắm chặt lại thành quả đấm, Chu Quân Uyển miễn cưỡng đè nén hận ý mãnh liệt đang muốn phát tác ra vào trong ngực, lập tức tiến lên trước quỳ xuống cung kính hành lễ: “Quân Uyển thỉnh an phu nhân, nguyên phu nhân ngọc thể an khang, vạn phúc kim an!”

Nàng cảm thấy Chu Quân Uyển chân chính không biết đối nhân xử thế, Ninh phủ nhân không thích nàng về tình có thể tha thứ, nhưng như vậy cũng không thể giảm bớt hận ý của nàng đối với Ninh phủ nhân, dù sao Chu Quân Uyển chân chính cũng không đáng tội chết, vậy mà Ninh phủ nhân lại không chút do dự muốn lấy tính mạng của hai người mẫu tử họ, chỉ cần một điểm này, nàng lại cảm thấy chính mình muốn ăn tươi nuốt sống Ninh phủ nhân cũng không quá đáng!

Lúc đó Ninh phủ nhân đang cùng Tề nhị tiểu thư, đó là nữ nhi ruột của nàng, cũng là đích nữ Tây trư Hầu tiểu thư Tề Hàm Phương nói chuyện, nhìn thấy tỷ muội ba người Tề Hàm Chi đi vào cũng không thấy có gì đặc biệt, nhưng nhìn thấy Chu Quân Uyển tiến vào cùng với các nàng lại hơi kinh ngạc, ngoài

sự kinh ngạc lại thoáng qua cảm giận, nhưng chỉ thoáng qua rồi biến mất, thay vào nụ cười ôn hòa, nâng tay Chu Quân Uyên: “Tại sao hôm nay Uyên nhi có thời gian rảnh tới thăm ta? Người đã khỏe hơn chưa? Đứng lên hết đi!”

Chu Quân Uyên cũng không đứng lên, vẫn khụy gối cung kính nói: “Đa tạ phu nhân quan tâm, Quân Uyên đã khỏe hơn nhiều rồi! Trước kia là Quân Uyên không hiểu chuyện, thường chọc cho phu nhân tức giận, nhưng phu nhân ngài đại nhân đại lượng, cũng không so đo với ta, vẫn đối đãi với ta như là con ruột, bọn tỳ muội d*ien d)4nl equysd0n trong nhà đều hòa thuận, nhưng ta thì thật là hồ đồ, làm ta thật sự xấu hổ vô cùng. Ta thật sự cảm kích nhưng lại không có gì để báo đáp, chỉ có thể sau này tận hiếu với phu nhân báo đáp đại ân đại đức của phu nhân!”

Nghe nàng nói xong, chẳng những có thể nín hót Ninh phu nhân, còn không dấu vết tán dương bốn vị tiểu thư, mà quan trọng nhất là, nàng không hề đề cập tới Chu Thái phu nhân, đám tỳ muội Tề Hàm Chi nghe xong trong lòng ai nấy đều thoải mái, sắc mặt của Ninh phu nhân cũng hòa hoãn không ít.

Chỉ có Tề Hàm Phuong, gương mặt cười như không cười: “Nhị tẩu bị bệnh lần này, hiểu chuyện hơn trước kia, ta có câu này khó nghe, Nhị tẩu bị bệnh lần này thật sự rất tốt, nếu có thể bệnh sớm hơn, mẫu thân và Nhị ca cũng có thể thoải mái dễ chịu hơn!”

Thân là đích nữ duy nhất của Hầu phủ, toàn thân Tề Hàm Phuong rất có phong thái, đương nhiên tỳ muội Tề Hàm Chi còn lâu mới sánh bằng, tuy nàng chỉ mặc y phục màu trắng đơn giản thêu hoa văn mai lan trúc, là quần nguyệt sắc, trên đầu cũng chỉ đeo trâm phượng nhỏ, lại bởi vì sống lưng thẳng tắp, cử chỉ tự nhiên mà khiến những nữ tử trong nhà không dám biểu lộ ra sự kiêu ngạo của mình, mặc dù nàng có năm phần tương tự tỳ muội trong nhà, lại chói lọi khiến người ta nhìn mà không rời mắt, từ đó lập tức xem nhẹ những người khác.

Đây chính là cảm giác lúc này của Chu Quân Uyên, cảm giác mình rất khó dời ánh mắt khỏi người Tề Hàm Phuong.

Suy nghĩ một chút, đón nhận ánh mắt của nàng, thành khẩn nói: “Nhị muội muội nói rất đúng, trước đây đều là ta bị hồ đồ, lần này bị bệnh, đã nghĩ thông suốt rất nhiều, kính xin muội muội đại nhân không chấp lỗi tiểu nhân, về sau chỉ báo ta nhiều hơn, để ta có thể hiếu thuận hơn với phu nhân, hầu hạ Nhị gia, làm tròn bổn phận của mình!”

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp Năm Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Cuộc Chiến Lời Lẽ

Edit: Nhận.

Chu Quân Uyên nói xong, gương mặt Tề Hàm Phuong không che giấu được sự kinh ngạc, trong mắt Ninh phu nhân cũng lóe lên vẻ kinh ngạc.

Nụ cười trên mặt cũng không thay đổi, giọng điệu cũng ôn hòa giống ban đầu, còn không thiếu sự vui mừng: “Người có thể nói ra những lời ấy, có thể thấy được là đã hiểu chuyện hơn trước đây, cũng đã cứng chặc hơn nhiều, chỉ tiếc là lúc này Chu Thái phu nhân đi lễ Phật vẫn chưa trở về, nếu không thấy người hiểu chuyện, cứng chặc như vậy, chắc chắn người sẽ rất vui mừng!”

Chu Quân Uyên nghe vậy, ngượng ngùng cười một tiếng, nhỏ giọng nói: “Đều là do Thái phu nhân cùng phu nhân có phương pháp giáo dục, chỉ cần nhìn mấy vị muội muội thì biết rõ, trước đây Quân Uyên không hiểu chuyện, may mắn là đã tỉnh ngộ cũng không tính là quá muộn, nếu không thật sự đã phụ lòng Thái phu nhân và phu nhân trong ngày thường nhọc lòng dạy dỗ rồi.”

Sau khi nghe Chu Quân Uyên nói xong, Ninh phu nhân không nhịn được trong mắt lại lộ vẻ kinh dị, trên dưới đánh giá Chu Quân Uyên một lần, sau đó nhìn Tề Hàm Phuong bên cạnh cười nói: “Người cái nha đầu này bình thường ngu ngốc miệng lưỡi vụng về, mới vừa rồi nói lại không có sai, mặc dù Nhị tẩu người bị bệnh một trận, đã hiểu chuyện hơn trước kia nhiều, rõ ràng vẫn là đôi mắt này cái miệng này lại làm người ta rất yêu thích, cái này gọi là trong họa có phúc!”

Ngừng lại một chút, giọng điệu dần dần thấp xuống: “Chỉ tiếc tôn tử của ta không có phúc, nếu không ngày này sang năm hán đã gọi ta là ‘tổ mẫu’ rồi...” Nói xong lại cúi đầu, đôi mắt ngập nước.

Tề Hàm Phuong thấy vậy vội vàng tiến lên đỡ nàng ngồi xuống, nhỏ giọng trách: “Nương, đã là chuyện của quá khứ rồi, ngài còn nhắc tới làm gì? Đừng làm tổn thương thân thể.”

Tề Hàm Chi đứng bên dưới cũng vội gật đầu phụ họa nói: “Đúng vậy mẫu thân, đã là chuyện của quá khứ, không nên vì chuyện này là làm tổn thương thân thể của lão nhân gia ngài.”

Ninh phu nhân nghe vậy, ngừng khóc, thở dài nói: “Làm sao ta lại không biết đây đã là chuyện của quá khứ? Chỉ là ta luyến tiếc thôi...” Vừa nói vừa đưa tay lên lau nước mắt, nhân cơ hội không dấu vết nhìn Chu Quân Uyên một cái.

Chỉ thấy khuôn mặt Chu Quân Uyên cũng bi thương, nhưng cũng chỉ thở dài nói: “Chỉ là ta không có phúc, thật sự không nên để phu nhân đau lòng, là do ta không đúng!” Nàng lập tức nói một hơi.

Ninh phu nhân nhìn thấy, lại càng đề cao cảnh giác.

Tính tình Chu Quân Uyên, Ninh phu nhân cũng biết rõ, từ đầu tới cuối là một người thẳng tính, trong lòng nghĩ cái gì, trên mặt đều hiện lên hết. Lần này nàng ta tính toán như vậy, không nói đến việc nàng ta nói những lời nói sắc bén, chỉ nói đến Lục Vi, trên dưới cả nhà đều biết, nếu là trước kia, dù phí tâm che giấu trước mặt nàng (Ninh phu nhân) như thế nào, cũng ít nhiều tỏ ra giận chó đánh mèo.

Nhưng tình hình trước mắt này, ngoài trừ bị thương, nàng (Chu Quân Uyên) không còn cảm xúc nào khác, ngoài miệng chỉ nói mình không có phúc, may là nàng không nhìn ra dấu vết gì, thật đúng là chuyện ma quỷ gì cũng có thể xảy ra, chuyện này quá kỳ quái, cũng không phải nàng không cảnh giác, nàng (Ninh phu nhân) cảm thấy nàng (Chu Quân Uyên) có mưu đồ!

Ninh phu nhân đang phán đoán, Tề Hàm Thiên đang ngồi hàng cuối cùng chợt đứng lên, tiến lên trước nửa bước vén áo thi lễ, cười nói: “Nữ nhi có một việc, nên muốn thỉnh giáo mẫu thân! Chưa tới hai tháng nữa, chính là đại thọ sáu mươi của tổ mẫu, nữ nhi rất muốn tự mình làm quà tặng để biểu lộ hiếu tâm của mình đối với ngài ấy, nhưng lại không biết nên làm cái gì, mẫu thân có kiến thức sâu rộng, cho nên muốn xin mẫu thân cho nữ nhi ý kiến!”

Trong lúc nói chuyện, thừa dịp Ninh phu nhân vẫn chưa chú ý thì nhanh chóng nháy mắt với Chu Quân Uyên, không cần nói cũng biết ý muốn giải vây cho nàng. Chu Quân Uyên coi như không thấy ánh mắt của Tề Hàm Thiên, vẫn khom lưng cúi thấp đầu bộ dạng đáng thương, nhưng trong lòng đang không biết là có nên cảm tạ Tề Hàm Thiên hay nói nàng ta giúp qua loa cũng được rồi. Mà bởi vì Chu Thái phu nhân không muốn gặp Ninh phu nhân, Phùng di nương là người nàng (Chu Thái phu nhân) nâng đỡ sau này, là cái đinh trong mắt cái gai trong thịt của Ninh phu nhân, nếu Tề Hàm Chi hay là Tề Hàm Bình giải vây còn đỡ hơn một chút, nhưng đây lại là Tề Hàm Thiên, lại nói đến Chu Thái phu nhân, điều này đã chạm đến việc kiêng kỵ nhất của Ninh phu nhân rồi, nghĩ cũng biết lúc này trong lòng Ninh phu nhân đang rất hận nàng!

Đúng như dự đoán nụ cười trên mặt Ninh phu nhân lập tức nhạt đi rất nhiều, mặc dù vẫn đang cười, nhưng %dien#d an)lequ y%don nụ cười không chạm tới đáy mắt: “Người nào lại không biết Tứ nha đầu người là người hiếu Thái phu nhân nhất, thường xuyên nói người là áo bông nhỏ trị kỉ của lão nhân gia nàng? Ta nghĩ chỉ cần là đồ của người tặng, không cần biết là cái gì, lão nhân gia nàng cũng rất vui vẻ, người cứ tự mình quyết định, cần gì phải hỏi ta những điều như thừa này? Người nói đúng không Uyên nhi?”

Chu Quân Uyên cũng biết Ninh phu nhân sẽ không dễ dàng buông tha cho mình, vì vậy khi ném đề tài này đến trên người mình cũng không giật mình, miễn cưỡng cười cười, nói: “Mọi người đều biết Thái phu nhân thích nữ hài, giống như ta chỉ là một đứa cháu gái bà con xa, nhưng từ trước đến giờ đều rất yêu thương, huống chi mấy vị muội muội ở đây đều là cháu gái ruột thịt của ngài? Giống như phu nhân đã nói, không cần biết mấy vị muội muội tặng cái gì, cũng là rất vui vẻ, không thể không thích được!”

Dứt lời cũng không vội nhìn phản ứng của Ninh phu nhân, vẫn đứng khom lưng trầm tĩnh như lúc ban đầu.

Ngoài cửa chợt truyền đến tiếng cười: “Chả trách những người đứng ngoài cửa lại nói Nhị phu nhân càng ngày càng chừng chặc, có phong thái hơn xưa, hôm nay chính tai được nghe những lời nói của Nhị phu nhân, chân thành mà nói muốn cho người ta không kính phục cũng khó khăn!”

Cũng xấp xỉ tuổi Ninh phu nhân, mũi cao môi anh đào, mắt phượng mày ngài (đôi mắt xinh đẹp), đuôi lông mày xéo lên, dáng người yếu điệu, dưới khoe miệng nổi bật nốt ruồi, một phu nhân xinh đẹp mặc y phục hoa lệ bước vào.

Phu nhân xinh đẹp này có đến sáu bảy phần tương tự Tề Hàm Thiên, nhưng mà đôi môi của nàng đầy đặn hơn một chút, đuôi mày khoe mắt cũng bộc lộ ra mấy phần phong tình quyến rũ hơn một chút. Một chút phong tình này khiến bộ dáng cùng khí khái của nàng không hề thua kém Ninh phu nhân.

Chu Quân Uyên nhìn một cái lập tức biết rõ vị phu nhân xinh đẹp này là ai. Mẫu thân ruột thịt của Tề Hàm Bình, Chúc di nương và một người thiếp khác của Tề Hành Ôn di nương cũng đã tới 9dien*dan%le!quydon chính phòng thỉnh an từ sớm, đang đứng hầu bên cạnh Tề phu nhân, phu nhân xinh đẹp trước mắt này, không thể nghi ngờ chính là người Tề Hành sủng ái nhất, mẫu thân ruột thịt của Tề Hàm Thiên, Phùng di nương.

Phùng di nương tiến lên, quỳ xuống thỉnh an Ninh phu nhân: “Muội muội thỉnh an tỷ tỷ! Hôm nay tới trễ, là muội muội sơ sót, kính xin tỷ tỷ đừng để trong lòng!”

Tuy lời nói khiêm nhường, cũng không đợi Ninh phu nhân cho đứng lên đã tự động đứng lên, cười cười nhìn Chu Quân Uyên, nhìn thế nào cũng thấy tràn đầy ngạo mạn cùng xem thường.

Nụ cười trên mặt Ninh phu nhân càng ngày càng nhạt, giống như vô ý nhìn đại nha hoàn thân cận Bích Loa đang đứng hầu bên cạnh.

Bích Loa lập tức cười giỡn mở miệng: “Không phải Phùng di nương tới muộn cũng là chuyện thường xuyên hay sao? Nếu ngày nào cũng đến sớm, đó mới thật sự là chuyện hiếm lạ, theo ý của nô tỳ, nếu phu nhân thật sự đặt trong lòng, chỉ sợ đã cảm thấy không thoải mái một thời gian dài rồi!”

Phùng di nương nghe xong, nụ cười trên mặt cũng dần phai nhạt, nhưng cũng không mở miệng nói chuyện, chỉ nhìn thoáng qua nha hoàn Lưu Lam bên cạnh.

Lưu Lam lập tức cười nói với Bích Loa: “Bích Loa tỷ tỷ nói lời này thật kỳ lạ, đêm qua Hầu gia nghỉ ngơi ở chỗ Phùng di nương, vậy chẳng lẽ buổi sáng di nương chúng ta không cần hầu hạ Hầu gia rửa mặt dùng bữa trước khi ra khỏi phủ hay sao? Thái phu nhân cũng đã nói qua, đêm trước Hầu gia nghỉ ngơi trong viện của người nào, vậy ngày hôm sau người đó cũng không cần tuân theo quy củ, chỉ cần một lòng hầu hạ Hầu gia cho chu đáo là được, hôm nay di nương chúng ta biết rõ đạo lý hiểu rõ quy củ, sau khi hầu hạ Hầu gia xong lập tức tới đây thỉnh an phu nhân, chẳng lẽ như vậy cũng có lỗi?”

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp Năm Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Bày Tỏ Lập Trường

Bích Loa bị lời nói của Luru Lam làm cho tức giận, nụ cười trên mặt cũng khó bảo trì được nữa, dù sao nàng cũng là đại nha hoàn thân cận bên cạnh Ninh phu nhân, trước mặt nhóm chủ tử tuổi còn trẻ cũng có mấy phần thể diện, thì càng không cần nói trước mặt đám hạ nhân có bao nhiêu thể diện, làm sao có thể đặt Luru Lam một nha hoàn bên cạnh di nương vào trong mắt, làm sao mà dè xuống con tức này?

“Hừ...” Hừ cười một tiếng, muốn dùng lời nói ném trở về cho Luru Lam

Không ngờ lại nghe Ninh phu nhân lạnh lùng ho khan một tiếng trách mắng: “Đủ rồi, cầm miệng cho ta! Đi theo ta bao lâu rồi mà ngay cả quy củ cơ bản nhất cũng không học được? Phụng di nương tuy chỉ là một di nương, nói một cách thẳng thừng chỉ là một nô tỳ, nhưng cuối cùng vẫn là một quý thiếp, là một nửa chủ tử, cũng cao hơn một đũa nha hoàn như người một bậc, nơi nào đến phiên người được mở miệng? Còn không mau xin lỗi nàng?”

Ngoài mặt là trách cứ Bích Loa, nhưng bên trong đang ám chỉ ai, tất cả mọi người ở đây đều có thể nghe ra.

Mặt mày Phụng di nương lập tức sung huyết đỏ bừng, vừa là thẹn thùng, thẹn là vì thân phận mình thấp kém chỉ có thể làm thiếp, vừa là tức giận, tức giận là vì ngay trước mặt đám tiểu bối cùng nha hoàn lại không chừa lại mặt mũi cho nàng!

Bích Loa đã thay vào nụ cười ngọt ngào, tiến lên đứng đối diện với Phụng di nương khom người xuống: “Mới vừa rồi nô tỳ hồ đồ, không phân biệt được tôn ti trật tự nên mới chống đối di nương, kính xin di nương đại nhân đại lượng, không nên chấp nhặt với nô tỳ!” Cũng không biết là cố ý hay vô ý, hai chữ ‘di nương’ được nàng nhấn mạnh và kéo dài.

Mặt Phụng di nương càng đỏ hơn, quay đầu trách mắng Luru Lam: “Người là thứ gì, lại dám chống đối với người bên cạnh của phu nhân! Lập tức đi ra ngoài quỳ xuống, quỳ đến khi nào Bích Loa cô nương hết giận mới thôi, nếu không, người hãy thu xếp quần áo cút ra khỏi phủ, miếu ta rất nhỏ, không chứa nổi vị đại Bồ Tát là người!”

Luru Lam bị trách mắng gương mặt đỏ lên, kìm nén ủy khuất chạy ra bên ngoài rồi quỳ xuống, Phụng di nương lại tươi cười, vén áo quỳ xuống thi lễ với Ninh phu nhân, cười lạnh nói: “Đều là do muội muội không biết quân giáo, khiến cho đám nô tài ngang ngược không biết quy củ, kính xin phu nhân thứ tội! Tuy rằng Thái phu nhân đau lòng những người làm phận thiếp như chúng ta nên mới cho phép chúng ta không cần tới đây, nhưng dù sao muội muội cũng là thân phận nô tỳ, làm sao mà có thể vì sủng mà kiêu quên hết quy củ?”

Ngừng lại một chút, khẽ vuốt thái dương cười quyền rũ: “Huống chi nếu thật sự nghe lời Thái phu nhân, trong một tháng muội muội cũng chỉ tới thỉnh an phu nhân được mấy lần, như vậy trong lòng muội muội cũng cảm thấy không hay cho lắm!”

Lần này, đến phiên mặt Ninh phu nhân *dien\$đ4n13^quydon sung huyết đỏ bừng lên rồi, nhưng mà tất cả đều là tức giận. Tiện nhân này là có ý gì, là đang nhắc nhở nàng rằng trong một tháng có hơn nửa tháng trượng phu của nàng nghỉ ngơi ở chỗ nàng ta hay sao? Hừ, đúng thật là loại người dễ tiện không lên được mặt bàn, cũng không nghĩ lại, coi như hàng đêm cái đồ bạch nhãn lang Tề Hanh nghỉ ngơi ở chỗ của người, phu nhân Tây trử Hầu cũng chỉ có ta!

Thấy Ninh phu nhân nghiêm mặt không nói lời nào, một phòng đầy người vội vàng cúi thấp đầu, không dám thở mạnh, rất sợ sơ sẩy một, lửa chạm đến người.

Chỉ có gương mặt Tề Hàm Phương hiện lên sự tức giận không cam lòng, cặp mắt phun lửa nhìn Phụng di nương muốn mở miệng thay mẫu thân trút con giận.

Nhưng chưa kịp mở miệng, đã bị đôi mắt Ninh phu nhân quét tới, một đôi mắt lạnh lùng mà mười lăm năm qua nàng chưa từng thấy, trong lúc nhất thời không khỏi sợ hãi, lời mắng Phụng di nương vừa đến miệng cũng lập tức nuốt trở lại.

Ninh phu nhân nghĩ, Tề Hàm Phương là nữ nhi duy nhất của nàng, đường đường là đích nữ duy nhất của phủ Tây Trử Hầu, tài mạo song toàn, cho dù tương lai tiến cung làm nương nương, cũng hoàn toàn đủ tư cách, sao có thể vì Phụng di nương một kẻ không biết xấu hổ dễ tiện vô lại mà trở thành kẻ sa cơ thất thế, trên lưng mang tiếng xấu ‘can thiệp vào chuyện phòng the (là cái chuyện tạo ra con người, haha) của phụ thân, y vào thân phận hiệp đáp thiếp thất của phụ thân’, thậm chí tương lai tốt đẹp có thể cũng không còn? Đó mới thật sự là vì nhỏ mắt lớn, đánh mất dưa hấu mà đi lượm hạt vừng!

Vì vậy để ngăn chặn Tề Hàm Phương lên tiếng, dùng ánh mắt nghiêm khắc trước nay chưa từng có ngăn cản nàng. Muốn thu thập con tiện nhân Phụng Tổ Lan kia, tự nàng sẽ ra tay, thật sự không đáng làm bẩn miệng và tay của nữ nhi bảo bối của nàng!

Phụng di nương thấy vậy, ánh mắt càng ngày càng tự mãn, người là chính thất phu nhân đương gia chủ mẫu thì sao, vẫn không làm gì được ta!

Nhưng cũng biết đạo lý trước sau, chuyện chuyển biến tốt lập tức thu, đôi mắt đẹp quét mọi người trong phòng một lượt, sau đó nhìn Chu Quân Uyển, cười hi hi chủ động đổi đề tài: “Cũng lâu rồi ta chưa nói chuyện cùng với Nhị phu nhân, vừa đúng lúc hôm qua Hầu gia thưởng cho ta cây tắc, không biết Nhị phu nhân có thể tới chỗ của ta ngồi một chút?”

Tuy biết rằng việc quan trọng nhất chính là thấy mọi chuyện chuyển biến tốt lập tức thu, nhưng cuối cùng vẫn là nhịn không được lại khiêu khích Ninh phu nhân thêm một lần nữa, đến nỗi Ninh phu nhân nhìn Chu Quân Uyển bằng ánh mắt rất sắc bén.

Đương nhiên Chu Quân Uyên cảm nhận được ánh mắt sắc bén không chút che giấu rơi trên đỉnh đầu mình, vốn là bởi vì lúc trước Ninh phu nhân rơi vài giọt nước mắt cá sấu khi nhắc tới đứa bé nàng đã cố kìm nén gần dữ, bị phần, mà lúc này lại cảm nhận được ánh mắt của nàng ta, chỉ một chút nữa thôi nàng thật sự sẽ không nhịn được mà xông lên trước đâm mũi mắt nàng ta!

Dùng hết tự chủ toàn thân, cố kìm chế bản thân, nhìn Phùng di nương, nhàn nhạt nói: “Lời ấy của di nương là sai rồi, ta cũng là thê thiếp của Nhị gia, có đạo lý nào mà vô duyên vô cớ chạy vào phòng thiếp thất của phụ thân? Truyền ra ngoài, sẽ bị người ta chê cười, kính xin di nương sau này đừng nói những lời như vậy, tránh làm thành trò cười khiến di nương và ta mất đi sự tôn trọng!”

“Ngươi!” Phùng di nương không ngờ đến Chu Quân Uyên sẽ nói nặng lời như thế, lúc này gương mặt đỏ bừng, ánh mắt nhìn Chu Quân Uyên như muốn phun ra lửa.

Một bên Tề Hàm Thiên cũng tức giận đỏ mặt tía tai, lập tức đứng lên, cười lạnh nói: “Nhị tẩu cũng biết đạo lý này, vậy khi Nhị tẩu là đích tiểu thư nhà quan thư hương mà cam chịu hạ tiện làm (diend a%an lequyd*on thiếp cho Nhị ca thì đã không còn tư cách để nói nữa rồi, hôm nay vãn đã đóng thuyền, Nhị tẩu muốn có sự tôn trọng, cũng không sợ làm trò cười cho thiên hạ sao?”

Còn nhỏ tuổi, nói chuyện cũng rất có lực sát thương!

Tâm tình Chu Quân Uyên sắp sửa hồngбет, với lại cũng đã quyết định hạ quyết tâm, ngày hôm nay tỏ thái độ sau này lập trường của mình và Phùng di nương cũng khác nhau rồi, đương nhiên không sợ đắc tội Tề Hàm Thiên, vì vậy cười lạnh, cũng không muốn cãi lại.

Không nghĩ tới Ninh phu nhân lạnh lùng mở miệng: “Từ cô nương cảm thấy Nhị tẩu người nói không đúng sao, mà tại sao ta lại cảm thấy nàng biết rõ nặng nhẹ? Ngược lại Từ cô nương người, người lại dám nói như vậy với trưởng tẩu sao? Người cũng đừng có quên, Nhị tẩu của người là do Thái phu nhân tự mình làm chủ gả cho Nhị ca người làm Nhị phu nhân chỉ thứ hai, vượt xa thiếp thất tầm thường, người không tôn trọng nàng, chẳng phải là người cũng không tôn trọng Thái phu nhân? Lần này ta nể tình người còn trẻ người non dạ, ta sẽ không phạt nặng, sau khi trở về sao chép một trăm lần <Hiếu Kính> cho ta là được, nếu còn có lần sau, đừng trách ta không khách khí!”

Nói mấy câu ngắn ngủn, lập tức chụp mũi cho Tề Hàm Thiên cái tội ‘Bất hiếu’, với lại chỉ bằng vào việc Tề Hàm sung ái Phùng di nương, ngay lúc chánh thê quân giáo thứ nữ, nàng ta cũng không có tư cách chen miệng vào, dù sao theo như luật pháp mà nói, Tề Hàm Thiên là nữ nhi của Ninh phu nhân, không phải là nữ nhi của nàng

Chỉ đành phải trở mắt nhìn gương mặt trắng bệch, đôi mắt đỏ đỏ của Tề Hàm Thiên, uất uất ức ức khom người, lĩnh phạt của Ninh phu nhân còn phải tạ ơn: “Nữ nhi đa tạ mẫu thân dạy bảo, lần sau sẽ không tái phạm!”

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp Năm Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Xem Xét Tình Thế

Cầm Tú đỡ tay Chu Quân Uyên đi dọc hành lang gấp khúc ở Điều Lan Ngọc Thế, đi theo bên người là nha hoàn Hồng Tiêu mặc một thân lục y điểm hoa vàng, trên mặt trần ngập tươi cười, bên cạnh còn một tiểu nha hoàn tay đang cầm cái khay đồ đựng một khối lục phi thúy và khối hồng bảo thạch được mài dũa tinh tế.

Hồng Tiêu cùng Bích Loa ở bên cạnh phu nhân làm Đại nha hoàn thân cận, cuộc sống hạnh phúc không nói, đối đãi với người khác cũng hết sức hòa ái, không phân biệt chủ tớ, lúc nào phu nhân cũng miệng treo nụ cười, thật khiến người khác yêu thích.

Vì vậy cả một đường đi, các nha hoàn ma ma chạm mặt nàng đều phải cung kính gọi một tiếng “Cô nương”, “Tỷ tỷ”.

Nhưng khi nhìn sang Chu Quân Uyên cùng hai nha hoàn theo sau ai nấy đều biến sắc. Nhị phu nhân không phải từ trước đến nay không vừa mắt phu nhân, dù có rảnh đến mức người cũng không bước vào Nghi Lan viện của phu nhân nữa bước sao? Thế mà giờ lại cùng Đại nha hoàn thân cận của phu nhân là Hồng Tiêu cô nương vừa nói vừa cười, dáng vẻ ở chung rất hòa thuận. Còn cái khay lục phi thúy, hồng bảo thạch kia nữa, ai mà chẳng biết phu nhân yêu thích ngọc. Nhìn tình hình trước mắt, hẳn là ban cho Nhị phu nhân rồi, chẳng lẽ phủ này lại sắp thay đổi rồi sao?

Trở lại Ý Tùng viện của mình, một phen hàn huyên tiễn Hồng Tiêu đi, chuyện thứ nhất Chu Quân Uyên làm đó chính là phân phó Văn ma ma: “Làm phiên ma ma dẫn Kim Linh, Ngân Linh đi Tây sương phòng dọn dẹp, sáng mai đưa Văn Cẩm trở về, buổi chiều thỉnh an phu nhân ta sẽ báo việc này lên.”

Lúc đó Văn ma ma đang dùng ánh mắt ghét bỏ đồ trên bàn, thạch lưu xa xỉ thì làm sao, nghĩ tới lời Hồng Tiêu vừa nói: “Phu nhân đem vật yêu thích nhất ban cho Nhị phu nhân, chính là mong đợi Nhị thiếu phu nhân chiếu cố cho Nhị thiếu phu nhân, cùng Nhị phu nhân phân ưu, giúp Tề gia khai chi tán diệt, Nhị phu nhân đừng phụ sự khổ tâm của phu nhân.” Nếu không phải bà cố kị Kim Linh, Ngân Linh còn ở bên ngoài, chắc chắn bà sẽ đập bể cái đồ này.

Bà nghe Chu Quân Uyên lại càng mất hứng, há mồm muốn khuyên Chu Quân Uyên.

Lại thấy nàng làm vẻ mặt kiên trì, chắc đã sớm đưa ra quyết định, chưa chắc đã nghe lọt tai lời bà khuyên chỉ đành phải buồn buồn đáp: “Dạ, lão nô đi an bài ngay!” Nói rồi liền dẫn Kim Linh, Ngân Linh ra ngoài làm việc.

Cầm Tú thấy nói này bốn bề vắng lặng, hướng Chu Quân Uyên nhỏ giọng: “Nô tì có câu này không biết có nên nói hay không?”

Thấy Chu Quân Uyên khẽ gật đầu nàng mới tiếp tục nói: “Mới vừa rồi sao ngài lại trở mặt với Phùng di nương? Phùng di nương là mẫu thân của Tam gia và Tứ tiểu thư, lại được Hầu gia sủng ái không suy bao nhiêu năm, trước mặt phu nhân rất có thể diện, đến phu nhân còn phải nể mặt ba phần, lúc trước cũng giúp đỡ chúng ta không ít.Ngài dù không thân thiết với Phùng di nương nhưng cũng không nên đối đầu với bà ta. Hôm nay ngài lại đắc tội với cả Tứ tiểu thư, ngày sau ngài định tính sao?”

Còn có một câu Cầm Tú chưa nói, phu nhân bởi có quan hệ với Thái phu nhân nên cũng không không có thay đổi thái độ với Nhị phu nhân, không quan tâm Nhị phu nhân trước mặt bà ta lấy lòng như thế nào, mà Phùng di nương lại rất có tiếng nói trước mặt phu nhân, nếu một ngày Thái phu nhân không thích Nhị phu nhân nữa, đợi đến một ngày sẽ sinh ra hiềm khích với Nhị phu nhân, như vậy chẳng phải là hai bên đều đắc tội, ngày sau sống càng ngày càng khó khăn.

Còn không bằng trước sau như một, chỉ lấy lòng Thái phu nhân!

Chu Quân Uyên biết Cầm Tú chưa nói hết, không trả lời vấn đề của nàng mà ngược lại hỏi: “Chúng ta là người của phòng nào? Nữ chủ nhân chân chính của phủ này là ai? Tước vị Hầu gia trong tương lai sẽ rơi vào trong tay ai?”

Ý tứ của Cầm Tú nàng hiểu, giống với khi nàng kinh doanh, hai nhà đều hứa hẹn, muốn ăn cả là không được. nhưng cũng bởi vậy mà nàng mới tỏ rõ lập trường của mình, hàng nàng muốn mua không thoát khỏi tay mới chắc chắn có phần thắng, nếu không kết quả chỉ có công dã tràng.

“Nhưng...” Nàng hỏi liên tiếp ba vấn đề, Cầm Tú nửa hiểu nửa không: “Tuy là thế nhưng phủ Hầu gia chưa có Thế tử, Phùng di nương lại được sủng ái, ai biết tình hình tương lai thế nào? Ngộ nhớ...., chẳng lẽ trong phủ không có đất dung thân cho chúng ta?”

Chu Quân Uyên nghe vậy liền cười mỉa mai: “Phùng di nương cho dù có được Hầu gia cung chiều, lại được lòng Thái phu nhân thì sao? Lập nữ lập nữ (?), lời này tuy không dễ nghe, tương lai coi như Tam gia kế tước Hầu, Tây Trữ Hầu Thái phu nhân cũng chỉ là một phu nhân, cái nhà này không có chỗ ngồi của Phùng di nương, huống hồ, Thái phu nhân sớm muộn cũng về Tây Thiên, mà Hầu gia chắc chắn không để người tố cáo là “ái thiếp diệt thế”, hơn nữa ông ta cũng không dám đắc tội bên ngoại phu nhân, dám để Tam gia kế tước. Hầu gia không phải không có con trai trưởng, đâu chỉ một mà còn có tận hai người con, nếu chúng ta không tỏ rõ lập trường, theo sát phu nhân, tương lai chúng ta mới chính là không có đất dung thân.”

Nửa thật nửa giả nói một hồi, nàng thở dài: “Còn nữa, không theo phu nhân còn biết làm thế nào? Đến đứa bé ta còn không bảo vệ nổi. Chuyện lần này, ta sẽ không để cho nó được lặp lại.”

Chỉ là nói đến chuyện kế tước, Chu Quân Uyên ngược lại không hiểu, đại gia Tề Thiếu Diễn hay Tề Thiếu Du đều cùng một mẹ, ai làm Thế tử cũng như nhau mà? Tề Thiếu Diễn ốm yếu từ nhỏ, Tề Thiếu Du lại gian xảo, tâm địa độc ác, từ lâu hẳn đã có thể đảm đương một phía rồi, Ninh phu nhân vẫn có thể nhịn, không bán bạc với Tề Hanh đưa hắn lên làm Thế tử? Coi như bà ta có thể nhịn nhưng vị phụ thân là Tổng đốc Giang Nam và vị huynh trưởng Công Bộ Thị Lang có thể nhịn hay sao? Xem ra Phùng di nương cũng thật sự có mấy phần bản lĩnh, có thể ăn chắc lòng của Tề Hanh đến sít sao, nàng nên vụng trộm giúp bà ta (Phùng di nương) một tay hay không đây?

Nói xong Cầm Tú liền bưng tỉnh: “Nô tỳ đã hiểu ý tứ của Nhị phu nhân! Chúng ta là người của chi thứ hai, tước Hầu không rơi trên đầu Đại gia thì chính là Nhị gia, Thái phu nhân cũng sẽ có một ngày đi nhắm mắt xuôi tay, chúng ta nếu giao hảo cùng Phùng di nương chính là đang đối nghịch với phu nhân, nếu trở mặt với Phùng di nương chính là đang lấy lòng phu nhân, cũng khó trách vừa rồi phu nhân ban cho Nhị phu nhân đồ vật yêu thích, xem ra phu nhân vừa lòng với thái độ của Nhị phu nhân.”

Chỉ là càng nói âm thanh càng thấp: “Chỉ là quá uất ức Nhị phu nhân!” Rõ ràng kẻ thù gần trong gang tấc lại không thể báo thù rửa hận, ngược lại lại phải trước mặt lấy lòng nịnh hót, mới nghĩ thôi mà đã hít thở không thông.

“Uất ức?” Chu Quân Uyên cúi đầu nhìn vết máu trên bàn tay trắng nõn ngọc ngà của mình, đây chính là khi bà ta nhắc tới đứa bé khiến nàng vô thức phải bám tay mới có thể giữ bình tĩnh: “Ta không thấy uất ức. Hôm nay không khổ*, chưa chắc ngày mai đã ngọt. Ngày trước Việt Vương Câu Tiễn ném mật nằm gai mà rửa hận, ta có chút uất ức này thì có là gì.”

*khổ ở đây có nghĩa là đáng, mà cũng có nghĩa là đau khổ.

Huống chi uất ức này so với cái chết thảm của nàng kiếp trước của nàng thật không đáng, nịnh hót trước mặt phu nhân nàng chịu được.

Chu Quân Uyên nói xong liền nâng cao thanh âm phân phó Cầm Tú: “Đi hái cho ta chút hoa bách hợp, ta muốn làm bách hợp cao (một loại bánh), chiều nay sẽ đưa qua viện phu nhân, cũng để lại một chút cho Nhị gia, nếu phu nhân cùng Nhị gia cùng thích thì sáng mai ta sẽ làm nhiều một chút cho các bà tử, nha hoàn trong phủ.” Nhất là phải đưa cho đại gia Tề Thiếu Diễn.

Hừ, Ninh thị, người giết hại nhi của ta, ta sẽ để cho người vĩnh viễn đừng mong có tôn tử, có nhiều Thạch Lựu ngọc điều hơn nữa cũng đừng nghĩ có! Chẳng những không có tôn tử, ta còn muốn hủy diệt tất cả mọi người sống ở đây, để cho người biết cái gì gọi là sống không bằng chết!

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp Năm Quyền* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Tâm Khác Nhau

Đợi sau khi thỉnh an xong lại đuổi tất cả mọi người đi ra ngoài, mấy mụ mụ chấp sự cũng đều tản đi, Ninh phu nhân phát phát tay, lệnh cho nhà hoàn hầu hạ trong phòng đều lui ra bên ngoài, chỉ để lại thị tì tâm phúc Vương Đại Quý Gia.

Ước chừng hết một nén nhang, sau đó không vui không buồn hỏi Vương Đại Quý Gia: “Ngươi nói xem, hôm nay cái đứa hồ mị tử (hồ ly quyến rũ người khác) kia có phải gặp ma hay không, thế nào lại biến thành một người khác vậy?”

Vương Đại Quý Gia xưa nay là một người cẩn thận, ngay trước mặt chủ mẫu, thì càng là cực kỳ thận trọng, suy nghĩ trong chốc lát, sau đó cân nhắc nói: “Gặp ma hay không gặp ma cũng khó mà nói, nhưng mà theo như lão nô nhìn thấy, không giống với trước đây, cũng không biết là vì duyên cớ gì.”

Chân mày Ninh phu nhân lập tức chau lại càng chặt hơn: “Cũng không phải bỗng nhiên thu lại sắc bén không tranh giành không ghen tuông, không nói đến việc hiểu biết quy củ biết tiến biết lùi, khi ta nhắc đến đứa bé kia cũng không thấy nàng ta tức giận, mượn chuyện này để nói chuyện của mình, lại nói là bản thân mình không có phúc, còn có nửa điểm tình cảm và thể diện cũng không cho con tiện nhân Phùng Tổ Lan kia, mà thường ngày bọn họ cũng qua lại thường xuyên. Chuyện này cũng quá kỳ quái, một người cho dù muốn thay đổi, cũng không thể không có một chút khăn trương nào, giống như là biến thành một người khác? Không đúng, như vậy sẽ không có câu nói ‘Giang sơn khó đổi, bản tính khó dời’.

Sau khi nghe Ninh phu nhân nói xong, Vương Đại Quý Gia cũng nhíu chặt chân mày: “Nghe phu nhân nói như vậy, chính xác là có chút kỳ quái! Nhưng mà lão nô nghe nói, lúc trước đúng là nàng ta gần như mất mạng, một chân cũng đã bước vào Quỷ môn quan, không chừng cũng có thể là bởi vì đã chết qua một lần rồi, tính tình chuyển biến đã nghĩ thông suốt, cho nên mới biến thành một người khác như vậy?”

Chỉ cần không phải là người ngu đến mức không có thuốc nào cứu được nữa, nên biết đạo lý ‘Đi một ngày đàng học một sàng khôn’. ...Ninh phu nhân nghe Vương Đại Quý Gia nói xong, cũng bình thường trở lại một chút, khoát tay nói: “Thôi thôi, không đề cập tới những chuyện xui quấy này nữa! Chỉ là, mặc dù nàng ta hôm nay hiểu chuyện, người cũng không được lơ là cần phải chú ý bên kia thêm nữa, tại sao lại khác thường như vậy, ai biết nàng ta lại có mưu đồ nào khác không? Ta không muốn cả ngày đánh chim, bị chim mổ vào mắt! Thêm cả kẻ tiện nhân nơi đó, người cũng phải chú ý nhiều một chút cho ta, ta không tin là không thể nào đập cho nàng ta một cước thật là đau!”

Nói xong lại nghĩ đến việc một chút tình cảm và thể diện Chu Quân Uyển cũng không cho Phùng di nương, không khỏi vỗ tay nở nụ cười sáng khoái: “Ta sớm nghĩ tới không cho con tiện nhân kia mặt mũi, thế nhưng nàng ta lại biết tôn ti trật tự có sự khác biệt, tưởng rằng ý vào sự sùng ái của Hầu gia, mà có thể làm mưa làm gió! Thế mà nàng ta lại không biết đường xuống nước, lại không nghĩ rằng, hôm nay cái đồ hồ mị tử kia lại vì ta mà hung hăng xả giận giùm ta, trước đây ta còn nghĩ, tại sao chén thuốc kia lại không thể nào chấm dứt tính mạng của nàng ta, ngăn chặn hậu hoạn? Ngược lại giữ nàng ta lại, ngày hôm nay có chỗ dùng như vậy! Chỉ tiếc lão bất tử kia hôm nay không có ở trong phủ, nếu không để cho nàng biết hai viên đại tướng dưới tay của nàng chó cắn chó như vậy, không chừng tức giận thành cái dạng gì đấy!”

Vương Đại Quý Gia cười gât đầu nói: “Chuyện ngày hôm nay xác thực thật sáng khoái, chẳng những cho vị kia thật mất mặt, Tứ tiểu thư cũng nháo đến không còn mặt mũi, chỉ sợ trong thời gian ngắn, các nàng đứng ngồi không yên rồi!” Nói xong lại nhíu chân mày, lập tức nói: “Chỉ là ít ngày nữa Thái phu nhân sẽ quay trở về, lấy sự thiên vị trước sau như một của lão nhân gia nàng, chỉ sợ phu nhân không chiếm được chuyện gì tốt. ...”

“Nếu bà ta có muốn thiên vị đi chăng nữa, cũng không thể không nói đến chữ ‘lý’?” Ninh phu nhân lập tức cười lạnh: “Ta đang có lý, cho dù đến Kim Loan Điện, ta cũng không sợ bà ta! Huống chi chuyện này là do người của bà ta gây ra, có quan hệ gì với ta đâu? Ta còn ước gì bây giờ bà ta trở về ngay lập tức, sau khi bà ta nhìn thấy chuyện này, có phải là gương mặt đen sì như đáy nồi hay không, chỉ có thể nuốt phải quả đắng, có khổ mà không nói được!” Nói xong, lại không nhìn được mà vỗ tay cười lớn.

Ninh phu nhân ở chỗ này sáng khoái không dứt, nhưng trong vườn hoa bên viện của Phùng di nương lại không thể yên vui như vậy, mặt đen lại hùng hùng hổ hổ trở về phòng, trút giận lên bình sứ cao cổ nửa người khắc hoa văn mỹ nhân ngay cạnh cửa, trong nháy mắt bị ném thì những mảnh vụn. Nhưng ném như vậy cũng không trút hết cơn giận trong lòng Phùng di nương, sau khi vào phòng dùng dùng nổi giận, một bộ trà men sứ mã não màu thiên thanh trên bàn cũng bị nàng ta quét hết xuống đất lập tức vỡ tan tành, đôi mắt đỏ ngầu ngồi trên giường, chợt vỗ mạnh một lên bàn nhỏ trên giường, nghiến răng nghiến lợi nói: “Khá lắm, cái đồ tiện nhân vong ân phụ nghĩa, lại dám ngay trước mặt hạ nhân trong phòng, không cho ta chút mặt mũi nào, uống công trong ngày thường ta xem ngươi như người của mình, lại đáng thương cho Tứ tiểu thư bị cái đồ điểm giả kia trách phạt, hai kẻ tiện nhân một già một trẻ, để xem ta làm gì các ngươi!”

“Di nương cẩn thận kẻo làm tay bị thương!” Một nha hoàn tâm phúc khác của nàng là Lưu Hà nhìn thấy, vội tiến lên cười làm lành khuyên nhủ: “Thân thể di nương là vàng là ngọc, coi như là tức giận, cũng không thể lấy thân thể của mình ra trút giận có đúng không?”

Trong lúc khuyên nhủ, Lưu Hà đã cầm bàn tay vừa vỗ cái bàn nhỏ của Phùng di nương lên nhìn kỹ, thấy lòng bàn tay trắng nõn cùng ngón tay thon dài không có vết trầy, móng tay được cắt xén tỉ mỉ cũng không bị gì, thở dài một hơi nhẹ nhõm, nói: “May mắn là không có nơi nào bị thương, ngài cần phải biết xưa nay Hầu gia thích nhất là đôi bàn tay này của ngài, nếu bị thương chỗ nào, Hầu gia sẽ đau lòng thành bộ dạng gì đấy!”

Khuyên can mãi, cuối cùng về mặt của Phùng di nương cũng hòa hoãn chút ít, hừ lạnh nói: “Nếu hán thật lòng yêu thương ta, cũng không nên để đồ điểm giả kia hãm hại ta, nên sớm lập Tam gia làm thế tử mới đúng, cũng bảo đảm cho cuộc sống thái an nhàn của ta sau này, tránh để người khác hãm hại ta!”

Nói tới nói lui, nhưng cũng biết những lời này chỉ có thể nói trước mặt tâm phúc của mình mà thôi, ngay trước mặt những người khác, nhất là ngay trước mặt Tề Hanh, nửa chữ tuyệt đối cũng không được nói, không khỏi hơi chán nản tựa người lên gối, trong lòng không yên hỏi: “Tam gia đâu? Lại đang đọc sách trong phòng sao?”

Lưu Hà vội cười nói: “Vốn là đọc sách ở trong phòng, di nương vừa mới ra cửa, bên kia Hầu gia lập tức gọi người đến, hỏi Tam gia đang làm cái gì? Nói

là để Tam gia sửa soạn một chút, cùng lão gia ra khỏi nhà đi tiếp khách, chuẩn bị vì kỳ thi Hương!”

“Hà? Biết là khách nào không, còn có những ai tiếp khách không?” Phùng di nương lập tức hứng thú, ngồi thẳng người, vẻ mặt tươi cười hỏi.

“Nghe nói là Lại bộ Đại Nhân và Quốc Tử Giám Đại Nhân, còn có Nhị gia cũng đều đi, ta nghe tiểu tử truyền lời *dien&danl equy d o &n nói, Hầu gia mời được mấy vị Tướng Quân tiếp khách, ý muốn mưu tính tiền đồ cho Tam gia!” Luru Hà thấy Phùng di nương hỏi, lập tức nói hết những chuyện mình nghe được cho Phùng di nương.

Phùng di nương nghe xong, cuối cùng tâm tình cũng chuyển biến khác hơn, âm thầm nghĩ ngợi, tuy rằng cái đồ điểm già kia có hai đứa con trai, mà có một đứa là đồ tàn phế bỏ đi, miễn cưỡng đi được vài bước người khác cũng phải lập tức đến đỡ, đến nỗi đến nay cũng đã hơn hai mươi ba, thế thất một người cũng còn chưa cưới được, một người lại không được Hầu gia sủng ái, mỗi ngày thấy không phải là trùng mắt thì là trọn mắt, hiếm khi có sắc mặt tốt.

Không thể sánh với Hạo nhi của nàng, chẳng những đáng người tốt, đọc sách cũng rất chăm chỉ, rất được Thái phu nhân yêu thích, Hầu gia cũng mấy lần âm thầm cảm thán với nàng, nói rằng tuy mình có ba nhi tử, cũng chỉ có Hạo nhi của nàng cực kỳ giống với hần lúc còn trẻ....Nghĩ tới, không nhận được từ từ nở nụ cười, đến nay Hầu gia vẫn không lập thế tử, chẳng phải nói rõ ràng trong lòng hần vẫn còn do dự chưa quyết định được hay sao? Có thể thấy được ai chết vào tay ai, vẫn là không biết trước được!

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp Năm Quyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Bách Hợp Cao

Giờ Thân sơ khắc (giờ Thân là từ 15h – 17h, ý ở đây là chỉ gần đến 17h tối), Chu Quân Uyển mang theo cái mâm đồ rục được Cẩm Tú đặt lên trên một khay bằng gốm sứ khắc hoa văn núi non tinh xảo, lại đi đến Nghi Lan viện, thỉnh an Ninh phu nhân.

Lúc đó Ninh phu nhân đang ở cùng ba tỷ muội Tề Hàm Chi, Tề Hàm Phương, Tề Hàm Bình, cùng Vương Đại Quý Gia và đám thị tỳ đang chọn mấy bức tranh thêu, trên giường trên bàn trên bàn nhỏ đâu đâu cũng bày đầy những bức tranh thêu, có chần thêu hình uyên ương nghịch nước màu đỏ chói, có bao gối thêu tương sắc phượng vĩ la, có tấm đệm thêu đo hoa mẫu đơn đỏ thắm, màn trướng thêu sóng nước nhiều màu trăm điệp bay lượn, còn có nhiều loại đồ trang trí tinh mỹ màu sắc rực rỡ, cùng các đồ vật nhỏ nhỏ...

Vừa nhìn thì biết đang trang trí lại phòng.

Nhìn thấy Chu Quân Uyển đi vào, trên mặt Ninh phu nhân không có biểu hiện gì khác thường, Tề Hàm Chi cùng đám nha hoàn len lén nhìn ánh mắt của nàng, trong mắt tràn đầy vẻ đồng tình, trong ánh mắt của Tề Hàm Phương cùng Tề Hàm Bình viết đầy sự khinh thường cùng vui sướng khi người gặp họa.

Chu Quân Uyển nhìn phản ứng của đám người trong phòng, thì lập tức biết rõ Ninh phu nhân đang vì Nhị thiếu phu nhân tương lai mà chọn đồ trang trí phòng, may cũng không nhủ một, vẻ mặt như thường tiến lên quỳ gối hành lễ với Ninh phu nhân: “Thỉnh an phu nhân!”

Ninh phu nhân cười nâng nâng tay: “Đứng lên đi, chúng ta là người một nhà, không cần đa lễ!” Ninh phu nhân vô tình hay cố ý quan sát nàng một chút, thấy gương mặt của nàng bình tĩnh không giống như giả vờ, suy nghĩ một chút, sau đó chỉ bức tranh thêu trên giường nói: “Ta cùng các vị muội muội của người chọn lựa hết nửa ngày, cũng vẫn chưa chọn được món nào hợp tâm ý, không bằng người giúp ta chọn đi? Sau này chủ mẫu vào cửa, biết được những vật dụng này đều do người một tay chọn lựa, gặp được một người sẵn lòng hiểu chuyện như người, còn không phải sẽ rất vui mừng!”

Rõ ràng trong lời nói còn có thâm ý khác, nghe xong mọi người không hèn mà đưa mắt nhìn Chu Quân Uyển, trong nháy mắt cả gian phòng lập tức yên tĩnh, thậm chí tiếng kim rơi xuống đất cũng có thể nghe được.

Lại thấy nét mặt Chu Quân Uyển vẫn không thay đổi, mỉm cười nhìn Ninh phu nhân nói: “Có thể phân ưu vì phu nhân, là bổn phận cũng là phúc phận của Quân Uyển, nhưng mà Quân Uyển kiến thức nông cạn, sợ rằng chọn đồ không hợp tâm ý của phu nhân và thiếu phu nhân, ngược lại không hay, không bằng vẫn là phu nhân tự tay lựa chọn, ta chỉ đứng bên cạnh góp ý một chút, coi như là phu nhân tự mình giúp ta mở mang tầm mắt, không biết ý của phu nhân thế nào?” Trong lòng Chu Quân Uyển cũng đang cười lạnh, vị Nhị thiếu phu nhân tương lai này có thể thuận lợi vào cửa hay không, vẫn còn chưa biết được!

Sau khi trải qua chuyện buổi sáng, đối với việc phản ứng của Chu Quân Uyển hiện nay rõ ràng không giống với trước đây, Ninh phu nhân cũng không hề cảm thấy giật mình nữa, ngược lại có cảm giác không đoán được Chu Quân Uyển muốn làm gì.

Không dự đoán được, lại càng thêm đề phòng cùng không thoải mái, loại cảm giác này, giống như là lực lượng dự trữ đã lâu, cuối cùng giống như đánh một quyền vào vài bông, đừng nói là đã thương người, một tiếng động nhỏ cũng không có, thật khiến cho người ta mất hứng cùng khó chịu!

Lập tức lại hứng thú, phát tay nói: “Thôi, chọn lâu như vậy rồi, cũng hơi mệt mỏi, ngày hôm nay tới đây thôi, đợi sáng mai có thời gian rảnh lại tiếp tục chọn, dù sao thời gian vẫn còn dài, không cần vội vàng gấp gáp.”

Vương Đại Quý Gia nghe xong, vội vàng dẫn đám hạ nhân nhẹ nhàng rút lui đi ra ngoài.

Chu Quân Uyển nhân cơ hội bung cái đĩa đựng Bách Hợp cao tự tay mình làm trên tay Cẩm Tú qua, đưa đến trước mặt Ninh phu nhân, cười nói: “Đây là món điểm tâm mà mấy ngày trước Quân Uyển rảnh rỗi cùng nha đầu trong viện nghĩ ra, bởi vì Bách Hợp cao này cần có hương vị của hoa bách hợp, cho nên thuận tiện đặt một tên gọi là ‘Bách Hợp cao’, phu nhân ném thử một chút ăn có ngon không? Nếu là cảm thấy ngon miệng, về sau Quân Uyển cũng sẽ thường xuyên làm đưa tới hiệu kính với phu nhân!”

Ngay trước mặt đám tiêu bồi và hạ nhân đầy phòng, Chu Quân Uyển lại nói những lời ngọt ngào như vậy, Ninh phu nhân trước sau như một ‘khoan dung hiền lành’ đương nhiên sẽ không thể không cho nàng mặt mũi, gật đầu một: “Thật làm khó người có hiếu tâm, những chuyện này giao cho bọn hạ nhân làm là được rồi!” Sau đó cầm lên một khối điểm tâm bỏ vào trong miệng.

Lại không nghĩ rằng, điểm tâm này lại hợp khẩu vị như vậy, mềm ngọt ngon miệng mà lại không ngấy, khó có được dính dính mà lại không dính răng, cắn thoải mái, mà lại còn có mùi hương của Bách hợp thơm ngát. ...lập tức không tự giác vứt hết những ý nghĩ ứng đối qua loa ra sau đầu, không nhận được lại lấy thêm một khối bỏ vào trong miệng nuốt xuống, sau đó hỏi Chu Quân Uyển: “Bách Hợp cao này, là dùng gạo nếp để làm?”

Chu Quân Uyển vội cười nói: “Hồi phu nhân, chính là dùng gạo nếp làm. Trước tiên nấu gạo nếp cho chín, phơi khô sau đó bỏ vào máng bằng đá trong, giã không ngừng nghỉ cho đủ ba canh giờ, lại thêm vào các loại nguyên liệu, chưng trên lửa một canh giờ, vậy là xong rồi.”

“Trái lại đã làm khó cho người rồi!” Ninh phu nhân gật đầu một, nhẹ nhàng lau khóe miệng sau đó cười nhìn *dien%danLeq uy*don ba tỷ muội Tề Hàm Chi nói: “Tỷ muội các người cũng ném thử một chút, không nên phụ lòng tay nghề của Nhị tẩu các người!”

Tỷ muội ba người Tề Hàm Chi lập tức đứng dậy, tiến tới mâm sứ đựng điểm tâm, theo thứ tự mỗi người lấy một miếng điểm tâm bỏ vào trong miệng.

Đợi sau khi ăn xong, Tề Hàm Chi lập tức khen: “Tay nghề của Nhị tẩu thật sự là tốt, Bách Hợp cao này ngon hơn cả điểm tâm đầu bếp phủ ta làm, sắc hương vị chẳng thiếu thứ gì!”

Chính là Tề Hàm Phụng cùng Tề Hàm Bình, mặc dù ngoài miệng không nói gì, nhưng ánh mắt nhìn Chu Quân Uyển cũng hoàn hảo hơn xưa, xem ra là cảm thấy điểm tâm cũng không tệ.

Chu Quân Uyển vội then đỏ mặt cười nói: “Đại muội muội khen không đúng rồi, tay nghề của ta thấp kém, làm sao dám so sánh với đầu bếp trong phủ chứ? Cũng chỉ là đúng dịp hợp khẩu vị của phu nhân và các vị muội muội thôi.”

Dùng một chút, lại nói: “Điểm tâm này hợp với trà minh tiền Long Tĩnh, mùi trà thơm ngát cùng với điểm tâm trong veo, khiến cho hương vị thơm hơn một chút, thật đúng là sự kết hợp hoàn hảo!”

Đã sớm có một nha hoàn lanh lợi lập tức đi lấy trà minh tiền Long Tĩnh tới, mọi người nhận lấy sau đó lại ăn một khối điểm tâm Bách Hợp cao, đúng là mùi hương thơm ngát trong khoang miệng, không nói ra được tiếng ngon, nhưng ít nhiều cũng lộ ra biểu tình hưởng thụ.

Chu Quân Uyển nhìn thấy vậy, lại vội vàng cười nói: “Nếu như phu nhân và các vị muội muội thích, vậy sau này ta sẽ thường xuyên làm đưa tới hiệu kính phu nhân, khoản đãi các vị muội muội, như vậy có được không?”

Ninh phu nhân cười cười: “Người đã có tâm như vậy, sau này chúng ta lại có lộc ăn, nhưng mà người cũng không cần vất vả như vậy, vẫn là nên nghỉ ngơi để hồi phục thân thể, phục vụ lão Nhị cho tốt!”

“Tạ phu nhân dạy bảo, Quân Uyển nhất định sẽ phục vụ Nhị gia thật chu đáo, sẽ không để phu nhân lo lắng!” Chu Quân Uyển vội quỳ gối xuống cung kính đáp, xem chừng Ninh phu nhân đang muốn dọn cơm, lập tức nói đến chuyện Văn Cẩm muốn chuyển tới viện của mình, sau đó lấy lý do phải trở về phục vụ Tề Thiếu Du, phải xin phép cáo từ.

Ninh phu nhân cũng không giữ nàng lại, chỉ sai người dọn cơm lên, cùng tỷ muội Tề Hàm Chi dùng cơm, lại cùng các nàng đánh vài (d i)end anlequ y^don ván bài điệp tử (vàng!, em cũng không biết bài điệp tử là gì đâu ạ), sau đó sai người đưa bọn họ trở về viện của mình, rồi nhỏ giọng nói với Vương Đại Quý Gia: “Khách quan mà nói, cái đồ hồ mị tử kia thật đúng là không giống với trước kia rồi, người sai người chủ ý nàng ta nhiều hơn một chút, tránh cho sau này nàng ta gây ra sóng gió gì!”

Vương Đại Quý Gia vội đáp: “Phu nhân yên tâm, ta sẽ chú ý.”

Ninh phu nhân gật đầu một, lại hỏi: “Hầu Gia đã trở về rồi sao? Nhị gia đâu? Có uống nhiều rượu không?”

“Chuyện này...” Vương Đại Quý Gia thấy Ninh phu nhân hỏi, mặt lộ vẻ khó xử, chốc lát sau ấp úng nói: “Đã trở về, Nhị gia cũng đã trở về, hai người bọn họ cũng uống hơi nhiều, Nhị gia đã trở về Ý Tùng viện, còn về phần Hầu gia, Hầu gia...”

“Có phải Hầu Gia đi Trinh Hoa viện, phải không?” Ninh phu nhân không đợi Vương Đại Quý Gia nói hết lời, đã cười lạnh cắt đứt lời nói của nàng: “Hừ, đúng là loài ruồi bọ chỉ thích bu đến chỗ trứng thối!”

Sau đó quát ra lệnh cho Vương Đại Quý Gia: “Còn lo lắng cái gì, còn không mau sai người múc nước cho ta rửa mặt, ngủ một giấc thật ngon! Đi theo ta bao nhiêu năm, một chút nhân lực cũng không có, thật đúng là một tên nô tài ngu ngốc!”

Vương Đại Quý Gia biết rõ chủ tử nhà mình là giận chó đánh mèo, nhưng cũng không dám vì mình biện bạch một chữ, vội quỳ xuống đất cúi đầu thật thấp đáp một tiếng: “Vâng.” Sau đó lui xuống tự mình đi an bài.

Chương 24: Tiếp Xúc Một Lần Nữa

Giờ lên đèn, Tề Thiếu Du toàn thân mùi rượu trở lại.

Chu Quân Uyển vội chỉ huy Cẩm Tú cùng Bán Hạ đỡ hần vào trong phòng, lại lệnh cho Kim Linh đi chuẩn bị canh giải rượu, chính nàng nhận lấy khăn ẩm từ trong tay Ngân Linh, nhẹ nhàng lau mặt và tay cho Tề Thiếu Du.

Tề Thiếu Du hí hóp mắt nằm nghiêng trên giường, hưởng thụ sự hầu hạ của nàng, đợi nàng thu thập thỏa đáng, kéo tay của nàng, lên tiếng hỏi: “Đã ăn cơm chưa? Thường thường đi ra ngoài xã giao đều là như vậy, một bàn bày đầy thức ăn, mười lần thì hết chín lần bụng rỗng mà trở về!”

Bởi vì là ra ngoài xã giao, cho nên hôm nay hần cố ý mặc trường bào bằng lụa gấm mới màu xanh biển thêu tám đóa hoa, tôn lên dung nhan của hần, càng hiện ra khuôn mặt như ngọc, phong thần tuấn lãng, vào lúc này tư thế lười biếng giờ tay nhắc chân, lại càng làm cho người ta không thể dời mắt được.

Chu Quân Uyển hơi thất thần, nhưng chỉ trong chớp mắt, đã hồi phục lại tinh thần, lại không nhìn được mà âm thầm phi nhỏ bản thân ở trong lòng, không phải là đẹp hơn người khác một chút hay sao, nhưng cũng không thể thay đổi được hần là một kẻ chỉ nghĩ cho bản thân mình, người này thật sự là kẻ đam mê sắc dục, cũng đáng cho nàng nhìn đến thất thần? Đó cũng là trông mặt mà bắt hình dong rồi!

Vừa đúng lúc Kim Linh bưng canh giải rượu vào, Chu Quân Uyển thuận thế che giấu sự lúng túng, nhận lấy canh giải rượu bưng tới trước mặt Tề Thiếu Du, cười nói: “Lúc ban ngày rảnh rỗi có làm một chút điểm tâm, gọi là ‘Bách Hợp cao’, đã tặng cho phu nhân và các vị muội muội thưởng thức, bọn họ đều nói ăn ngon, về sau để cho ta thường xuyên làm. Thiếp thân nghĩ tới Nhị gia ngài ra ngoài xã giao, hơn nữa cũng có thể chưa ăn cơm, vì vậy đặc biệt giữ lại một phần cho ngài, đợi sau khi Nhị gia ngài uống canh giải rượu xong, ta lập tức cho người bưng lên để Nhị gia ăn, như vậy có được không?”

Tề Thiếu Du vừa đi vào Ý Tùng Viện thì đã nghe hạ nhân nói cả ngày hôm nay Chu Quân Uyển đều đi đến Nghi Lan Viện thỉnh an Ninh phu nhân, lúc này lại nghe nàng nói như vậy, tâm tình không khỏi cực kỳ vui mừng, gật đầu cười nói: “Nếu mẫu thân và bọn muội muội đều nói ngon, có thể thấy thật sự là rất ngon, như vậy mau mau đưa lên đây cho ta nếm thử.”

Chu Quân Uyển lập tức phân phó Cẩm Tú bưng Bách Hợp cao lên, lại phân phó tiếp: “Lấy thêm một bình trà minh tiền Long tỉnh nữa, ăn Bách Hợp Cao thì phải uống cùng trà minh tiền Long Tỉnh, như vậy hương vị mới càng ngọt ngào.”

Cẩm Tú cúi đầu đáp ứng, rất nhanh đã bưng trà và điểm tâm đi vào.

Trước tiên, Chu Quân Uyển hầu hạ Tề Thiếu Du uống hết nửa chén nhỏ canh giải rượu, sau đó lấy một khối điểm tâm bỏ vào miệng hần, ngay sau đó hơi khấn trương hỏi: “Thế nào, Nhị gia ăn có thấy ngon không?”

Tề Thiếu Du nuốt hết bánh trong miệng, sau đó gật đầu khen: “Điểm tâm này khó có được, ngọt mà lại không ngán, không giống với các loại điểm tâm khác, không ngọt thì không có mùi vị, nếu ngọt thì lại cực kỳ ngấy, đúng rồi, nàng nói điểm tâm này tên gì?”

“Bởi vì lúc làm có cho thêm hoa Bách Hợp, cho nên thiếp thân thuận thế đặt cho cái tên là ‘Bách Hợp cao’, đơn giản mà dễ nhớ, Nhị gia cũng không nên cười thiếp thân trẻ con dung tục.” Chu Quân Uyển cười nói, sau đó đưa lên tách trà minh tiền Long Tỉnh: “Biết trước giờ Nhị gia thích uống Lư sơn vân vụ, nhưng mà thỉnh thoảng đổi trà cũng không tồi, đổi khẩu vị một chút.”

Tâm tình Tề Thiếu Du rất tốt, uống trà gì cũng được, lập tức nhận lấy tách trà nàng đưa đến uống một ngụm cạn sạch, lại ăn một khối điểm tâm trên tay nàng, trong miệng lập tức tràn đầy hương thơm, tâm tình không khỏi tốt hơn, bất giác hết phân nửa điểm tâm, ăn không ngừng miệng, đứng dậy nói với Chu Quân Uyển: “Đi dạo xung quanh viện với ta cho tiêu cơm, sau đó chúng ta lập tức nghỉ ngơi!”

Chu Quân Uyển muốn nghỉ ngơi sớm, ban ngày vừa xã giao với Ninh phu nhân cùng với đủ loại người, vừa vội vàng làm điểm tâm, nàng đã sớm mệt mỏi, nghĩ muốn ngủ để bù lại rồi, nhưng là nàng không muốn ngủ cùng với Tề Thiếu Du. Định lấy lý do giống đêm qua: “Gia chẳng lẽ đã quên thân thể của thiếp thân. ...còn chưa hồi phục như cũ? Chung quy cũng không nên.chỉ có thể ủy khuất Nhị gia tiếp tục nghỉ ngơi tại chỗ của Vân Cẩm một đêm nữa rồi. Ban ngày thiếp thân đã nói với phu nhân, sáng mai sẽ để Vân Cẩm chuyển tới đây, phu nhân cũng đã đồng ý rồi, tối mai không cần ủy khuất Nhị gia chạy tới chạy lui nữa rồi.”

Tề Thiếu Du nghe vậy, có chút không vui khẽ nhíu mày nói: “Người cứ mong ta đi như vậy?” Sau đó nhớ tới người thường ngày săn sóc cùng ân ái với mình, lại cảm thấy mặc dù miệng nàng nói để cho mình đi, nhưng trong lòng là cực kỳ không thoải mái, chẳng qua là hoàn cảnh cho nên chỉ có thể khuyên hần đi chỗ khác, lập tức buông lỏng chân mày nói: “Thôi, dù sao cũng còn nhiều thời gian, người nghỉ ngơi cho tốt, sáng mai ta quay lại thăm người!”

Chu Quân Uyển vội khom người đáp: “Vay sáng mai thiếp thân lại làm Bách Hợp cao, chờ gia trở lại ăn!” Sau đó tiễn hần ra khỏi viện, nhìn hần đi xa, ma ma trực đêm đóng cửa kỹ càng, sau đó trở lại trong phòng.

Đêm khuya yên tĩnh, trăng sáng trên cao, chỉ có đèn lồng màu đỏ cô đơn treo trên mái nhà cong cong lại càng nổi bật lên sự an tĩnh yên lặng của cả khu vườn.

Chu Quân Uyển nằm ở trên giường, trước sau như một mắt mở to, thật lâu vẫn không thể ngủ được.

Bấm ngón tay tính toán, nàng biến thành Chu Quân Uyển đã hơn một tháng, nói cách khác, lúc nàng còn là Thẩm Lương, nàng đã chết ước chừng hơn một tháng, cũng không biết, trong nhà 6iend anl 3quyđ0n nhiều người như vậy, có người nào phát hiện sự khác thường, hoặc là có người phát hiện khác thường, nhưng cái gì cũng không dám nói? Suy nghĩ một chút, cốt nhục tình thâm cũng có thể làm ra việc độc sát nàng, người khác chỉ là giúp đỡ giấu diếm chân tướng, vậy có gì ghê tởm đâu?

Đã trải qua sự đau đớn như mũi dao đâm vào tim, sau khi suy nghĩ những chuyện cũ có thể làm nàng hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, tâm tình gần đây của Chu Quân Uyển đã bình tĩnh không ít.

Nhưng chuyện này cũng không thể nói nàng không hận người Thẩm gia và Thôi Phóng, hay là hận ý của nàng cũng theo thời gian từ từ giảm bớt, trên thực tế, nàng càng lúc càng hận bọn họ, chỉ là nàng biết lúc này không thể báo thù được, cho nên cường ngạnh để nén oán hận vào một góc xó xỉnh, chỉ đợi tương lai có một cơ hội thích hợp, lập tức thả toàn bộ hận ý ra ngoài.

Nàng nghĩ đi nghĩ lại, bất tri bất giác mơ mơ màng màng.

Sau đó, giọng nói của Chu Quân Uyển chân chính xuất hiện trong giấc mơ, càng ngày càng rõ ràng: “Tại sao ngày hôm nay ngươi không giết cái lão độc phụ đó? Nàng ta đã hại chết hài tử của ta, vì sao ngươi không giết nàng ta! Vì sao ngươi không giết nàng ta!”

Giọng điệu của nàng ta như cuồng loạn, bén nhọn mà điên cuồng, hận ý mãnh liệt xen lẫn oán khí đánh úp vào mặt, khiến Chu Quân Uyển không nhận được mà rùng mình một, thật lâu sau đó mới tìm được tiếng nói của mình: “Ta hiểu tâm tình của ngươi, lúc ban ngày ta đã cảm nhận được hận ý của ngươi rồi. Ngươi cho rằng ta có thể giết được nàng ta sao? Trong viện của nàng ta có rất nhiều ma mà diend4nl3 quyđ 0n cùng nha hoàn, ngươi cho rằng chỉ dựa vào sức của một mình ta, có thể giết được nàng ta? Huống chi mặc dù ta giết được nàng ta, ta cũng không sống nổi, vậy huyết hải thâm cừu của ta phải làm như thế nào đây? Cho nên ta sẽ không giết nàng ta, chẳng những sẽ không giết nàng ta mà còn hầu hạ nàng ta thật tốt, để cho nàng sống mà trở mặt nhìn những người và đồ vật mình quan tâm coi trọng, từng cái một, từng món một bị hủy diệt, để cho nàng ta một khi quay đầu lại, sống không bằng chết!”

Đối với Ninh thị, nàng tính toán như vậy, đối với người Thẩm gia và Thôi Phóng, cũng giống như vậy, và lại chỉ có như vậy nàng mới trút hết oán giận.

Giọng nói kia không vang lên nữa.

Mãi cho đến khi Chu Quân Uyển cho là nàng ta đã đi mất rồi, nàng ta mới trầm thấp nói một câu: “Ngươi phải nhớ kỹ những lời ngươi nói hôm nay!”

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp Năm Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Một Chút Tâm Tư

Ban đêm, bên trong Trình Hoa Viện.

Phùng di nương đang cẩn thận hầu hạ Tây trư hầu Tề Hanh, uống chút rượu, ăn chút thức ăn.

Hắn là một nam nhân rất cao lớn, gương mặt giống Tề Thiếu Du, không, phải nói Tề Thiếu Du rất giống hắn, hai phụ tử đều giống nhau may mắn kiếm mất phượng, mũi đẹp dễ môi mỏng tình xảo, điểm khác biệt duy nhất chính là, Tề Hanh già hơn một chút, nhưng lại có nhiều sức quyến rũ chỉ thuộc về nam nhân thành thực sành sỏi đời.

“..... Hầu Gia nếm thử món này một chút, là thiếp thân cố ý phân phó phòng bếp hầm, chỉ rải thêm một ít kỷ tử, bảo đảm mùi vị giống như lúc đầu, nhất là rất bổ cho thân thể.” Phùng di nương đã ăn cơm từ sớm, vì vậy lúc này chỉ ngồi một bên, ăn cần chu đáo rót rượu cho Tề Hanh hoặc là gắp một ít thức ăn cho hắn.

Phùng di nương lập tức gắp một miếng thịt hầm cách thủy đã mềm bỏ vào trong miệng Tề Hanh, hắn hít mất hương thụ nhai mấy cái rồi nuốt xuống, sau đó mở mắt ra, nắm lấy bàn tay trắng nõn tròn mịn của Phùng di nương, vừa vuốt ve vừa cười nói: “Lúc ban ngày ăn uống ở bên ngoài, lúc này đang muốn ăn thứ gì đó mềm mềm, đúng là chỉ có ngươi là người hiểu rõ ta nhất!”

“Trong cái nhà này chỉ có Hầu gia là thương yêu thiếp thân nhất, thiếp thân không đau lòng chăm sóc cho Hầu gia, chẳng lẽ lại đau lòng chăm sóc cho người khác hay sao? Cho nên chỉ có thể chăm sóc cho Hầu gia nhiều hơn nữa, như vậy Hầu gia mới có thể yêu thích thiếp thân hơn nữa!” Phùng di nương mỉm cười như tơ, giọng điệu càng thêm ngọt ngào có thể nặn ra mật ngọt.

Đương nhiên Tề Hanh hưởng thụ không thôi, lập tức không kịp dùng bữa nữa, tay khẽ dùng lực lôi kéo Phùng di nương ngồi lên chân của mình, nhỏ giọng cười trêu nói: “Vừa rồi ngươi có nói muốn chăm sóc ta nhiều hơn nữa, ta đây rất mong chờ!”

Thân thể Phùng di nương mềm nhũn tựa vào trước ngực hắn, nghe được lời hắn nói, cũng không đáp lại, đôi tay nhỏ bé mềm mại không xương thăm dò trong vạt áo của hắn, như có như không trêu chọc hắn, đồng thời là lưỡi liếm hầu kết trên cổ của hắn.

Tay và miệng đều được nàng ta sử dụng nhuần nhuyễn, làm sao Tề Hanh có thể chịu đựng được? Không kịp tâm tình, cũng chờ không kịp vào phòng thối đèn, ôm nàng ta đến bên giường đè ép xuống, bắt đầu vận động, trong lúc nhất thời làm ra những hành động yêu thương (ừ, cái này...xấu hổ quá đi), cực kỳ khó coi.

May mắn hai nha hoàn tâm phúc của Phùng di nương là Lư Lam và Lư Hà là người thông minh, sau khi dọn một bàn đầy đủ thức ăn và rượu, chuẩn bị nước nóng lập tức dẫn những người khác trở về phòng của hạ nhân, cho nên hành động yêu thương của hai người cũng không bị người khác nhìn thấy.

Sau khi xong chuyện, Phùng di nương không để ý thất lưng đau nhức, bấp chân mềm nhũn, ăn cần hầu hạ Hầu gia rửa mặt, chính bản thân mình cũng đi tắm, sau đó hai người nằm trên giường, nghiêm túc nói chuyện.

“...Thiếp thân có một chuyện, muốn hỏi ý kiến của Hầu gia.” Phùng di nương biết tâm tình lúc này của Hầu gia đang rất tốt, vốn là nàng muốn nói cho hắn biết chuyện ban ngày Ninh phu nhân không cho mẹ con các nàng mặt mũi, suy nghĩ một chút, coi như nàng ta không nói, Tề Hanh cũng vẫn biết, cho nên không nói chuyện này mà nói một vấn đề khác đã đề nhen từ lâu trong lòng, cẩn thận thăm dò hỏi: “Tam gia năm nay cũng đã mười bảy, sang năm cũng đã mười tám rồi, nhưng chuyện chung thân đại sự lại không có lấy một tin tức gì, đồng môn của hắn...đừng nói đến thành thân, nhi tử cũng có vài đứa rồi...”

Tề Hanh day day huyết thái dương nghe Phùng di nương nói: “Mỗi lần thiếp thân nghĩ đến chuyện này, thật sự rất là lo lắng. Thiếp thân cũng biết trường ầu có sự khác biệt, vì vậy trước đây không dám nhắc chuyện này với Hầu gia, nhưng hôm nay lại khác, đợi sang năm tân Nhị thiếu phu nhân sẽ đến tuổi cập kê, Nhị gia cũng phải thành thân, thiếp thân nghĩ, có nên suy nghĩ đến chuyện cả đời của Tam gia hay không? Dù sao thì gia đình của chúng ta, cũng không phải là gia đình nghèo hèn, năm ba ngày đã có thể định ra hôn sự, luôn là thăm dò nhau trước, hơn nữa còn có tam thư lục lễ*, cũng không đến ba năm hay năm năm, chỉ cần chuẩn bị trong một năm hay hai năm, dù sao cũng phải có, nếu kéo dài thêm một năm rưỡi nữa, chẳng phải là trì hoãn chuyện cả đời của Tam gia? Thiếp thân cũng biết, những chuyện này đều do phu nhân là chủ mẫu trong cái nhà này quyết định, nhưng phu nhân đối với thiếp thân..., Hầu gia cũng biết tình cảnh của mẫu tử thiếp thân, cầu xin Hầu gia làm chủ cho mẫu tử thiếp thân!”

*Là các nghi lễ hôn nhân truyền thống của Trung Quốc. Tam thư bao gồm thư bổ nhiệm, sách lễ và thiếp chúc mừng. Lục lễ gồm lễ nạp thái, vấn danh, nạp cát, thỉnh kỳ, nạp tế, thân nghinh.

Nói xong, lật người ngồi dậy, quỳ gối trên giường, dùng khăn tay che miệng khóc sướt sùi, lộ ra một vùng da thịt tuyết trắng sau gáy, dưới ánh đèn thật sự yếu ớt, vừa nhìn thấy đã thương.

Phùng di nương đi theo Tề Hanh đã mười tám năm, biết hắn thích nhất chính là bộ dạng điểm đậm đáng yêu của mình, chỉ cần bày ra dáng vẻ này, chỉ cần là nàng yêu cầu, hắn chưa bao giờ từ chối, cho nên mặc dù bên ngoài là dáng vẻ đau thương, nhưng trong nội tâm lại biết chuyện lần này đã nắm chắc trong tay.

Quả nhiên Tề Hanh không làm nàng thất vọng, kéo nàng dựa vào trong ngực, bảo đảm nói: “Hạo nhi cũng là nhi tử của ta, ta làm sao có thể không đau lòng? Ta đang nghĩ chờ sau khi hắn trúng cử %dien^d anleq uyđ*On hội thi Hương, lại tiếp tục nói chuyện hôn nhân của hắn cũng không muộn, nghe nàng nói như vậy ta thấy nên bắt đầu tìm hiểu từ bây giờ, tránh cho chung thân đại sự sau này của hắn bị trễ nải. Người yên tâm, ta chắc chắn sẽ vì hắn mà tìm một mối hôn nhân tốt, cho hắn mau chóng thành gia, mới có thể lập nghiệp!”

Thành gia, mới có thể lập nghiệp? Nghe Tề Hanh nói xong, Phùng di nương như mở cờ trong bụng, lại hầu hạ Tề Hanh thêm một lần nữa, mới vô cùng một hồi thối tắt đèn.

Hôm sau trời vừa sáng, sau khi tiễn Tề Hanh lên triều, Lư Lam và Lư Hà bụng nước nóng đi vào hầu hạ Phùng di nương rửa mặt.

Nhìn thấy giường đệm xóc xếch, hai nha hoàn không nhìn được đều đỏ mặt. Vẫn là Lư Hà có kinh nghiệm hơn, quan trọng nhất là, nàng ta có tâm sự, vì vậy rất là quan tâm hôn sự của Tề Thiếu Hạo, sau khi hầu hạ Phùng di nương lau mặt, lập tức dò hỏi: “Hầu gia đã đáp ứng yêu cầu của di nương rồi sao?”

Mị nhãn nhú lại, khuôn mặt Phùng di nương lại bắt đầu nhộn nhạo xuân tình, tự đắc nói: “Có khi nào người thấy ta mở miệng mà Hầu gia không đồng ý không?”

Lư Hà nghe vậy, trong lòng vui mừng, vội cười làm lạnh nịnh nọt nói: “Nô tỳ cũng biết nếu di nương ra tay, có chuyện gì mà không thành!”

Lư Lam không chịu yếu thế, cũng vội cười làm lạnh nịnh nọt nói: “Người nào lại không biết di nương của chúng ta là đầu quả tim của Hầu gia? Đương nhiên di nương nói gì là cái đó, vị kia ở Nghi Lan viện làm sao sánh bằng...”

“Người muốn chết sao, những lời này người có thể tùy tiện nói hay sao?” Còn chưa dứt lời, đã bị Phùng di nương tức giận cắt đứt: “Không cần thận để truyền tới tai vị kia, ngay cả ta cũng không thể bảo vệ cho người! Ta biết người ghi hận nàng ta ngày hôm qua không cho người mặt mũi trước mặt mọi người, nhưng người cũng đừng *d iend 4n)l equyđ On quên, ngay cả ta cũng không có quá ngon để ăn, huống chi người chỉ là một đứa nha hoàn? Tốt nhất là người nên giữ mồm giữ miệng cho ta, nếu vì miệng mồm người mà phá hư chuyện tốt của ta, đừng trách ta không niệm tình tình cảm chủ tớ nhiều năm qua!”

Tuy nói Tề Hanh đồng ý làm chủ cho hôn sự của Tề Thiếu Hạo, Phùng di nương biết chuyện này sẽ không thể thiếu Ninh phu nhân, xa không nói, chỉ cần nói đi tìm hiểu các cô nương, thì phải do Ninh phu nhân, chánh thất phu nhân ra mặt, ngộ nhờ đến lúc đó nàng ta bằng mặt không bằng lòng, giấu giấu

điểm điểm, khiến cho Tề Thiếu Hạo cưới một thế tử cường hãn, một cô con dâu hữu danh vô thực (không có tiếng tăm), mẫu tử bọn họ muốn khóc cũng không được!

Dù sao chuyện có liên quan đến sinh mạng và tiền đồ của mình, coi như trong ngày thường Phùng di nương có muốn hận Ninh phu nhân, lúc này cũng không dám lỗ mãng, lập tức quyết định trong thời gian này phải cụp đuôi mà đối nhân xử thế, tránh chọc giận Ninh phu nhân, làm hại cuộc sống của Tề Thiếu Hạo, vì vậy mới mắng Lư Lam

Lại nói Lư Lam đã đi theo Phùng di nương tới nay, bởi vì biết cách nói chuyện, rất được nàng xem trọng, từ trước đến giờ đều là tung hoành trong phủ, lại không nghĩ rằng hai ngày nay liên tiếp bị mắng, lập tức không dám nhiều lời, vội vàng quỳ xuống nhận sai với Phùng di nương: “Di nương thứ tội, nô tỳ nhất thời hồ đồ, về sau cũng không dám nữa!” Đợi sau khi hầu hạ Phùng di nương dùng điểm tâm xong, cũng không thấy nàng có ý đưa mình theo ra ngoài, chỉ dẫn Lư Hà đi thỉnh an Ninh phu nhân, đành phải ủy khuất về phòng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp Năm Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Âm Sinh Nghi.

Bởi vì ban đêm cùng Chu Quân Uyển chân chính đối thoại mà mất ngủ, ngày kế Chu Quân Uyển ngủ đến giờ Thìn (từ 7h đến 9h) mới tỉnh lại, lập tức vội vàng vàng, oán trách Cẩm Tú: “Tại sao không đánh thức ta dậy sớm một chút? Làm ta không đi thỉnh an phu nhân được, thật là không hay?” Ngày hôm qua nàng khó khăn lắm mới bước được bước đầu tiên, cho nên không muốn làm cho Ninh phu nhân cảm thấy nàng là kẻ ba ngày đánh ca hai ngày phơi lưới, phá hủy chuyện lớn.

Cẩm Tú bị oán trách, không dám nói thêm cái gì, vội cùng Bán Hạ hầu hạ nàng rửa mặt thay quần áo, lại qua loa ăn điểm tâm, sau đó vội vàng vàng chạy đến Nghi Lan Viện.

Đi tới cửa viện, chợt Chu Quân Uyển nhớ tới chuyện hôm nay Văn Cẩm muốn chuyển vào trong viện, lại vội vàng quay trở lại phân phó Văn mụ mụ: “Văn Cẩm muốn dọn tới đây, mụ mụ sai người dọn dẹp phòng cho nàng ấy, phải tránh không được thể hiện thái độ với nàng ấy, dù sao sau này mọi người đều là người một nhà, nếu làm quá căng, Nhị gia cũng sẽ mất hứng!”

Nói xong cũng không kịp để ý tới phản ứng của Văn mụ mụ, được Cẩm Tú đỡ đi, một lần nữa vội vàng đi ra ngoài, hồn nhiên không để ý đến ánh mắt đăm chiêu của Văn mụ mụ.

Chu Quân Uyển vội vàng đi dọc theo đường đi, cuối cùng cũng đuổi kịp đoàn người đi thỉnh an trước cửa lớn ở Nghi Lan viện – tỷ muội ba người Tề Hàm Chi, Tề Hàm Phương, Tề Hàm Bình, chỉ không thấy Tề Hàm Thiên đâu, không khỏi âm thầm thở phào nhẹ nhõm, thật may là vẫn còn chưa quá muộn!

“Ba vị muội muội khỏe!” Chu Quân Uyển vội vàng cười chào hỏi ba người bọn họ.

Có lẽ là bởi vì Bách Hợp cao hôm qua rất hợp khẩu vị của ba tỷ muội bọn họ, cũng có lẽ là không ai đánh người đang cười, cho nên hôm nay thấy Chu Quân Uyển, thái độ của tỷ muội ba người Tề Hàm Chi cũng được coi là hòa hợp.

Mọi người cùng nhau đi vào trong nhà, chỉ thấy Ninh phu nhân đang ngồi ở trước bàn gương, để cho Chúc di nương và Ôn di nương chọn trà cho nàng, nhìn thấy đám tiểu bối đi vào, mặc dù trên mặt mang theo nét cười, nhưng dưới mí mắt xanh xao, lại tiết lộ tới qua nàng ta ngủ không ngon.

Nghĩ cũng đúng, ngày hôm qua nàng ta không chừa một chút mặt mũi nào cho mẫu tử Phùng di nương, mà tới hôm qua Tề Hanh nghỉ ngơi cả đêm trong phòng Phùng di nương, bắt luận là có ý hay vô ý, không chỉ không cho nàng ta một bạt tai vang dội mà còn không cho nàng ta một chút mặt mũi nào, đừng nói là hai người này trong ngày thường không qua lại với nhau, lúc này mới thật sự là hận cũ chưa tan lại thêm thù mới, nàng ta có thể ngủ ngon, đây mới là chuyện lạ!

Ở nhà cao cửa rộng không có chuyện gì gọi là bí mật, bởi vì Ninh phu nhân ngủ không ngon giấc, mọi người ở đây đều biết, thậm chí ngay cả chỗ ở của Chu Quân Uyển cũng nghe được, vì vậy sau khi thỉnh an xong, mọi người đều thức thời không đề cập nữa câu đến Tề Hanh hoặc Phùng di nương, chỉ nói một chút tin tức để nghe nịnh nọt Tề Phu Nhân, không khí trong phòng cũng vì vậy mà dần thoải mái.

Ngay tại lúc bầu không khí vui vẻ thoải mái, một tiểu nha hoàn run rẩy đi vào bẩm báo: “Hồi phu nhân, Phùng di nương tới thỉnh an. . .”

Sắc mặt Ninh phu nhân mới tốt lên một chút lập tức trầm xuống, hừ lạnh một tiếng, nói: “Nói lại với Phùng di nương, hôm qua nàng nhọc công hầu hạ Hầu gia, để nàng trở về nghỉ ngơi đi!”

Giọng điệu này chính là giọng điệu tức giận, tiểu nha hoàn hoàn toàn không dám lên tiếng, sợ chịu tội thay chủ tử, lại không dám đi ra ngoài truyền đạt lại ý của Ninh phu nhân với Phùng di nương, sợ bị Phùng di nương giận chó đánh mèo, chỉ đành phải đứng tại chỗ mặt mũi trắng bệch, tay chân luống cuống, hy vọng Ninh phu nhân có thể thu hồi mệnh lệnh đã ban ra, để tránh cho nàng trở thành cá nằm trên thớt, nhìn rất đáng thương.

Nhưng mà trước mặt nhiều người như vậy, Ninh phu nhân không bỏ được hình tượng khoan dung độ lượng, chỉ chớp chớp mắt một, đã khôi phục dáng

về công tư liêm chính, nhân nhạ phân phó tiểu nha hoàn: “Cho nàng ta vào!” Tiểu nha hoàn như được đại xá đáp một tiếng: “Dạ!” Lui ra khỏi phòng thật nhanh, ra ngoài truyền lời.

Rất nhanh, lập tức thấy gương mặt tươi cười của Phùng di nương đang dẫn Lưu Hà đi vào, vừa tiến đến lập tức quỳ gối d4n!equ^yd0n cung kính thỉnh an Ninh phu nhân: “Tỳ thiếp thỉnh an phu nhân!” Bất luận là nụ cười hay giọng điệu, một chút cũng không thấy cảm giác ưu việt cùng khiêu khích như ngày hôm qua, lại còn tự xưng là ‘tỳ thiếp’, mà không phải xưng là ‘muội muội’ khiến Ninh phu nhân căn thù đến tận xương tủy.

Một phòng đầy người lập tức giật mình, trong mắt Ninh phu nhân cũng xét qua kính ngac, không nhìn được mà thầm nghĩ, chẳng lẽ ngày hôm nay con tiện nhân này uống lộn thuốc hay sao?

Nhưng trên mặt lại không có chút kính ngac nào, chỉ lạnh nhạt nói: “Đêm qua Hầu gia nghỉ ngơi ở viện của người, người phải hầu hạ Hầu gia rửa mặt lên triều, đã rất mệt mỏi, tối chỗ ta thỉnh an làm cái gì? Dù sao đây cũng là lời nói của Thái phu nhân, người trở về nghỉ ngơi đi!”

Nếu đổi lại là lúc trước, bị Ninh phu nhân khinh thường trước mặt mọi người như vậy, Phùng di nương sẽ không lập tức đáp trả nhưng ít nhất cũng là chỉ cây dâu mà ngắt cây hờ, nhưng hôm nay nàng ta lại giả vờ như không thấy Ninh phu nhân khinh thường, vẫn cười cười như lúc đầu nói: “Phu nhân nói quá lời, thứ nhất trong viện của tỳ thiếp có một đồng ma ma và nha hoàn, nơi nào cần tỳ thiếp tự thân làm tất cả mọi việc? Thứ hai tỳ thiếp vốn là nô tỳ của phu nhân, hầu hạ phu nhân là bổn phận của tỳ thiếp, làm sao lại mệt mỏi được?”

Lời nói vẫn giống ngày hôm qua, nhưng bởi vì giọng điệu khác nhau, nghe lọt tai hơn rất nhiều.

Mà mọi người đều thích nghe lời hay, đương nhiên Ninh phu nhân cũng không ngoại lệ, mặc dù không cho Phùng di nương gương mặt tươi cười nhưng ít nhất không giống lúc vừa rồi, một bộ cao cao tại thượng, ánh mắt xem thường và lạnh lùng.

Vốn là bản tính của Phùng di nương rất tinh quái nhưng biết xử lý tình huống, tại sao lại không phát hiện được tâm tình Ninh phu nhân buông lỏng? Vội vàng tiến lên thay Chúc di nương quạt mát cho Ninh phu nhân, trong lúc nhất thời cũng ra dáng thê thiếp một nhà vui vẻ thuận hòa.

Chu Quân Uyển nhìn thấy thán phục không dứt, vừa về tới phòng lập tức nhìn không được thờ dài với Cẩm Tú: “Hôm qua ta thấy Phùng di nương hòa khí như vậy, cứ tưởng rằng nàng ta không sợ phu nhân, không nghĩ tới thay đổi sắc mặt nhanh như vậy, đúng là một người co được giãn được!”

Văn mụ mụ đứng một bên nghe vậy, mặc dù không đến Nghi Lan Viện, lấy sự khôn khéo trước sau như một của nàng ta, cũng đoán được bảy tám phần, sau đó chen lời nói: “Dù nói như thế nào, (D&ienD4&nLequyD0n phu nhân đường đường là nhất phẩm cáo mệnh phu nhân, đương gia chủ mẫu của phủ Tây Trữ Hầu, lại có trưởng nam Đại thiếu gia, Nhị thiếu gia và trưởng nữ Tam tiểu thư, cho dù Phùng di nương được Hầu gia sủng ái thì sao, nói một cách thẳng thừng thì chỉ là một nô tỳ, thì làm sao dám lên mặt mới phu nhân? Nếu phu nhân muốn mạng nàng ta, chính là Hầu gia cũng chưa chắc giữ được nàng ta! Nói tiếp, Tam gia cũng đã đến tuổi thành thân rồi, cho dù Hầu gia làm chủ, nhưng hầu hết mọi việc đều do phu nhân ra mặt, nếu Phùng di nương muốn Tam gia lấy được một nàng dâu vừa lòng đẹp ý, nhất định phải cầu cạnh phu nhân. ...”

Chưa nói hết ý chợt ý thức được Chu Quân Uyển... nói dễ nghe là phu nhân chỉ thứ hai của Tề Thiếu Du, nói một cách khó nghe cũng chẳng qua chỉ là ‘nô tỳ thiếp thất’, tuy mình là nói Phùng di nương nhưng vô ý cũng đụng đến nàng, vì vậy vội vàng quỳ gối tạ lỗi nói: “Lão nô nhất thời nhanh miệng, mạo phạm ngài, kính xin ngài thứ tội!”

Chu Quân Uyển đỡ Văn mụ mụ lên, cười nói: “Mụ mụ chỉ là nhất thời nhanh miệng thôi, làm sao lại có lỗi? Chỉ cần lần sau chú ý một chút.”

Nói xong lập tức nhớ tới hôm qua Ninh phu nhân nói để hôm nay nàng làm thêm ít Bách Hợp Cao, cũng không kịp nhiều lời với Văn mụ mụ, mang theo Cẩm Tú đi phòng bếp nhỏ.

Nhưng không biết Văn mụ mụ nhìn bóng lưng của nàng, gương mặt nhanh chóng trắng bệch như tờ giấy...

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp Năm Quyền* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Đưa Điểm Tâm!

“...Bỏ những khối điểm tâm này vào hộp đựng thức ăn, trừ đưa một phần cho Nghi Lan viện ra, tất cả chủ tử trong viện nhất là Đại gia nơi đó, cũng đều đưa một phần. Đại gia là huynh đệ ruột thịt với Nhị gia, quan tâm người khác lúc khó khăn hoạn nạn, sau này nếu chúng ta có chuyện gì, chỉ cần Đại gia nói một câu, có tác dụng hơn người thường gấp trăm lần!”

Chu Quân Uyển vừa làm xong Bách Hợp cao và một số điểm tâm khác, vừa phân phó Cẩm Tú đứng bên cạnh.

Nàng nói một câu, Cẩm Tú lập tức đáp một câu, cuối cùng nhú mày lại nói: “Những chủ tử nơi khác còn được, nhưng mà Đại gia... Nhị phu nhân có thể đã không nhớ rõ, khi còn nhỏ Đại gia lâm bệnh nặng, mặc dù may mắn nhặt về được cái mạng nhỏ, nhưng từ đó về sau lại không đi được, miễn cưỡng đi được vài bước cũng muốn người khác đỡ, hoạt động thường ngày cũng chỉ có thể dựa vào xe lăn và gậy, cũng vì vậy, tính tình của Đại gia có chút...”

Nói xong lại nhớ tới thân phận nô tỳ của mình, không nên nghị luận chuyện thị phi sau lưng chủ tử, có chút do dự, nhưng nghĩ đến tình cảnh của Chu Quân Uyên, lại cảm thấy đề cho nàng biết nhiều chuyện mới có lợi, vì thế lại tiếp tục nói: “Cũng vì vậy, tính tình của Đại gia trở nên kỳ quái, thường không ra cửa mà cũng không thích nói chuyện, cũng khó chịu đối với Thái phu nhân và Hầu gia, mấy năm nay Thái phu nhân và Hầu gia đối với bệnh tình của Đại gia cũng hết sức lo lắng căng thẳng, sau này thấy Đại gia không lạnh không nóng nên cũng dần phai nhạt đi. Duy chỉ có phu nhân trước sau như một, chưa bao giờ quên thỉnh y hỏi được vì Đại gia, quan tâm lo lắng đầy đủ không nói, còn vẫn vì Đại gia mà suy nghĩ ngày đêm muốn cưới một vị hiền huệ thê thất (người vợ hiền lành, giỏi giang) cho Đại gia, chỉ tiếc vẫn bị Đại gia cự tuyệt như cũ, nói mình chỉ là một ‘phế vật’, các cô nương ấy cũng có gia đình, suy bụng ta ra bụng người, không muốn hại đời một cô nương như vậy, chộc cho phu nhân đau lòng không dứt, thế nhưng phu nhân vẫn chưa buông tha việc tìm cho Đại gia một vị nương tử, chỉ tiếc trên cao thì với không tới, vì vậy mới trì hoãn tới bây giờ.Bình thường Đại gia cũng không thân cận với Nhị gia và các vị tiểu thư, nô tỳ chỉ sợ chúng ta tặng điểm tâm, chưa chắc Đại gia đã cảm kích.”

Khó trách bên ngoài chỉ biết đến đích thứ tư Tề Thiếu Du, mà không phải là Tề Thiếu Diễn, vốn nên là người tôn quý nhất đích trưởng tử của phủ Tây Trữ Hầu, thì ra bởi vì sau trận bệnh nặng người này không thể đi lại được.Chu Quân Uyên nghĩ ngợi, cau mày hỏi Cẩm Tú: “Vậy chủ sự (người quản lý việc chi tiêu ăn mặc) trong viện của Đại gia hiện nay là ai?”

Nếu giống với Ý Tề viện của bọn họ, các ma ma là chủ sự, nhóm người sau này là anh em của các ma ma, phần lớn đối với chủ tử rất trung thành và tận tâm, trước mặt chủ mẫu lại có mấy phần thể diện, chi phí ăn mặc cũng không thua kém các vị chủ tử, điều đó đã trở thành một tật xấu!

“Là Lục Ý cô nương, lúc trước giống ta và Lục Vi.” Mặc dù Cẩm Tú cảm thấy Chu Quân Uyên hỏi chuyện không liên quan gì, nhưng vẫn nói rõ đầu đuôi ngọn ngành cho nàng nghe, nhưng mà lời đã ra khỏi miệng, mới ý thức được mình nhanh mồm nhanh miệng nói lời không nên nói, hơi ngượng ngùng ngừng nói, cúi thấp đầu, âm thanh nhỏ như ruồi muỗi: “Nhị phu nhân, ta.”

Chu Quân Uyên cũng không chút để ý, khoát tay cắt đứt lời nàng: “Không sao, đã là chuyện của quá khứ! Đúng rồi, Lục Ý cô nương là người như thế nào? Có dễ nói chuyện không? Đại gia đối với nàng như thế nào?” Vừa là nha đầu thông phòng, lại là chủ sự cả một viện, có phải vị Lục Ý cô nương này rất được Tề Thiếu Diễn yêu thích và coi trọng? Nếu quan hệ tốt với nàng ta, có lẽ rất được việc, mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn nhiều!

Cẩm Tú đang tự hối hận vì lỡ lời, thấy Chu Quân Uyên cũng không so đo, âm thầm thở phào nhẹ nhõm, vội đáp: “Lục Ý là một người dễ gần và rất dễ nói chuyện, mặc dù Đại gia đối với nàng cũng nhân nhượng, nhưng tốt hơn những người khác rất nhiều, cũng có thể lắng nghe nàng khuyên giải mấy câu, vì vậy rất được phu nhân coi trọng, mặc dù còn chưa phong danh di nương, nhưng đã được cấp tiền tiêu hàng tháng như di nương rồi.”

Thân thiện dễ nói chuyện, được Tề Thiếu Diễn coi trọng là được rồi.Chu Quân Uyên gật đầu một, phân phó Cẩm Tú: “Khi người giao điểm tâm cho Lục cô nương, nhớ cái miệng phải ngọt như điểm tâm, thái độ phải dịu dàng ôn nhu, giống như ‘đưa tay không đánh người tươi cười’, nàng ta thấy người thân thiện như vậy, tự nhiên sẽ thân thiện đối với người, nhận lấy điểm tâm của chúng ta. Chỉ cần nàng ta nhận điểm tâm, rồi báo với Đại gia chuyện này, vậy mục đích của chúng ta đã đạt được rồi!”

Nàng rất có lòng tin đối với điểm tâm do chính mình làm, chỉ nhìn thái độ của đám người Ninh phu nhân trước và sau khi ăn thì biết rõ, nàng tin tưởng chỉ cần Lục Ý có thể đưa điểm tâm đến trước mặt Tề Thiếu Diễn, chỉ cần hắn ăn một miếng, về sau tuyệt đối không buông tay được!

Sau khi để Cẩm Tú đi tặng điểm tâm, Chu Quân Uyên trở lại phòng.

Chỉ thấy một người mặc sam y, trên đầu cũng chỉ cắm một cây trâm hoa mai, Văn Cẩm đã đứng hầu tại cửa, nhìn thấy nàng trở lại, lập tức tiến lên quỳ gối hành lễ: “Nô tỳ thỉnh an Nhị phu nhân.” Chu Quân Uyên gật đầu một: “Phòng ốc đã được dọn dẹp xong xuôi rồi hả? Thiếu cái gì thì nói với Văn mụ mụ.” Nói xong lập tức đi vào trong.

Văn Cẩm vội nhắm mắt theo đuôi đi phía sau, *d*ien*d*an)lseq&uyD0n cười lạnh nói: “Trong phòng cái gì cũng đầy đủ, không thiếu cái gì hết, đa tạ Nhị phu nhân quan tâm.”

Chu Quân Uyên gật đầu một lần nữa, ngồi lên giường, nhận lấy tách trà Văn Cẩm dâng lên nhấp một miếng, nhìn nàng ta từ trên xuống dưới nói: “Người ăn mặc quá mộc mạc, Nhị gia nhìn thấy sẽ không thích, thứ hai là người khác nhìn vào lại nói ta hiệp đáp người.”

Sau đó phân phó Kim Linh: “Cầm nộp nữ trang của ta tới đây.”

Kim Linh đáp lại, rất nhanh đã cầm cái hộp từ đàn khắc hoa trở lại, Chu Quân Uyên nhận lấy mở ra, sau khi nhìn lướt qua, chọn một bộ vòng vàng, một đôi hoa tai hoa mai vàng, một cây trâm mạ vàng khảm bảo thạch cùng mấy chiếc nhẫn, lại đưa hết cho Kim Linh mang tới cho Văn Cẩm: “Người ăn mặc xinh xắn đẹp đẽ, cũng là cho ta thể diện!” Không cho nàng ta ăn mặt thật xinh đẹp, làm sao khiến cho Tề Thiếu Du vẫn giữ cảm giác mới mẻ, vẫn sùng bái nàng ta đây?

Văn Cẩm vốn là muốn nhận, nhưng thấy Văn mụ mụ đứng một bên đen mặt lại, lập tức không dám nhận, cười nói: “Bên chỗ nô tỳ cũng có mấy thứ đáng tiền, một hồi nữa sẽ đổi lại, không dám nhọc lòng Nhị phu nhân.”

Chu Quân Uyên cũng chỉ cười nhạt: “Nào có chuyện tặng đồ rồi còn lấy về? Nhận lấy sau đó lui xuống nghỉ ngơi đi!”

Văn Cẩm không dám nhiều lời, chỉ đành phải nhận đồ, dập đầu tạ ơn, sau đó lui ra ngoài.

Nơi này, Văn mụ mụ bĩu môi ai oán nói: “Đồ thứ hồ mị tử vong ân phụ nghĩa, không đuổi ra ngoài đã coi như là làm phúc rồi, Nhị phu nhân còn đối xử tốt với nàng ta như vậy, mấy thứ đồ kia cũng đáng giá mấy chục lượng bạc, cho dù là ném đi cũng vui vẻ hơn là cho nàng ta, cũng không biết ngài nghĩ như thế nào!”

Đương nhiên Chu Quân Uyên sẽ không nói dụng ý thực sự của mình cho Văn mụ mụ biết, chỉ là cười nói: “Nàng ta ăn mặc mộc mạc như vậy, người

khác nhìn thấy, lại nói ta bạc đãi nàng ta, không phải người không có mặt mũi là ta sao? Dù sao đồ trang sức cũng có rất nhiều (điền àneequyd 0n món không mang, ta chỉ tùy ý lấy ra vài món không đáng giá, như vậy tự nhiên sẽ có tiếng là hiền thê, cũng có thể khiến Nhị gia thích, nghĩ lại người được lợi nhiều nhất cũng là ta!”

Nói xong, sắc mặt Văn mụ mụ cũng hòa hoãn, nhưng mà rất nhanh lại lo lắng: “Được, chúng ta tạm không nói đến chuyện này. Thân thể ngài đã hồi phục như cũ, tại sao lại luôn đẩy Nhị gia ra ngoài? Ngài không thừa dịp tân Nhị thiếu phu nhân còn chưa vào cửa, nắm lấy tâm của Nhị gia, nhân cơ hội hoà thuận, tương lai sẽ như thế nào đây?”

“Chẳng lẽ mụ mụ không cảm thấy, bất kỳ vật gì càng khó có được, người ta mới càng trân quý, nếu dễ dàng có được, lại coi như đồ bỏ đi hay sao?” Chu Quân Uyên do dự trong chốc lát, mới nghĩ ra cách trả lời lập lờ nước đôi như vậy: “Chuyện này ta tự có chủ ý, mụ mụ cũng đừng quản!”

Nhưng mà nhìn sắc mặt của Văn mụ mụ, rõ ràng là không hài lòng với đáp án này, gương mặt vẫn lo lắng, nhưng mà, nàng không nói thêm nữa, chờ đến một ngày kia, tự nhiên Văn mụ mụ sẽ không còn lo lắng nữa!

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp Năm Quyền* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Giữa Vợ Chồng

Khi Cẩm Tú đi trong tay có rất nhiều hộp đựng điểm tâm, khi trở về cũng giống như vậy, chỉ là điểm tâm bên trong đổi lại thành các loại lá trà hoặc trái cây, đây là do tất cả các phòng trà lễ.

“Bột khiếm thảo* và phụng tiên kết** là của Nhị tiểu thư và Tam tiểu thư, lá trà này là của Đại tiểu thư, Đại tiểu thư còn nói, tuy rằng trong phòng của chúng ta cũng có nhưng dù sao đây cũng là tâm ý của nàng, mong Nhị phu nhân đừng ghét bỏ.” Cẩm Tú lấy tất cả những thứ đó ra khỏi hộp đựng thức ăn.

*Là một vị thuốc quý có tác dụng bổ nguyên khí, tốt cho người yếu nhược, hư lao, đau lưng, mỏi gối, mắt mờ, uống nhiều giúp thân thể cường tráng, lâu già.

**Còn được gọi là hoa móng tay hay bóng nước, thường dùng chữa phong thấp, bị sưng đau, rần rết cắn.

Chu Quân Uyên liếc sơ qua, thấy những thứ kia trong phòng nàng đều có. Về việc này, từ trước đến nay Ninh phu nhân làm rất tốt, dựa vào việc nàng ta có ghét đến mấy không muốn gặp mặt người khác, nhưng chi phí ăn mặc, bọn họ đều như nhau chưa từng thiên vị ai, cũng vì mặt mũi của Tề phủ. Cũng không khỏi âm thầm bội phục sự khéo léo của Tề Hàm Chi, cũng là quả đáp lễ, thế nhưng nàng ta lại làm cho người khác thoải mái dễ chịu hơn Tề Hàm Phương và Tề Hàm Bình.

Đương nhiên đây không phải là thời điểm để nàng so sánh tỷ muội bọn họ ai cao hơn ai, điều Chu Quân Uyên quan tâm nhất, chính là Mặc Trúc Viên bên kia có nhận điểm tâm của nàng hay không: “Lục Ý cô nương nói như thế nào? Có thấy Đại gia hay không?” Mặc dù trong lòng nàng biết cơ hội để Cẩm Tú nhìn thấy Tề Thiếu Diễn cực kỳ bé nhỏ.

Quả nhiên nghe Cẩm Tú nói: “Lúc nô tỳ tới thì Đại gia đang luyện chữ ở thư phòng. Là Lục Ý cô nương tiếp đón nô tỳ, chẳng những thu điểm tâm, nhờ nô tỳ chuyển lời cảm tạ đến Nhị phu nhân mà còn giữ nô tỳ lại uống trà, còn tặng cho nô tỳ một chiếc nhẫn!” Nói xong mở lòng bàn tay ra, đưa đến trước mặt Chu Quân Uyên một chiếc nhẫn vân thạch đỏ thắm.

Luyện chữ là giả, có phải không muốn gặp người khác là thật? Nhưng mà, nhận điểm tâm là tốt rồi.

Chu Quân Uyên liếc mắt nhìn chiếc nhẫn Cẩm Tú đưa tới, cười nói: “Đây là tặng cho người, vậy thì người cứ nhận lấy, đừng phụ tâm ý người ta.”

Ngừng lại một chút, giống như vô tình hỏi: “Đúng rồi, hiện giờ người quản lý và cung cấp cây cảnh trong phủ vẫn là hai vợ chồng Lục Bình?”

“Đúng vậy, tại sao Nhị phu nhân lại chợt nhớ tới mà hỏi vậy?” Cẩm Tú thấy nàng hỏi, theo bản năng lập tức trả lời, sau khi nói xong, mới bỗng nhiên ý thức được điều gì lại nói: “Nhị phu nhân, ngài nhớ chuyện lúc trước rồi sao?” Giọng điệu tràn đầy sự vui mừng, nhưng chớp mắt lại như đưa đám, những chuyện trước kia đều là những chuyện không hay, lời nói không xuôi tai, nàng hi vọng Nhị phu nhân mãi mãi không nhớ lại, tránh khỏi đau lòng thêm nữa!

Đương nhiên Chu Quân Uyên không biết chỉ mấy giây ngắn ngủn như vậy, tâm tư của Cẩm Tú xoay chuyển không ngừng, chỉ cười khan một tiếng nói: “Ta cũng không muốn nhớ lại những chuyện trước kia, chỉ là hôm kia vô tình nghe ai đó có nhắc tới. Chủ yếu là do ta mỗi ngày đều rảnh rỗi không có gì làm, không bằng trồng ít hoa cỏ, thứ nhất có thể giết thời gian, thứ hai có thể bồi dưỡng tình cảm, cho nên mới muốn tìm Lục Bình tới hỏi một chút thôi.”

Cẩm Tú nghe vậy, thờ phào nhẹ nhõm, cười nói: “Cái này thì có cái gì khó khăn, lúc nào Nhị phu nhân rảnh rỗi, cho *điền4nnlequYYdoon người truyền lời tới nàng ta, nàng ta ấy mà, một tháng cũng chỉ được vào phủ có một hai lần, được Nhị phu nhân gọi không biết sẽ mừng như thế nào!”

“Ừ, ta biết rồi, mấy ngày nữa lại nói.” Chu Quân Uyên muốn suy nghĩ chút chuyện, vì vậy nói mình mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi một lát, đừng để ai tới quấy rầy, sau đó vào phòng yên lặng nghĩ chuyện của mình.

Hôm nay Tề Hanh trở về rất sớm, chỉ mới tới giờ Thân sơ khắc đã về đến phủ, nhưng không chạy thẳng tới Trinh Hoa Viện như ngày thường, mà là đi tới Nghi Lan Viện của Ninh phu nhân.

Không nghĩ rằng lại được thấy Phùng di nương đang hầu hạ bên cạnh Tề phu nhân, mặc dù trên mặt vẫn mang theo nụ cười, nhưng lại nhiều lần không nhìn được mà vuốt vuốt eo, cho thấy nàng ta đã rất mệt mỏi.

Tề Hanh vốn là một người thông minh khôn khéo, nhưng mà nhìn thấy Phùng di nương chịu ủy khuất như vậy, hẳn làm sao không hiểu? Vung tay lên, lập tức phân phó mọi người: “Tất cả lui ra đi, để ta cùng phu nhân của các người nói chuyện!”

Mọi người ai mà lại không thức thời? Vội vàng cùng nhau hành lễ, lập tức nói đuôi nhau lui ra ngoài.

Ánh mắt Tề Hanh dừng lại trên người Chu Quân Uyển một chút, nói: “Nghe nói người bệnh nặng một trận, thân thể đã khỏe hơn rất nhiều?”

Bệnh nặng một trận? Chu Quân Uyển âm thầm cười lạnh, nàng ngã bệnh, lại bị người ta hạ độc được hại nàng nằm trên giường một thời gian dài như vậy, có thể nói không người nào không biết, nhưng lúc này Tề Hanh lại hỏi ‘bệnh tình’ của nàng, thật sự là dối trá, không biết những người ngoài sùng bái hẳn là Nghĩa Bạc Vân Thiên (nghĩa khí ngút trời), có tấm lòng rộng lớn, sẽ có cảm tưởng như thế nào?

Nghĩ thì nghĩ, nhưng trên mặt vẫn không dám biểu lộ ra, quỳ gối thi lễ, cười nói: “Đa tạ Hầu gia quan tâm, Quân Uyển đã khỏe lên rất nhiều!”

“Ừ.” Tề Hanh hài lòng gật đầu một, lại nói: “Mấy ngày nữa Thái phu nhân sẽ trở về, lão nhân gia nàng tuổi tác đã cao, có một số việc không nên để nàng phiền lòng, hiểu chưa?”

Là đang ám hiệu cho nàng không nên nói chuyện nàng bị sảy thai cho Thái phu nhân nghe sao? Chu Quân Uyển cười lạnh một lần nữa, Tề Hanh đánh giá địa vị của Thái phu nhân trong lòng nàng quá cao, hoặc là nói hẳn đoán thấp bản lĩnh của Ninh phu nhân. Nếu Ninh phu nhân dám để cho nàng sảy thai, đương nhiên sẽ không sợ Thái phu nhân truy cứu, trừ khi nàng ta là kẻ ngu, mới có thể biết đối phương là tăng tá còn bản thân mình là trứng gà, vẫn còn muốn lấy trứng chọi đá!

Vì vậy ngoan ngoãn nói: “Quân Uyển tuân theo Hầu Gia dạy bảo, tuyệt đối không làm cho Thái phu nhân lão nhân gia nàng phiền lòng.”

Tề Hanh nghe vậy, lại càng thêm hài lòng, gật đầu phát tay nói: “Ừ, lui ra ngoài đi!”

Đợi sau khi Chu Quân Uyển và tất cả mọi người đều lui ra ngoài, lập tức nhìn Ninh phu nhân nói: “Ngày hôm nay nhân được tin của Thái phu nhân, nói ngày mười tám nhất định về đến phủ, đầu tháng sau sẽ là đại thọ sáu mươi của lão nhân gia nàng, người cố gắng thu xếp, cần phải làm thật náo nhiệt, để lão nhân gia nàng thấy thích.”

Ninh phu nhân vừa thấy Tề Hanh bày ra bộ dạng vì việc chung trong lòng cảm thấy không thoải mái, trước mặt mọi người trong phòng bày ra dáng vẻ này thì cũng thôi đi, lúc này chỉ có hai vợ chồng bọn họ, hẳn còn bày ra cái bộ dạng này là để cho ai nhìn đây? Nhân lúc nàng không chú ý lại liếc mắt đưa tình với con tiện nhân Phùng Tố Lan, hẳn là đang trách nàng để cho người hẳn yêu, là đầu quả tim của hẳn phải hầu hạ nàng hay sao?

Giọng nói cũng hết sức nguội lạnh: “Hầu hạ bà bà, chủ trì việc bếp núc chính là bổn phận của thiếp thân, không đảm đương nổi Hầu gia nói như vậy!”

Chỉ là lời vừa ra khỏi miệng, lập tức hối hận, cần phải biết nam nhân đều muốn dụ dỗ, ngày trông đêm trông hẳn đến nơi này, chẳng lẽ hẳn vừa đến lại muốn đẩy hẳn tới nơi khác để tiện nghi cho các nàng hay sao? Nhưng lúc này lại không tìm thấy bậc thang nào để xuống, chỉ đành phải nửa thật nửa giả sáng giọng: “Những chuyện Hầu gia phân phó đã phân phó xong rồi, có phải nên đi hay không? Chỉ sợ vị kia cũng sốt ruột rồi, hầu hạ ta một ngày, là do nàng ta chủ động tìm tới, bày ra bộ dạng liễu yếu kia cho ai nhìn!”

Thật ra thì nói riêng về tướng mạo khí độ, Ninh phu nhân thật sự cao hơn Phùng di nương rất nhiều, nhưng mà trong ngày thường luôn nắm giữ vị trí phu nhân chính thất, ngồi tại nơi đó luôn là đáng về rất quý cù, cho nên Tề Hanh không thích, lúc này khó có được)di&enD4nL3q uyd0n lộ ra vài phần mềm mại, lập tức thêm vài phần quyến rũ, khiến Tề Hanh bất giác động lòng, quan trọng nhất là, nghĩ tới chuyện Tề Thiếu Hạo, vì vậy thuận thế kéo tay nàng, cười trên nói: “Nàng ta là ai chứ, làm sao so sánh với phu nhân được? Phu nhân muốn đuổi ta đi, nhưng hôm nay ta lại không muốn đi.”

Ninh phu nhân nghe vậy, chuyển giận thành vui, lên tiếng phân phó hạ nhân chuẩn bị rượu và thức ăn.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp Nắm Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Hư Tình Giả Ý

Dưới sự chỉ huy của Ninh phu nhân, rất nhanh bọn hạ nhân đã chuẩn bị một bàn thức ăn và rượu thơm ngào ngạt, có vây cá nướng, đậu phụ thập cẩm, thịt ngỗng hấp, thịt dê, hạt điều xào rau củ... Không có món nào mà không phải là món Tề Hanh thích ăn, rượu cũng là rượu Lê Hoa Bạch mà Tề Hanh thích uống.

Trong lòng Ninh phu nhân vui mừng, đợi bọn nha hoàn dọn xong chén đĩa lên bàn, lập tức đuổi họ lui ra rồi tự thân động thủ chia thức ăn rót rượu cho Tề Hanh, đầu tiên còn hơi gò bó mất tự nhiên, nhưng sau khi uống hai ly rượu cũng dần dần buông lỏng, vừa ăn uống vừa phân nân về đám con cái, đúng sai của nhà thân gia, trong lúc nhất thời cũng vui vẻ hòa thuận.

Tề Hanh đang âm thầm nghĩ tới phải làm sao mới có thể làm một cách tự nhiên mà nhắc đến Tề Thiếu Hạo, lại thấy Ninh phu nhân chủ động nói đến con cái, gãi đúng chỗ ngứa, vì vậy nói: “Hôm kia uống rượu cùng Bá Quân, có thấy nữ nhi của hân, còn nói hân thật không dễ dàng mới nuôi lớn được nữ nhi bảo bối, sau này lại là của người khác, một bộ dạng không cam tâm tình nguyện. Chờ sau khi Hân tiểu thư đến tuổi cập kê, người cho bà mai tới cửa đi, nhớ phải có đủ thành ý, tránh cho trong lòng Bá Quân và Hân phu nhân không thoải mái!”

Bá Quân chính là nhạc phụ của Tề Thiếu Du, Quốc Tử Giám tế tửu Hân Thành Phong Hân đại nhân.

“Thiếp cũng là người có nữ nhi, chẳng lẽ còn không hiểu tâm trạng của thân gia hay sao?” Ninh phu nhân nghe vậy cười nói: “Hầu gia cứ yên tâm, thiếp biết rõ nên làm như thế nào, đảm bảo sẽ không để thân gia lão gia và phu nhân bọn họ có nửa điểm không thoải mái!”

Vì con trai bảo bối nàng đã hao phí hết tâm tư cùng thủ đoạn mới cầu được cửa hôn sự này với Hân gia, coi như Tề Hanh không nói, nàng cũng sẽ làm thỏa đáng để lấy thể diện.

Tề Hanh gật đầu một, hết sức hài lòng: “Phu nhân làm việc từ trước đến giờ luôn thỏa đáng, ta làm sao có thể không yên tâm, chẳng qua là muốn nói một chút thôi.”

Nói xong uống ly rượu, mới giống như vô tình nói: “Đúng rồi, ta nhớ sang năm Chi nha đầu sẽ mười sáu tuổi, Phương nha đầu cũng mười lăm tuổi? Dù sao nữ nhi cũng không so được với nam nhi, đông đi xuân đến, càng ngày sẽ càng lớn tuổi, đợi đến khi lớn tuổi, nên tìm vị hôn phu rồi, mặc dù người không nữ, nhưng cũng nên vì các nàng tìm vị hôn phu thích hợp, tránh làm lỡ cả đời của các nàng!”

Lời này trái lại lại đúng tâm sự của Ninh phu nhân, dưới gối nàng chỉ có Tề Hàm Phương là nữ nhi ruột thịt, từ trước đến nay là đôi mắt của nàng. Hôm nay, chung thân đại sự của Tề Thiếu Du đã định, vậy sự băn khoăn lớn nhất của nàng hiện giờ, chính là chung thân đại sự của nữ nhi rồi. Về phần Tề Hàm Chi, mặc dù từ nhỏ đã được nuôi dưỡng dưới gối của nàng, nhưng cuối cùng cũng chỉ là thứ nữ, gả cho ai lại không được? Đến lúc đó chỉ là vấn đề của hồi môn, bởi vậy nàng không quá để ý.

Nhưng mà nếu Tề Hanh đã nhắc tới, đương nhiên Ninh phu nhân không muốn tự mình tát mình, vì vậy nói: “Không dối gạt Hầu gia, gần đây thiếp cũng vì chuyện này mà bận tâm. Phương nha đầu con đỡ, mùa hè sang năm mới đến tuổi cập kê, Chi nha đầu cũng đã đến tuổi cập kê rồi, lại là trưởng nữ của nhà chúng ta, mặc dù không phải do thiếp sinh ra, nhưng từ nhỏ đã được nuôi dưỡng dưới danh nghĩa của thiếp, chẳng khác gì con ruột của thiếp, cho nên thiếp một lòng muốn chọn cho nàng một người thật tốt. Lúc trước có kẻ lòng bông xem thường người khác muốn kết làm thân gia, trước khi kết thân có nghe nói cô nương là thứ xuất, vừa nghe như thế lập tức tìm cớ từ chối, lại không biết Chi nha đầu nhà chúng ta so với con vợ cả như hân mạnh gấp trăm lần!”

Một bộ dạng tức giận bất bình: “Bọn họ ghét bỏ chúng ta, còn không biết rằng ta ghét bỏ bọn họ, đáng giận đáng giận, cũng không thể chỉ cho phép bọn họ mới có quyền chọn chúng ta! Cũng may lần này đến đại thọ sáu mươi của Thái phu nhân, thiếp quyết định mang theo Chi nha đầu bên cạnh mình một tác cũng không rời, để cho cái kẻ lòng bông kia mở to mắt mà nhìn một chút, đến cuối cùng bọn họ đã bỏ lỡ cái gì, tiếp tục chọn lựa một mối nhân duyên tốt cho Chi nha đầu, để cho nàng thuận thuận lợi lợi vui vẻ mà xuất giá, cho bọn họ biết bọn họ tự mình và miệng mình!”

Đối với đám nữ nhi, thật ra từ trước đến giờ Tề Hanh không quá coi trọng, chỉ là thấy Ninh phu nhân tức giận như vậy, không thể không phụ họa thêm mấy câu an ủi: “Một kẻ lòng bông như vậy, nếu thật sự thành thân, nữ nhi của chúng ta trải qua muôn vàn khó khăn cũng không thể có được cuộc sống tốt, sớm thấy rõ bộ mặt thật của bọn họ, ngược lại cũng là chuyện tốt! Người cũng đừng tức giận, bằng vào tài mạo và nhân phẩm của nữ nhi của chúng ta, làm sao lại không thể tìm được một người tốt chứ? Sớm hay muộn gì người cũng phải làm nhạc mẫu, người an tâm đi!”

Nghe vậy Ninh phu nhân chuyển giận thành vui, nói: “Hầu Gia chỉ để ý cười nhạo thiếp, chẳng lẽ ngài cũng không muốn làm nhạc phụ hay sao?”

Tề Hanh cười ha ha, vuốt râu nói: “Đương nhiên ta cũng là muốn làm, ta chẳng những muốn làm nhạc phụ, mà còn muốn làm ngoại tổ phụ!”

Dừng một chút, lại nói: “Nói đến làm ngoại tổ phụ, ta đến nay cũng đã bốn mấy gần năm mươi rồi, nhưng đến nay ngay cả một tôn tử, tôn nữ cũng không, cũng chưa nếm được mùi vị ngậm kẹo đùa vui với cháu như thế nào, khó khăn lắm Tề Thiếu Du mới có, lại vô ý mất đi, trong lòng ta thật sự không lo lắng không được, sợ rằng hương khói của Tề gia sẽ đứt đoạn trong tay ta, sau này đi xuống dưới, không còn mặt mũi để nhìn liệt tổ liệt tông. Người nhớ đến sinh thân của Thái phu nhân trừ việc để Chi nha đầu gặp mặt người khác ra, cũng nên cho lão Tam tìm nương tử, đợi lão Nhị lão Tam đều thành thân, sau đó có tin vui, đời ta cũng không còn lo lắng gì rồi!”

Sau khi nghe xong, Ninh phu nhân giống như hiểu rõ, lúc này không nhịn được âm thầm cười lạnh.

Nàng đã nói con tiện nhân Phùng Tô Lan này tại sao ngày hôm nay lại tinh ngoan như vậy, vừa tự xưng là ‘tỳ thiếp’ vừa đối với việc nàng chỉ cây dâu nắn cây hòe cũng giả vờ mắc diếc tai ngơ vừa chịu một nhọc hầu hạ, còn có cái tên Bạch Nhân Lang Tề Hanh này cũng thế, ngày hôm nay vừa không phải là mồng một cũng không phải mười lăm, lại trực tiếp tới viện của nàng, hóa ra ở chỗ này thăm dò nàng!

Trong lòng thì đang cười lạnh nhưng trên mặt nửa điểm cũng không biểu lộ ra, chỉ làm bộ uất ức, nhỏ giọng sâu xa nói: “Thiếp đang nghĩ hôm nay không phải là mồng một hay mười lăm, tại sao Hầu gia lại tới viện của thiếp? Hóa ra là vì hôn sự của lão Tam! Thật ra thì Hầu gia ngài cần gì phải lượn một vòng lớn như vậy, nói thẳng với thiếp có phải là tốt hơn không? Mặc dù thiếp không hợp ý của Hầu gia, nhưng tự hỏi thiếp có chỗ nào đối xử không công bằng với mấy đứa nhỏ trong nhà không, không nói cái khác, chỉ nói Đại Lang, người khác không biết hân không phải là con ruột của thiếp, nhưng Hầu gia lại biết quá rõ ràng, Hầu gia đã thấy thiếp bạc đãi hân chưa? Không phải thiếp khoe khoang, thiếp để tâm đến Đại Lang còn hơn cả Nhị Lang! Lại nói lão Tam, đúng, thiếp không muốn thấy Phùng di nương, nhưng cuối cùng lão Tam cũng là ruột thịt máu mủ của Hầu gia, cũng gọi thiếp một tiếng

là ‘mẫu thân’, chẳng lẽ hẳn không tốt, thiếp đây là đích mẫu trên mặt rất vui vẻ hay sao?”

Đã bao lâu rồi Tề Hanh mới thấy một mặt đầm ấm đáng yêu của Ninh phu nhân? Một gương mặt được dưỡng thỏa đáng giờ phút này đỏ hồng, ánh mắt gọn nước, ngực phập phồng kịch liệt, khác xa so với dáng vẻ cao cao tại thượng, đoan trang lạnh nhạt mấy năm nay của nàng ta, nhìn lại giống như là biến thành một người khác, đến nỗi hẳn bất tri bất giác để ý.

Mà Ninh phu nhân thấy Tề Hanh như vậy, lòng không khỏi đắc ý, thầm nghĩ đừng xem Vương Đại Quý Gia chỉ là một hạ nhân, đối với tâm lý của nam nhân hiểu rất rõ, một lần lại một lần khuyên nàng không nên chống đối với Tề Hanh mà phải mềm mỏng với hắn, nàng trước giờ không cho là đúng, nhưng hiện tại xem ra, nam nhân đều muốn nhìn thấy dáng vẻ này!

Vì vậy càng phát ra uất ức nói: “Không thể không nói với Hầu gia, thật ra thiếp đang vì lão Tam mà thăm hỏi người ta, chỉ là tạm thời còn chưa có tin chính xác, cho nên mới chưa hỏi thăm với Hầu gia thôi, nếu Hầu gia không tin thiếp, vậy thiếp không can dự vào chuyện của lão Tam nữa, để cho Hầu gia làm chủ!”

Tề Hanh hoảng sợ vội vàng lôi kéo tay của nàng nói vô số lời dịu dàng dụ dỗ nàng, lại nói việc chung thân đại sự sau này của Tề Thiếu Hạo đều do Ninh phu nhân xử lý, sau khi nghe xong Ninh phu nhân tức giận chuyển sang vui vẻ, tự cho là kế hay, muốn thổi tắt đèn sớm một chút.

Lại không biết đèn mới được dập tắt, trên mặt Tề Hanh gọi lên nụ cười giễu cợt.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp Năm Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 30: Bại Lộ Bí Mật

Edit: Nhận.

Không đề cập tới bên này Tề Hanh cùng Ninh phu nhân tiểu biệt thắng tân hôn cuối cùng đã ân ái đến mức nào, hôm nay lại nói đến Chu Quân Uyển rời khỏi Nghi Lan Viện, sau khi trở lại phòng của mình, không bao lâu sau, Tề Thiếu Du cũng trở lại.

Vì vậy Chu Quân Uyển sai người bày rượu, ngồi đối diện Tề Thiếu Du cùng nhau ăn cơm, lại sai người đi gọi Vân Cẩm, nhân cơ hội nói đến việc nàng ta đã chuyển đến trong viện cho Tề Thiếu Du biết, sau đó để nàng ta ngồi một bên chia rượu và thức ăn cho Tề Thiếu Du.

Mới sáng sớm Vân Cẩm đã bị Chu Quân Uyển trách nàng ta ăn mặc quá đậm nhạt, nhìn không được, vì vậy sớm đã đổi qua một thân áo bông nhiều lớp màu đỏ để lấy lòng Chu Quân Uyển, lại tính toán đeo bông tai cùng trâm mà nàng ta được ban thưởng, vẽ lại chân mày, dưới ánh đèn làm nổi bật khuôn mặt nhỏ nhắn, so với thường ngày còn tăng thêm vài phần xinh đẹp.

Hơn nữa so với gương mặt trắng trẻo, y phục và trâm sai cài tóc đều hết sức đơn giản của Chu Quân Uyển, nàng ta lại càng nổi bật với đôi môi hồng hào, hết sức phong lưu quyền rũ.

Sau bữa cơm tối, Chu Quân Uyển căn bản không cần phí tâm kiểm soát đẩy Tề Thiếu Du đến nghỉ ngơi trong phòng của Vân Cẩm, chính hắn đã bước ra khỏi phòng nói: “Thân thể của Uyển nhi chưa khỏe, ngày hôm nay ta sẽ không làm khó người, đi nghỉ ngơi một đêm ở phòng của Vân Cẩm, người nghỉ ngơi cho tốt, sáng mai còn đi thỉnh an phu nhân!”

Chu Quân Uyển cố ý gọi Vân Cẩm tới đây phục vụ, giữa ban ngày lại có ý ám chỉ nàng ta phải ăn mặc lòe loẹt một chút Tề Thiếu Du mới thích, nàng muốn chính là kết quả này, đương nhiên khi nàng nghe vậy đã gãi đúng chỗ ngứa, nhưng trên mặt lại cố ý lộ ra mấy phần uất ức cùng dấm ghen, giống như không cam lòng ủy khuất cảm tạ Tề Thiếu Du đã quan tâm, sau đó tiễn hắn và Vân Cẩm ra khỏi phòng, sau khi nhìn thấy hai người bọn họ đi vào Tây Sương Phòng, lúc này mới trở lại phòng của mình.

Chỉ thấy Văn mụ mụ đang chỉ huy Kim Linh Ngân Linh đặt tấm đệm gần cửa sổ, thấy Chu Quân Uyển đi vào, lập tức quỳ xuống bẩm báo: “Trong khoảng thời gian này, đều là do Cẩm Tú trực đêm, lão nô nghĩ tới nàng ấy vẫn còn là một tiểu cô nương ham ngủ, không thể nhảy bén bằng lão nô, vì vậy tối nay để nàng ấy về phòng nghỉ ngơi, lão nô tới đây trực đêm, Nhị phu nhân thấy có được không?”

Theo ý của Chu Quân Uyển thì không cần ai trực đêm là tốt nhất, cũng tránh cho ngày nào đó nàng không!dien~danleqyd0n cần thận mà nói mới làm lộ chân tướng, nhưng nghĩ tới trước đây nàng có nhắc tới chuyện này, Văn mụ mụ cùng Cẩm tú kịch liệt phản đối...Chỉ đành phải gật đầu cười nói: “Đương nhiên là được, chỉ là cực khổ cho mụ mụ rồi.”

Văn mụ mụ cười nói: “Lão nô không cực khổ. Nói đến cái này từ sau khi Nhị phu nhân lớn lên, lão nô cũng không ngủ dưới đệm trong phòng ngài nữa rồi, giờ vẫn còn nhớ! Để lão nô hầu hạ ngài tháo trang sức ra nhé?”

Nói xong lại dịu Chu Quân Uyển đi tới trước bàn trang điểm, hầu hạ nàng tháo trâm ngọc trên búi tóc.

Không lâu sau, Cẩm Tú cùng Bán Hạ bưng nước nóng đi vào, hầu hạ Chu Quân Uyển tắm rửa xong, Văn mụ mụ cũng rửa mặt một hồi, sau đó nằm xuống chỗ của mình, mặc cho Cẩm Tú thổi tắt đèn, rón rén lui ra ngoài.

Cũng giống như thường ngày, sau khi nằm xuống một lúc lâu sau Chu Quân Uyển cũng không thể ngủ. Nàng không dám lật người, chỉ sợ kinh động đến Văn mụ mụ, chỉ đành phải giữ vững một tư thế, cho đến một hồi lâu sau, dường như là Văn mụ mụ đã ngủ thiếp đi, nàng mới thử thay đổi tư thế, tiếp tục xuất thần.

Lúc ban ngày Cẩm Tú có nói, người chường quân và cung ứng cây cảnh trong Tây Trữ hầu, vẫn là hai vợ chồng Lục Bình mà lúc nàng còn là Thẩm Lương đã từng giao thiệp, chỉ là hai vợ chồng này trong phủ cũng không dám tỏ thái độ, nhưng lúc nói chuyện làm ăn, bọn họ luôn mang dáng vẻ cao cao tại thượng, vênh vác tự đắc, xem ra thật đúng với câu nói ‘Tề tướng trước cửa thất phẩm quan’ hay khó nghe hơn một chút đó là ‘chó cậy gần nhà’?

Nhưng mà trước mắt không phải là lúc nghĩ đến những thứ này, mấu chốt trước mắt là làm sao để thu mua bọn họ, trở thành người hữu dụng cho nàng!

“Người là ai?”

Đang lúc Chu Quân Uyển nghĩ đến xuất thần, trong bóng tối chợt có giọng nói sâu kín vang lên.

Nàng ngẩn ra, lúc này mới phản ứng được đây là giọng của Văn mụ mụ, trong lòng không khỏi lộp bộp, chẳng lẽ Văn mụ mụ đã nhìn ra điều gì khác thường rồi hả? Theo bản năng muốn dùng lời nói che giấu đi.

Không nghĩ rằng Văn mụ mụ mở miệng lần nữa nói: “Người không phải là tiểu thư nhà ta! Người không cần phải phủ nhận, ta biết rõ người không phải! Ta chỉ muốn người nói cho ta biết, người là ai? Tiểu thư nhà ta đang ở nơi nào?”

Hiện tại Chu Quân Uyển không nói nên lời, cuối cùng cũng hiểu rõ dụng ý vì sao hôm nay Văn mụ mụ muốn trực đêm thay cho Cẩm Tú, đương nhiên nàng ta đã sớm nhìn ra nàng có điểm khác thường, mặc dù nàng cho rằng mình che giấu rất tốt.

Nhưng mà nghĩ lại cũng đúng, Văn mụ mụ là nữ mẫu của Chu Quân Uyển, nàng ta vừa ra đời đã đi theo Văn mụ mụ, mặc dù trên danh nghĩa là chủ tớ, nhưng kỳ thật tình như mẫu tử, mà quan trọng nhất là, thời gian chung đụng của bọn họ dài hơn bất kỳ kẻ nào, làm sao Văn mụ mụ lại không hiểu nàng ấy? Sợ rằng chỉ bằng một động tác hay một câu nói, thậm chí là một nụ cười, đã có thể nhìn ra điều khác thường rồi?

Vì vậy bất luận như thế nào cũng không thể dùng lời nói che giấu được, phải dùng tâm tư để qua cửa ải này, hít sâu một hơi khiến nhịp tim đang đập kịch liệt thoáng trở lại bình thường, đắn đo một hồi mới nói: “Mụ mụ nói không sai, ta thật sự không phải là tiểu thư của người, nhưng mà, từ cái ngày ta tỉnh lại, ta cũng đã xem mình như tiểu thư của người rồi!”

Lập tức nói ra thân phận cùng lai lịch của mình, bị hại như thế nào sau đó mườn xác hoàn hồn trên người Chu Quân Uyển mà tỉnh lại, vừa được nàng ấy nhờ vả như thế nào ở trong mộng, từ đó đã xem mình như Chu Quân Uyển, thề sẽ báo thù cho nàng ấy nhưng cũng là báo thù thay bản thân mình. Tất cả tất cả đều nói cho Văn mụ mụ nghe, cuối cùng cắn răng nói: “Người Thẩm gia cùng Thôi Phóng không quan tâm đến máu mủ tình nghĩa vợ chồng mà độc sát ta, Ninh thị không niệm tình tô tôn độc sát tiểu thư nhà người cùng bào thai trong bụng nàng ấy, hại nàng một xác hai mạng, còn có Tề Thiệu Du cùng Thái phu danquy nhân, bọn họ chưa bao giờ thật lòng yêu thương nàng ấy, một người lại một người chỉ lợi dụng nàng ấy, những người này ta sẽ không bỏ qua cho kẻ nào, ta chắc chắn sẽ nhớ rõ từng hành động, việc làm của bọn họ, bắt bọn họ trả giá gấp trăm nghìn lần!”

Chu Quân Uyển hận đến mức hàm răng nghiến chặt vang lên tiếng kẽo kẹt, mà Văn mụ mụ đã sớm khóc không thành tiếng.

Văn mụ mụ vốn còn ôm một chút may mắn và hi vọng, cảm thấy tiểu thư nhà mình còn sống, tất cả chẳng qua chỉ là suy đoán của mình. Cho nên khi nhìn thấy Chu Quân Uyển không giống như bình thường dùng khuôn mặt vui vẻ khi gặp Tề Thiệu Du nữa mà ngược lại một lần lại một lần thoái thác hẳn, lại thấy nàng chủ động đi thỉnh an Ninh phu nhân, lại thấy mười ngón tay vốn không dính chút nước của nàng lại bỗng nhiên biết làm điểm tâm, lại nhìn thấy nàng vốn hận Văn Cẩm nay lại hòa hợp êm ái, lại thấy nàng không hề yêu thích những món ăn trước kia nữa. Vẫn luôn âm thầm an ủi mình, chỉ là bởi vì tiểu thư không nhớ được những chuyện trước kia, cho nên tính tình mới thay đổi.

Cứ tự an ủi mình như vậy, nhưng Văn mụ mụ lại không có biện pháp tự lừa gạt mình, để cho mình tin tưởng Chu Quân Uyển hiện tại chính là người nàng ta chăm lo từ đến bây giờ, là tiểu thư còn thân thương hơn cả máu mủ ruột thịt của mình, trừ khi còn có một khả năng khác. Mà nàng lại không có cách nào giả vờ như không biết chuyện gì xảy ra, chỉ muốn mau chóng tra ra manh mối, vì vậy mới có tình huống vừa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp Năm Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Cùng Chung Mối Thù

Edit: Nhận.

Nghe được Văn mụ mụ khóc không thành tiếng, trong lòng Chu Quân Uyển cũng thật không dễ chịu, hận ý khắc cốt ghi tâm kia, toàn bộ hóa thành áy náy cùng chột dạ.

Dù sao cũng là nàng chiếm đoạt thân thể của Chu Quân Uyển, coi như vừa bắt đầu không phải là nàng mong muốn, chính là trời cao an bài, nàng chiếm đoạt thân thể của Chu Quân Uyển cũng chính là sự thật, trong mắt Văn mụ mụ, nàng không khác gì kẻ xâm lăng. Nàng chiếm đoạt thân thể của Chu

Quân Uyên, chiếm đoạt tất cả vốn là của nàng ấy, mà đẩy nàng ấy đến một góc nào không ai biết. Để cho Văn mụ mụ một lòng yêu thương Chu Quân Uyên, xem tính mạng của nàng ấy còn hơn của mình thì sao nàng lại không ấy náy, làm sao có thể vô tâm được chứ?

“Mụ mụ, ta.....” Nàng mấp máy đôi môi, muốn nói điều gì đó để giải vây cho mình, cũng muốn trấn an Văn mụ mụ, tuy nhiên nàng chỉ có thể mấp máy môi, lời nói ra cũng không nói được, chỉ đành nhếch môi, không nói gì, yên lặng nghe Văn mụ mụ khóc nức nở.

Trong lòng quyết định, đợi cảm xúc trong lòng của Văn mụ mụ ổn định, mặc kệ quyết định của nàng ấy là gì, cũng giữ nàng ấy lại, mặc kệ nàng ấy muốn làm cái gì, nàng đều nghe theo vô điều kiện,--không tính trước đây Văn mụ mụ còn chưa xác định được nàng có phải là Chu Quân Uyên chân chính hay không, nàng còn có thể tự chủ điều khiển thân thể, ý chí của Chu Quân Uyên, thậm chí là tất cả, nhưng hôm nay Văn mụ mụ đã biết, đương nhiên nàng không còn cái quyền lợi này nữa!

Văn mụ mụ khóc ước chừng hơn nửa canh giờ mới dần dần bình tĩnh.

Trong bóng tối Chu Quân Uyên nhận thấy Văn mụ mụ đã bình tĩnh mới nhẹ giọng mở miệng nói: “Văn mụ mụ, mặc dù ngay từ lúc bắt đầu trở thành tiểu thư của người không phải là điều ta mong muốn, bản thân ta còn không hiểu tại sao Thẩm Lương ta sẽ biến thành tiểu thư nhà người, nhưng ta chiếm đoạt thân thể này của Chu Quân Uyên là sự thật, người muốn mời pháp sư tới xua đuổi ta cũng được, tróc nã ta cũng được, ta cũng không một câu oán hận.”

Điều đáng tiếc duy nhất chính là chuyện nàng đã đồng ý báo thù cho Chu Quân Uyên chân chính vẫn còn chưa làm được, huyết hải thâm cừu của nàng vẫn còn chưa báo. Nhưng mà không sao, coi như nàng bị Văn mụ mụ mời pháp sư đuổi, hồn phách của nàng cũng có thể hóa thành lệ quý, cũng có thể làm cho người Thẩm gia và Thôi Phóng nợ máu phải trả bằng máu!

Chu Quân Uyên đợi một lúc lâu sau, cuối cùng Văn mụ mụ mới khàn giọng mở miệng: “Tại sao ta lại muốn mời pháp sư tới đuổi Thẩm cô nương? Ngay cả tiểu thư nhà ta cũng ở trong mộng nhờ Thẩm cô nương báo thù thay nàng ấy, đương nhiên nàng ấy sẽ không trở lại nữa, coi như ta đuổi Thẩm cô nương, thì như thế nào, chẳng lẽ tiểu thư nhà ta có thể sống lại hay sao?”

Giọng điệu mang theo vài phần ghen ngào xen lẫn bi phẫn cùng hận ý dày đặc: “Thẩm cô nương nói đúng, Ninh thị không niệm tình tổ tôn độc sát tiểu thư nhà ta và bào thai trong bụng nàng, hại nàng một xác hai mạng. Chu thị chỉ lợi dụng nàng, nửa phần thật lòng cũng che chở cho tiểu thư nhà ta Tề Thiệu Du cũng không có cho.....Bọn họ là hung thủ hại chết tiểu thư nhà ta và tiểu chủ tử, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho bọn họ, ta muốn bọn họ nợ máu phải trả bằng máu, để cho bọn họ phải trả giá gấp trăm ngàn lần vì những việc bọn họ làm ra!”

Nói xong chợt bước tới trước giường Chu Quân Uyên, ‘phù phù’ một tiếng quỳ gối trên mặt đất: “Thẩm cô nương, nếu tiểu thư nhà ta đã tin tưởng ngài như vậy, có thể thấy được ngài nhất định có biện pháp báo thù rửa hận cho nàng ấy, van ngài nhất định phải báo thù cho tiểu thư nhà ta, khiến những kẻ hại tiểu thư phải trả giá gấp trăm ngàn lần! Đương nhiên, lão nô cũng sẽ theo hỗ trợ ngài, ‘một người kẻ ngăn, hai người kẻ trường’ (câu này là 1 ng có thể có ít kẻ hay k có kẻ, nhưng nhiều người sẽ có nhiều kẻ hoạch hay), lão nô chẳng những sẽ hỗ trợ ngài báo thù cho tiểu thư nhà ta, mà cũng hỗ trợ ngài báo thù của mình! Lão nô ở chỗ này dập đầu trước ngài!” Nói xong, Văn mụ mụ dập đầu như bằm tỏi. Mặc dù Văn mụ mụ cũng giống như Chu Quân Uyên lúc ban đầu vậy, cảm thấy chuyện mượn xác hoàn hồn là chuyện quá mức không thể tưởng tượng nổi, nhưng dù sao Văn mụ mụ cũng dienddan(lê)quydon là người sành sỏi đời, trải qua nhiều chuyện, lại thêm mấy ngày nay âm thầm quan sát Chu Quân Uyên, trong lòng đã nắm chắc, vì vậy khi nghe Chu Quân Uyên thừa nhận mình không phải là Chu Quân Uyên chân chính, nàng ta bị phẫn khóc lóc một trận, sau đó cũng nhanh chóng tiếp nhận sự thật này.

Và lại Văn mụ mụ cũng đang cân nhắc, rất nhanh đã quyết định, đó chính là chỉ dựa vào sức của một mình nàng ta, tuyệt đối không thể nào báo thù cho tiểu thư của mình, coi như nàng ta không cần tính mạng của mình, cũng không thể một lần giết sạch đám người Ninh phu nhân, Chu Thái phu nhân, Tề Thiệu Du. Tiểu thư nhà nàng chết thảm như vậy, mang theo oán hận thật lớn, ngay khi chết cũng không thể an tâm rồi đi, nếu không thể để cho những người hại nàng ấy nợ máu phải trả bằng máu, vậy thì kia phải làm sao đây?

Mà vị Thẩm cô nương này vừa nhìn đã biết là một người có chủ ý có tính toán, không giống như tiểu thư nhà mình, là một bộ dạng thông tuệ hoạt bát, kỳ thật rất đơn thuần. Quan trọng nhất là, vị Thẩm cô nương này không có tình cảm với kẻ bạc tình Tề Thiệu Du kia, bản thân lại gánh huyết hải thâm cừu, lòng dạ nguội lạnh, một lòng muốn báo thù, nếu có thể liên thủ cùng nàng, tương trợ cho nàng, không lo không báo được thù cho tiểu thư nhà mình!

Văn mụ mụ nghĩ thông suốt điểm này, mới có thể quyết định đến trước mặt Chu Quân Uyên, lên tiếng khấn cầu nàng.

Chu Quân Uyên vốn tưởng rằng khi Văn mụ mụ biết được nàng không phải là tiểu thư nhà mình, sẽ rất tức giận, sẽ thay đổi sắc mặt với nàng, thậm chí nàng còn chuẩn bị cho tình huống xấu nhất.

Lại không nghĩ rằng, chẳng những Văn mụ mụ không có ý định mời pháp sư tới đuổi bắt nàng, mà ngược lại lại đến quỳ trước mặt nàng, cầu xin nàng báo thù cho tiểu thư của mình, còn nói muốn hỗ trợ cho mình báo thù....Trong lúc nhất thời, Chu Quân Uyên không khỏi thần thờ.

Mượn ánh sáng yếu ớt của đèn lồng đỏ lớn treo trên mái nhà cong cong kia, nhìn thấy ánh mắt kiên trì cùng hận ý thấu xương của Văn mụ mụ, Chu Quân Uyên mới hồi thần, vội d.d

Ngừng lại một chút: “Nhưng mà mụ mụ cũng biết, chỉ bằng vào thực lực hiện nay của chúng ta, muốn cho những người hại tiểu thư của ngài nợ máu phải trả bằng máu, rõ ràng là không thể nào, không chừng chúng ta không thể báo thù mà còn chết dưới tay bọn họ, không phải là mất nhiều hơn được hay sao? Các cụ hay nói ‘quan tử báo thù, mười năm không muộn’, cho nên ý của ta là muốn suy tính kỹ hơn, từng bước từng bước khiến những kẻ hại tiểu thư của ngài, nhất là Ninh thị, phải trả gấp trăm nghìn lần, để cho bọn họ trở mắt nhìn những người và đồ vật mình quan tâm nhất, từng cái từng cái bị hủy diệt, để cho khi bọn họ quay đầu lại là hai bàn tay trắng, sống không bằng chết!”

Nghe được cách nghĩ của Chu Quân Uyên và chính mình không mưu mà hợp, đại đồng tiểu dị (ý nghĩ na ná, tương tự như nhau, vì thấy hay nên mình để

nguyên văn nhé), đương nhiên văn mục lập tức đồng ý, vội thấp giọng hỏi: “Có phải Thẩm cô nương đã có kế hoạch rồi hay không? Có cần lão nô làm việc gì không, xin Thẩm cô nương phân phó, dù cho lão nô có lên núi đao xuống biển lửa, có chết cũng không chối từ!”

Chu Quân Uyển xác thực đã có kế hoạch chu đáo, vả lại những ngày gần đây cũng đang rầu rĩ vì không có người nào mình có thể dùng, có một số việc khó tránh khỏi tiến triển không thuận lợi, hôm nay thấy Văn mục mục nguyện ý dốc sức tương trợ, làm sao trong lòng không khỏi vui mừng? Lập tức kể tai nói hết tất cả kế hoạch của mình cho Văn mục mục biết, cho đến khi qua canh ba Thiên Đô, chủ tớ hai người mới trở lại trên giường, nằm ngủ không đề cập tới nữa.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp Năm Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Tranh Giành Tình Nhân

Vì biết ngày hôm qua Tề Hanh nghỉ lại trong viện của Ninh phu nhân, cho nên sáng sớm ngày hôm sau khi đi thỉnh an Ninh phu nhân, Chu Quân Uyển cố ý đi trễ hơn một chút.

Trên đường lại gặp ba tỷ muội Tề Hàm Chi, rõ ràng ý nghĩ của ba người bọn họ giống với nàng.

Hai nhóm người vội chào hỏi lẫn nhau, sau đó cùng nhau đi đến Nghi Lan Viện, không nghĩ rằng ngay tại cửa đã nhìn thấy Phùng di nương đã tới từ sớm, đây là điều xưa nay chưa từng thấy cho nên ít nhiều gì cũng giật mình, đương nhiên chỉ để trong lòng, ngay cả người không không xem ai ra gì như Tề Hàm Bình cũng không biểu lộ sự ngạc nhiên của mình ra ngoài.

Chỉ là mọi người bên ngoài không ai thay đổi sắc mặt, nhưng Ninh phu nhân ở bên trong không thể bình tĩnh nữa rồi.

Vốn là Ninh phu nhân mang tâm tình vui vẻ tự tay thay y phục cho Tề Hanh, không nghĩ đến có nha hoàn đi vào quỳ gối bẩm báo: “Hồi Hầu gia, phu nhân, Phùng di nương tới thỉnh an.”

Lúc này không khỏi nổi giận, âm thầm hừ lạnh, hàng đêm Hầu gia luôn nghỉ ngơi tại viện của người, khó có được lúc hân hoan coi trọng nơi này của ta mà đến một lần, người lại không biết điều chạy tới cướp người, phi, người là cái thứ gì, lại thật sự cho rằng nam nhân này chính là người của người rồi hả? Đúng là trời sanh tính dễ tiện, mới cách xa nam nhân một đêm đã không ngủ được?

Vì vậy muốn nhấn mặt đuổi Tề Hanh đi, chỉ vì Ninh phu nhân thấy, sợ dĩ Phùng di nương dám hung hãn như vậy, đều là do hân chiều chuộng!

Lại thấy Vương Đại Quý Gia đứng bên cạnh Tề Hanh, nhân lúc hân không để ý nháy mắt với Ninh phu nhân, ý bảo nàng đừng giận đối với Tề Hanh, lại để cho Phùng di nương chiếm tiện nghi. Lại nghĩ tới tối hôm qua Ninh phu nhân nghe lời Vương Đại Quý Gia, dụ dỗ được Tề Hanh, sự thật chứng minh hiệu quả không tệ... Cho nên nàng ta chỉ đành phải cố đè nén lửa giận vào trong bụng, như hờn như vui nhìn Tề Hanh, chưa xót nói: “Khó trách Hầu Gia xem Phùng di nương như người mình yêu thương nhất mà đối đãi, thân hình mảnh mai như vậy, chỉ sợ khi có hai người lại uất ức khóc lóc với Hầu gia, khiến cho người đau lòng!”

Nói tới nói lui, động tác trên tay lại không ngừng, vẫn không nhanh không chậm cài nút áo lại cho Tề Hanh.

Tề Hanh không nhìn được mà xấu hổ, sờ mũi một rồi nhìn Bích Loa, Hồng Tiêu cười ha hả, nói: “Trong mấy người các người, mới sáng sớm tay chân vụng về, không cẩn thận đổ vại dấm lớn hay sao?”

Bích Loa thấy hỏi, vội nín cười khom người nói: “Hồi Hầu Gia, tui nô tỳ cũng không có đổ vại dấm, ngược lại Phùng di nương vẫn còn chờ ở bên ngoài, để nàng đi vào hay vẫn để nàng tiếp tục chờ?”

Tề Hanh vẫn chưa quên ân ái với Ninh phu nhân vào tối qua, mà trong phòng này đều là người của nàng ta, làm sao lại không giữ thể diện cho nàng ta được? Vì vậy vung tay lên: “Không thấy phu nhân mới đây, còn chưa rửa mặt hay sao? Để nàng ấy chờ đi!”

Đứng một bên, Ninh phu nhân nghe vậy, gương mặt ửng hồng, càng phát ra ý cười dịu dàng hầu hạ Tề Hanh.

Lại nói Bích Loa vốn là người biết xử lý mọi chuyện, lại bởi vì quan hệ chủ tớ của mình, nàng ta không vừa mắt Phùng di nương đã không phải ngày một ngày hai rồi, hôm nay thật khó khăn mới có cơ hội làm xấu mặt Phùng di nương, làm sao lại buông tha được? Lúc này lập tức đi ra ngoài, ngay trước mặt của tất cả mọi người đang chờ đợi ở bên ngoài, truyền đạt lại lời nói của Tề Hanh. Cho đến khi Phùng di nương tức giận, nếu không bận tâm hôm sự của Tề Thiếu Hạo, lúc này đã phẩy tay áo bỏ đi rồi.

Chúc di nương cùng Ôn di nương đã đến từ lâu, từ trước tới nay Chúc di nương là người thành thật phúc hậu, thấy Phùng di nương kinh ngạc cũng không nói gì. Nhưng mà Ôn di nương từ trước đến giờ đều căm ghét Phùng di nương thường ngày không coi ai ra gì, càng hận hơn là nàng ta chiếm Tề Hanh không thả, liên lụy nàng đến nay còn chưa có một mụn con, thật khó khăn mới có cơ hội quang minh chính đại chế nhạo chèn ép nàng ta, đương nhiên muốn nắm chặt không buông, vì vậy làm như giật mình nói: “Chẳng lẽ Bích Loa cô nương nghe lầm? Người nào lại không biết Phùng tỷ tỷ của chúng ta là người Hầu gia từng ái nhất, ngày thường ngày cả một chữ ‘không’ cũng không nỡ nói, tại sao hôm nay lại nói những lời vô tình như vậy? Chắc chắn là cô nương nghe lầm.”

Gương mặt tươi cười nhìn Phùng di nương: “Phùng tỷ tỷ xinh đẹp như vậy, người khác vừa thấy đã thương, muội muội ta cũng là nữ nhân, thấy nàng cũng yêu, huống chi là Hầu gia? Đứng rồi, ngày hôm nay Phùng tỷ tỷ đeo châu sai này là đồ Hầu gia tặng, xác thực là tỷ tỷ đeo vào càng tăng thêm sức quyến rũ, nhưng mà hình như khí sắc của tỷ tỷ không tốt, chắc là vì tối qua ngủ không ngon giấc?”

Ngày hôm nay Phùng di nương mặc y phục lụa hoa màu hồng trăm điệp bay lượn cùng màu với giày, bên dưới mặc váy nguyệt hoa thêu mười hai đóa hoa xinh đẹp, búi tóc tự nhiên như chim yến bay lượn cắm thêm cây trâm vàng khảm mã não, cây trâm này được chế tạo rất đặc biệt, ăn mặc rất xinh đẹp, chỉ tiếc đúng như Ôn di nương đã nói, khí sắc hôm nay không tốt, dưới mí mắt còn có quầng thâm, rõ ràng cho thấy đêm qua ngủ không ngon.

Vốn là Tề Hanh chỉ đến viện của Ninh phu nhân vào ngày mùng một và mười lăm hàng tháng cũng đủ để (truyện đăng nhanh nhất tại *dien^dan.lequy.don) Phùng di nương ghen ghét dữ dội rồi, nhưng nghĩ đến hôn sự của Tề Thiếu Hạo, cho nên cật lực nhịn xuống, lại không nghĩ rằng sáng tinh mơ tới đây thỉnh an lại bị mất mặt trước mặt mọi người, lúc này lửa giận không kiềm chế được, làm sao có thể bỏ qua cho Ôn di nương, cái người tự mình dâng đến cửa cho mình trút giận đây?

Lúc này Phùng di nương cười lạnh nói: “Làm phiền Ôn muội muội quan tâm, đúng là đêm qua ta không ngủ được. Nhưng mà, trong một tháng thỉnh thoảng có vài ngày ta ngủ không ngon, không giống như muội muội, trong một tháng đã có ba mươi ngày ngủ không ngon, mà dưới gối muội muội lại không có đũa nhỏ nào để gửi gắm tình cảm, ngày tháng còn dài, không chừng mang bệnh gì cũng không biết, muội muội phải chú ý giữ gìn sức khỏe mới được!”

Ngụ ý, trong một tháng hơn phân nửa thời gian Hầu gia đều nghỉ ngơi trong viện của ta, không giống người, dường như hàng đêm đều một mình mình trông phòng, là gà mái không biết đẻ trứng, cũng dám đến cựa mạnh với ta?

“Người.....” Nghe xong, mặt Ôn di nương đỏ lên, thẹn quá thành giận, há mồm muốn mắng lại.

Không nghĩ đến có nha hoàn bước ra khom người nói: “Hầu gia cùng phu nhân mời các vị vào!” Nghe vậy, Ôn di nương chỉ có thể nuốt lại những lời độc ác vào, mặt đen lại nhìn mọi người đang xem diễn trò từng người từng người đi vào.

Thừa dịp mọi người hành lễ vấn an, Ninh phu nhân từ trên cao nhìn xuống Phùng di nương cùng Ôn di nương mặt đen thu hết vào mắt, vừa rồi không có mặt tại nơi đó, nhưng cũng đoán được phần nào chuyện đã xảy ra, tâm tình càng tốt, hết lòng hầu hạ Tề Hanh dùng điểm tâm, sau khi hân xuất môn, lập tức trở lại, cho cả đám tiểu bối ngồi xuống, mọi người tự do trò chuyện.

Đương nhiên, trong trường hợp này đám di nương không được ngồi, điều khiến mọi người ngoài ý muốn là, d(d)lequy^don Ninh phu nhân lại để Chu Quân Uyên ngồi, phải biết thân phận của Chu Quân Uyên cao hơn di nương, nhưng xưa nay lại không được Ninh phu nhân chào đón, trước mặt nàng ta cũng chưa bao giờ được ngồi.

Để cho nàng ngồi thì cũng thôi đi, lại dùng vẻ mặt ôn hòa nói: “Hôm qua Hầu gia ăn Bách Hợp Cao của người, khen ngon, sáng mai người có thời gian thì làm nhiều hơn một chút, không chừng sau khi Thái phu nhân về phủ cũng thích ăn đấy.”

Chu Quân Uyên vội vàng đứng dậy lên tiếng: “Chỉ là một món điểm tâm tầm thường, lại có thể lọt vào mắt Hầu gia và phu nhân, sau khi trở về Quân Uyên sẽ làm nhiều thêm một chút để hiếu kính với Hầu gia và phu nhân, để báo đáp hai vị đã yêu mến Quân Uyên.”

Thấy Ninh phu nhân vui vẻ, lại nhân cơ hội nghĩ trở về tự mình chăm sóc hoa, dự định cho gọi vợ chồng Lục Bình vào Ý Tùng viện hỏi vài chuyện, chẳng mấy chốc ở Nghi Lan Viện đến giờ cơm trưa, uống chút trà, Ninh phu nhân cũng muốn ngủ trưa rồi, mọi người đồng loạt cáo lui.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp Năm Quyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Bắt Đầu Ra Tay

Chu Quân Uyên trở lại Ý Tùng viện đã thấy Văn ma ma và Vân Cẩm đang ngồi ngoài hiên nói chuyện, trên mặt khó có được xuất hiện một nụ cười nhàn nhạt, thái độ hòa hoãn hơn so với thường ngày đến nỗi Vân Cẩm cũng cảm thấy thụ sủng nhược kinh*.

*Thụ sủng nhược kinh: được sủng ái quá mà lo sợ.

Nhìn thấy Chu Quân Uyên trở lại, hai người vội vàng tiến lên hành lễ: “Nhị phu nhân đã trở lại.”

Chu Quân Uyên gật đầu một: “Các người đang nói cái gì mà vui mừng vậy?”

Văn ma ma cười nói: “Lão nô trong lúc rảnh rỗi liền mang đồ ra may vá ở dưới hiên, không nghĩ Vân Cẩm cũng mang đồ ra để làm, châm pháp của nàng không tinh thông lắm nên nhờ lão nô chỉ giáo một số điểm.”

Vân Cẩm cũng cười làm lành nói: “Nô tỳ muốn làm cho Nhị phu nhân một đôi giày để đáp lại sự yêu mến của Nhị phu nhân dành cho nô tỳ, nô tỳ kỹ xảo không tinh thông, khó có được Văn ma ma là người không chê nô tỳ dốt, nô tỳ đang tính làm xong giày cho Nhị phu nhân liền làm một đôi tặng Văn ma

ma.”

“Phần tâm này của ngươi ta nhận nhưng công việc của ngươi là phục vụ tốt cho Nhị gia. Chỗ này của ta không cần ngươi hầu hạ, nên trở về nghỉ ngơi đi thôi.” Chu Quân Uyên vừa nói vừa nhắc chân đi vào nhà, Văn ma ma thấy vậy vội vàng đuổi theo.

Văn Cẩm đứng nhìn bóng lưng chủ tớ hai người, lòng thấp thỏm không yên.

Rốt cuộc ý tứ của Nhị phu nhân là gì, thường ngày không phải nàng tuyệt không chào đón mình tiếp cận Nhị gia sao? Sau Nhị gia thu mình vào phòng, nàng nửa cái liếc mắt cũng không dành cho mình sao? Thế nào sau một hồi bệnh đến thập tử nhất sinh, thái độ lại chuyển biến đến nghiêng trời lệch đất như vậy, chẳng những hòa khí với nàng, lại ra sức khuyên bảo nàng phải hết lòng phục vụ Nhị gia?

Còn cả Văn ma ma nữa, trước đây mỗi lần nhìn thấy nàng đều hận không thể xông lên một phát cắn chết nàng, ngày hôm nay lại vô cùng dịu dàng với nàng, cũng không biết rốt cuộc có dụng ý gì? Chẳng lẽ muốn phùng sát* nàng? Trước đem nàng nâng lên thật cao, tương lai nàng trèo càng cao lại ngã càng đau.

*phùng sát: nâng niu, trân trọng rồi giết sau.

Nghĩ đến đây trong lòng Văn Cẩm lại càng sợ hãi nhưng lại không dám đi hỏi Chu Quân Uyên, cũng không dám nán lại đây lâu chỉ đành tay chân lạnh như băng mà quay về.

Trong lòng Chu Quân Uyên thấp thỏm Chu Quân Uyên và Văn ma ma không thể nào biết được, lúc đó hai người đang nhỏ giọng thương lượng khi nào nên triệu kiến thê tử Lục Bình.

“Ta vừa mới đến Nghi Lan viện phu nhân đã muốn ta làm vườn, ta tính toán trong hai ngày tới muốn gọi thê tử Lục Bình đến để nói chuyện, ma ma xem hôm nào thì thích hợp?”

Văn ma ma suy nghĩ một lúc: “Dù sao lúc này cũng đang nhân rồi, hôm khác không bằng hôm nay, liền hôm đi được không? Lão nô cho người đi truyền gọi nàng ta.”

Chu Quân Uyên hiểu Văn ma ma gấp gáp, trên thực tế nàng cũng mong có thể hoàn thành sớm cho xong mọi việc liền gật đầu: “Cũng tốt, xử lý sớm một chút ta mới yên tâm, tránh việc đêm dài lắm mộng, ma ma đi truyền lời đi.”

Văn ma ma gật đầu một, đi ra phong ngoài phân phó Kim Linh đi gọi người, rồi gọi Cẩm Tú vào nhà hầu hạ Chu Quân Uyên thay y phục.

Ước chừng nửa canh giờ đi qua, Kim Linh dẫn một phụ nhân khoảng bốn mươi tuổi mặc áo khoác lụa, trên đầu cài trâm bạc đi tới, đây chính là thê tử Lục Bình trong trí nhớ của Chu Quân Uyên.

Thê tử Lục Bình vừa vào nhà liền vội vã dập đầu: “Lão nô thỉnh an Nhị phu nhân.” Đầu bà ta vẫn cúi, không dám nâng lên nhìn thẳng Chu Quân Uyên, một bộ dạng hết mực cung kính.

Chu Quân Uyên nhìn bộ dạng bà ta ở trong mắt, không nhận được liền âm thầm cảm khái. Nhớ ngày đó Thôi Chi trở về chỉ là tú tài, nàng cùng phu thê Lục Bình thương lượng cung ứng hoa cỏ bốn mùa cho Tây Trữ Hầu phủ thì hai người có bậc nào vênh váo, xem thường nàng ra mặt. Chờ đến lúc Thôi Chi trúng cử nhân, thái độ của bọn họ xem chừng cũng hòa hoãn hơn một chút nhưng vẫn là cái bộ dạng nhìn người qua khe cửa như cũ, khi đó bọn họ có từng nghĩ đến một ngày nào đó bọn họ sẽ quỳ gối dưới chân nàng, thờ mệnh cũng không dám? Đúng là ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây mà*

*Ý chỉ sự việc bất ngờ, không có ai ngờ tới.

Nghĩ đến Thôi Chi, tâm tình của Chu Quân Uyên càng ngày càng kém, trong lúc nhất thời lạnh mặt quên không gọi thê tử Lục Bình đứng dậy.

Thê tử Lục Bình chờ trong giây lát, không thấy Chu Quân Uyên gọi dậy, trong lòng không tránh khỏi khản trương. Bà lớn nhất thì cũng chỉ là phu nhân của quân sự, bởi vì làm bên công việc rất rêu rĩa nên cũng không được chủ tử trọng dụng, trong một tháng cũng không được vào nhà lớn quá hai lần, cùng vị Nhị phu nhân trước mặt này càng khó có thể lui tới, cũng biết vì sao nàng lại gọi bà ta tới hỏi chuyện hoa cỏ.

Truyền bà rồi lại chẳng nói lời một câu, cũng không gọi dậy, bà ta có bao giờ đắc tội nàng? Chẳng lẽ nha đầu truyền lời truyền sai? Nếu là vậy thì quả thật bà bị xấu mặt, vị Nhị phu nhân này trước đây không được phu nhân coi trọng, không biết vì sao dạo gần đây lại được Ninh phu nhân hết lòng yêu mến, cả Hồng Bảo thạch, Lưu Ly cũng mang tặng nàng, và lại càng ngày càng được Nhị gia coi trọng, mấy ngày liền tiếp đều nghỉ trọng viện của nàng, coi như nàng không có chỗ dựa nhưng thân phận nàng vẫn là chủ tử, muốn xử lý một nô tài nhỏ nhoi như bà là chuyện dễ như trở bàn tay.

Vừa nghĩ như vậy thê tử Lục Bình không nhận được lại càng thêm lo lắng, đầu cúi xuống ngày càng thấp, vẫn chưa biết mình đã đắc tội nàng ở đâu, chưa biết chừng gọi tới để xử lý.

Cũng may Chu Quân Uyên chỉ không tập trung trong chốc lát liền giật mình hồi thần: “Ngươi chính là người Lục Bình? Đứng lên đi!” Lại lệnh Ngân Linh bưng ghế con tới cho nàng ngồi, đợi nàng run rẩy cảm tạ rồi ngồi xuống, đợi bà ta nghiêng người ngồi ghé cái ghế, Văn ma ma liền nháy mắt.

Văn ma ma phân phó Cẩm Tú: “Nơi này có ta phục vụ là được rồi, ngươi mang theo nha hoàn lui hết đi, chú ý cửa nẻo, tránh cho con chó con mèo đánh nhau anhe hưởng tới Nhị phu nhân.

Ý tại ngôn ngoại*, Cẩm Tú chăm chú nhìn cửa phòng, tránh cho người lạ đến gần.

*Ý tại ngôn ngoại: ý ở ngoài lời.

Cẩm Tú từ nhỏ đặc theo Văn ma ma học quy củ, như thế nào lại không nghe ra ý của Văn ma ma? Vội đáp một tiếng: “Vâng.” Nói rồi dẫn Kim Linh Ngần linh ra ngoài, trước khi đi còn đóng cửa phòng lại.

Chu Quân Uyên nói thẳng ngay vào điểm chính: “Lục tẩu từ khó đi được vào đây một chuyến, có lời gì ta liền nói thẳng. Đông Giao Thôi gia vẫn là nhà cung cấp, chăm sóc cây cỏ bốn mùa trong phủ chúng ta, ta giờ đang rảnh rồi, muốn nuôi trồng hoa cỏ để giết thời gian, không biết Lục tẩu từ có thể mang đến cho ta được không?”

Sau buổi nói chuyện, thê tử Lục Bình âm thầm thở phào nhẹ nhõm, thì ra là Nhị phu nhân muốn trồng hoa mới gọi bà đến. ... Vội vàng cười nói: “Hồi Nhị phu nhân, hoa cỏ trong phủ xác thực là Đông Giao Thôi gia cung ứng, không biết Nhị phu nhân muốn trồng loại hoa nào? Lão nô nhất định tìm được cho Nhị phu nhân.”

“Cái này không vôi...” Chu Quân Uyên nghe vậy, trầm mặc trong chốc lát mới gõ gõ móng tay, lại giống như vô tình nói: “Thôi gia này cam kết mỗi tháng cho nhà ngươi 50 ngân lượng, hôm nay có đủ để trả cho các ngươi không?”

Thê tử Lục Bình nghe vậy liền biến sắc.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp Năm Quyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Uy Hiếp (Thượng)

“..... Ngược lại Thôi gia cam kết mỗi tháng giao cho gia đình của ngươi năm mươi lượng bạc, nhưng hiện tại có còn giao đủ cho các ngươi không?”

Chu Quân Uyên nói xong, thê tử Lục Bình không kịp phản ứng, lúc này bối rối, gương mặt trắng bệch, trong đầu chỉ có một ý nghĩ, đó chính là tại sao Chu phu nhân lại biết Thôi gia cam kết mỗi tháng giao cho nhà bọn họ năm mươi lượng bạc, gọi bọn họ vào phủ không phải là để hỏi chuyện chăm sóc hoa cỏ sao, tại sao lại nói chuyện nhà người khác? Từ đầu đến cuối, chuyện này chỉ có vợ chồng bọn họ và đại phu nhân của Thôi gia vừa qua đời, còn có thủ hạ Tàn quân sự, tổng cộng chỉ có bốn người biết mà thôi, làm sao Chu phu nhân lại biết được?

Ngoài lo lắng sốt ruột, ngược lại trong cái khó ló cái khôn, lại để cho nàng ta nghĩ tới một chuyện khác. Lúc trước đại phu nhân đã qua đời của Thôi gia tìm tới người nhà nàng ta nói chuyện cũng chính là Lục Bình, bởi vì Lục Bình sợ tương lai sẽ xảy ra chuyện nên không cho người khác biết, lúc bắt đầu mặc dù động lòng, lại không muốn nhả ra, sau này đại phu nhân của Thôi gia nói chuyện này trong thiên hạ chỉ có bốn người biết, và lại mỗi lần nàng ấy đưa bạc tới, cũng không bắt Lục gia đưa chứng từ, sau khi mình trở về cũng không để lại bất kỳ chứng từ gì, nói Lục Bình cứ yên tâm, cho nên vợ chồng Lục Bình mới buông lỏng, sau đó, khoản giao dịch này bắt đầu từ năm trước vẫn kéo dài đến tận ngày nay!

Bỗng nhiên thê tử Lục Bình có mấy phần lo lắng, ba năm qua, cho tới bây giờ người nhà của nàng ta vẫn chưa đưa bất kỳ chứng từ nào cho Thôi gia, giao dịch với nhau, cho tới bây giờ đều là nói bằng miệng, lùi một bước mà nói, cứ cho rằng đại phu nhân của Thôi gia kia có để lại chứng từ, chỉ cần bọn họ không thừa nhận, Chu phu nhân có thể làm gì bọn họ? Chẳng lẽ lại kêu Tàn quân sự của Thôi gia đến đối chất với bọn họ hay sao? Như vậy cũng là chuyện tốt, nàng ta không tin Thôi gia sẽ ngu ngốc đứng về phía Chu phu nhân!

Nghĩ như vậy, mặc dù gương mặt của thê tử Lục Bình vẫn trắng bệch nhưng người đã bình tĩnh không ít, thậm chí có thể nặn ra nụ cười nhạt, nhìn Chu Quân Uyên nói: “Nô tỳ là kẻ ngu dốt, nghe không hiểu ý của Chu phu nhân là gì, kính xin Chu phu nhân giải thích rõ!”

“Nghe không hiểu?” Chu Quân Uyên cười nhạt, quay đầu nhìn Văn Mụ Mụ gật đầu một.

Văn Mụ Mụ lập tức nâng một hộp nhỏ đến trước mặt thê tử Lục Bình: “Ta biết rõ trong lòng Lục tẩu từ người nghĩ gì, dù sao đại phu nhân của Thôi gia đã qua đời rồi, lại không lưu lại bất kỳ chứng từ nào, chỉ cần hai vợ chồng người không thừa nhận, phu nhân của chúng ta cũng không làm gì được các ngươi đúng không? Nhưng người lại không biết là, đại phu nhân Thôi gia giữ lại chứng từ, từ ba năm trước nàng ấy đã bắt đầu ghi lại chứng từ sau mỗi lần đưa bạc, hôm nay toàn bộ đều nằm trong hộp này, nếu ngươi không tin, có thể cầm vài tờ về tìm Lục quân sự xem một chút, xem thử có phải là nội dung ta nói hay không, cũng có thể cầm nó đến Thôi gia tìm người hỏi một chút, nhìn xem có phải là bút tích của đại phu nhân của Thôi gia vừa qua đời hay không?”

Trong lúc Văn Mụ Mụ nói chuyện, thê tử Lục Bình nóng lòng không kịp đợi mà mở cái hộp ra. Mặc dù nàng ta không biết chữ, nhưng bởi vì làm quân sự nhiều năm, cũng nhận biết được con số cùng ngày tháng năm. Nhìn thấy tờ đầu tiên viết ‘Năm Kỷ Hợi, tháng hai ngày mười bảy, xxx năm mươi lượng bạc’, đó chính là ngày đại phu nhân của Thôi gia trước khi qua đời sai Tàn quân sự đưa bạc cho bọn họ, trong lòng có hơn phân nửa đã tin lời của Văn Mụ Mụ, chỉ là bên ngoài tay chân lạnh lẽo, nhưng vẫn ôm vài phần hi vọng, không chừng chữ này căn bản không phải do đại phu nhân của Thôi gia viết, mà là do Chu phu nhân muốn ép nàng ta phải chịu sự điều khiển của mình, nên mới làm giả đây?

Không nghĩ rằng Văn Mụ Mụ lại nói: “Có phải người đang nghĩ, không chừng những chữ này căn bản không phải do đại phu nhân của Thôi gia viết mà là Chu phu nhân tạo ra, vì muốn ép người phải nghe theo sự sai bảo hay không? Người cũng không ngắm lại, Chu phu nhân chỉ ở trong phủ này, công trước

không bước cổng sau không ra, những thứ này lại ở đây trong một thời gian dài, cứ cho phu nhân nhà ta muốn làm già, vậy có thể làm già được hay sao? Nếu Chu phu nhân muốn thắng thắng với người, đương nhiên đã nắm chắc mười phần, còn nữa, coi như không có những thứ này, chuyện người đòi ngân phiếu ở tiệm Phúc Hưng, mua mấy trăm mẫu đất ở huyện Tường Phù của Tây Giao, cũng có thể làm già hay sao?”

Chẳng những giữ chứng từ do đại phu nhân của Thôi gia lưu lại, còn biết chuyện người nhà mình đòi tiền ở Phúc Hưng và chuyện mình mua mấy trăm mẫu đất ở huyện Tường PhùCuối cùng phòng tuyến trong lòng thê tử Lục Bình cũng bị công phá, gương mặt trong thoáng chốc trở nên trắng bệch, cả người cũng chịu không nổi mất đi sự khống chế ‘phù phù’ một tiếng quỳ trên mặt đất, thân thể run rẩy, trái tim dường như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, trong lòng cũng không dám ôm lấy bất kỳ hi vọng nào nữa!

Sợ hãi cũng theo đó mà đến, khế ước bán thân của cả nhà bọn họ đều nằm trong tay của phu nhân, từ trước đến nay phu nhân hận nhất là người vong ân phụ nghĩa, một khi Chu phu nhân nói chuyện này cho phu nhân biết, không phải là đến lúc đó cả nhà bọn họ chỉ còn con đường chết thôi sao?

Ý nghĩ thoáng qua, thê tử Lục Bình càng run rẩy dữ dội hơn, nước mắt đan xen, câu được câu không, đều là khẩn cầu Chu Quân Uyển: “Chu phu nhân, nô tỳ biết lỗi rồi, sai lầm rồi, van *d>d%!(q)d ngài ngàn vạn lần đừng báo chuyện này cho phu nhân biết, trong nhà nô tỳ còn có già trẻ, van cầu ngài tạm tha một lần này thôi, sau khi nô tỳ trở về, chắc chắn sẽ lập bài vị của ngài, bắt già trẻ trong nhà một ngày ba lần dập đầu trước ngài, kiếp sau nguyện làm trâu làm ngựa báo đáp đại ân đại đức, van ngài tạm tha một lần này thôi, hu hu hu...”

Chu Quân Uyển mặc cho thê tử Lục Bình khóc, mặc cho nàng ta cầu khẩn, nửa ngày cũng không nói một câu, chỉ nhận tách trà Văn Mục Mục đưa tới, một bộ dạng dương dương tự đắc, giống như bản thân mình rất có sức quyền rũ.

Thê tử Lục Bình khóc lóc cầu xin một hồi lâu, có thể là thấy Chu Quân Uyển không có phản ứng gì, có thể là khóc mệt mỏi, giọng nói dần dần nhỏ lại.

Văn Mục Mục nhìn thấy vậy, lập tức nói: “Thật ra thì phu nhân của chúng ta muốn bỏ qua cho gia đình Lục tẩu tử một lần, cũng không phải là không thể, chỉ là, phải xem thử Lục tẩu tử có thể làm được chuyện Chu phu nhân giao phó hay không!”

“Chuyện gì?” Thê tử Lục Bình nghe vậy, trong lòng sinh ra mấy phần hi vọng, không chút nghĩ ngợi khàn giọng hỏi, chỉ là sau khi hỏi xong, mới nhớ tới ngộ nhờ Chu Quân Uyển bắt mình làm chuyện gì phạm pháp thì sao đây? Vì vậy vội vàng bổ sung: “Chỉ là năng lực của nô tỳ có hạn, cũng không biết có năng lực hoàn thành được chuyện Chu phu nhân giao cho hay không, kính xin Chu phu nhân thứ tội!”

Thê tử của Lục Bình, là một người cẩn thận.Chu Quân Uyển trao đổi ánh mắt với Văn Mục Mục, sau đó d,d/11q0d Văn Mục Mục tiếp tục nói: “Đương nhiên nằm trong khả năng của người, Chu phu nhân là người lương thiện, sẽ không gây khó dễ cho người khác, người yên tâm đi!”

Thê tử Lục Bình nghe vậy, tâm trạng đang khàn trương cũng thả lỏng một chút, nhưng nghĩ đến nhược điểm vẫn còn nằm trong tay Chu Quân Uyển, trong lòng lại cảm thấy loạn cào cào, chỉ đành phải thận trọng hỏi: “Không biết Chu phu nhân muốn giao cho nô tỳ đi làm chuyện gì?”

“Rất đơn giản.” Lần này Chu Quân Uyển không để Văn Mục Mục thay nàng nói chuyện nữa, mà là cười nhạt từ mình nói: “Ta muốn người nhắc đến sự tồn tại của ta, còn có chuyện trước đây không lâu ta bị sảy thai, chuyện tình cảm từ nhỏ đến lớn của ta và Nhị gia, còn có chuyện tình cảm vợ chồng đầm ấm sau khi ta xuất giá, nghĩ cách truyền đến tai Hàn đại nhân và Hàn phu nhân!”

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp Năm Quyền* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Uy Hiếp

Mặc dù thê tử Lục Bình đã chuẩn bị tâm lý nhưng cũng không thể nào dễ dàng hoàn thành chuyện mà Chu Quân Uyển giao, nếu không thì nàng đã không tốn sức tìm điểm yếu của mình, hù dọa nàng ta đến mất hồn.

Người trong phủ không ai lại không biết phu nhân vừa ý nhị thiếu phu nhân tương lai, lúc trước vì để cho Thái phu nhân và Hầu gia đồng ý hôn sự này mà không dám xung khắc như nước với lửa với Thái phu nhân? Nếu để cho phu nhân biết nàng ta to gan lớn mật phá hư chuyện tốt của mình, cả nhà bọn họ chết còn khó coi hơn!

Nhưng lại không dám nói thẳng với Chu Quân Uyển rằng mình không muốn và lại cũng không thể làm được chuyện này, chỉ sợ chọc giận Chu Quân Uyển, chỉ có thể cúi đầu thật thấp, để Chu Quân Uyển nhìn thấy nàng ta đáng thương như vậy, bỏ qua cho nàng ta lần này.

Làm sao Chu Quân Uyển lại nghĩ rằng thê tử Lục Bình lại dễ dàng đồng ý yêu cầu của mình như vậy được? Xét cho cùng, kiếm lời sau lưng chủ tử và phá hư đại sự của chủ tử, bên nào nặng bên nào nhẹ, không cần nói cũng biết, đổi lại là nàng, chỉ sợ cũng giống như thê tử Lục Bình bây giờ, yếu ớt phản kháng, không chịu nghe theo sự sai bảo, kiếm lời sau lưng chủ tử còn có con đường sống, phá hư đại sự của chủ tử, đụng chạm đến chủ tử, thật chỉ có một con đường chết!

Vì vậy Chu Quân Uyển cũng không nóng nảy, chỉ là cười nhạt nhẹ giọng hỏi: “Theo Lục tẩu thấy, Thái phu nhân đối với ta như thế nào? Nhị gia đối với ta như thế nào? Hiện tại phu nhân đối với ta như thế nào? Xét theo tình hình trước mắt, chẳng lẽ ta không có khả năng có một ngày trở thành nhị thiếu phu nhân hay sao?”

Hỏi mấy vấn đề liên tiếp, mặc dù thê tử Lục Bình vẫn cúi thấp đầu, lại nhin không được mà suy nghĩ.

Đương nhiên Thái phu nhân đối xử rất tốt với Chu phu nhân, vừa là cháu gái nhà mẹ đẻ, hôm nay lại là cháu dâu, tuy chỉ là chi thứ hai, còn nặng hơn tôn nữ nhi ruột. Về phần Nhị gia, vậy càng không cần phải nói rồi, đều là thanh mai trúc mã có mấy năm tình cảm mà cùng nhau lớn lên, hôm nay lại cùng giường rồi, chính là nếu Nhị thiếu phu nhân thật sự vào cửa, cũng không thể vượt mặt nàng, mà hiện nay thái độ của phu nhân cũng thay đổi hoàn toàn, mặt tươi cười thường đồ vật này nọ cho nàng, nghe nói hiện tại phòng của Chu phu nhân tại Ý Tùng viện đã náo nhiệt hơn nhiều so với trước đây..... Như vậy xem ra, hôn sự giữa Hàn gia với Nhị gia không thành, không chừng Chu phu nhân thật sự có thể chủ chánh (từ thấp lên làm vợ chính) làm Nhị thiếu phu nhân rồi, đến lúc đó, cả nhà bọn họ đều là công thần của Chu phu nhân rồi. Về sau, đợi Chu phu nhân chương quản mọi việc trong phủ, đây không phải là muốn gió có gió, muốn mưa có mưa hay sao?

Vấn đề là bất cứ chuyện cũng có mặt tốt và mặt xấu, ngộ nhờ Hàn gia biết đến sự tồn tại của Chu phu nhân, nhưng vẫn muốn kết hôn với Nhị gia, — dù sao chuyện từ hôn xưa nay đều tạo thành thương tổn lớn đối với nhà gái, mà nếu phu nhân phát hiện chuyện nàng ta làm, dù sao Chu phu nhân cũng là chủ tử, lại được Thái phu nhân cùng Nhị gia che chở, quay đầu lại người hy sinh bị đánh giết còn không phải là cả nhà bọn họ sao? Tuy tục ngữ có câu ‘Phủ quý hiểm trung cầu’, vậy cũng phải còn mạng mới hưởng thụ được, không phải sao?

Thê tử Lục Bình cân nhắc một phen, đang định dù như thế nào cũng cầu khẩn Chu Quân Uyển, xem thử có thể đổi việc khác hay không, lại nghe nàng nói: “Cố phải Lục tẩu đang nghĩ lỡ như chuyện này bị phát hiện, phu nhân sẽ không dễ dàng tha cho người cả nhà người hay không? Chuyện này chỉ có trời biết, ta biết, người biết, Văn Mục Mục biết, còn có thêm Lục quản sự biết, tổng cộng chỉ có bốn d%– người chúng ta biết, người sợ cái gì? Chẳng lẽ người còn sợ ta sẽ báo cho phu nhân biết? Chờ đến khi phu nhân biết thì không chừng lúc đó người chương quản mọi việc trong phủ này là ta rồi, phu nhân muốn khởi binh vấn tội, cũng không thể làm gì được chúng ta nữa! Hay người sợ Hàn gia sẽ không từ hôn? Theo ta biết, dưới gối Hàn phu nhân chỉ có một nữ nhi ruột là Hàn tiểu thư, Lục tẩu cũng là người làm mẹ, chẳng lẽ biết phía trước có hổ lửa, còn muốn đẩy máu mũi duy nhất của mình vào đây? Ta chỉ muốn các người làm chuyện ta giao phó, đương nhiên phải hoàn thành thật tốt, sau đó các người có thể yên tâm!” Văn Mục Mục lập tức nói: “Hiện tại Lục tẩu cũng được xem là nương tử của một quản sự, ta nói một câu không dễ nghe, ở nơi này trong phủ đúng là không có thể diện, chẳng lẽ Lục tẩu chưa từng nghĩ đến sẽ có một ngày có thể như Vương mục mục bên cạnh phu nhân hay sao, chẳng những bọn hạ nhân thấy cũng một mực cung kính, mà những chủ tử nhỏ tuổi cũng phải cho nàng ta mấy phần mặt mũi, gọi một tiếng ‘mụ mụ’?”

Hai chủ tử một xướng một họa, làm cho cán cân trong lòng thê tử Lục Bình bắt đầu nghiêng về một bên.

Nàng ta nghĩ tới Vương Đại Quý Gia trong ngày thường có thể nói là ngang tàng. Nghĩ tới nhi tử, nữ nhi của Vương gia từ nhỏ được xem như trượng phu hoàng mà nuôi lớn. Còn có lần trước nàng ta từng thấy phu nhân thưởng một bộ kính mắt để xem sổ sách cho Vương Đại Quý Gia, nghe nói bộ mắt kính kia được mang về từ Tây Dương, đôi mắt cả kính thành này cũng rất ít khi thấy, đến nỗi lúc ấy nàng ta cũng muốn có một bộ. Nếu có một ngày mình có thể giống như Vương Đại Quý Gia, đời này sống cũng không uổng phí rồi.Lại không nghĩ rằng, hôm nay, cơ hội tốt như vậy lại ở ngay trước mắt!

Dường như thê tử Lục Bình không nhin được mà bật thốt lên lời đồng ý với Chu Quân Uyển.

Chỉ là trước đó, bỗng nhiên nàng ta lại nghĩ tới một chuyện khác, coi như đúng như dự đoán của Chu phu nhân, Hàn gia từ hôn với Nhị gia, không có nghĩa Chu phu nhân sẽ được phủ chánh, lấy thân phận của Nhị gia, coi như không thể lấy một tiểu thư có điều kiện như Hàn tiểu thư làm thê tử, chỉ cần hạ thấp yêu cầu một chút, vẫn có rất nhiều gia đình nguyện ý kết thân, mà những gia đình đó, không phải là điều kiện còn tốt hơn Chu phu nhân hay sao? Đến lúc đó cả nhà bọn họ không phải là công dã tràng, toi công rồi hay sao?

Ngay từ lúc quyết định gọi thê tử Lục Bình nhà đến hỏi, thu mua một nhà nàng ta để làm việc cho mình, Chu Quân Uyển đã đứng ở lập trường của nàng ta, đều suy nghĩ hết tất cả những d%– khoản của nàng ta một lần, đồng thời cũng lựa lời bác bỏ cùng thuyết phục nàng ta, làm sao lại không đoán được bản khoản lúc này của nàng ta? Chỉ đơn giản mở miệng nói: “Người không cần lo lắng ta làm không được, ta đã dám có cái ý nghĩ này, đã nói lên ta có mười phần nắm chắc, người chỉ cần làm theo sự phân phó của ta là được, đợi sau khi chuyện này thành công, hôm nay Vương mục mục có cái gì, tương lai người sẽ có cái đó!”

Một bên Văn Mục Mục bổ sung: “Hôm qua Chu phu nhân còn nói với ta, không lâu trước đây Lục tẩu có thêm tiểu tôn tử, tiểu nhi tức (con dâu nhỏ) lại có thai, nữ nhi cũng đã hỏi cưới, chờ năm sau đủ tuổi là có thể làm lễ thành thân, vậy là song hi lâm môn rồi, còn nói Lục tẩu thật sự là người có phúc lớn. Hôm nay, phúc khí lớn hơn đang đặt trước mặt Lục tẩu, nên lựa chọn như thế nào, vậy phải xem Lục tẩu người rồi!”

Thê tử Lục Bình là một người thông minh, làm sao lại nghe không hiểu được ngoài mặt Văn Mục Mục đang khen nàng ta có phúc khí, kỳ thực là đang lấy tôn nhi, nữ nhi ra uy hiếp nàng ta? Mặc dù đặt cược trên người Chu Quân Uyển là một chuyện vô cùng nguy hiểm, nhưng cũng tốt hơn là bị nàng nói chuyện kia trước mặt Ninh phu nhân?

Thê tử Lục Bình không nói gì chỉ khầu đầu, sau đó trịnh trọng lên tiếng: “Được Chu phu nhân để ý, nô tỳ nhất định vì Chu phu nhân mà hoàn thành việc được giao, không phụ lòng tin tưởng của Chu phu nhân!”

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp Năm Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Mặt Người Dạ Thú

Nghe như vậy, Chu Quân Uyên lập tức dẫn dò thê tử Lục Bình một ít vấn đề, cũng phân phó nàng ta ngày mai mang mấy cây hoa đào, hoa đồng tiền, cây nam mộc hương, sau đó thưởng cho nàng ta hai thỏi bạc rồi lệnh cho Văn Mụ Mụ tiễn nàng ta ra ngoài.

Rất nhanh Văn Mụ Mụ đã quay trở lại, thấy trong phòng không có người nào, nhỏ giọng nói: “Thê tử Lục Bình trước mặt chúng ta thì đồng ý, có khi nào sau khi trở về liền đổi ý hay không? Sẽ chủ động đi bẩm báo với phu nhân hành động vừa rồi của chúng ta, lấy công chuộc tội?” Giọng điệu không che giấu được sự khản trương cùng lo lắng, dù sao lần này Chu Quân Uyên đi nước cờ này, thật sự là quá nguy hiểm rồi!

Chu Quân Uyên lắc đầu một, đáng vẻ chắc chắn: “Sẽ không. Mặc dù nàng ta không biết chữ nhưng Lục Bình lại biết, trước đây chúng ta qua lại rất nhiều lần, chỉ cần hần thấy biên lai này có chữ viết của ta, đương nhiên hần sẽ không dám hành động thiếu suy nghĩ!”

Nàng vẫn có hiểu biết nhất định về Lục Bình, bởi vì từ nhỏ hần có cuộc sống khổ cực, sau khi lớn lên, đối với tiền bạc có một loại cố chấp giống như một loại bệnh, đương nhiên, đây là cách nói dễ nghe, nói khó nghe một chút, chính là tham lam, nếu không ban đầu sẽ không dễ dàng bị nàng thu mua như vậy. Hôm nay, nàng đặt sự uy hiếp trước mặt hần, nếu không nghe theo sự phân phó của nàng thì nàng sẽ làm cho hần mất tất cả, và lại sẽ liên lụy già trẻ một nhà. Mà cảm đồ cũng đặt ngay trước mắt, chỉ cần làm theo như những gì nàng sai bảo, vậy sẽ để Lục gia giống như Vương gia bây giờ, ở trong phủ đi ngang, cũng không tin hần sẽ không hết lòng làm việc cho nàng!

Điều Chu Quân Uyên, là sau khi người Hàn gia biết được sự tồn tại của nàng, có thể không từ hôn hay không, ngược lại chĩa mũi giáo về nàng, khiến Ninh phu nhân nghĩ cách trừ khử nàng, lót đường cho nữ nhi của mình?

Dù sao chuyện từ hôn đối với một cô nương mà nói, tuyệt đối tổn hại hơn so với nam tử, cứ coi như nhà trai đuối lý, thế nhưng từ nay về sau nhà gái cũng đừng nghĩ tìm được cửa hôn sự tốt hơn, dường như là không thể, nàng sợ đây chính là điểm cổ kị của Hàn đại nhân và Hàn phu nhân, như vậy không chịu từ hôn, ngược lại tương kế tựu kế, nhân cơ hội này trừ khử nàng, cũng từ đó khiến cho Tề Thiếu Du và Ninh phu nhân thấy hổ thẹn với Hàn gia, khiến cho những ngày tháng sau khi vào cửa của Hàn tiểu thư thoải mái hơn!

Chỉ là chẳng mấy chốc chu Thái phu nhân sẽ trở lại, mặc kệ là xuất phát từ tình cảm hay từ mâu thuẫn giữa nàng ta và con dâu, chu Thái phu nhân sẽ không khoan tay đứng nhìn Ninh phu nhân âm toán Chu Quân Uyên mới đúng, vì vậy nàng cũng không cần lo lắng quá.

Thật ra thì hiện tại Chu Quân Uyên đang đánh cuộc, dưới gối của Hàn phu nhân chỉ có mỗi Hàn tiểu thư là máu mủ duy nhất, cho nên nàng đánh cuộc tấm lòng người mẹ của Hàn phu nhân dành cho Hàn tiểu thư, sẽ muốn làm mọi điều tốt đẹp nhất cho đứa con của mình. Nếu cược thắng, con đường sau này của nàng sẽ dễ dàng hơn rất nhiều, đương nhiên đại kế báo thù của nàng cũng tiến hành thuận lợi. Nếu cược thua, không thể nghi ngờ là con đường sau này của nàng sẽ có nhiều chông gai hơn, nhưng như cũ, nàng vẫn sẽ báo thù, vẫn sẽ dốc hết sức có thể, khiến cho những người đã từng hại nàng và Chu Quân Uyên, nợ máu phải trả bằng máu!

Thấy Chu Quân Uyên chắc chắn như vậy, trong lòng Văn Mụ Mụ cũng yên tâm một chút, nói: “May mắn cô nương nhớ được rõ ràng các khoản mục, nếu không thì từ Lục Bình sẽ không dễ dàng bị uy hiếp như vậy. Nàng ta vẫn nghĩ bút tích trên tờ giấy đó là của đại phu nhân Thôi gia.... Là những ghi chép trước đây của cô nương, không ngờ cô nương có thể còn nhớ những điều đó mà viết ra!”

Chu Quân Uyên cười khổ nói: “Đúng vậy, làm sao nàng ta có thể nghĩ đến ta vốn là người đã chết, lại có thể sống trên cõi đời này?” Nói xong, giọng điệu từ từ trở nên lạnh lẽo: “Chẳng những nàng ta không ngờ tới, mà Thôi Phóng cùng Thẩm Thiêm Tài, chắc chắn cũng vạn vạn không thể ngờ!”

Sở dĩ ngày đó nàng tìm đến hai vợ chồng Lục Bình, cũng chỉ là muốn kiếm thêm chút bạc, để Thôi gia có thể sống thoải mái hơn, để Thôi Phóng không còn lo lắng về gia đình nữa, thậm chí nàng còn không tiếc lấy hơn hai phần lợi nhuận cho bọn hần. Lại không nghĩ rằng vô tâm sát liễu liễu thành (ý chỉ ấy là chỉ vô tình làm mà nay lại có lợi ích như vậy), hành động ngày đó hiện tại lại mang đến công dụng lớn như vậy, có thể thấy mọi việc đều là sự sắp đặt của ông trời, mọi việc đều có sẵn mục đích. Bỗng nhiên nàng không thể chờ đợi được sau khi Thôi Phóng và Thẩm Thiêm Tài biết nàng còn sống, sẽ có sắc mặt như thế nào!

Buổi sáng ngày hôm sau, sau khi Chu Quân Uyên thỉnh an Ninh phu nhân trở về, đã nhìn thấy thê tử Lục Bình mang theo người, muốn đưa hoa tới Ý Tùng viện.

Nhìn thấy Chu Quân Uyên trở lại, thê tử Lục Bình vội quỳ gối hành lễ: “Thỉnh an Chu phu nhân!” Bất luận là động tác hay giọng nói, cũng cung kính hơn hôm qua rất nhiều, lại thừa dịp mọi người không chú ý nói nhỏ với Chu Quân Uyên: “Phu quân của ta nói từ nay về sau chỉ nghe theo mệnh lệnh của Chu phu nhân, nhất định sẽ dốc hết sức, hoàn thành những công việc Chu phu nhân giao phó, không phụ lòng Chu phu nhân đã cất nhắc cùng tin tưởng!”

Chu Quân Uyên nghe vậy, thì biết rõ ít nhất một nhà Lục Bình tạm thời có thể tính là người của nàng, liếc mắt thấy mấy ma ma trông cửa đang bận rộn, vì vậy gọi Lục Bình vào phòng nói chuyện, đương nhiên, cũng không quên lệnh cho cẩm Tú đứng canh giữ ngoài cửa phòng.

“..... Nghe nói đại phu nhân của Thôi gia là một người cực kỳ hiền lành, mặc dù ta có cơ duyên xảo hợp được nàng ấy lưu lại một ít đồ vật, đáng tiếc vô duyên không thấy mặt nàng, trước đây Lục tẩu đã từng qua lại với nàng ấy, có thể nói cho ta biết nàng ấy là dạng người gì hay không?”

Chu Quân Uyên chỉ một lòng muốn biết tình hình của Thôi gia sau khi mình qua đời, vốn là nàng không ra cửa, cũng không hỏi thăm được nửa câu. Tuy biết rằng hôm nay mình nhắc đến Thôi gia, chắc chắn trong lòng thê tử Lục Bình sẽ không thoải mái, nhưng cũng đành chịu, đợi sau khi vào phòng, lập tức hỏi thẳng.

Thê tử Lục Bình nghe vậy, xác thực không thoải mái, thậm chí chính là đại phu nhân Thôi gia chết cũng không an phận, không biết vì sao những ghi chép này lại nằm trong tay Chu phu nhân, mới có thể hại cả nhà bọn họ rơi vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan, căn bản nàng ta cũng không muốn nhắc đến cái người chết kia!

Nhưng bình tĩnh mà xem xét, đại phu nhân Thôi gia đối với bọn họ cũng không tệ, không tính đến ước định mỗi tháng đúng hạn đưa năm mươi lượng bạc

tới, một năm bốn mùa cũng sai Tàn quân sự tặng lễ, ngày đó nhà nàng ta thiếu tiền mua đất, cùng là do đại phu nhân Thôi gia hào phóng mượn tiền giúp bọn họ....Thôi, người cũng đã chết rồi, cũng không nên oán hận đại phu nhân Thôi gia nữa, trước tiên ứng phó với Chu phu nhân đã.

Thê tử Lục Bình ngẫm nghĩ một lát, háng giọng một, trả lời vấn đề của Chu Quân Uyển: “Nói đến Thôi đại phu nhân, chính xác là một người hiền lành, nhưng mà là một cô nương yếu đuối tay trái gà không chắc, tuổi còn nhỏ, lại chỉ dựa vào sức mình, biến Thôi gia thành gia đình giàu có có tiếng ở Đông Giao. Phu quân ta thường hay nói với ta, nếu như ta có thể bằng một hai phần của Thôi đại phu nhân, đời này của hân thật sự là có phúc, vì thế rất hâm mộ Thôi cử nhân, không phải hâm mộ hân trướng cử nhân, mà hâm mộ hân cưới được một thê tử tốt!”

“Thật sao?” giọng điệu Chu Quân Uyển thật bình tĩnh, móng tay ở dưới ống tay áo cũng đã bấm sâu vào trong da thịt: “Nói như vậy, Thôi đại phu nhân là một người rất có năng lực!”

Thê tử Lục Bình nói: “Chẳng lẽ lại không phải? Chẳng những có năng lực, ánh mắt cũng rất tốt, có thể gả cho một cử nhân làm nương tử, phu thê hai người người kính ta ái, có tiếng là phu thê ân ái. Chỉ tiếc là bạc mệnh, qua đời vì bệnh nặng, khiến cho Thôi cử nhân đau lòng hận không thể đi theo. Nghe nói trong lúc đưa tang, d(đ)l\$Q^d Thôi cử nhân ngắt đi vài lần vì khóc quá nhiều, sau này nhớ đến Thôi đại phu nhân vẫn còn có phụ mẫu, đệ muội tuổi còn nhỏ, không đành lòng để bọn họ không có nơi nương tựa, cho nên mới gắng gượng chống đỡ. Còn nói là sau khi để tang một năm, sẽ đón muội muội của Thôi đại phu nhân vào cửa, đợi tương lai sinh vài đứa nhỏ, ghi tên trên danh nghĩa của Thôi đại phu nhân, còn lập chí từ nay về sau sẽ cố gắng học tập, vì Thôi đại phu nhân tranh một Cáo Mệnh, không cô phụ tình nghĩa vợ chồng của Thôi đại phu nhân, thật sự là một người có tình có nghĩa.....”

Ngắt vài lần vì khóc quá nhiều, lại nhớ đến phụ mẫu và đệ muội của nàng mà cố gắng chống đỡ, tương lai sẽ để đứa bé của Thẩm Băng ghi tạc danh nghĩa của nàng, vẫn còn vì nàng mà tranh một Cáo Mệnh?

Chu Quân Uyển giận đến cả người run lên, chỉ hận không thể lập tức vọt đến Thôi gia uống máu ăn thịt bọn họ. Hân phản bội nàng, hại chết nàng thì cũng thôi, lại ở trước mặt người qua đường giả vờ là một lang quân si tình, thể gian ngày còn có người vô si hơn hân, buồn nôn hơn hân, lòng lang dạ thú hơn hân hay sao? Nếu nàng không vạch trần bộ mặt thật của hân, không để cho hân chết không có chỗ chôn, thể không làm người!

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp Năm Quyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Thái Phu Nhân

Qua mấy ngày, đã đến ngày mười tám, là ngày Thái phu nhân trở về phủ.

Từ trước đến nay Tề Hanh rất hiếu thuận, lần này mẫu thân đi lễ Phật chính là ba tháng, làm sao có thể không hoan nghênh nàng ta quay trở về? Chính mình không những xin nghỉ sớm, mà cũng bảo Tề Thiếu Du và Tề Thiếu Hạo xin nghỉ, sáng sớm ngày mười tám, đã dẫn hai đứa con trai đứng đợi ở cửa chính trong đại sảnh rồi.

Đến buổi trưa, nhóm người Thái phu nhân chậm rãi đến phủ, đầu tiên là phụ tử Tề Hanh hành lễ ở cửa chính, lập tức có một nhóm ma ma lực lưỡng mang kiệu nhỏ bên trong phủ ra đón, Thái phu nhân xuống xe lên kiệu, được đám người Tề Hanh vây quanh, thuận thuận lợi lợi vào cửa vào cửa thùy hoa. Ninh phu nhân dẫn một đám nữ quyến đứng đợi bên trong phủ từ lâu.

“Đọc đường đi mẫu thân đã cực khổ rồi!”

Mất thấy mấy ma ma vén màn kiệu lên, Ninh phu nhân vội vàng tiến lên tươi cười chào đón, sau khi quỳ gối hành lễ, lập tức đứng lên đưa tay đỡ cánh tay phải của Thái phu nhân.

Mặc dù Thái phu nhân đã sáu mươi tuổi, nhưng bởi vì được bảo dưỡng thỏa đáng, nhìn chỉ chừng năm mươi, một thân xiêm y màu xanh ngọc thêu Bạch Hạc cười thời vàng, đai buộc đầu cùng màu, bên trên khảm hạt ngọc đồng châu mướt mà bóng loáng. Hạt châu kia vừa nhìn đã biết chắc chắn không phải là vật tầm thường, tản ra ánh sáng bảy màu dưới ánh mặt trời, nổi bật lên tinh thần khỏe mạnh, khí độ ung dung của Thái phu nhân.

Nàng ta nhìn Ninh phu nhân nhàn nhạt gật đầu một coi như đã nhìn thấy Ninh phu nhân hành lễ, sau đó không dấu vết mà rút tay mình ra khỏi bàn tay của Ninh phu nhân, vỗ vỗ mu bàn tay một, nói một câu: “Thời gian này người cai quản mọi việc trong phủ cũng vất vả rồi!” Sau đó bị đám người vây quanh trở về Huyền Thụy viên của mình.

Đến chính phòng Huyền Thụy viện, cả đám tiểu bồi dập đầu thỉnh an Thái phu nhân, đương nhiên Thái phu nhân có ban thưởng riêng, tiếp theo đó Tề Hanh và Ninh phu nhân cũng dập đầu thỉnh an Thái phu nhân. Mọi người theo thứ tự mà ngồi xuống, vừa uống trà vừa nói chút chuyện vui vẻ, chủ yếu là hai mẫu tử Thái phu nhân và Tề Hanh nói chuyện, những người khác chỉ mỉm cười lắng nghe là đủ.

Tình huống như vậy ở lúc trước, đương nhiên Chu Quân Uyển không có chỗ, Thái phu nhân lại xem trọng nàng, cũng vì thế nên nàng và Ninh phu nhân mới xung đột. Tuy Ninh phu nhân là tiêu bồi, lời nói cũng rất khách sáo, mở miệng lúc nào cũng nói ‘quy củ’, ‘lễ nghi’, Thái phu nhân lại vượt xa đối thủ, mấy lần chỉ đành ngậm bồ hòn làm ngọt, chỉ vì muốn bên tai được yên tĩnh, chỉ có thể tránh mũi nhọn, không dám dễ dàng xúc động nữa.

Chỉ là mấy ngày liên tiếp ở trước mặt Ninh phu nhân, Chu Quân Uyển nhiều lần hạ mình, không cần biết trong lòng Ninh phu nhân nghĩ như thế nào, nhưng ít nhất cũng tốt hơn trước đây rất nhiều, trong mắt những người trong phủ, đây là dấu hiệu nàng đã lấy được lòng của Ninh phu nhân. Lại thêm việc

nàng mới bị sảy thai, cuối cùng Ninh phu nhân vẫn thấy thẹn với nàng, lại sợ nàng nói bậy trước mặt Thái phu nhân, cho nên có ý trấn an nàng, vì vậy nhân lúc mọi người ngồi xuống, nàng cũng ngồi ở ghế cuối cùng trong phòng.

Cũng may là Chu Quân Uyển ngồi chỗ xa nhất, mọi người trong phòng cũng không chú ý đến nàng, nhân cơ hội này mà len lén quan sát cử chỉ, vẻ mặt của mọi người.

Gương mặt Ninh phu nhân tươi cười, thỉnh thoảng chen vài câu vào cuộc trò chuyện của Thái phu nhân và Tề Hanh, chỉ là ngoài miệng nói những lời thân thiết nhưng vẻ mặt cũng không quá mức thân thiện, rõ ràng nàng ta không thích Thái phu nhân cái lão bà bà này, trình độ che giấu cảm xúc của nàng ta rất tốt. Bốn tí muội Tề Hàm Chi cũng tươi cười, cũng là đáng về chuyên tâm lắng nghe phụ thân và tổ mẫu nói chuyện, chỉ là đến cuối cùng cũng vẫn không biết hai người đang nói chuyện gì, chỉ có hai người bọn họ mới biết.

Tề Thiếu Du cũng giống Ninh phu nhân, cũng thỉnh thoảng chen một hai câu vào cuộc trò chuyện của hai người Thái phu nhân, trên mặt vẫn treo nụ cười dịu dàng, lời nói cũng có chừng mực, đến nỗi ánh mắt của Thái phu nhân khi nhìn hắn cũng nhu hòa hơn rất nhiều so với người khác. Cuối cùng ánh mắt Chu Quân Uyển chuyển đến trên người Tề Thiếu Hạo ngồi bên trái Tề Thiếu Du, đây là lần đầu tiên nàng thấy người được khen là tuấn tú thông minh không kém gì Tề Thiếu Du của Tây Trữ Hầu, Tam thiếu gia Tề Thiếu Hạo.

Nhưng thấy hắn mặc một thân bạch y đậm nhạt, đai ngọc buộc tóc, mi dài mắt sáng, màu da như ngọc, khoe miệng hơi nhếch lên, làm cho người ta thấy vô cùng thoải mái, giống như một viên minh châu. Cũng khó trách Tề Hanh sẽ yêu thương hắn như vậy, hẳn là những thứ đồ con trai trưởng như Tề Thiếu Du có, chắc chắn hắn cũng có. Khó trách Phùng di nương kiêu ngạo như vậy, lại dám tranh đấu gay gắt với chính thê là Ninh phu nhân!

“..... Uyển nha đầu, hình như ta thấy ngươi gầy hơn trước đây, hay do mắt của ta kém? Tới đây ta xem một chút!”

Chu Quân Uyển đang xuất thần, chợt nghe Thái phu nhân chỉ đích danh mình, vội vàng hồi phục tinh thần, đi tới trước mặt Thái phu nhân, vén áo khom người thi lễ, cười nói: “Mắt của Thái phu nhân vẫn rất tốt, Uyển nhi vẫn khỏe, cũng bởi vì gần đây trời nóng, mặc ít y phục, cho nên nhìn có vẻ gầy hơn một chút so với trước khi ngài rời đi thôi.”

Vừa nói xong, tay đã bị Thái phu nhân nắm lấy, yêu thương vuốt ve, đau lòng nói: “Còn dám nói không gầy, nhìn bàn tay nhỏ bé này đã gầy thành cái dạng gì rồi, lần này ngươi có thai, chính là lúc cần phải bồi bổ, tại sao lại không béo lên, ngược lại gầy đi thấy rõ, chắc là ốm nghén ghê gớm lắm? Hay là do bọn hạ nhân phục vụ không được chu đáo, chuẩn bị thức ăn không hợp khẩu vị của ngươi.....”

Chưa nói hết câu, dường như chú ý đến thái độ bình thản của Chu Quân Uyển giống như là chưa từng mang thai, câu nói kế tiếp cũng ngưng không nói nữa.

Nhưng sự yên tĩnh này cũng không kéo dài quá lâu, lập tức bị một tiếng hét phẫn nộ phá vỡ: “Làm sao mà Uyển nha đầu không mang thai? Tới cùng là xảy ra chuyện gì? Trước khi đi ta đã giao phó cho ngươi như thế nào.....ngươi lại bảo đảm với ta như thế nào? Nói sẽ chiều cô tốt cho hai mẹ con Uyển nha đầu, để ta yên tâm đi lễ Phật, nhưng hôm nay, trọng tôn tử (chất trai) của ta lại không có? Đó cũng là tôn tử ruột của ngươi, ngươi làm đương gia chủ mẫu của Tây Trữ Hầu phủ đến cuối cùng là làm như thế này hay sao?”

Không cần phải nói cái giọng nói này chính là của Thái phu nhân, mà đối tượng nàng ta làm khó dễ chính là Ninh phu nhân.

Ninh phu nhân đã đứng lên ngay từ lúc Thái phu nhân bắt đầu làm khó dễ nàng ta, cúi đầu xấu hổ lắng nghe, những người khác bên trong nhà trừ Tề Hanh ra, cũng lập tức đứng lên sau khi thấy Ninh phu nhân đứng lên, vẻ phần đám người hạ nhân đã sớm mất nhìn mũi mũi nhìn chân rồi, chỉ hận mình không có thuật ẩn thân.

Không khí trong phòng cũng vì vậy mà trở nên khẩn trương nặng nề.

Ninh phu nhân hiện lên vẻ mặt xấu hổ, một mực cung kính trả lời Thái phu nhân: “Mẫu thân trở về, lại xảy ra chuyện như vậy, trong lòng con dâu cũng cảm thấy khó sờ. Con dâu đã tra rõ là do Lục Vi trong phòng Nhị thiếu gia gây ra, cũng đã sai người đánh chết nàng ta, nhưng đến cuối cùng Lục Vi cũng là người từ trong phòng con đi ra, là do con dâu không quản giáo nghiêm, con dâu tự biết có lỗi, không dám xin mẫu thân tha lỗi, chỉ cầu mẫu thân bớt giận, đừng vì chuyện này mà hại thân thể!”

“Hừ!” Đột lại chỉ là cái hừ lạnh của Thái phu nhân, sau đó đưa mắt nhìn Chu Quân Uyển: “Uyển nha đầu, ngươi nói cho ta biết, từ đầu đến cuối là như thế nào? Ngươi yên tâm, mọi việc đã có lão bà ta làm chủ cho ngươi, ngươi không cần sợ!”

Theo ánh mắt của Thái phu nhân nhìn Chu Quân Uyển, ánh mắt của tất cả mọi người cũng đều tập trung trên người nàng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp Năm Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Hết Sức Căng Thẳng

Mất thấy ánh mắt của tất cả mọi người có mặt bên trong nhà không hẹn mà cùng tập trung trên người mình. Còn người khởi xướng Thái phu nhân mặc dù tức giận, thế nhưng khoe mặt đuôi mày lại tràn đầy vẻ hưng phấn cùng mong đợi, không có chút nào vô cùng đau đớn như lời bà ta nói, Chu Quân Uyển

không nhìn được mà cười lạnh.

Nhìn bộ dạng của Thái phu nhân, rõ ràng là đã sớm biết chuyện nàng xảy thai, lại cứ muốn làm bộ làm tịch như vậy, hiển nhiên mục đích là muốn mượn tay nàng, trước mặt mọi người làm mất hết thể diện của Ninh phu nhân, thậm chí là xử lý Ninh phu nhân trước mặt mọi người nhất là ngay trước mặt Tề Hanh, mà cả nhà ai lại không biết Tề Hanh mà một người con hiếu thảo? Xem như Ninh phu nhân có lý do, cũng không thể ngay trước mặt phu quân của mình, chống đối bà bà, vậy không phải là sẽ mang tội danh bất hiếu và cả thanh danh không phải hiền thê hay sao?

Chỉ là Thái phu nhân ngàn nghĩ vạn nghĩ cũng không nghĩ đến nàng đã không còn là Chu Quân Uyên, không còn là người để bà ta lợi dụng vô số lần mà vẫn ngây ngốc rơi nước mắt vì cảm động nữa rồi, bà ta đừng nghĩ sau này lại muốn nắm bóp nàng nữa!

Dù trong lòng cười lạnh, nhưng trên mặt Chu Quân Uyên lại là đau lòng thương tâm, nhỏ giọng nói: “Hồi Thái phu nhân, tuy là Lục Vi hạ thuốc hoa hồng trong chén thuốc dưỡng thai của Uyên Nhi, hại Uyên Nhi xảy thai, nói cho cùng là do Uyên Nhi không có phúc, ngay cả một đứa bé cũng không giữ nổi. Dù sao Lục Vi cũng đã mất mạng vì chuyện này, mà chuyện cũng đã qua, sắp tới lại là lễ đại thọ của Thái phu nhân, kính xin Thái phu nhân không nên truy cứu chuyện này nữa, nếu vì chuyện này mà chọc tức lão nhân gia ngài, hoặc là làm mất hứng thú của ngài, không phải là Uyên Nhi sẽ có tội lớn hơn sao?”

Nghe nàng nói xong, Thái phu nhân giật mình một, gương mặt khó có thể tin, giống như là không thể tin vào tai mình nữa.

Đội phản ứng kịp mới xác định những lời này là do Chu Quân Uyên nói, bà ta không có nghe lầm, tức thì sự hưng phấn vừa rồi lập tức bị sự tức giận thay thế.

Thì ra là Thái phu nhân sớm đã biết rõ chuyện nàng xảy thai, tuy hôm nay Ninh phu nhân chủ trì việc bếp núc trong phủ Tây Trữ Hầu, nhưng không phải Thái phu nhân không còn quyền hành, không có người nào có thể dùng, bà ta cũng có mấy tâm phúc đặc lực, cho nên chuyện Chu Quân Uyên xảy thai, bà ta đã sớm biết rõ rồi.

Theo ý định ban đầu của Thái phu nhân là sau khi biết chuyện sẽ lập tức trở về phủ hưng sư vấn tội Ninh phu nhân. Mặc dù bà ta coi trọng hài tử trong bụng của Chu Quân Uyên, là chất trai đầu tiên của bà ta. Nhưng bên trong lại càng muốn tranh đấu với con dâu, muốn một lần chiếm thế thượng phong, hung hăng nở mày nở mặt một lần, dù sao chỉ cần có tôn tử, chất trai lúc nào cũng có thể có. Vì vậy mới có thể sau khi biết Chu Quân Uyên có thai, mượn danh nghĩa đi lễ Phật để ra khỏi phủ, thật ra bà ta đang đào một hố thật to cho Ninh phu nhân nhảy vào.

Nhưng không nghĩ đến Ninh phu nhân xác thực là nhảy vào cái hố bà ta đào ra, nhưng căn bản không có sợ hãi, lại càng không nghĩ rằng người từ trước đến giờ bà ta nói gì đều nghe nấy, chỉ cần bà ta hất hơi một, Chu Quân Uyên sẽ lo lắng bà ta bị cảm mạo. Bây giờ lại không khóc lóc cầu xin bà ta làm chủ như trong dự đoán thì cũng thôi đi, lại đổ trách nhiệm lên trên người mình, nói bản thân mình ‘không có phúc’, xin bà ta không truy cứu chuyện này nữa!

Thái phu nhân kìm nén những lời muốn nói nơi cổ họng, không nói không được mà nuốt xuống cũng không xong, trước đây chưa từng bị ghen như thế bao giờ.

Lúc này, Tề Hanh lại cười chen lời nói: “Mẫu thân, Quân Uyên nói đúng, đã là chuyện đã qua, bây giờ có truy cứu cũng không còn ý nghĩa gì nữa, vậy thì tội gì lại làm hồng tâm trạng của lão nhân gia ngài đây? Sắp tới lại là đại thọ sáu mươi của mẫu thân ngài, không phải nhi tử nói khoác, nhưng mà đối mặt cả kinh thành này, có ai trường thọ như lão nhân gia ngài, phúc khí lớn như lão nhân gia ngài, trong một vạn người cũng tìm không ra một người, đây chính là phúc khí lớn nhất của phận tiểu bối chúng ta!”

Thái phu nhân nghe vậy, sắc mặt cũng hòa hoãn hơn một chút, lại liếc nhìn Chu Quân Uyên một, thấy nàng thủy chung vẫn cúi thấp đầu, nửa điểm cũng không thấy ý tứ muốn bà ta xuất đầu hổ trợ cho mình. Mặc dù trong lòng hận nàng vào thời khắc mấu chốt lại không được việc, nhưng cuối cùng lại nuốt xuống không so đo, bà ta cũng không thể nào mượn chuyện này để ra uy. Và lại nhi tử cũng muốn mình vui vẻ, không thể không cho hắn mặt mũi trước mặt mọi người được?

Chỉ đành phải mạnh mẽ gượng cười, tiếp lời Tề Hanh nói: “Có thể có nhi tử hiếu thuận như vậy, còn có một đám tôn nữ tôn tử hiếu thuận như vậy, lão bà ta thật có phúc khí.”

Tề Hanh lại cười nói: “Nhi tử đã nghĩ kỹ, trước ngày đại thọ của mẫu thân, mời gánh hát Đức Âm tới phủ biểu diễn, để không khí thêm náo nhiệt, không biết ý mẫu thân như thế nào?”

Gánh hát Đức Âm là đoàn kịch hát lớn nhất Kinh Thành, có hơn một nửa đại hộ phu nhân, thiếp thất trong Kinh Thành này mê xem hát, trong đó cũng bao gồm Thái phu nhân, nghe được ý kiến này của Tề Hanh, đương nhiên đã gật đầu đồng ý, sắc mặt không tự chủ cũng hòa hoãn lại mấy phần.

Tề Hanh thấy thế, vội rèn sắt khi còn nóng, lại nói thêm những lời dụ dỗ khác cho tới khi Thái phu nhân cảm thấy vui vẻ, phía dưới thỉnh thoảng Tề Thiếu Du cùng Tề Hàm Chi cũng chen mấy câu, không khí trong phòng cũng dần dần ấm áp hơn.

Chỉ là tuy Thái phu nhân được nhi tử tôn tử khiến cho tâm tình vui vẻ hơn rất nhiều, nhưng sự tức giận là khó nén, nhất là khi thấy Ninh phu nhân ngồi phía dưới không chút sợ hãi, bộ dáng giống như đã sớm nghĩ tới bà ta không làm gì được mình, lại càng không cam lòng, vì vậy mí mắt vừa nhấc lên, giống như vô tình hỏi: “Tại sao không thấy Tổ Lan?”

Tất cả mọi người bị hỏi đến ngẩn ra, lúc này mới hậu tri hậu giác phát hiện, ngày hôm nay xác thực không thấy Phùng di nương đến, lập tức âm thầm kinh ngạc, đây là thời cơ lấy lòng tốt nhất, lấy tính tình của Phùng di nương, làm sao có thể dễ dàng bỏ qua, chắc là có chuyện gì xảy ra rồi?

Ninh phu nhân âm thầm cười lạnh, chớ cũng có thể thay đổi bản tính ăn phân được sao?

Quả nhiên ngay sau đó thấy Lưu Hà đi ra trong đám người cười nói: “Nô tỳ thỉnh an Thái phu nhân. Di nương nói Thái phu nhân đi đường xa mệt nhọc, phong trần mệt mỏi, sợ khẩu vị không tốt, lúc này đang đích thân xuống bếp nấu cháo gà xé sợi cho lão thái thái, làm chút thức ăn khai vị!”

Sau khi nghe xong, Thái phu nhân cực kỳ hưởng thụ, cố ý liếc nhìn Ninh phu nhân một, sau đó nhìn Tề Hanh nói: “Trái lại tâm tư Tô Lan thật tinh tế, hiểu lòng người, không trách +dd&!q&d được ta lại thương yêu nàng ta. Không giống như những người khác, tự nhận là xuất thân từ danh môn, động một chút là nghiêm mặt nói đến quy củ, lại không biết rằng tim người cũng được làm từ thịt? Quả nhiên mẹ chồng không bằng mẹ ruột!”

Lời nói này rất nặng, dù cho Ninh phu nhân có chỗ dựa vững chắc ở nhà mẹ đẻ, lại bị mẹ chồng nói như vậy trước mặt mọi người, cũng không thể nào chống đỡ được, chỉ đành quỳ xuống tại chỗ nói: “Từ trước đến nay, ở trong lòng con dâu, mẫu thân còn nặng hơn mẹ ruột của mình, chỉ trách con dâu trời sanh tính ngu dốt, có một số khó việc khó tránh khỏi không hợp ý mẫu thân, về sau con dâu sẽ cố gắng thay đổi, kính xin mẫu thân tha lỗi!”

Trong lòng lại hận Thái phu nhân, lại dám mắng nàng ta không có kiến thức không thể lên mặt bàn, chỉ vì một tiểu thiếp của nhi tử lại nói lý với chính thất phu nhân hay sao? Bà ta và Phùng di nương đúng là rắn chuột một ổ!

Chỉ là Ninh phu nhân thâm trầm nhu vậy nhưng trong nội tâm lại có sự vui sướng trước nay chưa từng có. Chỉ cần nghĩ tới những lời nói vừa rồi của Chu Quân Uyên khiến Thái phu nhân d(d)!q)d nhân ghen tức, đáng về có khổ mà không thể nói, Ninh phu nhân cảm thấy như được ăn dưa hấu mát lạnh trong ngày hè nóng bức, từ đầu đến chân đều cảm thấy thoải mái. Thầm nghĩ, xem ra cây đào Chu Quân Uyên này, khi dùng còn thuận buồm xuôi gió hơn nàng ta tưởng tượng nhiều!

Ninh phu nhân đã quỳ xuống, chúng tiểu bối cũng không dám ngồi nữa, cũng vội vàng quỳ xuống tại chỗ, mà Tề Hanh, gương mặt ngượng ngùng, không dám nói thêm một chữ.

Trong lúc nhất thời, không khí trong phòng khôi phục sự khàn trương nặng nề như lúc trước, thậm chí còn hơn chứ không kém.

Ngay tại lúc khàn trương này, có tiểu nha hoàn bước vào run run rẩy rẩy quỳ gối bẩm báo: “Hồi Thái phu nhân, Đại thiếu gia tới thỉnh an Thái phu nhân!”

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp Năm Quyền* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 39: Kỳ Nhân Tề Thiếu Điển

“..... Hồi Thái phu nhân, Đại thiếu gia đến thỉnh an Thái phu nhân!”

Tiểu nha hoàn run run rẩy rẩy bẩm báo, ít nhiều giảm bớt sự căng thẳng vào giờ phút này, chỉ thấy dù là người đang ngồi trên cao là Thái phu nhân, hay người đang quỳ là Ninh phu nhân, sắc mặt không tự giác mà dịu đi chút ít, mọi người còn lại âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Thái phu nhân phân phó tiểu nha hoàn: “Còn không mau mời Đại thiếu gia đi vào?” Vội vàng sai tiểu nha hoàn ra ngoài mời vào, lại tức giận, vội vàng mệnh cho Ninh phu nhân: “Còn quỳ ở đó làm cái gì, để Điển nhi nhìn thấy, thành cái dạng gì đây!”

Chu Quân Uyên thấy vậy, không nhịn được âm thầm nghĩ ngợi, trong tất cả chủ tử ở Tây Trữ Hầu này, vị Tề đại thiếu gia thật có địa vị, nhất là ở trong lòng của Thái phu nhân. Nếu không bà ta vừa nghe thấy hắn đến, không tự chủ thu lại mấy phần uy phong, cũng lập tức cho Ninh phu nhân đứng lên, chắc chắn là bà ta sợ Tề Thiếu Điển thấy mẫu thân của hắn mất mặt, trong lòng không thoải mái?

Nàng không khỏi tò mò đối với cái vị nghe đồn hàng năm đều bị bệnh, không thể đi lại được, tính tình quái gở, Đại thiếu gia.

Không bao lâu, lập tức thấy một nha hoàn mặc một thân áo xanh lá mạ, phối với váy hoa màu vàng rực, trên đầu mang mấy cây trâm vàng ròng, khoảng hai mươi tuổi, mắt hạnh mày ngài, kiêu ngạo bước tới, trên tay đẩy một chiếc xe lăn, không nhanh không chậm bước vào, vừa tiến lên lập tức quỳ gối hành lễ với đám người Thái phu nhân: “Nô tỳ Lục Ý, thỉnh an Thái phu nhân, Hầu gia cùng phu nhân, thỉnh an Nhị thiếu gia, Tam thiếu gia, thỉnh an Đại tiểu thư, Nhị tiểu thư, Tứ tiểu thư, Chu Nhị thiếu phu nhân!”

Vừa rồi, Chu Quân Uyên suy đoán nữ tử toàn thân khí độ này không giống với nha hoàn bình thường, như vậy chính là vị cô nương thông phòng của Tề Thiếu Điển, Lục Ý? Chỉ nghe nàng tự xưng ‘nô tỳ Lục Ý’, cho nên không nhịn được len lén quan sát nàng ta.

Chỉ thấy Lục Ý bình tĩnh, mặt mày tươi cười, không kêu không nịnh hành lễ các chủ tử, làm cho người ta cảm thấy nàng ta hành sự ổn trọng, khó trách Tề Thiếu Điển sẽ coi trọng nàng!

Sau khi đánh giá Lục Ý xong, ánh mắt Chu Quân Uyên dời đến người đang ngồi trên xe lăn, Tề Thiếu Điển.

Chu Quân Uyên nghe nhịp tim mình đập nhanh hơn rất nhiều, ‘đông, đông, đông’, khiến cho nàng không còn nghe thấy âm thanh xung quanh nữa.

Nam tử ngồi trên xe lăn rất gầy, da thịt trắng muốt, vô cùng xinh đẹp cô độc, phảng phất như thượng đế tự mình tạc nên một gương mặt xinh đẹp, lạnh lùng, tinh mịch, đôi mắt sắc lạnh, chân mày nhíu lại thật chặt, giống như băng tuyết lạnh lẽo trong đầm băng, lạnh lùng cao ngạo làm cho người ta không

thể nào đến gần.

Bất luận nhìn như thế nào, cũng không nhìn được mà muốn đến gần, vì vậy chỉ có thể đứng ngay tại chỗ nâng mắt nhìn hán, một chút cũng không muốn dời đi.

Giương mặt của Tề Thiệu Diễn không phải là đẹp nhất, mà đẹp nhất đó chính là đôi mắt của hán. Có một đôi mắt đẹp như thế, thật sự làm cho người ta không cách nào tưởng tượng được nếu bằng tuyết bên trong đôi mắt kia tan chảy, sau khi lộ ra một mảnh xuân ý, sẽ kinh thế tuyệt diễm như thế nào!

Chắc là có lẽ hán quá mức hoàn mỹ, quá mức tinh xảo, cho nên ông trời cũng mù quáng ghen ghét, tước đoạt quyền lợi được đi lại của hán, để cho hán chỉ có thể ‘đi lại’ trên xe lăn, chỉ có thể vui lấp bản thân ở một nơi nhỏ bé trong trời đất này, tịch mịch nở rộ, tịch mịch khô héo.

Thật lâu mà Chu Quân Uyển vẫn chưa tỉnh hồn lại, vẫn là Cẩm Tú đứng sau lưng âm thầm kéo ống tay áo của nàng, kéo nàng từ trong mộng trở về với thực tại, đồ mặt vội vàng cúi đầu thật thấp, vì vậy cũng không chú ý ánh mắt Tề Thiệu Diễn cũng dừng lại trên người nàng một, nhưng chỉ trong một chớp mắt.

Lúc này trong đầu Chu Quân Uyển chỉ có một ý nghĩ, đó chính là bọn nha hoàn trong phủ đều nói Nhị thiếu gia tuần tú như thế nào, phong độ như thế nào, trong kinh thành lại có biết bao nhiêu tiểu thư cô nương xem Nhị thiếu gia là vị hôn phu tốt nhất. Nhưng theo nàng thấy, hai phần mười phong thái của Tề Thiệu Diễn, Tề Thiệu Du cũng không sánh bằng, coi như Tề Thiệu Diễn không thể đi lại được, Tề Thiệu Du cũng vạn vạn không sánh bằng!

Đang lúc Chu Quân Uyển dờ dẫm, Tề Thiệu Diễn đã được Lục Ý đỡ lấy, muốn đứng dậy thỉnh an Thái phu nhân, thế nhưng đôi chân lại không theo sự điều khiển, thử mấy lần liên tiếp cũng không thể thuận lợi đứng lên, chỉ đành phải thở hổn hển tạ lỗi với Thái phu nhân: “Đều là do tôn nhi vô dụng, muốn dập đầu hành lễ với tổ mẫu cũng không làm được, kính xin tổ mẫu thứ tội!”

Giọng nói và gương mặt lạnh lạnh của hán, cũng như châu như ngọc rất dễ nghe, truyền thẳng tới lòng mọi người.

Thái phu nhân không đợi hán nói xong, vội vàng lên tiếng: “Đều là người một nhà, câu nệ lễ tiết làm gì? Cái đứa nhỏ này, tổ mẫu chỉ mới rời khỏi phủ ba tháng, chẳng lẽ như vậy đã cảm thấy tổ mẫu là người xa lạ rồi hay sao?” Vừa nói vừa tiến lên đến trước mặt Tề Thiệu Diễn, cầm tay hán tỉ mỉ quan sát, sau khi đánh giá xong, đôi mắt đo đo nói: “Lại gầy hơn một chút so với trước khi tổ mẫu rời đi, cái đứa nhỏ này, con muốn làm cho tổ mẫu đau lòng đến chết sao?”

Tề Hanh đứng sau bà ta nghe vậy, vội cười làm lạnh nói: “Mẫu thân, lão đại hán cũng không có gầy, chỉ là mấy hôm không thấy hán, cho nên vừa gặp đã sinh ra ảo giác mà thôi, chúng ta đang nói đến đại thọ sáu mươi sắp đến của ngài, cũng không nên mở miệng nói đến ‘chết, sống’, nếu không nhi tử sẽ tức giận!”

Một bên Ninh phu nhân cười chen lời: “Trong ba tháng này mẫu thân không có ở đây, mặc dù Diễn nhi mắc một trận phong hàn, may mà không nghiêm trọng lắm, đã mời Vương thái y ở Thái Y viện tới xem bệnh, sau khi uống mấy thang thuốc đã khỏe hơn rất nhiều, cơm ăn cũng nhiều hơn một chút, kính xin mẫu thân yên tâm.”

Sau đó nhẹ giọng hỏi Tề Thiệu Diễn: “Diễn nhi, hôm kia ta sai Bích Loa đưa Bách Hợp Cao tới, ăn có ngon không?”

Tề Thiệu Diễn gật đầu: “Rất ngon, đa tạ mẫu thân!”

Ninh phu nhân hài lòng gật đầu một: “Vậy thì tốt, đó là tiểu nhị đệ muội của ngươi làm, ta thấy ăn ngon, nên để cho nàng làm nhiều hơn một chút, nếu như ngươi thích, sáng mai ta L(Q.D lại để nàng ấy làm rồi sai người đưa tới cho ngươi. Tuy điểm tâm đó ngon, nhưng cũng không tốt cho tiêu hóa, ngươi nhớ ăn đừng ăn nhiều, tránh cho bội thực!”

Tề Thiệu Diễn trả lời từng vấn đề, lại thấy khí sắc của Ninh phu nhân không tốt, vì vậy hỏi: “Mẫu thân làm sao vậy, khí sắc không tốt, chắc là thời gian này đã vất vả xử lý mọi chuyện trong phủ?”

Ninh phu nhân thấy hỏi, vội cười nói: “Không sao, chỉ là hôm qua ngủ không ngon giấc thôi.”

Thái phu nhân cũng cười nói: “Ta biết rõ mấy ngày nay vì đại thọ của ta mà ngươi đã vất vả rồi, đợi đến gia yến thì để Du nhi thay ngươi hiếu kính ta mấy chén!”

Ninh phu nhân vội cười nói: “Mẫu thân nói quá lời, đây là bổn phận của con dâu, mẫu thân nói như vậy, con dâu thật không có đất dung thân.”

Mẹ chồng nàng dâu hai người người một câu ta một lời, nhìn qua thật hòa thuận vui vẻ, tựa như trước đây chưa từng giương cung bạt kiếm bao giờ, tất nhiên hai người rất để ý cảm thụ của Tề Thiệu Diễn, không muốn khiến cho hán có nửa điểm không thoải mái.

Mà Chu Quân Uyển cũng không rảnh rồi quan tâm những điều này, suy nghĩ của nàng đã bị chuyện Tề Thiệu Diễn ăn điểm tâm của nàng hấp dẫn rồi. Vốn là phải vui mừng vì đã đạt được Diên(dan)LE!quy?don mục đích, nhưng giờ phút này nàng lại phát hiện, nửa điểm nàng cũng không vui mừng nổi, ngược lại dường như có cảm giác áy náy, người hại nàng là Ninh phu nhân, Tề Thiệu Diễn là người vô tội, nàng vì thù hận lấp đầy mà giận cá chém thớt lên người Tề Thiệu Diễn, chẳng phải là nàng lại làm hành động giống như Ninh phu nhân rồi sao?

Nhưng rất nhanh nàng loại bỏ ý nghĩ này ra khỏi đầu, Tề Thiệu Diễn vô tội, vậy Chu Quân Uyển chân chính cùng hải tử trong bụng nàng ấy không vô tội hay sao?

Suýt chút nữa nàng ấy đã được làm mẫu thân, Chu Quân Uyển chân chính có biết bao mong đợi với hải tử của nàng ấy, nàng không cần nghĩ cũng có thể

biết. Chỉ cần nghĩ tới hải tử kia vô duyên nhìn thấy mặt trời, ngực nàng liền đau dữ dội, đó là sự đau lòng tận xương tủy của Chu Quân Uyển chân chính, nàng không có cách nào bỏ rơi, cũng không thể nào bỏ rơi được.

Cho nên cho dù Tề Thiệu Diễn có xinh đẹp đến đâu, cho dù hắn vô tội, thì nàng vẫn không thay đổi mục đích, nên báo thù vẫn sẽ báo thù!

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp Năm Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Hưng Sư Vắn Tội

Tề Thiệu Diễn chỉ ở Huyền thụ đường không đến nửa canh giờ đã nói thân thể khó chịu, muốn trở về Mặc Trúc Viện.

Gấp đến độ Thái phu nhân, nhất là Ninh phu nhân luống cuống muốn sai người đi mời thái y, bị Tề Thiệu Diễn ngăn lại, nói bản thân mình chỉ mệt mỏi một chút, muốn trở về phòng nằm nghỉ ngơi một lát, cũng không có gì đáng lo mới khiến cho Thái phu nhân và Ninh phu nhân yên tâm. Khuyến can mãi, cuối cùng cũng khuyên được hai người không đi mời thái y nữa, nhưng Ninh phu nhân vẫn không yên lòng, lại sai thê tử Vương Đại đưa hắn về viện, đợi hắn uống xong bát canh, nằm xuống nghỉ ngơi mới về phục mệnh, lúc này mới yên lòng.

Trải qua một hồi như vậy, Thái phu nhân cũng không tiện không cho Ninh phu nhân mặt mũi nữa, đúng lúc Phùng di nương đi vào cười ngọt ngào nói cháo gà xé sợi đã nấu xong, cũng đã tới lúc dùng cơm trưa, hỏi Thái phu nhân muốn ăn ở nơi nào.

Thái phu nhân liền thuận thế nói đùa với Phùng di nương cho đến khi các nô tì dọn xong cơm trưa lên, cũng chưa từng liếc nhìn Ninh phu nhân một, cũng không thèm nói với Ninh phu nhân một câu nào. Thái độ này, so với việc không cho nàng ta mặt mũi cũng đã tốt hơn nhiều.

Ninh phu nhân cũng không thèm để ý, từ đầu đến cuối nụ cười không thay đổi, lông mi cũng không thèm nâng lên lấy một, cung cung kính kính hành lễ với Thái phu nhân, chuẩn bị đi ra ngoài.

Chu Quân Uyển cùng tỷ muội Tề Hàm Chi đi theo Ninh phu nhân vừa ra khỏi cửa chính của Huyền Thụ Đường, đã nghe sau lưng truyền đến tiếng gọi: “Chu nhị thiếu phu nhân, xin dừng bước!”

Nha hoàn xinh đẹp khoảng mười bảy mười tám tuổi, áo ngoài màu vàng, mang trăm ngọc phũ thúy hình hồ điệp, khi bước đi, đôi cánh bướm cũng run lên một, chính là đại nha hoàn bên cạnh thái phu nhân, Cát Tường.

Cát Tường đuổi tới lập tức quỳ gối hành lễ với đám người Ninh phu nhân, sau khi hành lễ xong, cười nói với Chu Quân Uyển: “Thái phu nhân đi đường xe mệt nhọc, thấy Hầu gia, phu nhân và các tiểu thư cũng vui mừng khôn xiết, lúc này an tĩnh lại, cảm thấy cả người vô cùng nhức mỏi, cho nên lệnh cho nô tỳ tới mời Chu nhị thiếu phu nhân quay lại, xoa bóp cho lão nhân gia ngài, người nói Chu nhị thiếu phu nhân nhanh nhẹn, đám nô tỳ không sao sánh bằng một phần của Chu nhị thiếu phu nhân!”

Đề nàng quay lại ‘xoa bóp’ là giả, hưng sư vắn tội nàng mới là thật? Chu Quân Uyển âm thầm cười lạnh, trên mặt không biểu lộ gì, chỉ đưa ánh mắt nhìn Ninh phu nhân.

Bởi vì Chu Quân Uyển đã tận mắt thấy sự đấu tranh gay gắt giữa mẹ chồng nàng dâu của Thái phu nhân và Ninh phu nhân. Ngoài mặt thì thấy Thái phu nhân chiếm thế thượng phong, nhưng thật sự chỉ cần người có mặt, mới có thể nhìn ra người thật sự chiếm thế thượng phong chính là Ninh phu nhân, Thái phu nhân chẳng qua chỉ là cái thùng rỗng kêu to mà thôi. Nếu nàng muốn cho đại kế báo thù của mình tiến hành thuận lợi, cũng không nên lấy lòng Thái phu nhân mà phải lấy lòng Ninh phu nhân, đề nàng ta tin tưởng cùng nỗ lực.

Cho nên coi như nàng biết Ninh phu nhân chắc chắn sẽ không ngăn cản nàng, đề nàng quay trở lại Huyền Thụ Đường gặp Thái phu nhân, nhưng vẫn ngược đời mắt xinh đẹp nhìn Ninh phu nhân, ý muốn xin phép nàng ta, muốn cho nàng ta biết, Chu Quân Uyển đã không còn là Chu Quân Uyển trước kia, chỉ nghe lời Thái phu nhân nữa rồi.

Quả nhiên Ninh phu nhân rất nhanh nở nụ cười, nói: “Thái phu nhân muốn người quay trở lại để xoa bóp cho lão nhân gia ngài, người mau đi đi, tránh cho lão nhân gia ngài chờ đợi lâu.”

“Dạ, phu nhân, vậy Quân Uyển đi.” Chu Quân Uyển vội khom người đáp lại một tiếng, lại chào tỷ muội Tề Hàm Chi, sau đó đi theo Cát Tường trở lại chính phòng Huyền Thụ Đường của Thái phu nhân. Chỉ thấy Thái phu nhân đang thoải mái nằm trên giường, bên cạnh Phùng di nương vừa đắp bóp vừa nói chuyện cùng bà ta, cũng không biết Phùng di nương nói cái gì, khiến cho bà ta vui vẻ, hai người rất thân thiết không giống như mẹ chồng và thiếp thất của nhi tử, ngược lại rất giống một đôi nhi nữ mẫu thân.

“Uyển nhi thỉnh an Thái phu nhân!”

Nhìn thấy Chu Quân Uyển đi vào, nụ cười trên mặt Thái phu nhân phai nhạt rất nhiều, lấy tay ngăn lại động tác đắp bóp của Phùng di nương, giọng điệu nhàn nhạt hỏi: “Về chuyện người sảy thai, đến cuối cùng là như thế nào? Có ân tình gì mà ta không biết hay sao?”

Bởi vì Chu Quân Uyển đoán được Thái phu nhân sẽ hỏi mình chuyện gì, vì vậy vừa quay trở lại Huyền Thụ đường, Chu Quân Uyển đã đổi lại giọng

mặt bị thương, lúc này lại nghe bà ta hỏi, về bị thương trên mặt càng sâu, nhỏ giọng nói: “Tuy ngày đó Lục Vi hạ thuốc hoa hồng trong chén thuốc đường thai của Uyển Nhi, nhưng mọi người trong phủ đều biết Lục Vi là do phu nhân đưa qua cho Nhị gia, chỉ sợ chuyện này cùng phu nhân không thoát khỏi liên quan....”

Còn chưa nói xong đã bị Thái phu nhân tức giận cắt đứt: “Người cũng biết chuyện này cùng nó không thoát khỏi liên quan, vậy mới vừa rồi ngay trước mặt Hầu gia và tất cả mọi người, vì sao người lại không nói? Là người cảm thấy ta không có khả năng chủ trì công đạo cho người hay sao? Hay là cảm thấy ta không làm gì được nó?”

Nói xong chợt vỗ lên bàn nhỏ: “Luôn miệng nói do bản thân mình không có phúc, người cũng đã thừa nhận trước mặt tất cả mọi người chuyện này là do người, lúc này lại bày ra bộ mặt đáng thương như vậy cho ai nhìn? Hừ việc nhiều hơn là thành công, làm hư chuyện lớn của ta!” Hại cho kế hoạch đoạt lại quyền chưởng quân của bà ta tan vỡ, thật sự là vô dụng!

Giống như là không ngờ Thái phu nhân sẽ nổi giận như vậy, Chu Quân Uyển ngẩn ra, từ trong cơn mơ mới phục hồi lại tinh thần, ‘phù, phù’ một tiếng quỵ xuống đất, sắc mặt trắng bệch, đôi mắt đỏ đỏ, nghẹn ngào nói: “Chẳng lẽ Thái phu nhân nghĩ rằng Uyển Nhi D

Còn chưa nói xong nàng đã che mặt khóc không thành tiếng, bà vai cô đơn run lên một, nhìn rất đáng thương.

Thái phu nhân thấy vậy, mới bắt tri bắt giác mới nghĩ tới phản ứng vừa rồi của mình xác thực quá khích, trước mặt Chu Quân Uyển, từ trước đến giờ bà ta luôn có hình tượng là một tổ mẫu hiền lành tốt bụng.

Nhưng trước mặt Phùng di nương cùng tới đó đầy phòng, trong lúc nhất thời lại mất hết mặt mũi, quan trọng nhất là, vừa nghĩ tới nhi tử lại bảo vệ con dâu, bà ta lập tức tức giận, có câu ‘có thể tử đã quên mẫu thân’, trước bà ta còn không tin, có cảm giác bản thân mình cực khổ nuôi nấng hần trưởng thành, lại không nghĩ rằng, hần lớn rồi, cánh đã cứng cáp liền quên bà ta!

Lập tức lúng túng, lại thêm vài phần tức giận, nên lúc nói chuyện với Chu Quân Uyển, giọng nói ác liệt hơn mấy phần: “Cho dù Hầu gia nói như vậy thì sao, ta còn chưa có chết, cái nhà này vẫn là của họ Tề chứ không phải của họ Ninh! Người sợ nàng, lại cảm thấy ta không che chở được cho người, cho nên mới đi theo nó, ta đây tòa miếu nhỏ, không chứa nổi vị Đại Bô Tát là người rồi!”

Sau đó quát lên: “Còn quỳ ở đây làm gì, còn không cút khỏi chỗ này của ta!”

Thấy Chu Quân Uyển run run rẩy rẩy đứng lên, đôi môi run rẩy muốn nói lại thôi, cuối cùng còn cẩn thận bước từng bước nhỏ rời khỏi tầm mắt của bà ta, chợt cảm chén trà men sứ trong tay nện xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp Năm Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Mọi Việc đều Thuận Lợi

Chu Quân Uyển vừa mới đi ra cửa chính của chính phòng Huyền thụ đường, lập tức sau lưng truyền đến tiếng đồ sứ bị ném vỡ, còn kèm theo giọng nói của Phùng di nương cổ làm ra vẻ kinh hoàng, kỳ thực là đang đổ thêm dầu vào lửa nói: “Ai nha, Thái phu nhân, lão nhân gia ngài cẩn thận không khéo lại làm bị thương cánh tay, nếu ngài tức giận, muốn đánh muốn nắn người, chỉ cần phân phó cho người khác làm, tội gì làm ảnh hưởng đến thân thể ngài, khiến cho người thân đau, kẻ thù vui mừng chứ?”

“Hừ!” Chu Quân Uyển không nhịn được cười lạnh một tiếng, sau đó cầm khăn tay che mặt, vừa đi vừa khóc cho đến khi về tới tiểu viện của mình ở Ý Tùng viện.

Văn Mụ Mụ đã sớm dẫn Kim Linh Ngân Linh chờ bên ngoài, nhìn thấy bộ dạng này của Chu Quân Uyển, dọa cho sợ hãi, vội vàng ân cần hỏi han: “Chu nhị thiếu phu nhân, ngài làm sao vậy, có người nào làm cho ngài cảm thấy khó chịu phải không?”

Chu Quân Uyển nghe mọi người hỏi, chỉ là thút tha thút thít không nói lời nào.

Văn Mụ Mụ lập tức hỏi Cẩm Tú.

Cẩm Tú do dự một chút, sau đó nhỏ giọng nói: “Lúc trước vẫn còn tốt đẹp, sau khi tất cả mọi người giải tán thì Thái phu nhân sai Cát Tường tỷ tỷ đuổi theo Chu nhị thiếu phu nhân, nói là Thái phu nhân đi đường xa mệt nhọc muốn Chu nhị thiếu phu nhân quay lại giúp ngài ấy xoa bóp. Sau khi Chu nhị thiếu phu nhân quay lại, không bao lâu sau, bên trong truyền đến giọng nói của Thái phu nhân, hình như là nói cái gì mà ‘hư việc nhiều hơn là thành công’, nô tỳ vẫn đứng bên ngoài, cũng không biết cụ thể là chuyện gì, sau đó nữa, thấy Chu nhị thiếu phu nhân khóc lóc chạy ra ngoài....”

“Được rồi, nói bậy bạ đâu không, chỉ là vì ta lâu ngày không gặp Thái phu nhân, nhất thời vui mừng cho nên mới khóc thôi!” Cẩm Tú còn chưa nói xong đã bị Chu Quân Uyển cắt đứt, lại lấy khăn lau lung tung trên mặt, sau đó phân phó Cẩm Tú: “Sai người nấu nước đưa tới cho ta rửa mặt. Ở đây cũng không cần người hầu hạ, chỉ cần lưu lại Văn Mụ Mụ là được rồi!”

Cẩm Tú vội khom người đáp ứng, dẫn Kim Linh Ngân Linh lui ra ngoài.

Sau đó Văn Mục nhỏ giọng vội hỏi: “Tôi cùng là đã xảy ra chuyện gì, Thái phu nhân làm cho cô nương khó chịu phải không?”

“Bà ta làm ta khó chịu.” Chu Quân Uyên âm thầm cười: “Nhưng mà rất đáng giá, vả lại sớm muộn gì ta cũng trả lại cho bà ta.” gương mặt lạnh lùng, làm gì có nửa phần uất ức đáng thương lúc này?

Diễn đàn %leQuy\$don, bạn nhận edit

Sau khi nói xong, lại lấy giọng điệu giễu cợt, kể tóm gọn lại cho Văn Mục nghe: “Thái phu nhân vừa trở về lập tức hưng sư vấn tội, hỏi Ninh phu nhân vì sao ta lại bị say thai? Muốn ta nói hết tất cả oan khuất của ta cho bà ta, còn nói bà ta sẽ làm chủ mọi việc cho ta. Ta lại không làm như mong muốn của bà ta, nói chuyện này cũng chỉ vì ta không có phúc, xin bà ta không cần truy cứu nữa, bà ta giận. Sau đó tìm đủ mọi cách làm Ninh phu nhân mất hết thể diện, đợi mọi người giải tán sau khi ăn xong cơm trưa, lại sai người gọi ta quay lại, bộc phát tính tình. Sau đó ta nói sau khi Hầu gia nghỉ ngơi một đêm ở trong phòng Ninh phu nhân, tự mình hạ lệnh không nên truy cứu chuyện này nữa, bà ta tức giận đặng đặng sát khí đuổi ta ra ngoài, trước khi ta ra khỏi cửa còn nghe tiếng tách trà đổ vỡ!”

Văn Mục nhíu chặt chân mày, lát sau chân chờ nói: “Lần này cô nương hành động như vậy đương nhiên có thể gây mâu thuẫn giữa Thái phu nhân và Hầu gia, nhưng thứ cho lão nô có lời nói khó nghe, mẫu tử đến cuối cùng vẫn là mẫu tử, làm sao sẽ thành kẻ thù của nhau đây? Chỉ sợ rất nhanh Thái phu nhân sẽ không sinh lòng hiềm khích với Hầu gia nữa, ngược lại sẽ đẩy hết giận dữ lên người Ninh phu nhân. Lại nói, trước mắt Thái phu nhân vẫn là núi dựa lớn nhất của chúng ta, hôm nay cô nương lại đắc tội với bà ta, với đại kế của chúng ta, sợ là có trăm hại mà không có một lợi?” Chu Quân Uyên cũng đã định liệu trước mọi việc: “Mục Mục yên tâm, tuy Thái phu nhân là trường bối, bên trong lại đang tranh đấu gay gắt với Ninh phu nhân, rõ ràng là đang bị rơi xuống thế hạ phong. Chúng ta có thể nhìn ra điểm này, tin tưởng bà ta có thể nhận ra, làm sao sẽ đẩy một trợ thủ là ta sang cho Ninh phu nhân chứ? Mặc dù ta kém cỏi, nhưng có còn hơn không, đúng không? Đến lúc đó ta lại nịnh nọt lấy lòng một chút, đương nhiên là có thể dụ dỗ bà ta.”

Nghe xong, Văn Mục cũng cảm thấy an tâm một chút, nhưng ngay sau đó lại cau mày nói: “Nhưng cứ như vậy, Ninh phu nhân vẫn thấy chúng ta vẫn nghe lời Thái phu nhân, như thiên lôi sai đâu đánh đó. Những việc trước đây cô nương làm, chẳng lẽ toàn bộ đều uống phí hay sao? Đại kế của chúng ta, không phải là cũng không có cách nào triển khai?”

“Không sao, chỉ cần để phu nhân biết chúng ta không cùng đứng trên một chiếc thuyền với Thái phu nhân nữa, mục đích của chúng ta cũng coi như là đã đạt được!” Chu Quân Uyên cũng đã sớm suy nghĩ đến vấn đề này, nhưng cũng không có biện pháp, ai bảo nàng mang danh ‘người của Thái phu nhân’ chứ, coi như trước mắt nàng thật lòng đi theo Ninh phu nhân thì Ninh phu nhân cũng không dễ dàng tin tưởng nàng. Cho nên điều duy nhất có thể làm là, cố gắng làm cho mọi việc đều thuận lợi, sau đó tạo cơ hội tìm điểm cân bằng giữa Thái phu nhân và Ninh phu nhân, như vậy kế hoạch của nàng lại tiến thêm một bước.

Nhưng mà trước mắt vẫn còn quá sớm để nói những điều này, tất cả đều phải đợi sau khi bên phía Lục Bình có tiến triển, sau đó kế hoạch của nàng mới có thể thực hiện được thuận lợi. Nếu không, tất cả cũng chỉ là hoa trong gương trăng trong nước (ý chỉ một việc hư ảo), cũng chỉ là nói suông mà thôi!

Chu Quân Uyên chân trước mới trở về Ý Tàng viện, chân sau Ninh phu nhân đã biết nàng một đường khóc từ Huyền Thụy đường về đến Ý Tàng viện, lúc này đuổi hết tất cả hạ nhân ra ngoài, chỉ lưu lại thê tử Vương Đại cùng một thị tì tâm phúc khác là Quách Mục Mục, vỗ tay với hai người mà nói: “Ta đã sớm muốn nhìn thấy cảnh ‘chó cắn chó’ rồi, cuối cùng ngày hôm nay cũng đã được nhìn thấy, thật sự là sáng khoái, quá sáng khoái!”

Thê tử Vương Đại vội cười nói: “Đúng là rất sáng khoái. Lúc này ở Huyền Thụy đường, ngay trước mặt tất cả mọi người, nhìn thấy bà ta ‘biến sắc mặt’ nô tỳ đã cảm thấy cực kỳ sáng khoái, không ngờ bây giờ lại còn thấy sáng khoái hơn. Đừng nói là phu nhân cảm thấy sáng khoái mà chính tui nô tỳ, cũng cảm thấy tâm tình rất sáng khoái!”

Ninh phu nhân tự đắc gật đầu, cười lạnh nói: “Lão già kia thật sự cho rằng ta gọi bà ta một tiếng ‘mẫu thân’, thì bà ta chính là người đứng đầu trong cái nhà này, xem một nàng dâu như ta là người vô hình? Sống lâu như vậy rồi, cũng không bằng một nàng dâu trẻ tuổi, đạo lý ‘kê thức thời mới là trang tuần kiệt’ mà cũng không hiểu, chẳng lẽ mấy chục năm trước là sống như một con chó mà đi lên sao?”

Ninh phu nhân nói xong, thê tử Vương Đại lại không nói được lời nào, vì vậy chỉ có thể cười rửa tai lắng nghe, thỉnh thoảng lên tiếng ‘ạ’, hoặc là gật gật đầu phụ họa theo lời nói, đợi cho đến khi Ninh phu nhân nói mệt, lập tức dâng lên tách trà nóng.

Ninh phu nhân nhận lấy trà ném vài hóp, sau đó hỏi người này giờ đứng một bên vẫn không lên tiếng, Quách Mục Mục: “Người cảm thấy chuyện này như thế nào?”

Quách Mục Mục khoảng bốn mươi, rất có thể diện, mặc một thân y phục lụa nửa mới nửa cũ màu thạch anh, trên đầu búi một búi tóc tròn. Từ trước đến nay bà ta rất ít khi nói chuyện, cho nên trước mặt Ninh phu nhân, bà ta không được sùng ái bằng thê tử Vương Đại, nhưng cũng là nhất đẳng tâm phúc của Ninh phu nhân.

Thấy Ninh phu nhân có ý hỏi, cân nhắc một lát, mới nói: “Chuyện khác nô tỳ không biết, nhưng mà nô tỳ có thể khẳng định, đó chính là Thái phu nhân và Chu nhị thiếu phu nhân, không còn đứng chung trên một chiếc thuyền nữa rồi!”

Lời này Ninh phu nhân cực kỳ hài lòng, nhàn nhã thoải mái tay nói: “Lão già kia đào một hố to cho ta nhảy vào, nhưng cũng không nghĩ đến có ngày gây ông đập lưng ông. Bà ta cũng không suy nghĩ một chút, cái tiểu tiện nhân từ trước đến nay đều dựa vào bà ta, hoàn toàn tin cậy bà ta, mà vào thời điểm mấu chốt, không hỗ trợ bà ta thì cũng thôi, còn bắt bà ta làm gương, không để ý sống chết của bà ta, bà ta không sinh lòng hiềm khích mới là kỳ quái, chúng ta ngồi chờ mà xem kịch vui thôi!”

Về phần Chu Quân Uyên có sinh lòng hiềm khích với bà ta không, thuận tiện phát sinh con thiêu thân nào không, tuy rằng Ninh phu nhân có thể sai thê tử Vương Đại theo dõi nhưng cũng không lo lắng lắm. Theo ý nàng ta, coi như Chu Quân Uyên là Tôn Ngộ Không, nàng ta cũng là Phật Như Lai, khi nào

mà Tôn Ngộ Không có thể thoát khỏi lòng bàn tay của Phật Như Lai rồi hả?

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp Năm Quyền* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Chạy Trời Không Khởi Năng

Đã là ban đêm, ánh chiều tà xuyên thấu qua song cửa chiếu vào trong phòng, chiếu lên trên người của Tề Thiếu Diễn, làm cho cả người hắn cũng dát lên ánh sáng màu vàng, nổi bật lên gương mặt lạnh lùng càng rung động lòng người, cho dù Lục Ý đã hầu hạ hắn hơn một năm, hàng ngày đều thấy qua rất nhiều dáng vẻ của hắn, nhưng vẫn như cũ bị cảnh đẹp bất chợt xuất hiện trước mắt mà đánh lờ một nhịp tim.

Lục Ý vội vàng ổn định tinh thần, vừa vào cửa lập tức khom người một bảm: “Gia, vừa rồi phu nhân lại sai nha hoàn đưa Bách Hợp Cao tới, vì ngài đang tĩnh tọa (ý là ngồi thiền) cho nên nô tỳ không dám quấy rầy ngài, vì vậy nô tỳ tự làm chủ nhận lấy phần điểm tâm đó, đồng thời thưởng cho tiểu nha hoàn này năm mươi văn tiền.”

Tề Thiếu Diễn nghe vậy, mí mắt cũng không nâng lên, chỉ nhàn nhạt phản phó: “Đưa tới ta xem!”

“Dạ, Gia.” Lục Ý khom người đáp một tiếng sau đó thối lui ra bên ngoài, không bao lâu sau cầm một mâm điểm tâm bằng men gốm sứ hoa văn dơi bay trong mây quay trở lại: “Mời Gia xem qua.”

Mí mắt Tề Thiếu Diễn vẫn như cũ không nâng lên, chỉ duỗi ngón tay thon dài, cầm một khối điểm, tâm tao nhã cho vào miệng.

Lục Ý thấy vậy, không khỏi khần trương: “Gia, ngài biết rõ điểm tâm này có vấn đề, tại sao ngài lại ăn? Nếu ngài muốn điều tra cái gì thì không phải là còn có nô tỳ đây hay sao?” Tuy nói chỉ ăn một ít điểm tâm cũng không ảnh hưởng lắm đối với thân thể con người, nhưng ‘được có ba phần là độc’, Lục Ý cũng không muốn thân thể của Gia bị bất kỳ tổn thương gì!

Dường như Tề Thiếu Diễn không nghe thấy lời nàng ta nói vẫn tiếp tục nhàn nhã cầm khối điểm tâm lên miệng ăn, sau đó khóe môi khẽ nâng lên nói: “Chỉ ăn một chút, không sao. Theo ý người, vị kia có biết điểm tâm này có vấn đề hay không?”

Tuy là cười giễu cợt, nhưng vẫn là cười khiến gương mặt của hắn càng rạng rỡ, làm cho người ta không cách nào dời tầm mắt khỏi hắn.

Lục Ý thấy vậy, nhịp tim không khống chế được đập mạnh hơn, mặc dù hết sức kiềm chế nhưng vẫn không yên: “Nô tỳ nghe nói không riêng gì phu nhân thích ăn Bách Hợp Cao này, còn nói là ‘lớn tuổi rồi răng lợi yếu đi, khi ăn phải tốn sức nhai, Bách Hợp Cao này lại rất vừa miệng’, còn sai người đưa sang cho Hầu gia ăn, Hầu gia ăn xong cũng khen ngon, lại có Nhị gia, Chu nhị thiếu phu nhân cũng luôn làm cho Nhị gia ăn, chắc phu nhân cũng biết...”

Nếu độc phụ Ninh thị kia biết Bách Hợp Cao này có vấn đề, cũng có thể cho cái người phụ thân trong ngoài không giống nhau của hắn ăn, chỉ sợ ngay từ ngày thứ hai sau khi Tề Thiếu Du ra đời, Ninh phu nhân đã hận không thể khiến Tề Hanh không còn khả năng sinh con. Cho nên từ duy nhất của nàng ta ăn là vụn vụn lần không thể, nói cách khác, nàng ta cũng không biết điểm tâm này có vấn đề.....Tề Thiếu Diễn cười lạnh, một hồi lâu phản phó Lục Ý: “Thời gian này chú ý bên phía Ý Tùng viện nhiều một chút, có điều gì khác thường lập tức bẩm báo cho ta!”

“Dạ, Gia.” Lục Ý vội khom người đáp, do dự trong chốc lát lại nhìn không được hỏi: “Có phải Gia đã có tính toán gì rồi?”

Ngón tay thon dài của Tề Thiếu Diễn gõ lên cái bàn gỗ hoàng hoa lê: “Tạm thời vẫn chưa có, ngày hôm nay tiểu Chu thị là địch hay là bạn vẫn chưa nói được, phải quan sát thêm một thời gian nữa mới có thể tính toán tiếp, trước tiên cứ xem đi đã!”

Lục Ý gật đầu một, cân nhắc từng câu từng chữ nói: “Từ trước đến nay cả phủ đều biết phu nhân không D

Mặc dù Lục Ý chưa bao giờ làm mẫu thân, nhưng cũng có thể hiểu một chút cảm nhận của Chu Quân Uyên, bỏ qua việc huyết nhục tương liên, chỉ bằng việc hài tử kia là chỗ dựa lớn nhất cả đời của một nữ nhân, Lục Ý lại cảm thấy Chu Quân Uyên vì hận mà làm bất cứ chuyện gì, về tình cũng có thể tha thứ.

Tề Thiếu Diễn nghe vậy, ngẫm nghĩ chốc lát, mới nói: “Mặc kệ nàng ấy nghĩ gì, cần phải quan sát tình hình mới có thể tính toán bước tiếp theo!” Nếu tiểu Chu thị vì chuyện lần này mà hận Ninh thị và Tề Thiếu Du, coi như kẻ thù của kẻ thù chưa chắc là bằng hữu, có thể quan sát thái độ của nàng với mẫu tử kia cũng là một chuyện tốt, không phải hay sao?

Bởi vì Thái phu nhân nói đi đường mệt nhọc cho nên muốn đi nghỉ sớm, ‘lớn tuổi nên xương cốt cũng nhức mỏi’. Vốn là định buổi chiều sẽ thiết đãi gia yến, vì sợ ảnh hưởng đến thân thể của bà ta mà đổi lại thành buổi chiều ngày mai, cho nên tất cả mọi người vẫn như thường ngày, dùng cơm ở trong phòng của mình.

Điều này cũng giảm bớt chuyện cho Chu Quân Uyên, không nói cái khác, không cần chỉ trong một ngày mà phải hai lần đối mặt với ánh mắt lạnh lùng của Thái phu nhân thì nàng đã âm thầm cảm thấy may mắn rồi, nàng không muốn đi đến đó để bị ăn thiệt thòi.

Nhưng may mắn của nàng cũng không duy trì được thời gian dài, vì sau khi Tề Thiếu Du dùng xong cơm chiều tại phòng nàng, cũng không có như những

đêm trước, nàng chỉ cần mỉm cười khuyên hấn mấy câu để hấn tới nghỉ ngơi trong phòng của Vân Cẩm, hấn đã ồm ồm đi rồi. Mà lần này, hấn thoải mái ngồi tại chỗ của mình, ánh mắt sáng rực nhìn chăm chăm vào nàng, ngồi bất động uống trà.

“..... Thời gian cũng không còn sớm, sáng mai Gia còn phải đi Quốc Tử Giám, không bằng mau chóng tới nghỉ ngơi trong phòng của Vân Cẩm?” mắt thấy khuyên mãi Tề Thiệu Du vẫn không đi, Chu Quân Uyển không khỏi nóng nảy nhưng trên mặt vẫn không biểu lộ ra chút nào, chỉ đành kìm chế tính tình tiếp tục khuyên hấn, vừa cười vừa phân phó cái người ăn mặc xinh đẹp đang đứng một bên, Vân Cẩm: “Vừa rồi Gia có uống mấy ly rượu, còn không mau đỡ gia về phòng nghỉ ngơi!”

Thời gian này Vân Cẩm đã sớm bị hành động đẩy người của Chu Quân Uyển làm cho lo sợ, lúc này lại thấy Chu Quân Uyển lặp lại chiêu cũ, nhưng thái độ của Tề Thiệu Du rõ ràng muốn lưu lại tại nơi này mà không phải nghỉ ngơi tại phòng nàng ta, vì vậy hấn cố ý liếc mắt cảnh cáo nàng ta, lập tức nàng ta nhìn không được càng lo sợ thấp thỏm không yên. Trong lúc nhất thời không biết phải nghe lời Chu Quân Uyển tiến lên đỡ Tề Thiệu Du hay nghe theo cảnh cáo của hấn mà lui ra ngoài, về mặt đau khổ đứng im một chỗ.

Chu Quân Uyển nhìn thấy vậy, âm thầm thở dài, may mắn là Chu Quân Uyển chân chính không có ở đây, D_DS!!Q^D nếu không chỉ cần thấy Vân Cẩm không trung thành với nàng, chỉ sợ nàng ấy sẽ tức chết. Nhưng nói đi thì cũng nói lại, nếu Chu Quân Uyển chân chính vẫn còn, Vân Cẩm căn bản không thể xuất hiện trong phòng này!

Đang miên man suy nghĩ, chợt nàng nghe giọng nói của Tề Thiệu Du truyền vào lỗ tai: “Thời gian cũng không còn sớm nữa, các người đã vất vả rồi, tất cả lui ra ngoài đi, ta và Chu nhị thiếu phu nhân muốn nghỉ ngơi!”

Sau đó, tất cả mọi người có mặt trong phòng bao gồm cả Vân Cẩm đều khom người hành lễ, sau đó cúi đầu nói đuôi nhau ra ngoài, chỉ có Văn Mục Mục trước khi rời đi, thật nhanh liếc Chu Quân Uyển một, trong mắt tràn đầy lo lắng.

Chu Quân Uyển cảm thấy một trận phiền não, có loại kích động muốn đuổi Tề Thiệu Du ra khỏi phòng, đừng nói nàng không phải là Chu Quân Uyển thật sự, mà coi như đúng là nàng ấy, nàng cũng không thể làm được chuyện đó sau khi bị hại cho mất mạng, không thể ân ái với Tề Thiệu Du giống như trước đây!

Đầu óc của nàng chuyển động thật nhanh, quyết định dù như thế nào cũng muốn khuyên Tề Thiệu Du đi nghỉ ngơi ở chỗ khác.

Lơ đãng ngẩng đầu lên, đã thấy Tề Thiệu Du nằm trên giường của nàng, áo khoác đã cởi từ sớm, chỉ còn nội y xanh nhạt rộng lưng thùng, giày vớ cũng cởi, để chân trần lắc lư theo nhịp điệu, nhìn qua bộ dạng cực kỳ thích ý.

Chu Quân Uyển cũng không biết nên nói cái gì cho tốt, trong đầu chỉ còn lại một ý niệm, chẳng lẽ tối nay nàng thật sự chạy trời không khỏi nắng sao?

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp Năm Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Không Muốn Uất ức

Cuối cùng Tề Thiệu Du không thể thắng công nghị lại chỗ của Chu Quân Uyển.

Không phải hấn không muốn, Vân Cẩm mặc dù rất xinh đẹp, trên giường lại càng thêm uyển chuyển thành thực hơn Chu Quân Uyển nhiều, nhưng ăn nhiều sơn hào hải vị mãi cũng ngán, thi thoảng có lúc sẽ nhớ đến cháo trắng rau dưa, hướng hờ hấn và Chu Quân Uyển dù gì cũng là tiểu biệt thắng tân hôn, và lại thê tử này của hấn tuyệt đối không phải là cháo trắng rau dưa bình thường, ngày qua ngày ăn món ăn ngon, hấn cũng đã thỏa mãn con “thèm ăn” rồi.

Vậy mà khi Tề Thiệu Du cởi hơn phân nửa quần áo của Chu Quân Uyển, tay cũng mon trớn dọc thêm thân hình đầy đặn nhấp nhô, dần dần trượt đến vùng u cốc nằm sâu trong rừng rậm thì mùi máu tươi nhàn nhạt bay vào mũi hấn làm hấn mất hứng.

Hấn không phải tiểu tử mới trải mùi đời, ngược lại hấn có rất nhiều nữ nhân, hấn liền biết vì sao lại có mùi máu tươi này, lập tức từ mất hứng chuyển thành tức giận, thở hắt hắt rồi khỏi người Chu Quân Uyển.

Chu Quân Uyển vội nhún cơ hội này luống cuống tay chân sửa sang lại quần áo của bản thân, mặt đỏ bừng áy náy nhỏ giọng nói với Tề Thiệu Du: “Gia, không phải cận thân* không muốn phục vụ ngài, thật sự trên người cận thân... không sạch sẽ, nếu không, gia tìm Vân Cẩm?”

*cận thân: cách xưng hô của vợ đối vs chồng thời xưa.

Trong lòng tràn đầy may mắn cùng sợ hãi, nàng vốn cho rằng tối nay bản thân chạy trời không khỏi nắng, lại không thể cùng Tề Thiệu Du trở mặt, nếu không mọi việc nàng làm lúc trước sẽ thành kiểm cùi ba năm thiêu một giờ, kế hoạch của nàng cũng không thể thực hiện được, vì vậy nàng đã tính toán cẩn thận chịu đựng, thôi miên bản thân đêm nay bị quỷ đè, lại không nghĩ rằng quỷ thủy đến, thật sự là quá đúng lúc.

“Lâu như vậy mà thân thể còn chưa khỏe hấn sao?” Tề Thiệu Du nghe vậy chân mày nhíu chặt vào nhau nhưng sắc mặt không tự chủ dịu đi vài phần. Hấn thấy nàng thời gian này tinh thần rất tốt, sắc mặt lại hồng nhuận, hấn cứ nghĩ rằng nàng đã hoàn toàn phục vụ được rồi, không ngờ nàng thế nhưng vẫn

chưa khỏe hẳn.

Vừa rồi Chu Quân Uyển dưới thân hần nhắm chặt mắt, thân thể cứng ngắc, không hề giống như lúc thừa hoan, ngược lại giống như đi chịu hình liền có mấy phần không vui. Từ trước đến nay nữ nhân dưới thân hần đều cam tâm tình nguyện nở rộ, nàng lúc trước cũng như vậy, hôm nay lại bày ra bộ dáng này, rốt cuộc là muốn cho ai xem? Lúc ấy thật sự là có mấy phần mất hứng, nhưng cứ nghĩ đến việc mẫu thân hại nàng xảy thai, hẳn có mấy phần áy náy và xấu hổ, liền tha thứ cho nàng.

Ngược lại không ngờ nàng không phải xấu hổ cũng không phải không muốn hầu hạ hần mà là tình trạng cơ thể không cho phép, lại không dám cự tuyệt hần vì vậy cơ thể mới khẩn trương cứng nhắc như vậy.

Lúc hần mở miệng nói chuyện, thanh âm nhu hòa đi không ít: “Nếu thân thể chưa thực sự khỏe, mấy ngày nữa có thái y đến bắt mạch bình an cho Thái phu nhân, đến lúc đó ta sẽ nhờ Thái y qua xem mạch cho nàng một chút, bốc mấy thang thuốc điều dưỡng cơ thể cho nàng uống, nàng còn trẻ như vậy, không thể để lưu lại bệnh căn.” Nói rồi đứng dậy xuống giường.

Chu Quân Uyển vội vàng đáp một tiếng, cũng đi theo xuống phục vụ hần mặc quần áo: “Cũng không biết Văn Cẩm đã đi ngủ chưa? Nếu không cần thân thông truyền với nàng một tiếng để gia qua đó.”

Tề Thiếu Du lại nói: “Thôi, hôm nay ta ngủ tại thư phòng.” Hần cũng đâu phải tên tiểu tử háo sắc không có nữ nhân không chịu được, Vì nuông chiều bản thân mà khiến phụ thân và tổ mẫu chán ghét, hẳn đâu phải không biết nặng nhẹ. Chuyện này chung quy cũng có mấy phần xúi quẩy, hẳn cảm thấy hần ít nhất cũng phải tắm rửa trai giới bốn năm ngày, nếu không làm hỏng số phận sau này, hẳn hối hận cũng không kịp. Chu Quân Uyển tự mình đốt đèn lồng đưa hần về thư phòng mới trở lại phòng của bản thân.

Văn ma ma từ trong nhà đi ra, cùng với Cẩm Tú đỡ nàng vào phòng, khẩn cấp hỏi: “Nhị phu nhân, tại sao Nhị gia lại đột nhiên rời đi vậy?” Hay là Thâm cô nương không nhìn được liên chồng đối Nhị gia làm Nhị gia tức giận? Chẳng phải khi đó kế hoạch của các nàng khó mà có thể thực hiện được sao? Thâm cử đại hận làm sao để báo?

Chu Quân Uyển làm sao không biết Văn ma ma lo lắng? Vợ nỡ nộ cười trấn an bà: “Không phải, là quý thủy của ta đến cho nên Nhị gia mới rời đi, ma ma đừng lo lắng.” Nàng vào tịnh phòng tự thu xếp bản thân, sau đó ra ngoài nhờ Cẩm Tú đổi chăn mền, cởi áo choàng tắm rồi lên giường đi ngủ.

Mất thấy Chu Quân Uyển đã nằm xuống, Văn ma ma liền nói với Cẩm Tú: “Nhị phu nhân từ trước đến nay mỗi khi có quý thủy thân thể đều không thoải mái, nhất là đau bụng khó có thể chịu được, cả người toát mồ hôi lạnh, ngày hôm nay người không cần trực đêm, để ta.”

Cẩm Tú nhớ trước đây mỗi khi Chu Quân Uyển không tiện đều là Văn ma ma tự mình trông chừng, không nghĩ ngờ gì liền ra gian ngoài sai nha đầu Từ Tương mang chăn mền vào cho Văn ma ma, cáo lui với Chu Quân Uyển xong liền ra ngoài, trước khi đi còn không quên khép cửa.

Đợi căn phòng không còn ai, Văn ma ma mới nhỏ giọng nói với Chu Quân Uyển: “Lần này quý thủy của cô nương đến kịp lúc liền có thể tránh khỏi đêm nay, nhưng đến lần sau, lần sau nữa, cô nương định tính từ chối thế nào? Ngộ nhờ chọc giận Nhị gia, đại kế của chúng ta chẳng lẽ cứ vậy mà bị phá hủy? Nếu không...” Nói đến đây, sắc mặt bà trầm xuống, áp úng mở miệng, âm thanh phát ra ngày càng nhỏ: “Nếu không chỉ đành phải uất ức cô nương. Dù sao Nhị gia và tiểu thư nhà ta cũng đã là vợ chồng chỉ thực, dù sao... tắt đèn hợp thể...”

Nghe Văn ma ma nói vậy, Chu Quân Uyển không khỏi cười khổ, lúc bị Tề thiếu Du đè xuống, nàng không phải không nghĩ như vậy. Nhưng nói thì dễ làm thì khó, nàng phát hiện mình không thể độc ác với bản thân, nếu không phải sợ động tĩnh lớn khiến người ngoài sinh nghi, nàng thật muốn tắm rửa nhiều lần, nếu lần sau Tề Thiếu Du còn đè nàng xuống, nàng không chắc bản thân không xúc động đến nổi đá hần xuống giường.

Nàng ngẫm nghĩ thật lâu mới hỏi Văn ma ma: “Nhị gia ăn Bách Hợp cao ta làm đã qua nửa tháng?” Xem ra là thời điểm nên tăng lượng thuốc lên rồi.

Văn ma ma liền hiểu: “Theo lão nô nghĩ chuyện này cứ từ từ, nếu Nhị gia nghi ngờ chẳng phải kiểm cũi ba năm thiêu một giờ ư?”

Chu Quân Uyển lại không sợ Tề Thiếu Du nghi ngờ, Bách Hợp cao này của nàng dù có là thái y từ Thái Y viện kiểm tra cũng không thể nhìn ra khác thường. Nếu sau này có người nhìn ra, nàng chỉ cần nói Bách Hợp cao này chính nàng cũng không biết trời sinh tương sinh tương khắc, nàng có thể rũ bỏ một cách sạch sẽ tội danh của mình.

Với lại nghĩ cận kề thì Tề Thiếu Du làm sao có thể phát hiện ra sự khác thường, đợi đến lúc hần phát hiện thì hần đã không thể giao hợp được nữa rồi, trong khoảng thời gian này, nàng hiểu hần đến bảy tám phần, chuyện xấu hổ như vậy hẳn tuyệt không thể nói với bất cứ kẻ nào, mời khám bệnh lại càng không dám, đến lúc đó nàng có thể phui sạch nghi ngờ một cách hoàn hảo nhất.

Chỉ duy một điều khiến nàng phát sầu, trong khoảng thời gian này, nàng làm sao tránh thoát được khi Tề Thiếu Du cầu hoan? Tránh cho bản thân nhất thời vì ghê tởm mà làm ra chuyện phá hỏng kế hoạch.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp Năm Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 44: Một Chút Ninh Nọt

Mặc kệ trong lòng Chu Quân Uyển rồi rầm rầu rì như thế nào, ngày vẫn đi qua, xa không nói, chỉ nói đến Thái phu nhân, nàng phải mau chóng nghĩ cách vẹn cả đôi đường, dù sao trước mắt bà ta vẫn là núi dựa lớn nhất của nàng ở phủ Tây Trữ hầu này, cũng không nên đắc tội!

Vì vậy ngày hôm sau trời còn chưa sáng hẳn, Chu Quân Uyển đã thu thập mọi thứ xong xuôi, dẫn theo Cẩm Tú đi Huyền Thụy đường.

Lại không nghĩ rằng nàng đã tới sớm mà có người còn tới sớm hơn cả nàng.

“..... Ô, Chu nhị thiếu phu nhân đến thật sớm, chẳng lẽ không đi Nghi Lan viện thỉnh an phu nhân trước?” Phùng di nương đang chải đầu cho Thái phu nhân, thấy Chu Quân Uyển đi vào, lập tức cười hi hi chào hỏi.

Chỉ là trên mặt Phùng di nương tràn đầy tươi cười nhưng rõ ràng không có ý tốt, ngay trước mặt cô tỏ mẫu kiêu thái bà bà là Thái phu nhân lại hỏi nàng vì sao lại không đi thỉnh an phu nhân trước, cái này rõ ràng là đang khích bác ly gián quan hệ của nàng và Thái phu nhân, khiến cho Thái phu nhân sinh lòng bất mãn với nàng hay sao?

Trong lòng Chu Quân Uyển cười lạnh nhưng trên mặt không biểu lộ chút nào, chỉ là làm như không nghe thấy lời nói của Phùng di nương mà tiến lên vài bước, mỉm cười quỳ gối hành lễ với Thái phu nhân: “Hôm nay khí sắc của Thái phu nhân rất tốt, chắc chắn đêm qua lão nhân gia ngài ngủ rất ngon?”

Đối với hành động mới sáng sớm Chu Quân Uyển đã tới thỉnh an mình, trong lòng Thái phu nhân vẫn cực kỳ thoải mái, chỉ là nghĩ tới ngày hôm qua việc sắp thành lại chuyển bại, bà ta lập tức giận dữ, bây giờ lại gây khó dễ cho Chu Quân Uyển thì thật sự mất thể diện: “Có quá nhiều điều khiến ta bực bội, nếu lão bà ta không thể điều tiết thân thể, muốn ăn thì ăn, muốn ngủ thì ngủ, chỉ sợ bị tức chết mấy trăm lần rồi!”

Lời nói này có chút nặng, Chu Quân Uyển muốn nói cũng không được, cũng không biết phải nói tiếp như thế nào, vì vậy chỉ có thể cúi đầu thật thấp, bộ dạng hổ thẹn.

Bên tai lại truyền giọng nói của Phùng di nương: “Thái phu nhân, lão nhân gia ngài đừng nóng giận, ngài chính là lão tổ tông của phủ Tây Trữ hầu của chúng ta, nếu như thân thể ngài khó chịu, người ngoài như thế nào thì thiếp thân không biết, nhưng mà thiếp thân sẽ đau lòng muốn chết, cho nên ngài ngàn vạn lần phải bảo trọng thân thể, sống lâu trăm tuổi!”

Nói xong nhìn Chu Quân Uyển: “Chu nhị thiếu phu nhân, mặc dù người không xem ta là trưởng bối nhưng trong lòng ta xưa nay lại coi người như người một nhà, có mấy câu, ngày hôm nay người cao hứng cũng được, mất hứng cũng không sao, ta cũng phải nói hết. Cả phủ này ai lại không biết Thái phu nhân đối với người ân trọng như núi, từ trước tới nay thương người còn hơn tôn nữ ruột thịt của mình. Vậy người hỏi báo lão nhân gia ngài như thế nào? Dùng câu ‘ăn cây táo rào cây sung’ để hình dung người một chút cũng không quá đáng, lão nhân gia ngài coi trọng người, nhiều năm bồi dưỡng người nhưng người lại làm ngài thất vọng, người không thấy lần này người cô phụ khổ tâm của lão nhân gia ngài hay sao? Nếu người có một chút lòng thành muốn tri ân thì ngày hôm qua đã không chọc tức lão nhân gia ngài như vậy....”

Nói còn chưa xong, chợt thấy ánh mắt Chu Quân Uyển thẳng tắp nhìn tới, ánh mắt kia tựa như mảnh băng lạnh lẽo khiến cho từ đáy lòng nàng ta cảm thấy lạnh cả người, câu nói kế tiếp như nghẹn ở cổ họng, muốn nói mà không thể nói ra được.

Nhưng lại không cam lòng bị khí thế của một tiểu bối như Chu Quân Uyển áp đảo, Phùng di nương xấu hổ vì bị Chu Quân Uyển áp đảo vì vậy sự xấu hổ kia rất nhanh lập tức biến thành giận dữ, khiến nàng ta dần dần sinh ra can đảm đối diện với Chu Quân Uyển, vì vậy mắt lạnh trực tiếp đối diện ánh mắt của Chu Quân Uyển.

Chỉ thấy ánh mắt của Chu Quân Uyển vẫn lạnh lùng nhưng chỉ là bên ngoài, lại càng thêm mấy phần bề nhễ từ trên cao nhìn xuống khiến Phùng di nương có cảm giác bị áp bách mạnh mẽ, khiến cho nàng ta bình thường rõ ràng cao hơn Chu Quân Uyển nhưng căn bản lại không dám nhìn vào mắt nàng một thời gian dài, chỉ đành dời ánh mắt đi chỗ khác, cũng không dám liếc nhìn nàng một.

Trong nháy mắt nhịp tim cũng tăng nhanh hơn rất nhiều, trong đầu chỉ còn một ý niệm, cái người trong ngày thường đều nghe lời Thái phu nhân, cho đến bây giờ cũng dịu dàng tốt bụng, Chu nhị thiếu phu nhân không có chủ kiến, tại sao bỗng trở nên lợi hại như vậy?

Thấy Phùng di nương bị mình nhìn phải quay mặt đi chỗ khác, cũng không dám nhìn thẳng vào mắt mình nữa, cuối cùng Chu Quân Uyển cũng thu hồi ánh mắt của mình.

Nàng biết ngày ấy ở Nghi Lan viện, trước mặt mọi người đánh mất mặt mũi của Phùng di nương, nàng ta vẫn ghi hận trong lòng. Cũng biết nàng ta ở bên cạnh Thái phu nhân rất có thể diện, chỉ cần nhìn cách hầu hạ phục vụ Thái phu nhân rất thuần thực thì biết rõ những việc này trước đây nàng ta làm rất nhiều lần, thử nghĩ người nào được hầu hạ tỉ mỉ như vậy, không có việc gì làm thì tới đây nói chuyện giải buồn, làm sao mà không thích người ta được?

Vốn Chu Quân Uyển thà rằng đắc tội quân tử cũng không muốn đắc tội với tiểu nhân như Phùng di nương. Đắc tội quân tử còn may ra, ít nhất nàng ta còn trả thù trước mặt mình. Đắc tội tiểu nhân thì nguy rồi, ai biết được khi nào nàng ta đâm một dao sau lưng mình? D&D)lq&D Nhưng ngay từ lúc bắt đầu nàng đã không có ý định sống lâu dài trong phủ Tây Trữ hầu, mục đích duy nhất sau khi sống lại chính là phải báo thù lớn, cho nên không cần thiết phải quan tâm nhiều thứ như vậy. Huống chi Phùng di nương thấy nàng không dễ chọc, về sau cũng không dám trong sáng ngoài tối nói xấu nàng với Thái phu nhân? Dù sao trên đời này vẫn còn nhiều kẻ bất nạt người yếu.

Chu Quân Uyển tin tưởng Ninh phu nhân chắc chắn rất thích nhìn nàng và Phùng di nương tranh đấu, trong đại kế báo thù của nàng, Ninh phu nhân có tác dụng cực kỳ trọng yếu, để nàng ta vui thì vì sao mình lại không làm đây?

—— Trước đây Chu Quân Uyển còn từng nghĩ tới có nên hợp tác với Phùng di nương hay không, cũng không phải kẻ thù của kẻ thù là có thể trở thành đồng minh, mặc dù nàng rất hận Ninh phu nhân nhưng cũng không có nghĩa nàng thích Phùng di nương. Bộ dáng mềm mại lẻo lết kia của Phùng di nương, luôn khiến cho nàng nghĩ tới Thẩm Băng, nàng thà rằng bản thân mình chịu nhiều vất vả cũng không muốn hợp tác!

Làm bộ như không nhìn thấy ánh mắt hồ nghi cùng tra xét của Thái phu nhân, cũng làm như chưa từng giương cung bạt kiếm với Phùng di nương, Chu Quân Uyên nhận lấy cái hòm nhỏ điêu khắc hoa cỏ bốn mùa trên tay Cẩm Tú, nâng hai tay dâng lên trước mặt Thái phu nhân, cười nói: “Hồi Thái phu nhân, trong lúc rảnh (Nhân+D*D)L!Q(D) rồi Uyên nhi suy nghĩ ra một loại thuốc dán, tên gọi là ‘Kim ngọc mỹ nhân cao’, chính là dùng lá trà Minh Tiền và sương mai, cùng bỏ vào một hũ, bỏ vào lò nung trên lửa lớn, sau khi chưng hết nước trong hũ, lại đợi nắng to phơi khô, nghiền chung với cánh hoa đào thành bột phấn, trộn chung với cây hoa phi, mật hoa, tùy bò, tụy của heo, nấu lên mà thành. Sau khi rửa mặt xong bôi lên, có thể dưỡng da, kéo dài tuổi thọ. Sau khi Thái phu nhân dùng xong, bảo đảm năm nay nhìn Thái Phu nhân là bốn mươi, năm sau nhìn lại mới chỉ ba mươi!”

Đợi sau khi đại nha hoàn Như Ý đứng sau lưng Thái phu nhân nhận lấy cái hộp trở về, lại nhận lấy một bình sứ mỏng miệng rộng dâng hai tay lên: “Bên trong bình này là ‘kẹo hoa tuyết’, cũng là trong thời gian rảnh mà Uyên nhi nghĩ ra được, dùng đá lạnh và bạc hà ngâm với đường, dùng bạc trắng chế thành khuôn hình bông tuyết, kẹo này thơm ngát, vị lạnh, từ từ hòa tan, có thể bảo vệ và nuôi dưỡng da, không những có công hiệu kéo dài tuổi thọ mà còn có công hiệu lưu thông máu huyết, giảm đau.”

Dùng một chút, thành khẩn nói: “Hai món đồ này dù không phải là đồ tinh quý nhưng cũng là tấm lòng của Uyên nhi. Đối với Uyên Nhi, Thái phu nhân có ơn nặng như núi, Uyên Nhi không có gì báo đáp, đây chính là lòng thành của Uyên nhi, kính xin lão nhân gia minh giám!”

Nói xong, lấy một lạy.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp Năm Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Càn Cù Thuyết Phục

Ai cũng muốn nghe những lời hay, Thái phu nhân cũng không ngoại lệ, huống chi Chu Quân Uyên chẳng những nói lời dễ nghe, còn dâng lên thuốc dán cùng kẹo đường, hai thứ đều có công dụng bảo vệ da, kéo dài tuổi thọ, cần phải biết phàm là nữ nhân, bất luận là giàu có hay nghèo hèn, chỉ sợ không ai là không yêu cái đẹp, cũng cùng thích nghe những lời hay. Mặc dù năm nay Thái phu nhân đã sáu mươi nhưng cũng không ngoại lệ, sắc mặt không tự chủ cũng hòa hoãn mấy phần.

Chu Quân Uyên thấy vậy lập tức biết chút nịnh nọt của mình đã có tác dụng, vội rên rỉ khi còn nóng lại nói với Thái phu nhân: “Có mấy câu quan trọng cần bẩm báo với Thái phu nhân, nhưng mà...” Nàng không tiếp tục nói tiếp đoạn sau, chỉ cúi đầu nhìn xuống đất không lên tiếng.

Thái phu nhân là ai, làm sao có thể không biết nàng làm bộ dạng như vậy là đang cố kỵ người khác? Lập tức nhàn nhạt phản phất tất cả mọi người lui xuống, lại gật đầu với thị tỳ, ma ma tâm phúc.

Đợi sau khi tất cả mọi người lui ra ngoài, lúc này mới trầm giọng nói với Chu Quân Uyên: “Lúc này trong phòng đã không còn người thứ ba, ngươi có điều gì quan trọng, cứ việc nói thẳng!”

Chu Quân Uyên vội đáp một tiếng “Dạ.” mới đứng lên, nhìn Thái phu nhân nói: “Uyên nhi biết Thái phu nhân còn đang tức giận chuyện ngày hôm qua, cũng biết lão nhân gia ngài thật lòng yêu thương con, cũng muốn vì con mà đòi lại công đạo, cả phủ đều biết Hầu gia cực kỳ hiếu thảo, giả sử như lão nhân gia ngài thật sự tức giận, đương nhiên sẽ hạ lệnh cho điều tra kỹ chuyện này, cho con một công đạo. Nhưng ngày nay Hầu gia quyền cao chức trọng, trong triều có không biết bao nhiêu người nhìn chăm chăm để bắt được nhược điểm của lão gia, nếu để cho người ngoài biết hậu viện của lão gia không yên, vậy thì phải làm sao bây giờ? Còn nữa, huynh trưởng của phu nhân hôm nay đã là Lại Bộ Thị Lang, chương quản việc thăng quan tiến chức của quan văn cả triều, mặc dù cấp bậc không bằng Hầu gia, nhưng có vậy cánh cả triều, nếu chúng ta không có bằng chứng vững chắc như núi, chỉ sợ Ninh gia bên kia sẽ không từ bỏ ý đồ, đến lúc đó chẳng phải phu nhân cũng như hiện tại, tương lại vẫn như vậy, căn bản không thương tổn một chút đến nàng ta?”

Vừa nói, vừa nheo mắt nhìn sắc mặt của Thái phu nhân, mắt thấy bà ta bị lời nói của mình có chút dao động, Chu Quân Uyên như có điều suy nghĩ, lập tức nói tiếp: “Theo ý của Uyên nhi, mấu chốt của việc này là nằm trên người của Lục Vi, nhưng nay Lục Vi đã chết, từ vô đối chứng (chết rồi không còn ai để đối chứng), chúng ta tra ra được cái gì, phu nhân cũng có thể rũ bỏ trách nhiệm, toàn bộ đều đẩy hết lên người của Lục Vi, dù sao chúng ta cũng không có biện pháp khiến Lục Vi khởi từ hoàn sinh (chết đi sống lại)?”

“Cho nên chúng ta chỉ có thể bàn bạc kỹ hơn. ... Uyên nhi nhớ lại, phu nhân là chánh thất nguyên phối của Hầu gia (vợ chính được cưới hồi đàng hoàng), lại có hai trưởng tử là Đại thiếu gia và Nhị thiếu gia, chính là nếu một ngày kia phạm vào sai lầm gì cực lớn không thể tha thứ, vì đại cục, Thái phu nhân và Hầu gia chỉ có thể nói với bên ngoài rằng ta ốm nặng mà cảm tức nàng ta trong viện của mình, không thể chương quản việc bếp núc nữa mà thôi, nhưng đối với phu nhân, đây cũng là trừng phạt rất lớn rồi. Chỉ là từ trước đến nay phu nhân làm việc luôn cẩn thận, bình thường không để người khác bắt được sai lầm, cho nên Uyên Nhi muốn, nếu có thể lấy được lòng tin cùng sự coi trọng của nàng ta, có thể lần nữa tra ra những chuyện nàng ta làm trong bóng tối, đến lúc đó bằng chứng như núi, chẳng lẽ nàng ta không chịu nghe theo sự khống chế? Lần này Uyên nhi đồng ý không truy cứu chuyện này, nguyên nhân chủ yếu cũng là vì lấy lòng nàng ta, chính là hi vọng vì việc này có thể từ từ lấy được sự tin tưởng của nàng ta, vì lão nhân gia ngài phân ưu. Đương nhiên, đây chỉ là một chút ý kiến nông cạn của Uyên Nhi, cụ thể thế nào, còn phải xin lão nhân gia ngài chỉ thị.”

Trước khi Ninh phu nhân vào cửa, Tề Hanh vẫn chưa phải là Tây Trữ hầu, việc bếp núc trong Tề gia đều do Thái phu nhân chương quản. Khi đó, Thái phu nhân cũng giống như lão Phong Quân.

Đợi đến khi Ninh phu nhân vào cửa, dần dần đứng vững bước chân. Đã từng có mấy lần trước mặt Tề Hanh, Thái phu nhân nói muốn để cho Ninh phu nhân chủ trì mọi việc trong phủ, chính bản thân mình muốn nghỉ ngơi hưởng thụ hạnh phúc tuổi già. Đương nhiên, lúc Thái phu nhân nói những lời này là thật lòng hay giả dối, cũng chỉ có chính bà ta mới biết.

Nhưng đều bị Ninh phu nhân lấy lý do bản thân còn trẻ tuổi không hiểu chuyện mà uyển chuyển cự tuyệt, và lại mỗi lần đều khéo léo từ chối, càng lúc càng hiểu thuận hơn với Thái phu nhân, lúc rảnh rỗi thì hết ngồi trò chuyện giải sầu cho Thái phu nhân, lại làm y phục, vá giày cho Tề Hanh. Dần dà khiến cho Thái phu nhân có ảo giác, đó chính là Ninh phu nhân thích thanh tĩnh, không thích huyên náo phô trương, cũng không có lòng tham tranh đoạt quyền lợi.??d<

Vì vậy mãi cho đến khi bà ta bị một trận bệnh nặng, lúc này lại đề nghị Ninh phu nhân chủ trì việc trong phủ, và lại thái độ còn cương quyết hơn những lần trước. Ninh phu nhân từ chối không được, chỉ đành phải gắng gượng đồng ý, còn nói mình chỉ hỗ trợ chạy việc, an bài một ít chuyện, còn những chuyện lớn đều phải do Thái phu nhân làm chủ, dù cho Thái phu nhân hết sức vui mừng, càng cảm thấy con dâu không có lòng tranh đoạt quyền lợi, đề nghị ta giúp mình trong nom mấy ngày cũng tốt, bà ta có thể mượn cơ hội này mà nghỉ ngơi thoải mái. Lại không nghĩ rằng ‘thoải mái’ mấy ngày, chính là hơn hai mươi năm, sau khi Ninh phu nhân sinh nhi tử đầu lòng thì bà ta đã không thể thành công đoạt lại quyền quản gia nữa.

Ninh phu nhân thật sự là một người có thủ đoạn, chỉ mới tiếp nhận việc chăm sóc bếp núc một tháng, đã đổi hơn phân nửa những vị trí quan trọng thành tâm phúc của mình, lại ân uy (ân nghĩa, uy hiếp) để thu phục lòng người, và lại trong phủ xác thực có nề nếp hơn trước rất nhiều, Tề Hanh cũng vô ý khen nhiều lần, đến nỗi Thái phu nhân căn bản không thể xuống tay, đành có tức cũng ngâm bồ hòn làm ngọt.

Chuyện này cũng trực tiếp tạo thành mâu thuẫn giữa mối quan hệ mẹ chồng nàng dâu, hai mươi năm như một ngày đều đấu tranh gay gắt, chỉ là đường như Thái phu nhân chưa từng một lần chiếm được thế thượng phong, mặc dù được Phùng di nương và Chu Quân Uyển chân chính giúp đỡ.

Vì vậy vừa nghe Chu Quân Uyển có phương pháp kéo Ninh phu nhân xuống ngựa, khiến cho nàng ta không thể chủ trì việc bếp núc nữa, Thái phu nhân lập tức hứng thú, chọt ngòai thẳng người, gấp gấp hỏi: “Cái phương pháp này của ngươi có khả thi không?”

Chỉ cần nhìn dáng vẻ sốt ruột của Thái phu nhân thì Chu Quân Uyển biết bản thân mình đã thuyết phục thành công, trong lòng mừng thầm nhưng không dám biểu lộ ra bên ngoài, cau mày cân nhắc từng câu từng chữ nói: “Có thể được hay không tạm thời Uyển nhi không dám nói, chỉ là thời gian này phu nhân đối với con cũng vui vẻ hơn trước, là bởi vì cách đây không lâu con đã làm Phùng di nương mất mặt trước mặt tất cả mọi người, con nghĩ qua một thời gian nữa, chắc chắn phu nhân sẽ càng tin tưởng con hơn, đến lúc đó tự nhiên.”

Câu nói kế tiếp cũng không nói ra, nhưng Thái phu nhân lại hiểu ý của Chu Quân Uyển, không khỏi trầm nghĩ, nếu để cho Tổ Lan chịu chút ủy khuất mà có thể đoạt lại quyền chăm sóc từ Ninh phu nhân, cũng thật rất đáng giá. Vì vậy vung tay lên: “Về phần Phùng di nương, ta sẽ có cách giải quyết, ngươi cũng đừng để ý nhiều chuyện, ngươi muốn làm gì thì cứ làm!”

Chu Quân Uyển chỉ đợi những lời này, cho nên vội vàng lên tiếng: “Có những lời này của Thái phu nhân, Uyển nhi có thể yên tâm rồi. Uyển nhi nhất định sẽ làm những việc này một cách hoàn mỹ, không cô phụ sự tin tưởng của lão nhân gia ngài, không để lão nhân gia ngài thất vọng!”

Nói xong mặt lộ vẻ khó xử, lời nói xoay chuyển: “Chỉ là việc này có quan hệ trọng đại, nếu không cẩn thận tiết lộ ra ngoài, chỉ sợ...”

Thái phu nhân không đợi nàng nói hết lời, đã cắt đứt lời nàng: “Chuyện này chỉ có trời biết, ngươi biết, ta biết, ngươi cứ yên tâm mà hành động!”

“Vâng!” Chu Quân Uyển vội đáp, cúi đầu đồng thời, thuận tiện che giấu sự trào phúng nơi đáy mắt.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp Năm Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Thượng Phương Bảo Kiếm

Vì là ngày thứ hai sau khi Thái phu nhân trở về phủ, từ trước đến giờ ở phương diện lễ nghi Ninh phu nhân chưa bao giờ bị bắt bẻ, mới sáng sớm đã dẫn mấy nhi nữ tới Huyền Thụy đường thỉnh an.

Chỉ thấy Chu Quân Uyển cùng Phùng di nương đã đến từ sớm rồi, điều này cũng đúng như trong dự liệu của nàng ta, dù sao hai người này như chó vây quanh Thái phu nhân cũng không phải là ngày một ngày hai, nàng ta đã quen nên cũng không thể trách. Làm cho Ninh phu nhân cảm thấy ngoài ý muốn là, dù là Chu Quân Uyển hay Phùng di nương, sắc mặt cũng không tốt, đôi mắt của Chu Quân Uyển còn hồng hồng. Giữa hàng lông mày của người ngồi trên ghế, Thái phu nhân cũng nhíu lại, tình huống trước mắt như vậy, không thể không có chuyện gì xảy ra!

Ninh phu nhân thấy vậy, lập tức biết trước khi nàng ta tới đây, Huyền Thụy đường đã xảy ra chuyện gì đó mà nàng ta không biết, tư tưởng thay đổi thật nhanh nhưng trên mặt không biểu lộ chút nào, chỉ là mỉm cười chân thành tiến lên trước, quý gói hành lễ với Thái phu nhân: “Thỉnh an mẫu thân! Đêm qua mẫu thân ngủ có ngon giấc không?”

Rõ ràng tâm tình của Thái phu nhân không tốt, vì vậy nhi nhân nhạ gật đầu một cái, nói: “Đứng lên hết đi!”. Sau đó lại không nói gì nữa.

Tỳ muội Tề Hàm Chi cũng tiến lên hành lễ với Thái phu nhân. Nhưng dù như thế nào, từ trước đến nay, ở trước mặt Thái phu nhân, Tề Hàm Phương cực

kỳ có thể diện cùng Tề Hàm Thiên cực kỳ được sủng ái, cũng không lấy được sự hòa nhã của bà ta, cũng giống như Ninh phu nhân, chỉ nhận được một câu nói nhàn nhạt ‘đứng lên hết đi!’ của bà ta, sau đó cũng không thêm liếc mắt nhìn bọn họ, trong lòng dờ dẩn không yên.

Ninh phu nhân lại càng thêm khẳng định trước khi nàng ta đến, nhất định Huyền Thụy đường đã xảy ra chuyện gì đó, tiến lên nửa bước cười ngọt ngào với Thái phu nhân: “Vừa nãy con dâu vào cửa, đã nghe nói, mẫu thân còn chưa dùng qua điểm tâm? Vừa hay con dâu cũng chưa dùng qua. Hay là để bọn nha hoàn đưa lên, cũng thưởng cho con dâu và các nha đầu một chén, để tất cả mọi người đều được dính phúc khí của lão nhân gia ngài?”

Bình thường Thái phu nhân không thích Ninh phu nhân nên cũng không thêm nề mặt nàng ta, trong ngày thường nếu không có người ngoài, dù là Ninh phu nhân nói những lời có ích đều là gạt người, luôn bị lời nói của Ninh phu nhân khiến cho khắp người ba ta nổi đầy gai nhọn. Ví dụ như câu nói vừa rồi của Ninh phu nhân, nếu là trước đây, chắc chắn Thái phu nhân sẽ nói: “Người đây là đang oán trách trường bối ta đây không biết yêu thương, để người bụng trống mà tới thỉnh an hay sao? Nếu là như thế, về sau người không cần tới đây thỉnh an, cứ ở trong viện của người cho khỏe?”

Nhưng ngày hôm nay cũng không biết bà ta đổi tính hay không, lại không dám chột Ninh phu nhân, ngược lại lại thuận theo lời nàng ta nói: “Nếu là như vậy, phần phở nha hoàn bày com đi!”

Tình huống trước mắt cũng không giống như ngày thường, do hai người Chu Quân Uyển và Phùng di nương hầu hạ, mà chỉ một mình Phùng di nương hầu hạ Thái phu nhân, từ đầu đến cuối đều thờ ơ lạnh nhạt với Chu Quân Uyển, giống như nàng không có ở trong phòng này.

Mọi người thấy vậy, ánh mắt lóe lên, như có điều suy nghĩ.

Thế nhưng Chu Quân Uyển vẫn cúi thấp đầu nắm chặt khăn tay, dáng vẻ không biết theo ai. Lại thừa dịp tất cả mọi người không chú ý, nhiều lần dò xét cách phục vụ com của Phùng di nương cho Thái phu nhân, chuẩn bị bất cứ tình huống gì cho sau này.

Người sáng suốt đều nhìn ra tâm tình Thái phu nhân không vui, mọi người ngồi đây ánh mắt đều mù mịt. Vì vậy đợi bà ta vừa buông đũa xuống, tất cả mọi người cũng lần lượt buông đũa súc miệng, vây quanh Thái phu nhân trở về phòng khách, người một câu ta một lời cố ý trừu chọc cho bà ta vui vẻ.

Chỉ là Thái phu nhân lại không có hứng thú, rất nhanh cho mọi người giải tán, chỉ lưu lại Phùng di nương hầu hạ. “..... Người nói xem có phải con hồ ly tinh đó đã bắt hòa với lão bất tử và con tiện nhân kia?” Trở về Nghi Lan viện xử lý xong mọi việc trong phủ, đuổi hết ma ma chấp sự, thê tử Vương Đại đi dò hỏi đến cuối cùng Huyền Thụy đường đã xảy ra chuyện gì, vừa mới trở lại.

“Thiên chân vạn xác!” Thê tử Vương Đại một năm một mười nói hết tất cả tin tức chính mình nghe được cho Ninh phu nhân: “Nghe nói là do Phùng di nương khiêu khích trước tiên, nói Chu nhị thiếu phu nhân ăn cây táo rào cây sung, không hiểu được tri ân đồ báo, có lỗi với sự coi trọng cùng bồi dưỡng nhiều năm qua của Thái phu nhân. Lúc đầu Chu nhị thiếu phu nhân còn nhẫn nhịn, sau Phùng di nương càng nói càng quá đáng, thật sự không nhịn được nữa cho nên mở miệng phản bác Phùng di nương mấy câu, lại không muốn chọc cho Thái phu nhân giận dữ, đuổi hết bọn nha hoàn ra ngoài, thời gian nói chuyện với một mình Chu nhị thiếu phu nhân hơn một chung trà, đến khi gọi người vào lại thì đã thấy Chu nhị thiếu phu nhân đã khóc rồi, bộ mặt uất ức nhận lỗi với Phùng di nương. Thái phu nhân lại nhân cơ hội mắng Chu nhị thiếu phu nhân thêm mấy câu, bà ta nói ‘càng ngày càng khinh cuồng, ngay cả trường bối cũng không để vào mắt’, còn thưởng cho Phùng di nương một đôi ngọc như ý, Phùng di nương thấy có chỗ tốt cho nên không tiếp tục nín lấy không buông Chu nhị thiếu phu nhân nữa.....”

Thê tử Vương Đại còn chưa nói xong, Ninh phu nhân đã không nhịn được vỗ tay cười lớn: “Tiết mục ‘chó cắn chó’ này càng ngày càng đặc sắc, ta nghĩ, tiểu Phụng Tiên của gánh hát Âm Đức hay Ngọc Kỳ Lân của Tường Vân, là con hát nổi tiếng thì như thế nào, cũng đều kém xa mấy vị trong phủ chúng ta!”

Lúc này lão bất tử kia cũng đã biết cái gì gọi là ‘Gậy ông đập lưng ông’? Đáng đời!

Thê tử Vương Đại do dự trong chốc lát, thận trọng hỏi: “Không biết ý tứ lần này của phu nhân với Chu nhị thiếu phu nhân là gì? Nô tỳ nghĩ, dù sao nàng cũng không được lòng của Thái phu nhân nữa rồi, không bằng chúng ta nhân cơ hội này, trừ cái đinh trong mắt cái gai trong thịt, chặt đứt một cánh tay của Thái phu nhân? Mặc dù tương lai Hậu gia biết, lấy việc Phùng di nương hận nàng mà nói, chắc chắn cũng không hỏi nhiều, nếu không một ngày nào đó nàng lại lấy lòng của Thái phu nhân, chẳng phải là tai họa về sau?”

“Không, trước mắt phải chờ thời cơ, lão bất tử này đang chờ bắt được điểm yếu của ta, nếu thật bỏ nàng, vậy ai sẽ làm con thiêu thân cho bà ta đây?” Ninh phu nhân nghe vậy, cười như không cười lắc đầu nói.

Nói xong lại nhận lấy tách trà thê tử Vương Đại đưa lên, lại nhếch môi nói: “Vội lại hôm nay ta không có ý định diệt trừ nàng, ta còn muốn giữ nàng lại, để nàng, lão bất tử và con tiện nhân kia tiếp tục chó cắn chó, vào lúc này mà trừ khử nàng, chẳng phải là không còn kịch hay để xem nữa hay sao? Ta chẳng những muốn giữ nàng lại, còn muốn biến nàng thành của mình, cho nàng ăn ngon mặc đẹp, mỗi ngày dẫn theo nàng lác lác trước mặt lão bất tử kia, để bà ta chán ghét nàng, mắng chửi nàng, để bà ta mất răng nanh và móng vuốt, để cho bà ta có khổ mà không nói được, để cho những kẻ gió chiều nào theo /d#d>l?q?D(Nhận) chiều đó trong phủ nhìn, theo ta có tiền đồ hơn hay là đi theo lão bất tử kia có tiền đồ hơn!”

Thấy Chu Quân Uyển mang theo đôi mắt đỏ đỏ mà trở về, trong lòng Văn mụ mụ cũng biết đã xảy ra chuyện, đuổi hết tất cả nha hoàn ra ngoài, lại sai Cẩm Tú đứng bên ngoài canh cửa, cau mày ân cần hỏi han: “Mọi chuyện tiến triển không được thuận lợi?”

Thuốc dán và kẹo đường đã được nàng thử qua nhiều lần, cảm thấy đã hoàn hảo rồi mới dâng lên cho Thái phu nhân. Chẳng lẽ những thứ đồ này đều không làm bà ta lay động, để bà ta bỏ qua chuyện ngày hôm qua sao?

Chu Quân Uyển lại cười: “Không, tiến triển rất thuận lợi, còn thuận lợi hơn dự đoán của chúng ta!”

Kể sơ lược lại tình hình của mình cùng Thái phu nhân tại Huyền Thụy đường cho Văn mụ mụ nghe, cuối cùng nói: “Chính miệng Thái phu nhân nói ta ‘cứ

yên tâm làm việc’, sáng mai ta có làm bất cứ chuyện gì, thì cũng đều là phụng mệnh làm việc!” Xảy ra sự cố nào, cũng không liên quan đến nàng!

Văn mụ mụ nghe xong, trên mặt lại không có bao nhiêu vui mừng: “Cho dù có Thượng Phương Bảo Kiếm của Thái phu nhân ban cho, thứ cho lão nô lấm mồm, cô nương cũng không nên xích mích với Phùng di nương một cách trực tiếp như vậy, Hài gia cũng chiều sủng ái Phùng di nương hai mươi năm trước sau như một, ngộ nhờ Phùng di nương thổi gió bên tai Hài gia, chẳng lẽ.....”

“Lại có chuyện cha chồng quản lý chuyện thê thiếp của nhi tử hay sao? Mụ mụ cứ yên tâm!” Chu Quân Uyển không đợi Văn mụ mụ nói xong đã cắt đứt. Xác thực cần phải có kị Tề Hanh, nhưng kẻ thù của nàng cũng không phải là hắn, đợi sau khi đại cừu được báo, nàng sẽ rời khỏi Tây Trữ hầu bệ ngoài thì êm đẹp, kỳ thực bên trong thối nát tận xương tủy này. Coi như Phùng di nương thổi gió bên tai với Hài gia thì như thế nào, Tề Hanh cũng không thể nào nhúng tay vào chuyện thê thiếp của nhi tử? Lại nói nếu thật sự hắn muốn nhúng tay, nàng cũng không muốn để ý nhiều như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp Năm Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Được Và Mất

Nhiều Hồ mụ mụ liên tục hạ lệnh cho đám nha hoàn truyền ra ngoài chuyện Chu Quân Uyển ngay trước mặt Thái phu nhân chống đối Phùng di nương, đến nỗi bị Phùng di nương răn dạy một trận, còn bị cường chế nhận lỗi với Phùng di nương trước mặt mọi người. Giống như là mọc thêm cánh, rất nhanh đã truyền đến từng góc nhỏ của Tây Trữ hầu.

Mấy ngày trước đây mọi người không có chuyện gì lập tức chạy tới nói chuyện với nha đầu ma ma canh cửa tiểu viện của Chu Quân Uyển trong Ý Tùng viện. Lúc này không hện mà yên tĩnh, lại không có người nào dám tới tiểu viện của nàng nữa.

Dù sao tất cả mọi người đều biết, trong phủ này Chu Quân Uyển rất có thể diện hầu hết là do Thái phu nhân ban cho. Ngày hôm nay nàng làm mất lòng Thái phu nhân, lại mắc tội với người từ trước đến nay rất được Hài gia sủng ái, Phùng di nương, cuộc sống sau này có thể nghĩ, thật sự không đáng để bọn họ đi nịnh bợ, không chỉ lãng phí thời gian và tiền bạc của mình, mà lại càng chọc giận Thái phu nhân và Phùng di nương.

Nhưng tâm lý này của mọi người chỉ giằng co được đến nửa ngày đã lập tức thay đổi. Bởi vì trước buổi trưa, Ninh phu nhân lại sai thê tử Vương Đại tới cửa, thưởng cho Chu Quân Uyển một bộ trà cụ thượng đẳng bằng sứ quan điều.

Lúc đó Chu Quân Uyển đang ngồi trước bàn gần cửa sổ gỗ hoa lê, mặt quay ra cây ngọc lan sao chép kinh Phật, —— đây là nàng phải suy nghĩ cho tới trưa, mới nghĩ ra biện pháp tránh né Tề Thiếu Du cầu hoan.

Đại thọ sáu mươi của Thái phu nhân chẳng mấy chốc sẽ đến, nàng cũng không có đồ tốt gì để dâng lên, dù có tí mĩ lụa chọn cũng sợ Thái phu nhân cũng không thích, mà tự tay sao chép mấy cuốn kinh Phật dâng lên lại càng lộ vẻ hiếu tâm. Quan trọng nhất là, sao chép kinh Phật phải ăn chay niệm Phật, đến lúc đó chẳng phải lại có sẵn lý do để cự tuyệt Tề Thiếu Du? Trừ khi hắn muốn mang trên lưng tội danh ‘bất hiếu’!

May mắn là mặc dù nàng không có bất kỳ ký ức nào của Chu Quân Uyển chân chính. Trừ nét chữ của Thẩm Lương ra, thật kì dị là nàng lại viết được y hệt nét chữ của Chu Quân Uyển chân chính. Nếu không, không cần Tề Thiếu Du phát hiện khác thường, chính nàng sẽ lộ sơ hở trước tiên.

Chu Quân Uyển mới sao chép được hai ba tờ kinh Phật thì Kim Linh đi vào quỳ gối bẩm báo: “Hồi Chu nhị thiếu phu nhân, phu nhân sai Vương mụ mụ đưa đồ đến cho ngài!”

“..... Vương mụ mụ tới đây?” Chu Quân Uyển ngẩn ra, ngay sau đó lập tức ý thức được lúc đó bản thân mình và Thái phu nhân làm ra vẻ nửa thật nửa giả, vội nói: “Mau mời tới phòng khách dâng trà hầu hạ, ta rửa tay xong lập tức qua đó.”

“Dạ, Chu nhị thiếu phu nhân.” Kim Linh nhận lệnh lui ra ngoài.

Chu Quân Uyển vội sai Cầm Tú bưng nước nóng tới rửa tay, lại nhận lấy khăn lau Văn mụ mụ đưa đến, sau đó được hai người đỡ đi tới phòng khách.

Quả nhiên nhìn thấy một phụ nhân mặc y phục gấm thêu hoa màu thiên thanh, đôi giày cùng màu, trên đầu mang cây trâm vàng khảm hồng ngọc, gương mặt tự đắc thê tử Vương Đại đã đứng đợi trong đại sảnh, nhìn thấy Chu Quân Uyển, lập tức chình đốn trang phục hành lễ: “Lão nô tham kiến Chu nhị thiếu phu nhân.”

Chu Quân Uyển nâng nàng ta lên, cười nói: “Mụ mụ đã hầu hạ phu nhân nhiều năm rồi, các chủ tử trong phủ đều nhỏ tuổi, ai mà không xem mụ mụ là một nửa chủ tử. Mụ mụ làm ngài chết ta rồi!”

Lại tự mình dìu nàng ta tới ngồi, chính mình thì ngồi đối diện, đợi sau khi Cầm Tú dâng trà lên, cười hỏi nàng ta: “Xin hỏi lần này mụ mụ tới đây, là phu nhân có việc gì phân phó sao? Theo ý của ta, nếu phu nhân có gì phân phó, chỉ cần sai tiểu nha hoàn nói một tiếng, lại không cần mụ mụ tự thân đi như vậy?”

Thê tử Vương Đại đã hầu hạ Ninh phu nhân nhiều năm, trong mắt trong lòng chỉ có Ninh phu nhân, ngay cả trượng phu cùng nhi tử còn phải dựa vào, trong sáng ngoài tối làm không biết bao nhiêu việc cho Ninh phu nhân, nàng ta gây ra không ít chứng ngại cho Thái phu nhân và Chu Quân Uyển.

Đương nhiên nàng ta căm thù Chu Quân Uyển đến tận xương tủy, chỉ là không dám biểu lộ ra với Thái phu nhân, vì vậy đối với Chu Quân Uyển hiếm khi có sắc mặt hòa nhã, ví dụ như vừa rồi.

Nhưng thái độ của Chu Quân Uyển lại hòa nhã như vậy, vừa đưa trà vừa nhường chỗ ngồi lại vừa nịnh nọt lấy lòng nàng ta, thật đúng là ‘đưa tay không đánh người mặt tươi cười’, dù nàng ta có chán ghét đi chăng nữa, cũng không tiện bày ra bộ mặt thật, dù sao Chu Quân Uyển cũng là hơn phân nửa chủ tử.

Vì vậy gắng gượng nở nụ cười, nói: “Cũng không phải phu nhân phân phó cái gì, mà là hôm qua phu nhân mới có được bộ trà cụ bằng men sứ, lại nhớ tới thật lâu bên phòng Chu phu nhân chưa có đồ trang trí gì rồi, cho nên cố ý phân phó lão nô tới tặng cho Chu nhị thiếu phu nhân.”

Nói xong lại nhận lấy một cái hộp vàng ngũ sắc trên tay một tiểu nha hoàn, mở ra trước mặt Chu Quân Uyển: “Chu phu nhân nhìn xem có thích không?”

Chu Quân Uyển vội cười nói: “Làm khó phu nhân vẫn còn nhớ đến ta, xin mụ mụ trở lại chuyển lời với phu nhân, đợi sau khi ta thu thập thỏa đáng, sẽ tới đập đầu tạ ơn.” Vừa nói, vừa nhìn cái hộp kia.

Chỉ thấy trong hộp chứa mười mấy cái ly lớn nhỏ không giống nhau, xếp tầng tầng lên nhau, theo thứ tự lấy ra nhìn, đều trơn bóng như ngọc, trắng nõn nà, cái lớn dài rộng ba tấc, cái D!D!Q!D nhỏ lại bằng ngón tay cái. Trên mỗi ly đều vẽ hoa cỏ muôn thú, phối màu hoặc lịch sự tao nhã tươi mát, hoặc điểm lệ phong phú, dùng những nét vẽ tinh tế tạo thành, giống như được đúc mà ra. Một bên ly vẽ hoa cỏ muôn thú, một bên lại đề thơ từ danh ngôn, thư pháp trang nghiêm, khí phách mạnh mẽ. Hơn nữa mỗi ly đều được khảm vàng dưới đáy, khắc hình song ngư (hai con cá) uốn lượn trên hoa sen, trước giờ Chu Quân Uyển chưa thấy món đồ nào tinh xảo như vậy.

Trong phòng vang lên một trận hút khí.

Thê tử Vương Đại không khỏi tự đắc cười một tiếng, tin rằng các người cũng chưa từng nhìn thấy đồ tốt như vậy, hôm nay thật sự là tiện nghi cho các người!

Lúc Ninh phu nhân sai nàng ta đưa bộ trà cụ này đến, nàng ta không cam lòng cùng khó chịu, cuối cùng là ỉu xiu mà đi.

Tự đắc, ngẩng đầu nhìn Chu Quân Uyển, muốn thấy vẻ mặt vui mừng từ trên mặt nàng, thế nhưng chỉ thấy nàng kinh ngạc, cứng lưỡi trong mấy giây ngắn ngủi, chớp mắt đã khôi phục thái độ bình thường. Thê tử Vương Đại lại không cam lòng, thái độ của nàng là gì vậy, giống như bộ trà cụ này cũng bình thường như những bộ trà cụ khác, đời này nàng đã thấy đồ tốt như vậy được mấy lần chứ? Phi, chỉ bằng Chu gia nghèo nàn của nàng, chỉ sợ cho tới bây giờ cũng chưa được thấy qua!

Đúng rồi, chắc chắn nàng đang phô trương thanh thế, tránh khỏi mặt mặt trước đám nha hoàn, dù gì nàng cũng được coi là hơn nửa chủ tử, nếu kiến thức quá hạn hẹp, vậy sẽ để người khác cười nàng trẻ con! Đúng, nhất định là như vậy!

Thê tử Vương Đại vừa nghĩ như vậy, trong lòng cũng dễ chịu hơn rất nhiều, khi nhìn Chu Quân Uyển ánh mắt cũng khôi phục lại như nhìn kẻ hèn mọn, như người trên cao nhìn xuống.

Chu Quân Uyển khi còn là Thảm Lương, chuyện am hiểu nhất chính là nhìn mặt mà nói chuyện, làm sao lại không đoán được lúc này thê tử Vương Đại đang nghĩ cái gì? Nếu như đổi lại là trước (Nhận_d\$đ\$&q)d) khi nàng tỉnh lại, thê tử Vương Đại đặt bộ trà cụ này trước mặt nàng, chắc chắn nàng sẽ giống đám người Văn mụ mụ kia, bị kinh ngạc thật lâu cũng chưa tỉnh hồn lại.

Nhưng thứ nhất nàng đã sống ở Hầu phủ lâu như vậy, cũng đã thấy qua không ít thứ tốt, mặc dù bộ trà cụ này tinh kỳ (tinh xảo, kỳ lạ) quý trọng, chưa chắc đã tinh quý (tinh xảo, quý báu) bằng pho tượng ngọc điêu khắc mà Ninh phu nhân đã thưởng cho nàng ta. Thứ hai, ngày hôm nay trong đầu nàng chỉ có một ý niệm, đó chính là báo thù, cả ngày lẫn đêm ngoài suy nghĩ đến việc báo thù thì chỉ có báo thù, cho nên cái nàng càng coi trọng, là ý nghĩa đại biểu cho việc tặng bộ trà cụ này mà không phải giá trị của nó!

Sau đó Chu Quân Uyển lại nói chuyện một hồi với thê tử Vương Đại, lúc thê tử Vương Đại đứng dậy nói cáo từ thì nhân cơ hội đưa một hà bao vào trong tay nàng ta, cũng tự mình tiễn nàng ta ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp Năm Quyền* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Lợi Dụng Lẫn Nhau

Edit: Nhận.

Tin tức Ninh phu nhân sai thê tử Vương Đại tự mình tới thưởng cho Chu Quân Uyển một bộ trà cụ sứ mông Quan Diêu, cùng với việc nàng chống đối với Phùng di nương mà gây mâu thuẫn giữa nàng với Thái phu nhân. Trong lúc Chu Quân Uyển đang làm điểm tâm, chưa kịp mang tới Nghi Lan viện tạ ơn, nhanh như một cơn gió, tin tức này đã truyền khắp tất cả mọi góc ngách của Tây Trữ Hầu.

Lập tức những kẻ thấy Chu Quân Uyển có mâu thuẫn với Thái phu nhân, những ngày trước sợ sệt không dám chạy tới tiếp cận với nha hoàn ma ma coi

cửa cứ hồi hận không thôi. Vì thấy Chu Quân Uyên thất thế, khi Ngân Linh đi phòng bếp truyền lời nói buổi chiều nàng muốn ăn một chén trứng gà hầm cách thủy, quân sự bếp Liễu ma ma lấy đủ mọi lý do để từ chối đã vô cùng sợ hãi.

Ai có thể nghĩ chân trước Chu nhị thiếu phu nhân vừa mất lòng của Thái phu nhân, chân sau đã được lòng của Ninh phu nhân đây? Tuy Thái phu nhân là trưởng bối, nữ chủ nhân của Hầu phủ cũng là Ninh phu nhân, hôm nay Chu nhị thiếu phu nhân được lòng của phu nhân, thể diện của nàng ở trong phủ này chỉ có hơn chứ không kém, tại sao bọn họ lại không có mắt nhìn như vậy chứ? Nói đi cũng nói lại, vẫn là ý bề trên khó dò, điều duy nhất có thể hi vọng là mong Chu nhị thiếu phu nhân đại nhân không chấp lỗi tiểu nhân, bỏ qua cho bọn họ một lần này.

Không đề cập tới chúng hạ nhân bên này đang hoảng loạn, chỉ nói tới tiểu viện của Chu Quân Uyên bên trong Ý Tùng viện, Văn mục mục đã sớm đuổi hết tất cả hạ nhân ra ngoài, sai Cẩm Tú đứng canh cửa, lại thấp giọng nói đến việc đi Nghi Lan viện tạ ơn, thuận tiện lại mang thêm một đôi vòng phi thủy lên tay Chu Quân Uyên, nói: “...Theo ý của cô nương, phu nhân có thể như Thái phu nhân, bị cô nương lừa gạt đùa bỡn?”

Chu Quân Uyên nhìn vòng tay xanh biếc trên cổ tay, đắn đo nói: “Lát nữa, muốn đùa giỡn nàng ta là không có khả năng, dù nói như thế nào, ta mang họ Chu chứ không phải họ Ninh, coi như hiện tại Thái phu nhân không muốn gặp ta, chắc chắn nàng ta cũng đề phòng ta, sẽ không hoàn toàn tin tưởng ta. Ta đoán hôm nay nàng ta giống trống khua chiến thương cho ta một bộ trà cụ tinh quý như vậy, nguyên nhân lớn nhất là lợi dụng ta đánh đấu với Thái phu nhân và Phùng di nương, chỉ là, nàng ta nghĩ muốn lợi dụng ta. ...nhưng ta cũng đang lợi dụng nàng ta, chỉ đến cuối cùng mới phân rõ ai cao tay hơn ai thôi!”

Hiện tại, Thái phu nhân đã chấp thuận Chu Quân Uyên đi theo Ninh phu nhân, ‘vì bà ta’ đoạt lại quyền chủ sự, nàng sẽ cố gắng tận dụng thời gian này mà đạt được hai phần tin tưởng của Ninh phu nhân, đợi đến khi chuyển giao cho Lục Bình hoàn thành, thì nàng có thể nhân cơ hội đoạt được một ít quyền lợi từ trên tay của Ninh phu nhân, ví dụ như, chương quản tất cả bày biện (đồ trang trí nhà cửa) trong ngoài của phủ, mà các loại đồ bày biện này cũng bao gồm cây cảnh bốn mùa trong năm.

Chạng vạng tối, Chu Quân Uyên lại đi Huyền Thụy đường thính an lần nữa, nhưng mà lần này, nàng còn chưa bước vào chính phòng của Huyền Thụy đường nửa bước, đã bị Cát Tường ‘mời’ trở về: “Thân thể của Thái phu nhân không khỏe, lúc này đang nhắm mắt dưỡng thần, vẫn là mời Chu nhị thiếu phu nhân trở về!”

Cát Tường nói thân thể Thái phu nhân không khỏe, đang nhắm mắt dưỡng thần, cũng không để ý đến Chu Quân Uyên hay tất cả hạ nhân đang hầu hạ bên ngoài, đều nghe được rõ ràng trong phòng có tiếng người cười nói, giống như là giọng nói của Phùng di nương và Tề Thiếu Hạo.

Mọi người cũng lập tức hiểu đây là Chu nhị thiếu phu nhân đã đánh mất lòng của Thái phu nhân rồi, chỉ là đang cố kỵ Ninh phu nhân, nửa điểm cũng không dám lộ ra thôi.

Nhưng cho dù như thế, trước mắt mọi người, Chu Quân Uyên vẫn khó chịu gương mặt đỏ lên, cố gắng nở nụ cười nói với Cát Tường: “Đã như vậy, sáng mai ta lại trở lại Huyền Thụy đường thính an Thái phu nhân.” Sau đó được Cẩm Tú đỡ, cúi đầu thật nhanh rời khỏi Huyền Thụy đường.

Tin tức Chu Quân Uyên bị Thái phu nhân chặn ngoài cửa, chẳng những rất nhanh đã truyền tới tai Ninh phu nhân mà cũng rất mau truyền khắp trong phủ, đương nhiên mọi người đều có tâm tư riêng.

Tề Thiếu Du cũng là vừa mới trở về phủ lập tức biết được chuyện này, nghĩ tới sau khi hắn ta vừa về tới viện, tám chín phần mười là Chu Quân Uyên sẽ khóc lóc kể lể với hắn ta chuyện này, nhện không được lập tức phiên nào.

Nhưng hôm qua hắn ta ngủ một mình suốt cả đêm, đã cảm thấy hết sức khổ sở, không nghĩ đến tối nay sẽ lại uất ức bản thân tiếp nữa, mà hôm nay Văn Cẩm đã dọn tới tiểu viện của Chu Quân Uyên, nếu tối nay hắn ta muốn nghỉ ngơi tại phòng của Văn Cẩm, không thể không lượn vài vòng trong tiểu viện của Chu Quân Uyên. Vì vậy chỉ đành cố gắng đề xuồng phiền não, sau khi đi thính an Thái phu nhân và Ninh phu nhân, nhắc chân trở về Ý Tùng viện, đi về phòng của Chu Quân Uyên.

Thế nhưng gương mặt đau khổ của Chu Quân Uyên lại không xuất hiện như trong dự liệu của Tề Thiếu Du, nàng đang ngồi ngay ngắn trước thư án sao chép gì đây, ánh chiều tà chiếu lên trên mặt nàng, khiến cho nàng càng thêm thêm đậm đậm dịu dàng, khí chất không màng danh lợi mà trước nay chưa từng có.

Tề Thiếu Du không khỏi ngẩn ra, cười nói: “Tuy nói mặt trời đã sắp xuống núi, nhưng vẫn còn nắng, Uyên nhi lại ngồi trước cửa sổ như vậy? Không để ý đến thời gian sao?”

Chu Quân Uyên nghe vậy, vội đề bút trong tay xuống đứng lên, vội vàng vén váy quỳ xuống hành lễ với Tề Thiếu Nhạn-D&D)L!Q^D Du, cười nói: “Tuy nói trời vẫn còn hơi nắng, nhưng ngồi trước cửa sổ rất mát lại thoải mái, lại thêm bên ngoài còn có hai gốc hoa ngọc lan đang nở, cận thân vẫn là đang hưởng thụ. Đa tạ Nhị thiếu gia quan tâm.”

Nghe xong Tề Thiếu Du không nhịn được tiến tới đứng trước cửa sổ một chút, phát hiện xác thực rất mát mẻ, lúc này lại có một mùi hương ngọt ngào, nhẹ nhàng bay vào trong mũi, không nhịn được mà khen: “Chẳng những mát mẻ, lại còn có thể ngắm hoa, người thật là biết hưởng thụ! Đúng rồi, người đang sao chép cái gì vậy?” Nói xong cầm một tờ giấy đã sao chép xong lên nhìn.

Bởi vì Chu Quân Uyên đã đoán trước hắn ta sẽ hỏi những gì, nên nàng từ từ mở miệng nói: “Vị cận thân ngu dốt, chộc cho Thái phu nhân người tức giận, và lại không lâu nữa, là tới đại thọ sáu mươi của lão nhân gia ngài rồi, cận thân nghĩ tới cả đời Thái phu nhân có cái gì là chưa từng thấy chưa từng trải qua? Cho dù cận thân có phí tâm chuẩn bị lễ vật, cũng có thể không vừa mắt lão nhân gia ngài, chi bằng tự tay sao chép mấy cuốn kinh Phật, một là vì chúc thọ cho lão nhân gia ngài, hai là cũng có ý tứ nhận lỗi, không biết Nhị thiếu gia nghĩ như thế nào?”

Tề Thiếu Du chỉ mong sao Chu Quân Uyên có thể làm vui lòng Thái phu nhân, Tề Hanh có tiếng là hiếu tử (đứa con hiếu thảo), chỉ cần vị trí Thế tử một

ngày còn chưa định, trong lòng hẳn vẫn thấp thỏm không yên, nếu có thể có nhiều đảm bảo hơn đương nhiên (d)đ_IQ%D rất tốt. ... Vì vậy cười gật đầu nói: “Ý kiến này của người rất được, đến lúc đó tổ mẫu người nhận được kinh Phật tự tay người sao chép, chắc chắn ngài ấy sẽ hết sức vui mừng.”

Chu Quân Uyển nghe vậy, mặt lộ vẻ khó xử: “Hy vọng có thể thuận lợi như Nhị thiếu gia nói. Nhưng mà.... lúc này, cận thân phải ăn chay niệm Phật, sợ là sẽ thiệt thòi cho Nhị thiếu gia....”

Tề Thiếu Du vội nói: “Đây là chuyện tốt, tại sao lại nói ta chịu thiệt thòi? Người chỉ cần yên tâm sao chép kinh Phật của người, cùng lắm là ta đây ăn ngủ ở phòng của Vân Cẩm là được.” Coi như nàng không ăn chay niệm Phật, thanh tâm quả dục, trong thời gian ngắn hẳn cũng không muốn nghỉ ngơi trong phòng của nàng, nàng không chê xui xẻo, nhưng hẳn ngại!

Lại không biết Chu Quân Uyển đang âm thầm cười lạnh không dứt, trên mặt không biểu lộ ra chút nào, lệnh Cẩm Tú bưng Bách Hợp cao vừa mới làm xong lên, chủ tớ hai người cùng nhau tiễn Tề Thiếu Du tới phòng của Cẩm Tú, sau đó trở lại về phòng.

Vân mụ mụ tiến lên đón, thừa dịp bốn bề vắng lặng khẽ nói nhỏ vào tai Chu Quân Uyển: “Thê tử Lục Bình vừa cho người truyền lời, tin tức kia đã truyền đến nhà mẫu thân ruột thịt của Hàn phu nhân, hộ bộ cấp sự phu nhân Hoàng đại nhân cùng nha hoàn ma ma trong phủ....”

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp Năm Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Tiệc Chúc Thọ

Không đến mấy ngày nữa chính là sinh thần của Thái phu nhân, Đại Yến triều từ khi khai quốc, Hoàng đế Mộ Dung Xung lên ngôi, xưa nay là người sùng hiếu, phủ Tây Trữ Hầu là danh gia ở kinh đô và các vùng lân cận, đương nhiên là muốn tổ chức thật náo nhiệt. Lại bởi vì thân quyến đồng liêu bằng hữu (người thân, người cùng quê, bạn bè tốt) rất đông, vì vậy lúc đầu dự định tổ chức tiệc mừng thọ trong hai ngày, bây giờ lại thêm một ngày nữa là ngày thiết đãi tân khách. Ngày đầu tiên chính là mời dòng họ Công Hầu cùng các thế gia trong kinh thành, ngày thứ hai là mời thân bằng hữu hảo (những người bạn tốt và những người cùng phe phái) trong triều của Tề gia, ngày thứ ba chiêu đãi thông gia và hàng xóm xung quanh.

Ngay lập tức, từ Thái phu nhân cho đến tất cả hạ nhân trong phủ, ai nấy đều bận rộn đến người ngã ngựa đổ.

Mà người trong ngày thường vốn được cho là nhàn hạ, Chu Quân Uyển, ngay lập tức lại càng thanh nhàn hơn. Lúc trước, hạ nhân ở phủ Tây Trữ Hầu này cho nàng thể diện vì phải nể mặt Thái phu nhân, hiện tại lại vì Ninh phu nhân mà nàng được kêu một tiếng ‘Chu nhị thiếu phu nhân’ không có tư cách xuất hiện trước mặt tân khách rồi. Thứ nhất vì thân phận nàng thấp kém, thứ hai chúng tân khách cũng không biết sự tồn tại chi thứ hai của Tề nhị thiếu gia, căn bản là không người nào nhận ra nàng!

Nhưng mà mấy ngày gần đây tâm tình của nàng rất tốt, Tề Thiếu Du không tới làm phiền nàng, Lục Bình bên kia cũng đã thành công truyền tin tức ra bên ngoài. Hiện tại điều duy nhất nàng cần phải làm, chính là chờ đợi Hàn phu nhân tới cửa hưng sư vấn tội, ngồi đó mà hưởng mật ngọt. Chỉ là nàng không biết đến khi nào Hàn phu nhân mới cửa hưng sư vấn tội? Nếu có thể trong ngày sinh thần của Thái phu nhân, trước mặt mọi người Hàn phu nhân hưng sư vấn tội, vậy thì thật là khéo, mặc dù trong lòng nàng biết, khả năng này không lớn, dù sao hai nhà này đều có gia thế hiển hách, uy danh rất lớn trong kinh thành, sẽ không làm cho đối phương dễ mất mặt mũi, lại càng không thể khiến mình trở thành trò cười cho toàn bộ kinh thành!

Nhưng cho dù như thế, đến ngày sinh thần của Thái phu nhân, Chu Quân Uyển vẫn đứng lên, lệnh Kim Linh cầm mười quyển kinh Phật nàng đã sao chép mấy ngày qua đi theo, bản thân mình thì được Cẩm Tú cầm tay không nhanh không chậm đi tới Huyền Thụy đường. Chuyện nên làm thì cần phải làm!

Một nhóm chủ tớ rất nhanh đã đến cửa phòng của Thái phu nhân, lại thấy có nha hoàn bưng chậu đồng bước ra ngoài, lập tức biết Thái phu nhân đã dậy rồi, vội vàng chạy lên vài bước.

“Chu nhị thiếu phu nhân hôm nay đến thật sớm, Thái phu nhân vừa mới rửa mặt, đang chải đầu đây.” Nha hoàn bưng chậu đồng kia vừa nhìn thấy Chu Quân Uyển, lập tức cười cười quỳ gối hành lễ với nàng, cũng không giống những nha hoàn ma ma khác trong Huyền Thụy đường, thấy nàng là lộ vẻ mặt khinh thường, hành lễ chào hỏi cũng rất qua loa.

Chu Quân Uyển nhận ra đây là nha hoàn nhị đẳng bên cạnh Thái Phu nhân, Ánh Họa, danh tiếng trong đám hạ nhân từ trước đến giờ cũng không tệ, cũng được Văn mụ mụ đánh giá khá cao, vì vậy cười nói: “Không phải là tỷ tỷ còn đến sớm hơn sao? Ta nghĩ hôm nay mọi người sẽ còn bận rộn hơn cả ngày hôm qua cho nên mới muốn thừa dịp Thái phu nhân rảnh rỗi, vội tới đây đập đầu với lão nhân gia người, không biết tỷ tỷ có thể truyền một tiếng được không?”

Ánh Họa đưa chậu đồng trong tay cho một tiểu nha hoàn đứng ngoài hành lang, cười nói: “Chu nhị thiếu phu nhân chờ một chút, đợi nô tỳ vào trong bẩm báo.” Nói xong quay người vào trong phòng.

Một lúc sau Ánh Họa ra ngoài khom người cười nói: “Lúc này Thái phu nhân đang vui vẻ, mời Chu nhị thiếu phu nhân đi vào.”

“Đa tạ tỷ tỷ.” Chu Quân Uyển cảm tạ Ánh Họa, sau đó đi vào phòng.

Chỉ thấy Thái phu nhân đang ngồi trước gương, mặc một bộ y phục lụa hoa đỏ thắm, đầu mang trang sức bằng vàng khảm ngọc, hoa tai phi thúy xanh biếc được làm thành những dây nhỏ rủ xuống hai bên tai. Bên cạnh, Phùng di nương một thân trang phục màu hồng, ăn mặc chói lọi, trên tay đang nâng hộp trang sức, dáng vẻ rất vui vẻ. Chỉ là khi nhìn thấy Chu Quân Uyển đến, nụ cười trên mặt nàng ta phai nhạt đi rất nhiều.

Trong lòng Chu Quân Uyển biết vì sao khi vừa nhìn thấy nàng Thái phu nhân đã thay đổi sắc mặt, lập tức nàng cũng muốn phối hợp làm ra dáng vẻ thật trọng, đi mấy bước tới bên cạnh Thái phu nhân, đoan đoan chính chính dập đầu ba lạy, lại chúc bà ta phúc như đông hải, thọ tựa nam sơn, sau đó nâng lên kinh Phật mình đã sao chép trong mấy ngày qua: “.....Chúc Thái phu nhân ngày tốt lành, Uyển nhi không có đồ gì quý trọng để dâng, nếu có, chỉ sợ cũng không vừa mắt lão nhân gia ngài, vì vậy tự tay sao chép mười cuốn kinh Phật, kính xin lão nhân gia ngài vui vẻ nhận!”

Thái phu nhân vẫn giữ gương mặt cười như không cười, bảo Như Ý đứng sau lưng nhận lấy mấy cuốn kinh Phật Chu Quân Uyển dâng lên, lại bảo Cát Tường thưởng cho nàng một ít bánh, lập tức quay đầu nói cười với Phùng di nương, coi Chu Quân Uyển như người vô hình, ý đuổi khách rất rõ ràng.

Trên mặt Chu Quân Uyển lại càng uất ức hơn, cắn cắn môi nhiều lần muốn nói gì đó, nhưng bởi vì Thái phu nhân đang nói chuyện với Phùng di nương khi thế ngắt trời, nàng căn bản không chen vào được một chữ, chỉ đành quỳ gối thi lễ với Thái phu nhân, yên lặng lui ra ngoài. Chỉ là còn chưa đi tới cửa, đã nghe được giọng điệu khinh miệt của Thái phu nhân truyền vào trong tai: “Như Ý, vứt mấy cuốn kinh Phật rách nát này đi cho ta, biết rõ không vừa mắt ta mà lại đưa tới, làm ta thật mất hứng!”

“Thái phu nhân ngài bớt giận, hôm nay là ngày vui của lão nhân gia ngài.” Giọng nói ngọt như mật của Phùng Di nương vang lên: “Ngài không cần vì những người không liên quan mà tức giận, phá hủy hứng thú? Theo ý của cận thân, dù có muốn vứt đi, cũng phải đợi qua ngày hôm nay, vứt đi cũng không muộn!”

Chu Thái phu nhân nghe vậy, trầm mặc chốc lát, mới hừ lạnh nói: “Được rồi, qua vài ngày nữa sẽ vứt đi!”

Giọng nói của hai người không nhỏ, hiển nhiên cũng không cố kỵ Chu Quân Uyển còn ở đây, còn có hạ nhân đang hầu hạ trong và ngoài phòng.

Chu Quân Uyển không đợi hai người nói hết lời, đã đi ra khỏi phòng, nghênh đón nàng, là ánh mắt hả hê hoặc khinh thường của đám ma ma nha hoàn ngoài hành lang.

Có mấy người đặc biệt lớn mật cố ý ‘xì xào bàn tán’ thật to cho Chu Quân Uyển nghe thấy: “Rõ ràng Thái phu nhân không muốn gặp nàng, nhưng suốt ngày đến, còn tưởng mình vẫn là Chu nhị thiếu phu nhân trước kia, chưa từng thấy ai mặt dày như vậy đây!”

“Đúng vậy, nếu hôm nay không phải là sinh thần của Thái phu nhân, chỉ sợ như những ngày trước, đến cửa cũng không vào được....”

“..... Thái phu nhân đối với nàng ân trọng như núi, nàng không biết ơn, ngày sinh thần của Thái phu nhân, cũng chỉ tặng mấy cuốn gọi là kinh Phật tự tay sao chép, cũng không biết là không có đồ tốt, hay là không nỗ lực?”

Sắc mặt Chu Quân Uyển lúc thì trắng bệch lúc thì đỏ, giống như không nghe mọi người đang nghị luận, cúi đầu như chạy trốn khỏi Huyền Thụy đường.

Hiển nhiên có người kể lại tất cả sự việc cho thê tử Vương Đại.

Lúc này, Ninh phu nhân một thân xiêm y đỏ thắm, nàng ta đang bận rộn tiếp đón tân khách, vốn là lúc được mọi người nịnh nọt chúc mừng, lại nghe thê tử Vương Đại lặng lẽ nói chuyện này, không khỏi càng vui vẻ.

Đợi đến khi Thái phu nhân đi ra, nàng ta tươi cười tiến lên nghênh đón, ân cần nâng Thái phu nhân đến chỗ ngồi, còn đích thân dâng một tách trà nóng lên. Đưa đến cả đám tân khách khen ngợi nàng ta hiếu thuận, lại khen Thái phu nhân ‘có phúc lớn’, ‘con dâu cũng không kém gì nữ nhi ruột’.....

Cho đến khi chọc cho Thái phu nhân tức giận quá mức, rõ ràng hôm nay chính là sinh thần của bà ta, lại khen Ninh thị là sao? Người được tiếng cũng là nàng ta!

Nhưng dù như thế nào trước mặt tân khách đầy phòng bà ta cũng không dám lộ ra, chỉ có thể cố gắng tươi cười cùng mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp Năm Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Không Đánh Mà Thắng

Một nhóm tân khách nói chuyện cười đùa với nhau, lại có một nhóm khác lục đục đến.

Ninh phu nhân vội vàng dẫn đám tỳ muội Tề Hàm Chi ăn mặc lồng lẩy ra nghênh đón, sau khi nghênh đón xong, lại vội vàng lần nữa giới thiệu các tỳ muội Tề Hàm Chi cho các phu nhân, thiếp thất, hơn nữa nàng ta còn cường điệu giới thiệu Tề Hàm Chi: “Đây là Đại tiểu thư của phủ chúng ta, rất có tri thức lại hiểu lễ nghĩa khiến cho người gặp người thích, từ trước đến nay rất hiếu thuận với Thái phu nhân và ta, thật đúng với câu châm ngôn ‘nữ nhi là áo bông nhỏ của mẫu thân!’”

Đám tân khách thì biết rõ Ninh phu nhân đây là vì nữ nhi mà chọn lựa nhà chồng vừa ý, những nhà có nhi tử đã đến tuổi thành hôn mà chưa có thể từ, lập tức dụng tâm quan sát Tề Hàm Chi.

Nhưng thấy Tề Hàm Chi mặc y phục thù địch là uốn lượn khắp tay áo, bên trên còn có ngũ sắc trăm điệp, áo ngực thù địch hoa hải đường, váy cùng màu thù địch phượng hoàng, đầu cài trâm sai bát bảo, hoa tai ngọc bích rủ xuống hai bên, quả nhiên xinh đẹp rực rỡ, lại giống như trăng sáng, khó có được cử chỉ tự nhiên thoải mái, nửa điểm cũng không giống các thứ nữ khác tay chân lỏng lẻo, không lên được mặt bàn.

Vì vậy mới vừa rồi còn có chút ghét bỏ xuất thân thứ nữ của nàng, nay cũng âm thầm thay đổi quan điểm, lại càng thân thiện nhiệt tình hơn, lờ lờ kéo kéo tay nàng, thân thiết hỏi nàng bao nhiêu tuổi, đã từng đọc qua những loại sách nào, trong ngày thường có những trò tiêu khiển nào.

Ninh phu nhân thấy vậy, cũng âm thầm hài lòng. Nàng ta nghĩ, chung quy Tề Hàm Chi cũng là nữ nhi được nuôi dưỡng dưới danh nghĩa của nàng ta, nếu là vì nàng mà tìm được một nhà chồng tốt. Thứ nhất có thể báo lại kết quả với Tề Hanh, dù sao trước đây nàng ta cũng đã cam đoan trước mặt hắn ta. Thứ hai cũng khiến Tề Hàm Chi cảm kích nàng ta hơn, tương lai có thể lợi dụng phu thê hai người bọn họ. Thứ ba cũng là điểm quan trọng nhất, tân khách hôm nay đều là thế gia hiển hách nhất Kinh Thành. Những người đó, đều giữ lại cho nữ nhi báo bối Tề Hàm Phụng, nếu Tề Hàm Chi cũng có thể lọt mắt của những phu nhân ngày hôm nay, đây cũng là một chuyện vui.

Cũng có phu nhân lôi kéo tay Tề Hàm Bình, Tề Hàm Thiên hỏi han, chỉ là sau khi nghe được di nương của hai người vẫn còn, âm thầm suy nghĩ lại, cưới một thứ nữ làm dâu trưởng cũng không phải là không được, dù gì đây cũng là tiểu thư đoàn chính của Hầu phủ, đích tiểu thư thì họ không dám với cao, chẳng lẽ thứ tiểu thư họ cũng không dám cầu hôn? Nhưng đề nhi tử hoặc là huynh đệ có nhiều nhạc mẫu, như vậy là không thể được rồi, cũng có thể cầu hôn cho con thứ nhà mình, nhưng mẫu chốt cũng phải được Hầu phủ đồng ý chứ?

Mọi người vây quanh nói cười với Thái phu nhân một hồi liền đến thời gian khai tiệc.

Thái phu nhân ngồi ghế chủ tọa, bồi bà ta ngồi hai bên là các lão phu nhân đồng lứa, Ninh phu nhân cùng với mấy vị phu nhân có thân phận cao nhất trong các vị khách hôm nay ngồi hàng thứ hai.

Trong bữa tiệc không biết người nào nhắc đến ba vị thiếu gia của Tề gia trước tiên, trong đó có một vị phu nhân mặc y phục màu đỏ rượu, giày thù địch vàng cười nói với Ninh phu nhân: “Phu nhân thật là có phúc lớn, ba vị thiếu gia dưới gối đều thông minh tuyệt đỉnh, là một thanh niên tài俊 văn nhã, hôm nay Nhị thiếu gia đã vào học trong Quốc tử giám, sắp tới có thể đỗ trạng nguyên, nghe nói năm nay Tam thiếu gia cũng dự định đi thi, chỉ sợ tiền đồ vô lượng!”

Một vị phu nhân khác mặc y phục thù địch hoa hồng đỏ cũng tiếp lời: “Còn không phải sao, nghe nói Tam thiếu gia mới bảy tuổi đã làm thơ, càng ngày lại càng giỏi văn võ, tính tình cũng rất tốt, lão gia ta nhiều lần tán thưởng Tam thiếu gia lắm đó!”

Vị phu nhân này là phu nhân Lại bộ Khảo Công Tư Lang trung, tuy Tiết đại nhân chỉ là Tứ phẩm, tư cách lên triều cũng không có, nhưng Tiết phu nhân cũng là quý phụ trong Kinh Thành người người tranh nhau nịnh bợ, không vì cái gì khác, chỉ vì trượng phu của nàng ta khảo hạch tất cả các quan viên lên chức, là nhân vật trọng yếu quyết định các quan viên được lên chức hay bị giáng chức, nếu không nàng ta cũng không thể lấy danh hiệu cáo mệnh phu nhân từ thân phận phu nhân Tứ phẩm của nàng ta, cùng những người có cùng cấp bậc, nàng ta cũng có thể đứng ngang hàng với các phu nhân khác rồi.

“Lương phu nhân cùng Tiết phu nhân thật sự khen trật rồi, chỉ là được mọi người nể mặt, bọn nhỏ cũng coi như là hiểu chuyện cho nên các trưởng bối mới khen như vậy thôi.” Trên mặt Ninh phu nhân là nụ cười khiêm tốn, trong lòng cười lạnh không thôi, nhi tử của con tiểu tiện nhân kia sinh ra cũng được xưng là ‘thanh niên tài俊’? Phi, cùng một dạng với con tiểu tiện nhân kia, đều không phải là hạng người tốt đẹp gì, còn muốn cưới một thê tử có gia thế hiển hách để trợ lực, để mẫu tử bọn hắn có người chống lưng? Cũng phải xem nàng có đồng ý hay không!

Thì ra là mấy vị đang ngồi ở đây, đều là vì Tề Hanh chọn nhạc mẫu tương lai cho Tề Thiếu Hạo, mọi người đều đã hiểu, đương nhiên trước đó đã từng cùng Ninh phu nhân nói qua, nếu không Ninh phu nhân cũng sẽ không để mọi người tụ tập lại một chỗ.

Tề Hanh vốn tưởng rằng Ninh phu nhân sẽ cố ý gây cản trở, ít nhất là trong lòng sẽ cảm thấy không thoải mái, dù sao những gia đình này cũng không hề kém nhạc gia (nhà mẹ vợ) của Tề Thiếu Du chút nào, làm gì có chuyện xuất thân của con dâu thứ lại còn cao hơn của trưởng tử hoặc là hai người ngang sức ngang tài? Cũng không nghĩ đến sau khi Ninh phu nhân nghe xong những lời hắn ta nói, cũng dốc hết sức khen ngợi, còn nói chỉ cần chờ hắn ta thấy nữ nhi nhà ai tốt, nàng ta lập tức mời người làm mai tới cửa, cần phải làm cho hôn sự Tề Thiếu Hạo thuận lợi, vui vẻ.

Cũng làm cho Tề Hanh nửa tin nửa ngờ có vài phần xấu hổ, thầm nghĩ Ninh phu nhân có xuất thân từ thế gia vọng tộc, xưa nay cao ngạo, đối đãi với thứ tử, thứ nữ giống như địch tử địch nữ, ít khi giờ thủ đoạn trong chuyện này, chẳng lẽ lần này hắn đã trách lầm nàng ta?

Lại không nghĩ tới, từ xưa đến nay chính thất phu nhân, đích tử, đích nữ cùng với di nương và con thứ chính là thiên địch, nhìn thấy nhau chỉ hận không thể ta ăn ngươi ngươi ăn ta. Làm sao Ninh phu nhân có thể lơ đãng nhìn cái đỉnh trong mắt cái gai trong thịt Tề Thiếu Hạo cưới một thê thất có gia thế hiển hách vào cửa, để mẫu tử bọn hắn càng mạnh mẽ hơn?

Quả nhiên, Ninh phu nhân cười nói: “Nói về Tam thiếu gia của nhà chúng ta, không phải mẫu thân ta đây khoe khoang, thật sự là ngàn dặm mới tìm được một nhi tử ngoan như vậy, chẳng d(d)!!q^d những văn chương xuất chúng, mà võ nghệ cũng bất phàm, là một người văn võ song toàn, bộ dạng của hắn lại giống di nương thân sinh hắn, mi thanh mục tú, tuấn tú lịch sự, cho dù ai thấy cũng không nhận được mà khen một câu ‘là một người có tài năng!’”

Nói xong, đám phu nhân lại càng động tâm.

Tề Thiếu Hạo chỉ là con thứ không sai, nhưng không ngăn được hắn lại được cưng chiều như vậy, vả lại Tây Trữ Hầu phủ ngoài hắn ra cũng không có nhi tử đến tuổi thành hôn mà chưa hứa hôn, ngược lại Tề gia Đại thiếu gia là trưởng tử, nhưng ngay cả đi vài bước cũng phải có người đỡ, hàng năm đều phải uống thuốc, ai biết khi nào liền đi đời nhà ma đây? Các nàng ngắm đáng ngàn cay nuôi lớn nữ nhi, làm sao chịu được đưa vào Tề gia để làm quả

phụ!

Huống chi nghe nói di nương của Tề Thiếu Hạo cũng không phải là cái loại đồ điểm không biết xấu hổ, mà là quý thiếp đường đường chánh chánh được đưa tới cửa, ở bên cạnh Thái phu nhân cũng rất có thể diện, để dòng chính nữ nhi nhà mình gả cho hấn, thật cũng không coi là tự bôi nhọ mình.

Vì vậy cũng rói rít cười nói: “Đã như vậy, tại sao không mời Tam thiếu gia đến đây để bọn ta nhìn một chút, cũng để chúng ta nhìn một lần cho thỏa?”

Ninh phu nhân cầm khăn lau lau khoe miệng, lúc này mới hé miệng bồn cọt cười nói: “Đó là một hài tử rất xấu hổ, điểm này lại không giống di nương thân sinh của hấn, chỉ sợ hấn nhìn thấy chiến trận này cũng hoảng sợ không biết chừng, các phu nhân nhàn nhàn nhận một chút.”

Thê tử Vương Đại cũng cười nói: “Nói đến chuyện Hầu gia nhà chúng ta năm đó ở hội hoa đăng đính ước cùng Phùng di nương, đó thật đúng là một đoạn giai thoại, có thể thấy Phùng di nương lúc còn trẻ là một người có dung mạo xuất chúng, tính tình chắc chắn cũng cực kỳ hào phóng, tại sao Tam thiếu gia lại không giống Phùng di nương, không có tính tình hào phóng của Phùng di nương?”

Chỉ mấy câu nói ngắn ngủn, nói xong đám phu nhân hai mặt nhìn nhau, nhất thời đều bị mất ngôn ngữ.

Nhà ai có quy củ cho phép cô nương chưa xuất gia chạy đi xem hoa đăng? Nữ tử trẻ tuổi có phẩm hạnh như thế nào mới có thể quyến rũ nam nhân xa lạ ở hội hoa đăng, còn tự mình đính ước? Có di nương như vậy, phẩm hạnh của Tề Thiếu Hạo tốt hơn chỗ nào? Làm sao có thể gả nữ nhi của mình cho một kẻ như vậy!

Vì vậy không đợi Ninh phu nhân mở miệng nữa, lập tức có người ta một lời ngưởi một câu chủ động chuyển đề tài, không hề nhắc đến Tề Thiếu Hạo nữa, giống như căn bản là chưa từng nói đến chuyện này.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp Năm Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Canh Phòng Nghiêm Ngặt

Đương nhiên Tề Hanh không hề biết chỉ vài ba câu từ chủ tớ Ninh phu nhân đã làm cho hôn sự của Tề Thiếu Hạo trở nên rối tinh rối mù. Mà xem như hấn đã biết, cũng không thể tìm ra chút sai lầm nào của Ninh phu nhân, dù sao từ đầu đến cuối nàng ta cũng không nói một chữ không phải về Phùng di nương và Tề Thiếu Hạo. Lần hoa đăng năm đó hấn ta và Phùng di nương vừa gặp nhau đã động tâm, sau đó trở về báo lại cho Thái phu nhân, sai người tới cửa cầu hôn là sự thật, cho dù hấn ta muốn hưng sư vấn tội, thì cũng phải tìm ra tội danh mới được!

Hấn ta chỉ biết, sau này hấn ta sai người đi dò hỏi mấy nhà kia, lại phát hiện thái độ của bọn họ cũng thay đổi, không phải nói lão thái thái trong nhà chọn trúng nữ tử từ nhà nào đó, thì chính là nói nữ nhi còn nhỏ, còn muốn sống bên nhau thêm mấy năm, giống như đã có hẹn ước, làm cho hấn vừa tức giận lại vừa lúng túng mà vẫn không thể làm được gì, chỉ có thể tức giận ngầm bỏ hờn làm ngọt, hạ thấp tiêu chuẩn, lại sai người đi dò hỏi ý của những nhà khác.

Đương nhiên, những thứ này đều là nói sau rồi, tạm thời không nhắc tới.

Hôm nay lại nói đến Chu Quân Uyển ‘như chạy trốn’ khỏi Huyền Thụy đường, trở về tiểu viện của mình trong Ý Tùng viện, chỉ thấy Hồng Tiêu bên cạnh Ninh phu nhân, dẫn theo hai nha hoàn nhị đẳng Ngô Đồng và Ba Tiêu đứng trong phòng nàng rồi.

Nhìn thấy Chu Quân Uyển đi vào, Hồng Tiêu vội dẫn hai nha hoàn kia tiến lên quỳ gối hành lễ, cười nói: “Hôm qua nhờ có Chu nhị thiếu phu nhân nhường, nên may mắn thắng tiền cược từ Chu nhị thiếu phu nhân, trong lòng nô tỳ rất băn khoăn, Ngô Đồng cùng Ba Tiêu lại cười nô tỳ trẻ con, nói hôm qua nô tỳ đã đáp ứng làm chủ, khiến cho nô tỳ không thể nuốt lời. Cho nên nô tỳ đã lấy hết tiền thắng cược ngày hôm qua, nhờ Liễu tẩu ở phòng bếp làm một bàn tiệc, nghĩ rằng buổi trưa cả gan mượn tiểu viện của Chu nhị thiếu phu nhân để mở tiệc, không biết Chu nhị thiếu phu nhân có thể cho nô tỳ mặt mũi được không?”

Mượn tiểu viện của nàng để mở tiệc là giả, canh chừng nàng một bước cũng không rời, để tránh cho việc nàng đi loạn ra bên ngoài, vô ý bị người ngoài biết được sự tồn tại của nàng mới là thật? Chu Quân Uyển âm thầm cười lạnh.

Trước nàng cho là đã đi thỉnh an Ninh phu nhân, bẩm báo mấy ngày liên tiếp thân thể có chút khó chịu, không thể đứng giờ đi thỉnh an, ý biểu đạt hết sức rõ ràng, cũng đã ngầm hiểu nàng cùng Ninh phu nhân đã có chung nhận thức, lại bảo nàng cứ yên tâm. Lại không nghĩ rằng, đúng là Ninh phu nhân vẫn không yên lòng, lại không tiếc mấy ngày nay bán thân bà ta bận rộn, sai người đặc lực nhất bên cạnh mình, Hồng Tiêu, tới đây tự mình coi chừng nàng. Một lần nữa chứng minh nàng ta đối với cửa hôn sự với Hân gia coi trọng đến mức nào!

Thì ra là, sáng sớm ngày hôm qua Hồng Tiêu đã tới tiểu viện của Chu Quân Uyển, đầu tiên là lấy cớ mấy ngày nay liên tục giúp đỡ Ninh phu nhân xử lý mấy chuyện vụn vặt mà bản thân mệt mỏi rồi, thật khó hôm nay mới được thanh nhàn một chút ít, muốn mượn tiểu viện của nàng để lười biếng một chút, hỏi nàng có thể hay không?

Hồng Tiêu là nha hoàn nhất đẳng Đại nha hoàn bên cạnh Ninh phu nhân, Tề Thiếu Du thấy cũng kêu một tiếng ‘tỷ tỷ’, nề mặt như vậy, Chu Quân Uyển lại dám không cho nàng ta mặt mũi trước mặt mọi người? Huống chi hiện nay là thời kỳ quan trọng để lấy lòng tin của Ninh phu nhân, tôn trọng người bên cạnh Ninh phu nhân chính là tôn trọng Ninh phu nhân. Cho nàng can đảm dám đánh mất thể diện của Hồng Tiêu trước mặt mọi người, đương nhiên nàng

cũng không dám làm như vậy.

Vì vậy mở miệng nói hoan nghênh, chẳng những sai Cẩm Tú dâng trà cùng điểm tâm đầy tinh xảo, còn tự mình nói chuyện nửa ngày trời với Hồng Tiêu.

Ai biết được, đến giờ cơm trưa mà Hồng Tiêu vẫn chưa nói muốn đi, Chu Quân Uyển chỉ đành phải cười mời nàng ta ở lại dùng cơm. Vừa bắt đầu ăn cơm thì Chu Quân Uyển đã không nhịn được ngáp nhiều lần, thấy Hồng Tiêu nhìn nàng, mặt ửng đỏ xin lỗi giải thích ‘mỗi ngày đều ngủ vào canh giờ này, kính xin tỷ tỷ đừng chê cười’, uyển chuyển biểu đạt ý muốn đuổi khách của mình.

Làm sao Hồng Tiêu nghe mà không hiểu ám hiệu của nàng, rõ ràng là nghe hiểu lại cố ý làm bộ như không hiểu, cũng không có nửa điểm lạnh lợi như ngày thường, vừa cười vừa nói muốn đánh bài điệp tử, còn không cho giải thích sai nha hoàn đi Nghi Lan viện mời Ngô Đồng cùng Ba Tiêu tới bồi, mãi cho đến khi lên đèn, đại thắng mà về, còn hẹn ước hôm nay sẽ làm chủ đãi tiệc.

Vì vậy mới có một màn vừa rồi.

Ngày hôm qua Chu Quân Uyển cũng chưa từng làm mất mặt của Hồng Tiêu, đương nhiên hôm nay nàng cũng không thể làm thế, vì vậy mỉm cười nói: “Hồng Tiêu tỷ tỷ là người bận rộn, trong Dien^dan/le!quy^don ngày thường cầu còn không được cơ hội cùng người uống rượu, thật khó mới có ngày hôm nay, ta lại không dám bồi người sao? Chỉ là ta mới đi bái lạy Thái phu nhân về, kính xin tỷ tỷ để ta vào phòng đổi xiêm y rồi trở lại bồi tỷ tỷ cũng không muộn.” Hồng Tiêu vội cười nói: “Quấy rầy sự thanh tĩnh của Chu nhị thiếu phu nhân, đều là do nô tỳ bướng bỉnh, để nô tỳ hầu hạ Chu nhị thiếu phu nhân thay quần áo.” Trong cười lại có một chút khân trương mà nàng ta cũng không hề phát giác.

“Tỷ tỷ là khách, sao có thể làm phiền tỷ tỷ?” Chu Quân Uyển cũng vội cười nói, nhưng cũng biết Hồng Tiêu đây là không yên lòng để nàng một mình đến mức trông gà hóa cuốc, vì vậy chỉ dùng một nửa thời gian thay quần áo, đã thay xong y phục đi ra ngoài.

Lập tức mọi người nói đùa một hồi, phòng bếp bên kia cũng dọn một bàn tiệc lên, Chu Quân Uyển cũng không làm ra vẻ, cho tất cả mọi người ngồi xuống, ăn uống vô cùng náo nhiệt cho tới gần trưa, lại cùng Hồng Tiêu xáo mấy ván bài (chơi bài), tới giờ lên đèn mới tan.

Mất thấy đám người Hồng Tiêu đã đi xa, thừa dịp Cẩm Tú Kim Linh vậy nước quét dọn phòng, sắp xếp lại bàn ghế, Chu Quân Uyển gọi Văn mụ mụ vào nội thất nói chuyện: “Tình hình ngày hôm nay như thế nào? Hàn phu nhân có từng tới không?”

Chu Quân Uyển không chỉ từng đặt mình vào hoàn cảnh của người khác mà suy nghĩ. Nếu đổi lại, hôm nay nàng là Hàn phu nhân, đột nhiên biết được con rể mà mình tỉ mỉ chọn lựa cũng không phải chỉ có một mình nữ nhi bảo bối của mình là phu nhân, thì sẽ như thế nào? Nghĩ tới nghĩ lui, cũng đều cảm thấy Hàn phu nhân sẽ đau lòng thay cho Hàn tiểu thư, cũng không thể gả nữ nhi bảo bối của mình cho Tề Thiếu Du, nhất định sẽ lập tức nghĩ biện pháp từ hôn, sau đó vì nữ nhi mà chọn một mối hôn sự tốt khác.

Mà muốn từ hôn một cách thuận lợi, và lại để giảm tổn thương đến mức tối thiểu nhất, như vậy thì nhất định phải khiến dư luận đều đứng về phía bọn họ, khiến cho người đời cũng biết, là do Tề gia bất nhân trước, như vậy đừng trách bọn họ bất nghĩa!

Cho nên, nàng phủ định Hàn gia sẽ kiêng dè mặt mũi lẫn nhau, sẽ không tới tiệc chúc thọ của Thái phu nhân mà hưng sư vãn tội, mà nàng cho là Hàn gia sẽ nháo việc này lên trên bữa tiệc chúc thọ của Thái phu nhân, kể từ đó, mặc kệ là Tề gia muốn giấu diếm như thế nào hay muốn dàn xếp ổn thỏa, cũng không có khả năng nữa rồi!

Vì vậy, đây cũng là nguyên nhân chủ yếu nhất mà Chu Quân Uyển lại quan tâm đến việc Hàn phu nhân có tham gia tiệc chúc thọ hay không.

Văn mụ mụ thấy nàng hỏi, nhũn nhũn mày, mới lắc đầu nói: “Hôm nay Hàn phu nhân vẫn không tới.” Lời nói cùng sắc mặt như đưa đám, rõ ràng là thất vọng.

Chu Quân Uyển thấy vậy, trong lòng không khỏi xẹt qua thất vọng, nhưng rất nhanh lại phản chấn nói: “Mụ mụ không cần thất vọng, Hàn phu nhân không tới, như vậy không phải nói rõ kế hoạch của chúng ta đã có hiệu quả hay sao?”

Tuy là chỉ có ngày hôm nay phủ Tây Trữ Hầu mới mở tiệc mời thân bằng quyến hữu, nhưng theo lệ thường, ngày vui lớn như vậy, người thân cùng thông gia cũng nên mỗi ngày tới góp vui, nhưng hai ngày liên tiếp Hàn phu nhân vẫn chưa từng lộ diện, như vậy đã đủ nói rõ vấn đề. Cho nên bọn họ không cần thất vọng, có vẻ mặt như đưa đám như vậy, rất có thể kịch hay ngày mai mới trình diễn!

Văn mụ mụ tức giận một hồi, rất nhanh cũng phản chấn trở lại, gật đầu nói: “Cô nương nói đúng lắm, không biết chừng ngày mai Hàn phu nhân lập tức tới cửa hưng sư vãn tội đấy?”

Tâm tình khá hơn một chút, cũng có hăng hái để bắt quái (cái này là nhiều chuyện đây ạ, thiên tính của con gái □) rồi: “Đúng rồi, ngày hôm nay phu nhân đào một cái hố to cho Phùng di nương và Tam thiếu gia!” Sau đó nói đầu đuôi chuyện tình mà mình nghe được cho Chu Quân Uyển, cuối cùng cười nói: “Chỉ sợ sau khi Phùng di nương biết, chỉ hận không thể cắn mất một miếng thịt của phu nhân đó, chúng ta còn có kịch hay để nhìn!”

Chu Quân Uyển nghe vậy, cũng nhếch môi nở nụ cười, có trò hay để coi chỉ là thứ yếu, cái quan trọng nhất là, Ninh phu nhân cùng Phùng di nương ngao cò tranh nhau, nàng lại là ngư ông vô cùng có khả năng có cơ hội đắc lợi rồi!

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp Năm Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Chủ Tớ Dạ Đàm (Chủ Tớ Bàn Chuyện Đêm Khuya.)

Chu Quân Uyển cùng Văn mụ mụ nói chuyện thời còn trẻ, Ninh phu nhân cũng đang nói chuyện với thê tử Vương Đại và Quách mụ mụ trong Nghi Lan viện.

Tuy là mấy ngày liên tiếp mệt mỏi đến mức người ngã ngựa đổ, ban ngày lại tiếp đón đám tân khách, lúc này tinh thần của Ninh phu nhân vẫn rất tốt: “Chuyện lúc sáng, người làm rất khá, để ta xem lần này có ai sẽ gả nữ nhi của mình cho tên tiểu tiện chủng kia! Phi, mẩu tử bọn chúng đều là loại hạ lưu, không lên được mặt bàn, cũng vọng tưởng muốn để mẩu tử bọn chúng trở nên mạnh mẽ hơn, cũng không xem lại mình xứng hay không xứng!”

Khen thê tử Vương Đại một hồi, lại mắng mẩu tử Phùng di nương một hồi, lại sai thê tử Vương Đại: “Đi tới hộp gương đầu tiên của ta, tự mình chọn một món đồ ưng ý đi!”

Thê tử Vương Đại nghe vậy, trong lòng mừng thầm, bên trong hộp gương đầu tiên của phu nhân đều để trang sức bằng vàng, tuy rằng không bằng mấy tầng bên dưới đựng ngọc thạch trân quý, nhưng tùy tiện chọn một món giá trị cũng có thể trên dưới một trăm lượng bạc rồi. Điều này cũng không là gì, quan trọng nhất là thê diện, mấy ngày nữa tiểu nữ nhi của nàng ta cũng xuất giá rồi, nàng ta đang lo không có một hòm đồ trang sức có giá trị đây, hôm nay phu nhân lại thưởng đồ trang sức, lo gì về sau nữ nhi nhà mình không thể tung hoành ở phu gia (nhà chồng)?

Lập tức vội quỳ xuống cung cung kính kính dập đầu, cảm tạ Ninh phu nhân ân hậu, sau đó vui vẻ đi chọn lựa trang sức.

Thừa dịp thê tử Vương Đại đi chọn đồ trang sức, Ninh phu nhân hỏi Quách mụ mụ: “Ngày hôm nay cái con tiểu hồ mị tử đó có an phận không?”

Quách mụ mụ thấy hỏi, vội bẩm: “Trừ lúc sáng sớm đi bái lạy Thái phu nhân, rồi khỏi Ý Tùng viện nửa canh giờ ra, cả ngày đều ở trong tiểu viện của mình, ngay cả cửa viện cũng chưa từng bước qua một bước, Hồng Tiêu xin phu nhân cứ yên tâm”

“Ừ.” Ninh phu nhân hài lòng gật đầu một cái.

Quách mụ mụ lại cau mày do dự chốc lát, sau đó thận trọng nói: “Lúc sáng trước mặt chúng tân khách phu nhân nói Phùng di nương như vậy, coi như có thể quấy rối hôn sự của Tam di!en?danle!quydOn thiếu gia, cũng không sợ Phùng di nương gây sự, nhưng làm sao có thể đảm bảo không truyền tới tai Hầu gia đây? Dù sao...khi đó trước mặt Hầu gia, phu nhân nói cần phải làm cho hôn sự của Tam thiếu gia được thuận lợi vui vẻ, nếu vì vậy mà làm hỏng tình cảm phu thê, vậy không phải là mất nhiều hơn được?”

“Tình cảm phu thê?” Vốn đây chỉ là lời khuyên, lại không ngờ chạm tới vết thương của Ninh phu nhân, để cho nàng ta nhớ tới tới nay Tề Hanh lại nghỉ ngơi trong viện của Phùng di nương, giận ghen cùng đến, lúc này cười lạnh: “Giữa ta và hắn, hôm nay còn có đoạn tình cảm này không? Hôm nay, trong mắt trong lòng hắn chỉ có con tiện nhân cùng tiện chủng mà con tiện nhân kia sanh, nếu không phải cô kỵ Ngự sử đài Ngự Sử, nếu không phải cô kỵ phụ thân cùng đại ca ta, chỉ sợ đã sớm ái thiếp diệt thê, vì con tiện nhân kia mà để cho ta thoái vị, vì tiện chủng đó mà để cho Du nhi thoái vị rồi, là do hắn không niệm tình cảm phu thê trước, ta còn sợ sẽ mất tình cảm phu thê hay sao? Nếu hắn thật sự có bản lãnh, vậy lập tức bỏ ta, phù chánh con tiện nhân kia. Mà hắn lại không có bản lãnh đó, vậy không thể nào trách ta được!”

Mà coi như truyền đến tai Tề Hanh thì như thế nào, từ đầu đến cuối nàng ta từng nói một câu không đúng về con tiện nhân kia sao? Thê tử Vương Đại từng nói láo câu nào sao? Chủ tớ nàng ta chỉ trần thuật lại sự thật thôi, cho dù Tề Hanh hắn có muốn hưng sư vấn tội, cũng phải tìm ra tội mới được, huh!

“Nhưng Hầu gia luôn là chỗ dựa cả đời của phu nhân, là cùng trải qua quãng đời còn lại với phu nhân, nếu huyên náo quá lớn...” Quách mụ mụ không nhận được mà khuyên nhủ. Nhưng mà còn chưa nói xong, đã bị Ninh phu nhân hung dữ nghiêm mặt, giọng điệu cảm hận cắt đứt: “Là chỗ dựa cả đời, cùng trải qua quãng đời còn lại? Phi, đúng là lúc đầu mắt ta bị mù mới có thể giao cả đời của ta cho con người tàn nhẫn như hắn! Hôm nay ta chỉ hận hắn không thể lập tức chết đi, chỉ cần đợi hắn chết đi, ta lập tức đuổi mẩu tử đồ tiện nhân kia ra khỏi cửa, đưa lão bất tử kia tới thôn trang, lại đuổi cái tên què kia ra ngoài! Cái nhà này vốn chính là của mẩu tử chúng ta, một ngày nào đó, ta sẽ đuổi hết tất cả những kẻ chướng mắt ra khỏi cửa, để cho bọn hắn lưu lạc nơi đầu đường, chết không được tử tế!”

Vô số lần nàng ta tỉnh mộng lúc nửa đêm, cũng vô số lần nhận không được tự hỏi mình biết bao lần, nếu như năm đó nàng ta không gặp Tề Hanh, hoặc có gặp nhưng thời điểm đó không bị hắn ta mê hoặc, không có liều mạng cố ý muốn gả cho hắn, sẽ không phải sống trong cảnh ngày trôi qua ngày người không giống người, quý không giống quý rồi hay không? Chỉ tiếc, thứ không có khả năng tồn tại nhất trên thế gian này, chính là thuốc hồi hận!

Ninh phu nhân nói những lời quyết tuyệt như vậy, Quách mụ mụ lập tức lúng túng không biết nói gì.

Nàng ta cũng giống thê tử Vương Đại, cũng là lão nhân hầu hạ Ninh phu nhân mấy chục năm, đương nhiên đối với chuyện hai mươi mấy năm qua của Ninh phu nhân và Tề Hanh nàng ta rõ hơn ai hết, đối với việc tại sao bọn họ lại đi đến ngày hôm nay cũng biết rõ ràng, cho nên ngược lại không biết khuyên Ninh phu nhân như thế nào, vì vậy chỉ đành cúi thấp đầu.

Ninh phu nhân vẫn còn đắm chìm trong tức giận không lồ cùng hận ý, hàm răng nghiến chặt, thanh âm kéo kẹt phát ra vang dội, yên tĩnh ngồi trong phòng, làm cho người ta không nhận được mà rợn cả tóc gáy.

Nhưng rất nhanh nàng ta lại không nhận được mà đau buồn, lã chã rơi lệ, lại không chịu cho Quách mụ mụ thấy, vì vậy quay mặt đi, lặng lẽ rút khăn tay lau nước mắt.

Lúc này thê tử Vương Đại đã chọn được một đôi vòng tay bằng vàng ưng ý đi ra ngoài, gương mặt vui mừng. Sau khi nhìn thấy Ninh phu nhân như vậy,

lập tức bị dọa cho sợ hãi, cắt vòng tay vào trong tay áo, rón rén xếp gọn khăn tay, quỳ gối trước mặt Ninh phu nhân.

Chung quy Ninh phu nhân là người mạnh mẽ, nhận lấy khăn tay từ Vương Đại dâng lên, lập tức khôi phục thái độ bình thường, nếu không phải mất hơi sung đỏ, giọng nói khàn khàn, cho dù ai nhìn vào cũng không nhìn ra được nàng ta mới khóc: “Đúng rồi, cho người đi Hàn phủ hỏi thăm tin tức như thế nào rồi?” Hàn Tề Hanh là một chuyện, nhưng nàng ta cũng biết trong thời gian ngắn căn bản là không có khả năng chết ngay được, việc cấp bách vẫn là ứng phó tình hình khó khăn trước mắt.

Từ trước đến nay những việc bên ngoài đều do Quách mụ mụ an bài, vì vậy lập tức nói: “Nghe nói Hàn phu nhân bị bệnh, không thể ra ngoài, cho nên không thể tới cửa chúc thọ, nhưng lại chưa từng thấy bọn họ thỉnh thái y...”

Nói là bị bệnh, rồi lại chưa từng thấy thỉnh thái y, có thể thấy ‘bệnh’ này thật kỳ lạ.... Ninh phu nhân không khỏi xụ mặt xuống, cái này thật sự là..., cũng gần bốn mươi tuổi, rất nhanh cũng làm tổ mẫu người ta, nhưng vẫn trẻ con như vậy. Coi như xảy ra chuyện lớn gì, không thể tự mình tới cửa chúc thọ thì phải cho bọn họ thể diện, cũng nên sai quân sự mụ mụ tới đưa lễ. Nhưng đến nay nửa điểm bảy tổ cũng không có, cũng không trách được lão bà kia giữa ban ngày trước mặt mọi người nói nàng ta ‘lên mặt’, không để thân gia phủ Tây Trữ Hầu này trong mắt, hại nàng ta cũng không ngẩng mặt lên được, mà xuống đài cũng không xong!

Chỉ là cửa hôn sự này cuối cùng là do Ninh phu nhân đã hao hết tâm cơ mới kết thành, khó tránh khỏi nảy sinh bất d/d/l/q/d ngờ, hiện giờ không thể không lo lắng, suy nghĩ một chút rồi phân phó Quách mụ mụ: “Sáng mai người hãy thu thập một chút, tự mình đến Hàn phủ một chuyến, xem tình hình của Hàn phu nhân là như thế nào, nếu thật sự bị bệnh cũng thôi đi, nếu không có bệnh, bất luận như thế nào cũng phải mời nàng tới cửa, hiểu chưa?”

Quách mụ mụ cũng biết việc này quan hệ trọng đại, vội quỳ gối trình trọng đáp: “Phu nhân yên tâm, lão nô biết lợi hại như thế nào, nhất định lão nô sẽ mời được Hàn phu nhân tới đây!”

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp Năm Quyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53: Âm Thầm Chú Ý

Dưới bầu trời đêm, trong Mặc Trúc viện.

Tề Thiếu Diễn ngồi trong đình bát giác tự mình chơi cờ, bên cạnh là ao sen đang đúng mùa nở rộ. Hắn mặc cẩm bào tay rộng màu trắng, eo buộc ngọc đai Ngán Vân, tóc búi gọn gàng chỉ cài một chiếc trâm bằng trúc trông có vẻ hơi cũ, ánh trăng rắc trên áo như lười sán*, nhìn xa trông đẹp như một bức tranh.

*Lười sán: lá sen

Lục Ý an tĩnh đứng hầu một bên, Tề Thiếu Diễn không nói, nàng cũng không nói lấy một câu, chỉ khi thấy ly trà của Tề Thiếu Diễn đã cạn mới nhẹ nhàng tiến lại châm trà.

Khi hạ được một quân cờ, Tề Thiếu Diễn lại lấy thêm một quân trong hộp, tùy ý mở miệng: “Người nói người Hàn gia ngày mai có đến hưng sư vấn tội hay không?”

Ngày mai là ngày chúc thọ cuối cùng của Thái phu nhân rồi.

Lục Ý nghe gia nhà mình hỏi, ngẫm nghĩ trong chốc lát mới dám mở miệng: “Hàn phu nhân yêu thương Hàn tiểu thư như tính mạng, nô tỳ nghĩ Hàn phu nhân ngày mai chắc chắn sẽ tới.”

Năm đó khi Hàn phu nhân được gả vào Hàn gia, chuyện bà gần mười năm không hoài thai cả kinh thành đều biết, khó khăn lắm mới có thai, lại bởi vì khó sinh suýt chút nữa một thi hai mệnh, sau không thể có thai mọi người đều hay tin.

Đối với nữ nhi không dễ gì có được này, Hàn phu nhân thương tận xương tủy. Có thể đoán được, một khi bà biết tin vị hôn phu mà nữ nhi mình chọn lựa lại đã rước chính thê vào cửa, lại một phòng nhị phu nhân và mấy phòng tiểu thiếp, trưởng tử thiếu chút nữa đã có. Vậy mà lại bị đòi mẫu tử này lừa gạt trong khi bà không hề hay biết gì, có thể tưởng tượng bà tức giận cỡ nào, mà người đang trong con phần nô thì chuyện gì cũng có thể làm được. Đừng nói đến chuyện từ hôn, kể cả giết người tám chín phần mười bà cũng dám làm.

Tề Thiếu Diễn vẫn rất bình thản nhặt cờ ở trong hộp: “Nếu Hàn phu nhân ngày mai đến tận cửa thì thực sự là ta đã quá coi thường tiểu Chu thị.”

Có thể ở ngay dưới mí mắt Ninh thị thu một nhà Lục Bình vào trưởng của mình, vận dụng tương sinh tương khắc giữa Liễu điệp đào, hoa Mã đầu linh và hoa Mộc khiến Tề Thiếu Du vô thanh vô tức biến thành ‘thái giám’, còn có thể giáo hoạt đùa bỡn Chu thị và Ninh thị trong lòng bàn tay....Tề Thiếu Diễn nhủ vậy, không tự chủ dừng động tác nhặt cờ, ngón tay thon dài gõ nhẹ bàn cờ. (MTLTH.ddlqđ)

Đây là thói quen lúc hắn suy tư.

Theo như hân biết, trước khi tiểu Chu thị đến Tây Ninh Hầu phủ, cha nàng chỉ là một quan thất phẩm tể riêu nhưng bồi dưới gối chỉ có mình nàng là nữ nhi, liền thiên cung vạn chiều, ngàn vạn sủng ái nàng, sủng ái nàng đến không rành thế sự. Theo lý thuyết, một nữ nhân đến từ chỉ còn chẳng phân biệt được, một thiên kim tiểu thư mười ngón tay không dính nước xuân chắc chắn không thể nào biết sự tương sinh tương khắc giữa Liễu điệp đào, hoa Mã đầu linh và hoa Mộc, trừ khi nàng dốc lòng nghiên cứu. Nhưng theo tin tức Lục Ý thăm dò được, trước đây được lý không phải là phương diện yêu thích của tiểu Chu thị.

Một nhà Lục Bình là nô tài trung thành của Tây Ninh Hầu phủ, ngày thường đình đặc đoàng hoàng, trong phủ cũng vô cùng tầm thường, cùng tiểu Chu thị không có lấy nửa phần giao tình, nàng làm sao lại có thể nghĩ ra thu nhà Lục Bình về tay mình để sử dụng? Chẳng lẽ nàng biết nhà Lục Bình này có giao tình với nhà cử nhân bán hoa ở Đông Giao? Biết được nhà Lục Bình này có hiệu cầm đồ, còn có bạc để mua đất ở huyện Tường Phù? Nàng liền dùng cái này ép nhà Lục Bình? Nhưng nàng là một phụ nhân ngày thường không bước chân ra khỏi cửa, người bên cạnh cũng không thể nghĩ được rằng một cô nương yếu đuối có cái gì bí ẩn. Ngay cả hân, khi lòng hiếu kỳ của hân nổi lên hân mới tra xét ngọn nguồn những chuyện nàng đã làm mới có thể tra ra chuyện của Lục gia. Nhưng làm sao nàng có thể biết được?

Còn thái độ của tiểu Chu thị với Ninh thị và Chu thị, lúc trước nàng chỉ coi Chu thị là trung tâm, sai đâu đánh đó, không coi Ninh thị vào trong mắt, tại sao sau một lần xảy thai, bệnh đến nửa sống nửa chết thái độ liền biến chuyển hoàn toàn, tựa như nàng đã biến thành một người khác.

Đây quả thực là chuyện ly kỳ, không thể tưởng tượng nổi!

Tề Thiếu Diễn không khỏi đối với Chu Quân Uyển càng ngày càng tò mò, lòng hiếu kỳ đặt trên một nữ nhân, hân sống đến hai mươi lăm năm qua mới là lần đầu tiên trải nghiệm qua. (MTLTH.ddlqđ)

Ninh phu nhân gần như cả đêm không ngủ, mãi cho đến khi trời hừng sáng mới chợp mắt được chốc lát, sáng dậy tất nhiên sắc mặt không thể tốt được.

Cũng may người làm trong Nghi Lan viện coi như không nhìn thấy gì, vội vàng lược trứng gà cho phu nhân, còn nhanh chóng chuẩn bị nước hoa thơm cho phu nhân rửa mặt gội đầu, quần áo điểm sắc lụa là đều được để ngăn nắp gọn gàng trên tấm bình phong. Chỉ trong vòng một canh giờ, Ninh phu nhân lại trở thành vị phu nhân mình quang chói lọi.

Đầu cài trâm Ngũ Phụng ngâm ngọc đùa hoa, hoa tai màu hổ phách, thân mặc xiêm y Chính Hồng Kim y, eo thắt đai lưng ngũ thái* Như Ý, đính phi thúy bát bảo, trên cổ tay đeo một đôi vòng bằng vàng ròng và ngọc, sọ vàng và ngọc chạm nhau, bà liền mang thêm vòng tay làm từ san hô đỏ, cả người trang phục điểm lệ, hết sức chói mắt. ...Ninh phu nhân nhìn bản thân trong gương cảm thấy rất hài lòng, đây mới là hình tượng của thiên kim phủ Tổng đốc, nhất phẩm cáo mệnh phu nhân, đương gia chủ mẫu của phủ Tây Ninh Hầu phủ. Tiệp nhân Phùng Tố Lan kia rách giầy cho bà còn không xứng, làm sao có thể hơn bà được đây, làm sao có thể?

Hôm nay mặc dù đã là ngày thứ ba tổ chức chúc thọ cho Thái phu nhân nhưng trình độ náo nhiệt ồn ào lại không hề thua hai ngày trước.

Ninh phu nhân trước mặt khách quan vẫn giống như hai ngày trước, rạng rỡ, điềm tĩnh, có chính kiến, đoan chính nhất trong giới giới phu nhân quý tộc kinh thành.

Nhưng lại làm phật lòng Thái phu nhân, nhin lại nhin, cuối cùng nhin không nổi mới tựa tiểu phi tiểu trước mặt các quan khách chen ép Ninh phu nhân: “Hân thân gia phu nhân sao hôm nay không tới? Cũng khó trách thân gia phu nhân không chịu, kinh thành ai cũng biết Hàn gia là dòng dõi thư hương môn đệ, trâm anh thế gia, làm sao có thể nhìn trướng lão bà từ đến từ nông thôn như ta chứ. Chỉ là Hàn phu nhân không nể mặt ta thì cũng thôi đi, con dâu cùng Hàn phu nhân vốn là bạn khăng tay chi giao, tỷ muội lớn lên cùng nhau, nữ nhi bảo bối duy nhất cũng làm con dâu con, thế nào mà Hàn phu nhân không cho con mấy phần mặt mũi vậy?”

Lời nói châm chích rõ ràng như vậy khiến mọi người cũng thấy háo hức xem kịch hay, chẳng trách trên phố đồn đãi Tây Ninh Hầu Thái phu nhân và Tây Ninh Hầu phu nhân quan hệ mẹ chồng nàng dâu căng thẳng, theo như tình hình trước mặt thì đầu chỉ là bất hòa, rõ ràng là giương cung bạt kiếm đến nơi rồi.

Ninh phu nhân không ngờ Thái phu nhân hồ đồ đến nổi vứt cả mặt mũi, trong lòng vừa thấy giận vừa khinh thường nhưng trên mặt lại không biểu lộ chút nào, vừa cười vừa giải thích với Thái phu nhân: “Thưa mẫu thân, Hàn phu nhân không phải là cố tình không đến chúc thọ mẫu thân, con dâu nghe nói Hàn phu nhân thời gian trước có nhiễm phong hàn đến nay vẫn chưa khỏi hẳn, nàng sợ quan lại lây bệnh cho lão nhân gia ngài, cho nên...”

Lời nói còn chưa dứt, nha hoàn trông cửa vào bẩm báo: “Thưa Thái phu nhân, phu nhân, Quốc Tử Giám Hàn Tế Từ phu nhân đến chúc thọ!”

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp Năm Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54: Hàn Phu Nhân

Edit: Nhận.

“... Hồi Thái phu nhân, phu nhân, phu nhân Quốc Tử Giám Hàn tế từ tới!”

Nha hoàn truyền tin tức nói, khiến Ninh phu nhân này giờ vẫn thấp thòm lo âu cuối cùng cũng yên tâm. Trong lúc nhất thời chỉ cảm thấy như trút được gánh nặng, nụ cười trên gương mặt vẫn như vừa này nhưng vui vẻ hơn một chút, ánh mắt nhìn Thái phu nhân rõ ràng nhiều hơn mấy phần khiêu khích và khinh thường.

Hàn phu nhân không đến, Thái phu nhân rất mất hứng, nhưng Hàn phu nhân đến bà ta cũng mất hứng, lúc này lại nhận được ánh mắt của Ninh phu nhân, không khỏi lại càng mất hứng, vì vậy lạnh giọng nói với nha hoàn kia: “Khách nhân tới thì cứ tiếp đón, chẳng lẽ còn muốn lão bà ta tự mình đi nghênh đón hay sao?”

Lời nói này của Thái phu nhân khiến cho tâm tình vừa chuyển biến tốt của Ninh phu nhân lại không vui, thậm hận Thái phu nhân là kẻ hồ đồ ngu xuẩn, lại khiến nhiều tân khách nhìn thấy chuyện cười như vậy, lại không biết đây không phải là thời gian để người trong nhà đấu đá nhau. Thời điểm nên đấu thì nên đấu, thời điểm không nên thì không nên, không nên lúc nào cũng muốn đấu đá lẫn nhau, chẳng lẽ đạo lý này cũng không biết? Nếu không, người trong nhà không tôn trọng mà nháo lên, làm sao trách được người ngoài không coi trọng mình!

Vì vậy làm bộ như không nghe thấy lời nói của Thái phu nhân, gật đầu chào tân khách xung quanh một cái, nói: “Thứ cho ta tạm thời không tiếp các vị được.” Sau đó dẫn người đi ra ngoài, từ đầu đến cuối cũng không nhìn Thái phu nhân một cái.

Rất nhanh Hàn phu nhân được dẫn vào bên trong, nhìn dáng vẻ của Hàn phu nhân xem ra nặng hơn Ninh phu nhân hai ba tuổi, tay áo thêu kim tiền (đồng tiền vàng), váy màu xanh lá cây cùng họa tiết với tay áo, đầu mang băng tóc khảm vàng, cách ăn mặc dù đơn giản nhưng lại lộ ra khí chất cao quý, chỉ là sắc mặt tái nhợt, làm giảm mất một phần quý khí, nhưng cũng khiến cho nàng thêm vài phần thân thiết.

“Thiếp thân thỉnh an Thái phu nhân, nguyện Thái phu nhân phúc như đông hải, thọ tựa nam sơn!” Hàn phu nhân vừa tiến lên lập tức hành đại lễ với Thái phu nhân.

Bởi vì Thái phu nhân không thích Ninh phu nhân vì vậy cũng sẽ không thích cửa hôn sự với Hàn gia, ngay trước mặt tân khách đầy phòng, gượng gạo nở nụ cười, nói: “Hàn thân gia phu nhân quá khách khí, lão bà từ từ thật sự không đảm đương nổi phu nhân hành đại lễ như thế!”

Đợi sau khi Hàn phu nhân đứng lên, nhìn lại nhìn, nhưng vẫn không nhìn được lại đảm đương một câu: “Lúc trước ta còn tưởng rằng phu nhân có xuất thân từ thư hương thế gia, không vừa mắt ta đây là một lão bà từ thô kệch, không chịu nổi mặt đến một lần, thì ra là do ta hiểu lầm!”

Hàn phu nhân nghe vậy, miễn cưỡng nở nụ cười, mới nói: “Thái phu nhân nói đùa, bởi vì thời gian trước đây thiếp thân không cẩn thận nhiễm phong hàn, hai ngày trước còn chưa khỏi bệnh, sợ sẽ lây bệnh cho ngài cho nên mới không tới của chúc Thái phu nhân, hôm nay mới khỏe hơn một chút, vội vàng tới đây, kính xin Thái phu nhân tha lỗi!”

Thái phu nhân nghe vậy, không thể nói cái gì nữa, dù sao sắc mặt Hàn phu nhân cũng tái nhợt, chỉ cần người có mắt cùng đều thấy vẻ mặt có bệnh, chỉ đành phải mời nàng vào ngồi, lại sai nha hoàn dâng trà cùng điểm tâm.

Trà được đưa tới, Hàn phu nhân nhận lấy hộp vải hộp, lại cùng Thái phu nhân hàn huyên mấy câu, giống như vô tình mà hỏi: “Đúng rồi, tại sao ngày hôm nay lại không thấy Chu tiểu thư? Ta nhớ đứa bé kia từ trước tới nay rất hiếu thuận lại khéo léo, khiến người khác yêu thích, nói đến nàng thì ta cũng có mấy ngày không thấy nàng rồi, còn hơi nhớ nàng đấy, không biết Thái phu nhân có thể mời nàng ra đây cho ta gặp một lần?”

Từ lúc này tiếp đón Hàn phu nhân ở cửa thùy hoa cho đến bây giờ, Ninh phu nhân vẫn cảm thấy có chút kỳ quái, nhưng muốn nói kỳ quái ở chỗ nào thì nàng ta lại không thể nói ra được, vì vậy chỉ có thể nhịn xuống, tính toán sau này nhân rồi sẽ nghĩ đến.

Vào giờ phút này, theo lời Hàn phu nhân nói ra khỏi miệng, cuối cùng Ninh phu nhân cũng biết vì sao vừa rồi nàng ta lại cảm thấy kỳ quái như vậy, là bởi vì vừa rồi Hàn phu nhân kêu nàng ta là ‘Ninh phu nhân’ mà không phải như bình thường gọi khuê danh của nàng ta ‘Phượng Nghi’ hoặc là ‘thân gia’. Lại không giống ngày thường gọi Thái phu nhân là ‘thân gia Thái phu nhân’ hoặc là ‘thế bá mẫu’, mà là giống các khách nhân, trực tiếp gọi ‘Thái phu nhân’.

Nhưng cái này cũng không phải điểm mấu chốt, điểm mấu chốt là tại sao bỗng nhiên Hàn phu nhân lại hỏi đến cái đồ tiểu hồ mị tử kia? Là nàng đã nghe phong phanh được chuyện gì hay sao? Nhưng rõ ràng nàng ta giấu giếm chuyện này rất kỹ, người ngoài căn bản không thể nào biết được, hay là có ai không cẩn thận tiết lộ ít tin ra ngoài? Là lão bất tử này, hay là con tiện nhân kia? Hoặc là một người khác? Nếu để cho nàng ta tra ra được, nhìn nàng ta róc xương lóc thịt người nọ như thế nào!le)quydo<

Nhưng rõ ràng trước mắt không phải lúc nghĩ tới những thứ này, việc chủ yếu trước mắt là ứng phó với Hàn phu nhân, tránh cho nàng thật sự nghi ngờ.

Vì vậy vội giành trước mở miệng cười nói: “Nhã Như người đã quên, không phải lúc trước ta đã nói qua với người, Chu tiểu thư đã bị gia tộc gọi về quê nghị hôn đợi gả đi rồi hay sao? Nói đến hải tử kia thật là khiến người ta yêu thương, Thái phu nhân không chỉ một lần nói qua nàng là tri kỷ của ngài, còn thân thiết hơn cả tôn nữ ruột thịt, chỉ tiếc Chu gia cũng là thế gia đại tộc, tuyệt đối không cho phép nữ nhi nhà mình ở nhà thân thích nghị hôn đợi gả, nếu không Thái phu nhân với ta đây cũng muốn tìm một mối hôn sự tốt cho nàng, về sau cũng có thể thường xuyên gặp nhau!”

Nói một câu lại một câu, còn nhân lúc Hàn phu nhân không chú ý thì thật nhanh nháy mắt với Thái phu nhân, cầu khẩn Thái phu nhân lên tiếng nói giúp, cũng nhắc nhở bà ta đừng quên chuyện đã đáp ứng, thậm chí còn có mấy phần cảnh cáo.

Thì ra là ban đầu Thái phu nhân có ý muốn để Chu Quân Uyển làm phu nhân chi thứ hai của Tề Thiếu Du, mặc dù Ninh phu nhân phản kháng không có hiệu quả, cuối cùng cũng để Chu Quân Uyển đi theo Tề Thiếu Du nhưng nàng ta cũng nhân cơ hội nói ra điều kiện của mình.

Đó chính là trước khi Hàn tiểu thư danh chính ngôn thuận qua cửa trở thành Tề nhị thiếu phu nhân chân chính, Thái phu nhân phải quản cái miệng đám hạ nhân thật tốt, không được để bất kỳ dấu vết nào có liên quan đến Chu Quân Uyển, Chu nhị thiếu phu nhân tiết lộ cho người bên ngoài nhất là Hàn gia biết được, để tránh làm hỏng hôn sự với Hàn gia. Nếu không, dù nàng ta có làm hỏng hòa khí với Tề Hanh cũng tuyệt đối không đồng ý Chu Quân Uyển

vào cửa, hơn nữa thế phải náo phủ Tây Trữ Hầu đến người ngả ngựa đổ!

—— Đây cũng là lý do tại sao Phùng di nương lại tranh đấu gay gắt kịch liệt với Ninh phu nhân, tuy nhiên nàng ta cũng chưa từng nghĩ đến phá hư hôn sự của Tề Thiệu Du cùng Hàn tiểu thư. d/d/l/q/d Phùng di nương không phải là không muốn, mà là không dám, chộc giận Ninh phu nhân thì còn có Tề Hạnh cùng Thái phu nhân che chở cho nàng ta, chộc giận Thái phu nhân đã có thể nghĩ đừng trông cậy Tề Hạnh che chở nàng ta nữa!

Thái phu nhân nghe Hàn phu nhân nói xong, vốn đang rất sáng khoái, mặc dù bà ta đã đồng ý với Ninh phu nhân không tiết lộ chuyện Chu Quân Uyển là phu nhân chỉ thứ hai của Tề Thiệu Du cho người ngoài biết, nhưng cũng không có nghĩa là bà ta không muốn thấy chuyện này xảy ra.

Nhưng Thái phu nhân cũng biết, coi như bà ta sẽ không chào đón người con dâu Ninh phu nhân này, nhưng vì rất nhiều nguyên nhân, phủ Tây Trữ hầu cũng không thể nào đòi lại một chủ mẫu khác, bà ta và nàng ta tranh tranh đấu đấu, lại ngầm hiểu lẫn nhau cho nên cũng sẽ không chạm đến ranh giới cuối cùng của đối phương.

Vì vậy cười phụ họa với Ninh phu nhân: “Thân gia phu nhân có điều không biết, ta tuy là cô mẫu của hài tử kia nhưng cuối cùng vẫn không phải là tổ mẫu ruột, thật đúng là ‘nữ nhi đã gả ra ngoài như bát nước đổ đi’, dù sao những tay vào chuyện nhà mẹ đẻ cũng không ổn, vì vậy mặc dù không bỏ được nhưng cũng không thể cứng rắn giữ nàng lại. Cho nên đầu mùa thu năm ngoái đã sai người đưa nàng trở về rồi, thân gia phu nhân muốn gặp nàng, chỉ sợ về sau không có duyên nữa rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp Năm Quyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Hưng Sư Vắn Tội

Edit: Nhận.

Thái phu nhân nói xong, Ninh phu nhân âm thầm thở dài từng hơi, không nhịn được hối hận lần trước không nghe lời khuyên của thê tử Vương Đại, thừa dịp hiện nay Chu Quân Uyển đánh mất sự tín nhiệm của Thái phu nhân, thần không biết quỷ không hay trừ khử nàng đi, nếu không thì làm sao hôm nay nàng ta sẽ lâm vào cục diện lúng túng này?

Nàng ta sẽ lập tức phủ định hết tất cả lời nói của Hàn phu nhân, nói cho Hàn phu nhân biết Chu Quân Uyển đã sớm rời khỏi phủ Tây Trữ Hầu mà không giống như hiện tại, còn phải lưu lại một con đường sống. Đợi tương lai, Hàn tiểu thư qua cửa gạo nấu thành cơm, sau đó giải thích tại sao Chu Quân Uyển vẫn còn đang ở trong phủ Tây Trữ Hầu, và lại còn làm phu nhân chỉ thứ hai của Tề Thiệu Du.

Nghĩ vậy Ninh phu nhân lập tức âm thầm nảy sinh ác độc, dù sao chuyện cũng đã đến tình trạng này, làm hoặc không làm, mà đã làm thì làm cho xong, mấy ngày nữa lập tức trừ khử Chu Quân Uyển thì mọi chuyện sẽ tốt lên, nếu không hôm nay Hàn phu nhân vẫn chỉ là thử dò xét, ngày tiếp theo sẽ là đến cửa mà hưng sư vắn tội, chắc chắn nàng ta phải cho Hàn phu nhân một câu trả lời thật hợp lý!

Nghĩ như vậy, Ninh phu nhân lập tức cười mở miệng: “Đúng rồi, tháng sau chính là lễ Vu Lan, theo ý của Thái phu nhân của chúng ta, mấy nha đầu trong phủ đều lớn hết rồi, cũng không biết có thể giữ lại bên ngoài bao lâu nữa, vì vậy muốn đưa bọn họ đi Đại Tự Ân bên ngoài thành, ở lại một đêm, sai người hộ tống các nàng đi thả đèn hoa gì đó, không biết đến lúc đó Nhã Như người có rãnh rồi hay không? Hay là người dẫn theo Sắc Sắc đi cùng chúng ta? Phương nha đầu lúc nào cũng muốn học tập Sắc Sắc!”

—— Sắc Sắc chính là khuê danh của Hàn tiểu thư.

Làm sao Hàn phu nhân có thể bỏ qua chuyện này, cười như không cười tiếp tục nói: “Ý tốt của phu nhân ta xin nhận, chưa biết chừng đến lúc đó mẫu tử bọn ta không có thời gian. Ngược lại là Chu tiểu thư, thật sự là đã bị gia tộc gọi về nghị hôn Ợi gả hay sao? Vậy mà ta lại nghe nói, hiện nay nàng vẫn còn ở lại bên trong quý phủ, chỉ là thân phận đã không còn là ‘biểu tiểu thư’ nữa mà đã trở thành chỉ thứ hai nhị thiếu phu nhân. Thời gian trước, thiếu chút nữa đã sanh ra trường tôn đấy?”

Chỉ mấy câu nói ngắn ngủn, Thái phu nhân cùng Ninh phu nhân nghe xong trong lòng lộp bộp, trong lúc nhất thời không nói được câu nào.

Khách nhân xung quanh cũng châu đầu ghé tai, lỗ tai của toàn bộ mọi người đều dựng thẳng lên, trong ánh mắt lại càng hùng hực đốm lửa bát quái.

Phủ Tây Trữ Hầu có vị biểu tiểu thư, hơn phân nửa người trong xã hội thượng lưu ở Kinh Thành đều biết, d/d/l/e!quy)don có nhiều gia đình đi tìm hiểu thậm chí là cầu hôn nàng. Xuất thân của Chu Quân Uyển không phải là cao nhưng cuối cùng vẫn là đích tiểu thư của gia đình thư hương, nghe nói đồ cưới rất nhiều, sau khi cưới có thể nói chân chính là của cả hai người, tại sao lại không làm đấy?

Vì vậy năm đó nghe được Chu Quân Uyển đã rời khỏi phủ Tây Trữ Hầu, bị gia tộc gọi về nghị hôn Ợi gả thì những người này còn âm thầm hối hận bóp cổ tay trong một thời gian dài. Lại không nghĩ rằng, vị biểu tiểu thư này không phải bị gia tộc gọi về mà lặng yên không tiếng động làm phu nhân chỉ thứ hai của Tề nhị thiếu gia, thiếu chút nữa đã sinh trường tôn cho phủ Tây Trữ Hầu, cũng không biết là nàng tự nguyện hay bị người ta lừa gạt thậm chí là ép buộc?!

Còn có tại sao lại là ‘thiếu chút nữa’ sinh ra mà không phải sinh ra trường tôn cho Hầu Phủ? Chẳng lẽ trong chuyện này còn có ẩn tình gì?

Lập tức chúng khách nhân im lặng, mỗi người đều có tâm tư khác nhau, đến nỗi trong phòng có sự yên tĩnh đến dị thường, mà phần yên tĩnh dị thường này rất nhanh truyền ra bên ngoài, chẳng những bên trong phòng to như vậy mà ngay cả ở bên ngoài, ngán ngán trong nháy mắt, yên lặng đến mức tiếng kim rơi cũng có thể nghe thấy được.

Hồi lâu sau, Ninh phu nhân giật mình đầu tiên, hồi phục tinh thần, vội vàng tiến lên mấy bước kéo tay Hàn phu nhân, cười ngọt ngào nói: “Nhã Như, những lời này người nghe được từ đâu? Chu nha đầu thật sự đã bị gia tộc gọi về nhà, nếu không bằng vào sự yêu thương của Thái phu nhân dành cho nàng, trường hợp như ngày hôm nay thì làm sao lại không chịu mang nàng theo bên người? Còn nữa, Thái phu nhân đối với Chu nha đầu còn tốt hơn cả tôn tử ruột thì làm sao lại cam lòng để cho nàng làm thiếp? Chính là tôn tử ruột cũng không bỏ được, có phải người nghe cái tên nào nói huyền thuyên truyền ra tin đồn này không? Những kẻ nhiều chuyện như vậy làm sao mà tin được....”

“Tin đồn?” Ninh phu nhân còn chưa nói xong, Hàn phu nhân bỗng nhiên đứng lên, cười lạnh cắt đứt lời nàng ta: “Có phải tin đồn hay không, phu nhân người dẫn theo đám người chúng ta tới nhìn xem nữ nhân kia có ở Ý Tùng viện hay không thì biết, vừa không cần ở chỗ này nói hươu nói vượn? Hai nhà Tề Hàn giao hảo (quan hệ thân thiết) đã không phải ngày một ngày hai, kết thành quan hệ thông gia cũng không phải ngày một ngày hai. Nếu ta không có mười phần nắm chắc, chỉ nghe kẻ nào đó huyền thuyên truyền tin đồn, lại dám lỗ mãng tới đây đòi một cái công đạo hay sao? Cần phải biết hai nhà chúng ta kết thân chứ không phải kết thù! Ngay trước mặt nhiều khách nhân như vậy, xin mời Thái phu nhân cùng phu nhân cho ta một lời giải thích hợp lý!”

Hàn phu nhân gây sự khiến Ninh phu nhân trong lúc nhất thời không chống đỡ được. Nhưng dù sao nàng ta cũng xuất thân từ thế gia vọng tộc, lại chường quân việc bếp núc của phủ Tây Trữ Hầu nhiều năm, đã gặp rất nhiều sóng to gió lớn, dù trong lòng đã loạn thành một mảnh, hoang mang lo sợ nhưng trên mặt vẫn không nhìn ra chút bối rối, hốt hoảng.

Trước tiên nàng ta xông vào đám khách nhân vén váy thi lễ, cười nói mấy câu: “Thật xin lỗi, thân gia cùng nhà chúng ta có chút hiểu lầm, kính xin các vị dời bước tới vườn xem hát kịch, đợi sau khi ta cùng thân gia giải thích rõ ràng, sẽ bồi tội cùng với mọi người!”

Lại quay đầu nháy mắt với tẩu tẩu của mình, Thích phu nhân: “Kính xin tẩu tẩu tạm thời thay ta chiếu cố các vị khách quý!”

Thích phu nhân tiếp nhận ánh mắt của nàng ta, không ngừng gật đầu, vội cùng con dâu Sở thị nở nụ cười khách khí mời chúng khách nhân ra bên ngoài.

Vốn là chúng khách nhân không muốn đi, dù sao chuyện như vậy cũng không thấy nhiều, nhưng chủ nhà đã nói như vậy, họ cũng không tiện mặt dày mà ở lại nữa, chỉ đành phải đi theo Thích phu nhân đi vào vườn xem hát kịch. (Nhận-Dien?Dan_lequ-ydon)

Lúc này, Ninh phu nhân lại nâng lên gương mặt tươi cười, tận tình khuyên bảo Hàn phu nhân: “Nhã Như, có thể là người đã hiểu lầm, chúng ta có chuyện gì có thể từ từ nói, được không? Người cũng biết, từ trước tới nay ta đối với Sắc Sắc như nữ nhi ruột của mình, Tề Thiếu Du lại một lòng chờ đợi Sắc Sắc lớn lên, coi trọng nàng còn hơn Phương nha đầu là thân muội, mẫu tử chúng ta làm sao sẽ làm ra chuyện này với Sắc Sắc? Dù gì chúng ta cũng là tỷ muội mấy chục năm trời, ta là hạng người gì, người khác không biết chẳng lẽ người cũng không biết? Chẳng lẽ người thả tin vào mấy kẻ nhiều chuyện kia nói bậy bạ mà không chịu tin tưởng ta, thì muội tốt từ nhỏ lớn lên cùng với người?”

“Tỷ muội tốt?” Chỉ thấy Hàn phu nhân vẫn cười lạnh: “Phu nhân gọi ‘tỷ muội tốt’, ta không làm nổi! Thử hỏi có tỷ muội tốt nào trước mặt là một bộ mặt, sau lưng lại là một bộ mặt khác, lừa gạt tỷ muội tốt của mình như kẻ ngu? Thử hỏi có tỷ muội tốt nào ngoài miệng nói còn ngọt hơn mật, bên trong lại âm thầm đâm một dao sau lưng tỷ muội tốt của mình mà không nương tay? Phu nhân ‘tỷ muội tốt’, ta làm không nổi cũng không dám làm, vẫn mời phu nhân gọi ta là ‘Hàn phu nhân’ thôi, cũng đỡ cho ta một ngày nào đó bị phu nhân bán đi còn ngày ngốc đếm tiền cho phu nhân!”

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp Năm Quyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 56: Kế Sách Đôi Phó

Lần đầu tiên Hàn phu nhân gặp Tề Thiếu Du là khi hắn ta năm sáu tuổi, là một hài tử mày sáng mắt tinh, phấn điêu ngọc trác, tuy còn nhỏ tuổi nhưng đã có thể nhìn thấy sau khi lớn lên, sẽ là một người tuấn tú phong lưu đến mức nào.

Lúc đó Hàn phu nhân đã gả vào Hàn gia được bảy tám năm, lại bởi vì rất nhiều nguyên nhân mà chưa sinh được một hài tử dù là trai hai gái, cho nên đối với tất cả hài tử đều rất yêu thích, huống chi Tề Thiếu Du lại giống như một nắm tuyết, làm sao nàng không yêu thích được?

Bởi vì Ninh phu nhân gả cho Tề Hanh, cũng có hơn bảy tám năm không gặp nàng ta nữa, giữa hai người đã sớm lạnh nhạt lẫn nhau. Lại bởi vì Tề Hanh được lên chức nên hồi kinh, nhưng dù sao cũng là một võ tướng, căn bản là không thể hòa nhập vào công khanh thế gia ở kinh thành, không thể bằng Hàn đại nhân xuất thân từ khoa cử, sau lại được cất nhắc vào Hàn Lâm viện, trong sạch rõ ràng, trong kinh thành này ai thấy đều cho ba phần mặt mũi, theo lẽ thường hai nhà căn bản không lui tới, nhưng vẫn rất nhanh lại khôi phục quan hệ với Ninh phu nhân như trước khi xuất giá, thành thông gia với Tề gia.

Không lâu sau khi kết thông gia với Tề gia, Hàn phu nhân lại ngoài ý muốn có thai, phải biết rằng trước đó Thái Y viện đều chắc chắn rằng lần trước Hàn phu nhân bị sảy thai nên tổn thương thân thể rất nặng, đến nỗi đời này cũng tuyệt đối không thể lại mang thai. Lúc đó Hàn phu nhân có bao vui mừng nghĩ cũng biết!

Vui mừng rất nhiều, Hàn phu nhân chẳng những cho rằng ông trời đang thương hại nàng, lại càng cho là do Tề Thiệu Du mang lại cho nàng. Vốn là Tề Thiệu Du rất kính trọng nàng, lần này nàng mang thai lại giống như con cháu trong nhà, đến nỗi sau khi Hàn phu nhân ra đời, cũng lớn lên đến năm tuổi, Ninh phu nhân đề nghị hai nhà kết thân gia, dường như nàng cũng không do dự, thậm chí là cũng chưa từng hỏi qua ý kiến của Hàn đại nhân mà đã đáp ứng việc này. Cũng cùng Ninh phu nhân giao ước sau khi nữ nhi đến tuổi cập kê, hai nhà lập tức tổ chức lễ thành thân.

Trước nay Hàn phu nhân xem Tề Thiệu Du như con cháu trong nhà, huống chi hiện nay hẳn lại trở thành con rể tương lai của mình. Từ đó lại càng giống như ruột thịt, có được đồ gì tốt, nếu Hàn phu nhân có, chắc chắn Tề Thiệu Du cũng có, còn thường xuyên làm áo giày vợ cho Tề Thiệu Du, có thể nói dụng tâm hơn mẫu thân ruột là Ninh phu nhân hơn mấy phần.

Lại không nghĩ rằng, con rể mà nàng xem không khác gì con ruột, cũng hung hăng đâm sau lưng mẫu tử các nàng một đao, làm cho các nàng chỉ kém một chút đã trở thành trò cười cùng sỉ nhục cho khắp kinh thành, nàng có thể ‘từ từ nói’ mới thật là kỳ quái, nàng không giết người đã là may mắn lắm rồi!

Ngay trước mặt Thái phu nhân, Ninh phu nhân bị Hàn phu nhân nói mấy câu châm chọc khiêu khích, chỉ hận trên mặt đất không có cái lỗ nào để cho nàng ta chui vào, suy xét thật nhanh, cảm thấy chuyện này nàng ta cần phải âm thầm đàm phán với Hàn phu nhân một chút mới có thể tìm được đường sống cho chính mình, vì vậy chỉ có thể nhắm mắt cười với Hàn phu nhân: “Nhã Như, người hãy nghe ta nói, chuyện này không phải giống như tưởng tượng của người, trong chuyện này chắc có gì hiểu lầm, nếu không chúng ta vào trong phòng, để ta tỉ mỉ giải thích với người?”

Vừa nói, vừa lôi kéo tay Hàn phu nhân đi ra ngoài, cũng không kịp để ý người ngồi trên ghế chủ tọa Thái phu nhân sẽ có phản ứng gì hoặc đang nghĩ gì. Đối với Ninh phu nhân mà nói, việc cấp bách chính là dập tắt lửa giận của Hàn phu nhân, để tránh cho hôn sự này dâng lên ngọn sóng, về phần những chuyện khác, tạm thời không thể quan tâm nữa rồi.

Tuy là Hồng Tiêu tới Ý Tụng viện từ sớm, vừa vào phòng của Chu Quân Uyển cũng chưa ra khỏi một lần nào. Nhưng chuyện xảy ra ở tiền sảnh, vẫn rất nhanh đã truyền đến tai Chu Quân Uyển.

Lúc này Chu Quân Uyển nhìn chằm chằm Hồng Tiêu tựa như đang bình tĩnh đánh bài, chỉ thấy Văn mụ mụ mượn cơ hội đưa điểm tâm tới cho mọi người, thừa dịp tất cả mọi người không chú ý thì nháy mắt với nàng. Trong lòng Chu Quân Uyển biết có chuyện nhưng vẫn không thay đổi sắc mặt ăn điểm tâm với Hồng Tiêu, lại đánh mấy ván bài, sau đó lấy cớ ra khỏi phòng, vào một gian phòng yên tĩnh với Văn mụ mụ.

Vừa mới đóng cửa phòng, Văn mụ mụ đã nói nhỏ vào tai nàng tình hình trước mắt: “.....Ngay trước mặt chúng khách nhân, Hàn phu nhân muốn Thái phu nhân cùng phu nhân cho nàng Nhận?d?d/le(quy^don một câu trả lời hợp lý, phu nhân lại xin đại cữu phu nhân giúp một tay mời tất cả khách nhân ra ngoài vườn xem hát kịch. Sau đó Thái phu nhân cùng phu nhân nói với Hàn phu nhân cái gì đó, lúc đó đã không nghe thấy được nữa rồi, chỉ là rất nhanh phu nhân kéo Hàn phu nhân trở về Nghi Lan viện.”

Lúc Văn mụ mụ nói chuyện, Chu Quân Uyển vẫn nhủ chặt mày lắng lắng nghe, đợi sau khi Văn mụ mụ nói xong, mới đề thấp giọng hỏi: “Hàn phu nhân chỉ muốn Thái phu nhân cùng phu nhân cho nàng một câu trả lời hợp lý thôi hả? Nàng không có nói gì khác nữa hả?”

Trước mặt nhiều khách nhân như vậy mà Hàn phu nhân không có nói từ hôn, chỉ muốn Thái phu nhân cùng phu nhân cho nàng một câu trả lời hợp lý. Cái này có phải có ý là, thật ra thì Hàn phu nhân chưa từng nghĩ hủy bỏ hôn sự này với Tề gia, vì nữ nhi tìm một mối hôn sự tốt hơn? Coi như Hàn phu nhân có xuất thân cao quý, tướng mạo xinh đẹp đến đâu, mang trên lưng cái tiếng hủy hôn sự, có phải Hàn phu nhân cố kỵ điều này cho nên mới nuốt xuống?

Nghĩ thoáng qua, Chu Quân Uyển không nhịn được mà cảm thấy phiền não, thật đúng là Hàn phu nhân lựa chọn nhịn xuống chuyện này. Vậy chẳng phải là nàng đã kiềm cũi ba năm thiêu một giờ, và lại rất nhanh đã đặt mình vào nguy hiểm rồi hay sao?

—— Nếu đổi lại hôm nay nàng là Hàn phu nhân, chuyện đã đến nước này, nếu là vẫn không nói lời từ hôn vậy chỉ còn một con đường đó là buộc Ninh phu nhân trừ bỏ nàng, trải một con đường phẳng cho nữ nhi của mình. Mà Ninh phu nhân xuất phát từ chột dạ và đui lý, lại thêm nàng ta vốn không chào đón nàng, chắc chắn là sẽ đồng ý yêu cầu của Hàn phu nhân, đến lúc đó nàng rất có khả năng chết như thế nào mà không biết!

Nhưng có điều may mắn là, trước khi hành động nàng đã nghĩ tới tất cả các loại khả năng có thể xảy ra. Đương nhiên trong đó cũng bao gồm khả năng Hàn phu nhân sẽ không từ hôn, cũng đã nghĩ ra kế sách đối phó.

Vì vậy lập tức nhỏ giọng phân phó Văn mụ mụ: “Tiếp tục lưu ý bên Nghi Lan viện, nghĩ biện pháp hỏi thăm xem thử Hàn phu nhân cùng phu nhân đã nói những gì, không cần tiếc tiền bạc, tốn nhiều hơn nữa cũng đáng. Lại tiếp tục truyền lời cho thê tử Lục Bình, khiến Lục Bình cố gắng truyền chuyện hôm nay ra bên ngoài, cố gắng khiến cho tất cả người trong kinh thành đều biết đến sự tồn tại của ta, nhớ nói khó nghe một chút, nói Hàn gia không chịu từ hôn là vì coi trọng quyền thế của phủ Tây Trữ Hầu, cho nên thà uất ức nữ nhi. Nói Hàn gia vì nữ nhi của mình, không tiếc bức tử (ép đến đường chết) ta đây một cô d/d/le(q&d nhĩ, dù sao bên cạnh ta cũng không có một người chống lưng, nói ta cũng không phải tự nguyện làm phu nhân chỉ thứ hai của Tề Thiệu Du, mà bởi vì Thái phu nhân dùng ân nghĩa mà ép buộc. Hôm nay, Hầu phủ vì nhị thiếu phu nhân chưa qua cửa lại muốn ép ta đến con đường chết.....Tóm lại là nói cho thật khó nghe, làm sao cho Hàn gia từ hôn mới thôi.....”

Chỉ cần những lời đồn này truyền tới tai Hàn đại nhân, mà Hàn đại nhân là người đọc sách, tám chín phần mười là quyết định từ hôn, hơn nữa không thể ngồi nhìn Tề gia bức tử nàng, nếu như vậy thì Hàn gia chính là hung thủ giết hại nàng.

Lúc trước Chu Quân Uyển đánh cuộc Hàn phu nhân sẽ hủy bỏ hôn sự này với Tề gia sau khi biết đến sự tồn tại của nàng, tiền đánh cược là tấm lòng làm mẹ của Hàn phu nhân. Hiện tại, nàng đánh cược là danh tiếng của người đọc sách của Hàn đại nhân, nhưng mà tiền đánh cược là tính mạng của nàng!

Hàn đại nhân là người đọc sách, là người trong sạch rõ ràng, mà từ trước đến nay người đọc sách như vậy yêu quý nhất chính là danh tiếng của mình... Văn mụ mụ lập tức thấu hiểu, liên tục gật đầu, đợi sau khi Chu Quân Uyển ra khỏi phòng, nhân lúc Hồng Tiêu không chú ý, tự đi an bài.

Chương 57: Không Thể Quay Đầu

Ninh phu nhân không nói lời nào đã lôi kéo tay Hàn phu nhân trở về Nghi Lan viện, cũng không kịp đuổi đám hạ nhân ra ngoài, vội vàng nói với Hàn phu nhân: “Nhã Như, chuyện ngày hôm nay ta chắc chắn là người hiểu lầm rồi, để ta giải thích tí mi với người rồi người sẽ hiểu.”

Vẫn là thê tử Vương Đại hiểu ý, vội khoát tay ý bảo đám hạ nhân lui ra ngoài, lại đi tới phòng bên pha một ly trà bích loa xuân mà Hàn phu nhân thích uống, sau đó yên lặng lui ra ngoài, đứng trước cửa canh giữ không cho một ai đến gần.

Lại nói Hàn phu nhân lại chọn ngày hôm nay mà đến hưng sư vấn tội, đương nhiên là có chuẩn bị mà đến. Thứ nhất, khách nhân hôm nay không cao quý bằng hai ngày trước, nếu hai bên thật sự nháo lên cũng không đến nỗi quá khó coi mà có lại có thể bảo đảm chuyện này rất nhanh được truyền ra bên ngoài, khiến mọi người đều biết là do Tề gia bắt nạt trước. Thứ hai, mấy ngày trước đây Hàn phu nhân luôn luôn hao tổn tâm trí đi chứng thực chuyện này là thật hay giả, nếu không chắc chắn, Hàn phu nhân sẽ quyết không tới cửa.

Vì vậy vừa nghe Ninh phu nhân nói xong, không nhịn được mà cười châm chọc, nói: “Hả? Phu nhân chắc chắn là do ta hiểu lầm, vậy trước tiên ta muốn nghe phu nhân có lời gì muốn nói với ta. Ta cũng biết rõ xưa nay phu nhân rất khéo ăn nói, ngày hôm nay muốn xem thử, đến cuối cùng là phu nhân sẽ nói chết thành sống, sống thành chết như thế nào!”

Ninh phu nhân nghe vậy bị nghẹn ngang họng, nhưng cũng biết chuyện đến nước này, phủ định hoặc chống chế cũng đều là vô ích. Nàng ta vẫn tương đối hiểu rõ Hàn phu nhân, không bao giờ hành động mà không nắm chắc chuyện gì. Trước mặt nhiều khách nhân như vậy, Hàn phu nhân lại dám muốn nàng ta cho một câu trả lời hợp lý, vậy thì chứng minh Hàn phu nhân đã tra ra manh mối rồi, Ninh phu nhân càng chống chế Hàn phu nhân chỉ càng tức giận. Chẳng bằng trực tiếp thừa nhận, không chừng chuyện này còn có thể xoay chuyển được.

Vì vậy vội vàng ngẩng đầu lên, mặt đầy xấu hổ nhìn Hàn phu nhân, thành khẩn nói: “Nhã Như, chúng ta tí muội tình thâm cũng hơn ba mươi mấy năm, chuyện đã đến nước này, ta cũng không dối gạt người. Hiện nay, Thiếu Du hẳn thật sự đã có nhị phòng...”

Nàng ta nói càng ngày càng nhỏ, nhưng rất nhanh lại lớn hơn, nóng nảy: “Thế nhưng cũng không phải bản thân hấn nguyện ý thu mà là bị Thái phu nhân ép! Người cũng biết Hài gia chúng ta là người hiểu thuận, lão già kia lại xảo quyết, bà ta chỉ nhẹ nhàng nói một câu ‘trường bối ban thường không thể từ’, đừng nói là Thiếu Du, cho dù là Hài gia, nữa chữ cũng không dám cãi lại...”

“Bò không uống nước còn có thể bị đè đầu?” Nói còn chưa dứt đã bị Hàn phu nhân cười lạnh cắt đứt: “Cứ coi như người là do Thái phu nhân ban tặng, chẳng lẽ Thái phu nhân còn có thể ép buộc hấn viên phòng hay sao? Thế nhưng ngày hôm nay ta đã mở rộng tâm mắt!”

Trên mặt Ninh phu nhân một hồi trắng lại một hồi xanh, đôi này nàng ta chưa bao giờ lúng túng như hiện nay: “Cũng không thể nói như vậy được... tuổi của Thiếu Du cũng đã lớn, người khác lớn bằng hấn, hài tử cũng sắp biết nói rồi. Mà tình huống hiện tại của Thiếu Diễm, thật đúng là ‘Bất hiếu hữu tam, Vô hậu vi đại’*, mẫu tử chúng ta thật sự là không có biện pháp... Thế nhưng cái đồ tiểu hồ mị từ kia cũng không phải là nhị phòng của Thiếu Du, chẳng qua chỉ là một nha đầu thông phòng thôi. Vốn là ta nghĩ, đợi Sắc Sắc qua cửa, muốn cắt nhắc hoặc là muốn đánh muốn bán, cũng chỉ là một câu nói của chủ mẫu là Sắc Sắc...”

*Trong ba tội bất hiếu, tội thứ ba, không có con nối dõi là tội lớn nhất. Ba tội bất hiếu đó là. Hù theo cha mẹ đẻ cha mẹ rơi vào chỗ bất nghĩa đó là tội bất hiếu thứ nhất. Nhà nghèo mà cha mẹ lại già, thế mà không chịu siêng năng chăm chỉ cố gắng làm quan lấy bổng lộc để phụng dưỡng cha mẹ là tội bất hiếu thứ hai. Không chịu lấy vợ, không có con nối dõi để thờ cúng ông bà tổ tiên là tội bất hiếu thứ ba.

“Sau đó danh chính ngôn thuận gán cho Sắc Sắc của chúng ta vừa vào cửa đã mang trên lưng cái tội danh ‘ghen tị’ cùng ‘bất hiếu’?” Một lần nữa Hàn phu nhân nhẹ nhàng cắt đứt lời nói của Ninh phu nhân, trên khuôn mặt là tràn đầy vẻ giễu cợt, khoe miệng cũng nâng lên một đường cong khinh thường: “Nếu đã như vậy, tại sao phu nhân lại không tự mình ra mặt đuổi nàng đi, không phải phu nhân vẫn luôn miệng nói xem Sắc Sắc của chúng ta như nữ nhi ruột mà đối xử sao? Hôm nay nếu đối lại là tình huống của Nhị tiểu thư, phu nhân cũng dự định để sau khi nhị tiểu thư vào cửa rồi tự nàng quyết định?”

Để cho nữ nhi bảo bối mà nàng hứng như hứng hoa, nâng trên tay sợ rớt, một chút uất ức cũng chưa từng chịu, ngàn kiểu vạ sùng mà nuôi lớn gặp phải chuyện như vậy? Để cho bảo bối của nàng vừa vào cửa, trên lưng lập tức mang tội danh ‘ghen tị’ cùng ‘bất hiếu’, làm cho phu quân và thái bà bà không thích, để cho người đời lên án, thậm chí vì vậy mà hủy hoại thanh danh của phu quân của nàng và danh tiếng của nữ nhi của mình? Ninh Phụng Nghi khinh người quá đáng, phụ Tây Trừ Hài khinh người quá đáng!

Lại còn coi nàng là quả hồng mềm, có thể mặc cho người vuốt ve, lại còn coi Hài gia bọn họ không có ai hay sao?!

Ninh phu nhân bị nghẹn cứng họng, nếu nàng ta có thể giải quyết Chu Quân Uyển dưới mắt Thái phu nhân, hôm nay cũng không phải lâm vào hoàn cảnh tiến thoái lưỡng nan như vậy!

Lập tức không khỏi càng hận Thái phu nhân đến tận xương tủy, cũng hối hận vì lúc trước không nghe lời khuyên của thê tử Vương Đại, trừ khử Chu Quân Uyển.

Nhưng đối mặt với sự giễu cợt của Hàn phu nhân, nàng ta vẫn không thể nổi giận, còn phải dốc hết sức hạ thấp phong độ của mình, để có thể dập tắt chút ít lửa giận của Hàn phu nhân: “Nhã Như người yên tâm, ta sẽ nói chuyện này với Hầu gia, chắc chắn sẽ cho Hàn đại nhân cùng người một câu trả lời hợp lý, cũng chắc chắn cho Sắc Sắc một công đạo, cũng sẽ không để cho sau khi nàng qua cửa bị uất ức!”

Hiện nay con đường làm quan của Hàn đại nhân như mặt trời ban trưa, môn sinh khắp thiên hạ, chắc chắn Tề Hạnh không bỏ được cái thân gia này, chắc chắn sẽ hết sức khuyên nhủ lão bất tử kia, lúc cần thiết, thậm chí vô cùng có khả năng sẽ dùng một ít thủ đoạn cứng rắn. Mặt khác, cái đồ tiểu hồ nị tử kia đã không được lòng của lão bất tử kia, trên dưới trái phải đều không có chỗ dựa, lần này có thể trừ khử rồi?

Đổi lại là mẫu thân khác, Ninh phu nhân đã nói đến nước này, tám chín phần mười cũng sẽ thuận nước đẩy thuyền, thấy chuyện chuyển biến tốt sẽ lập tức thu tay, vì vậy có thể bỏ qua chuyện này, để tránh cho nữ nhi sau khi qua cửa bị mẹ chồng hà khắc.

Nhưng Hàn phu nhân không phải là những mẫu thân khác, đời này nàng chỉ có một Hàn tiểu thư là huyết mạch, xem nữ nhi bảo bối còn quan trọng hơn tính mạng của mình thì làm sao có thể cam lòng để nữ nhi của mình chịu một chút uất ức nào?

Trên thực tế, khi vừa mới biết được Chu Quân Uyên vô duyên với hài tử không đến được thế giới này, Hàn phu nhân đã dứt khoát quyết định, muốn hủy bỏ hôn sự này với Tề gia, cùng với nữ nhi của mình chọn một người khác, cho nên trước mặt nhiều khách nhân cùng Thái phu nhân không nói hai từ ‘từ hôn’ ra, cũng chỉ là muốn cho phủ Tây Trữ Hầu cùng Ninh phu nhân có thể giữ lại một chút mặt mũi thôi.

Nói một cách công bằng, Tề Thiếu Du cũng chỉ có thể xem là một vị hôn phu tốt, vốn là hấn lớn hơn nữ nhi của nàng bảy tuổi, khi nữ nhi còn là một hài tử chưa hiểu chuyện gì, hấn đã trưởng thành thành người, có một hai người trong phòng cũng là chuyện đương nhiên, nếu chỉ là như vậy, Hàn phu nhân căn bản sẽ không phải nhất quyết không tha, dù sao nàng cũng nhìn hấn tử nhỏ lớn lên.

Thế nhưng trong phòng lại có nhị phòng là cái nhận thức gì? Hơn nữa, nhị phòng lại là cháu gái nhà mẹ đẻ của Thái phu nhân, là tiểu thư quan gia dòng chính, thiếu chút nữa là sinh ra thứ trưởng tôn của Hầu phủ, nghĩ muốn đuổi đi thì đi, muốn bán thì có thể bán sao?

Đời này Hàn phu nhân nhẫn nhịn biểu muội đi nương đã đủ rồi, năm đó khi nàng gả vào Hàn gia không sinh được hài tử, lúc đó Hàn lão phu nhân vẫn làm chủ, khiến Hàn đại nhân nạp vị biểu Nhạn(d/D/le!quy!don) muội bà con xa kia làm quý thiếp, để cho nàng trong sáng ngoài tối có bao nhiêu bức bối. Sau khi Hàn lão phu nhân qua đời, nàng lại dùng một ít thủ đoạn, trừ bỏ người kia. Mặc dù đã trừ bỏ người kia đi nhưng đến nay nghĩ lại vẫn là chưa hết hận, cho nên nàng cũng không muốn nữ nhi của mình giẫm vào vết xe đổ của mình!

Vì vậy lạnh lùng nói: “Đúng là Tây Trữ Hầu Gia cùng phu nhân nên cho lão gia nhà ta cùng ta một câu trả lời hài lòng, chỉ là tiểu nữ thì không cần, bởi vì ta đã quyết định vì tiểu nữ mà hủy bỏ hôn sự này với quý phủ rồi! Ngày mai ta sẽ cho bà mỗi tối trả lại thiếp canh của lệnh công tử, định lễ của quý phủ ta cũng sẽ cho người trả về hết tất cả, kính xin phu nhân lấy thiếp canh của tiểu nữ cùng bà mỗi trả lại! Ta chỉ nói như vậy thôi, cũng không muốn nói nhiều, cáo từ!”

Vừa nói, vừa đứng dậy đi ra ngoài cửa. Dứt lời người cũng biến mất sau cánh cửa.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp Năm Quyền* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Âm Thầm Tương Trợ

“..... Thê tử Vương Đại vẫn canh giữ bên ngoài cửa, người của chúng ta không dám tiến đến quá gần, sợ lộ chân tướng, vì vậy chỉ mơ hồ nghe được mấy câu nói đó, kính xin gia thứ tội. Chỉ là, sau khi Hàn phu nhân vừa rời đi, phu nhân liền đập tách trà, chắc chắn là đàm phán với Hàn phu nhân không thành rồi, nếu không sẽ không tức giận lớn như vậy.” Hàn phu nhân tức giận đùng đùng vừa mới rời khỏi phủ Tây Trữ Hầu, Lục Ý nơi này đã biết tin, lúc này đang thấp giọng hỏi bẩm Tề Thiếu Diễn.

Tề Thiếu Diễn vừa nghe, vừa nhíu lại chân mày như có điều suy nghĩ.

‘Trưởng bối ban thường, không thể từ’, ‘Bất Hiếu Hữu Tam, Vô Hậu Vi Đại’, ‘bò không uống nước còn có thể đẻ đầu’, ‘thiếp canh’, ‘đã gặp nhau thì cũng có lúc chia tay’..... Kết hợp với hành động đập tách trà của Ninh thị, xem ra Hàn phu nhân đã nói từ hôn, nếu không Ninh thị sẽ không tức thành như vậy.

Trong lòng Tề Thiếu Diễn không nhịn được một hồi sáng khoái, Ninh thị, người vạn vạn không ngờ, một ngày kia người sẽ bị người mình coi thường đàm một đao sau lưng? Chuyện xưa nói rất đúng ‘không phải không báo mà do thời điểm chưa tới’, Ninh thị, những ngày an nhàn của người cũng nên chấm dứt!

“Tiếp tục chú ý bên Nghi Lan viện, có động tĩnh gì lập tức báo lại!”

Nhân nhặt phân phó Lục Ý xong, tay Tề Thiếu Diễn chuyển bánh xe lăn, định đi đến thư phòng.

“Quay lại!” Sau khi lăn được hai vòng bánh, chợt dừng lại gọi Lục Ý đã đi ra ngoài cửa quay trở về, chỉ vì hấn chợt nghĩ đến một chuyện.

Chỉ là trong ngực như có một ngọn lửa đang thiêu đốt, để cho nàng ta cảm thấy nếu không làm gì sẽ không ‘dập tắt lửa’ được, cả người nàng ta sẽ giống như bị thiêu đến chết, vì vậy dữ tợn nghiêm mặt, giọng căm phẫn phân phó thê tử Vương Đại: “Lập tức tra ra cho ta đến cuối cùng là do ai tiết lộ, lập tức đi tra! Một khi tra ra là ai, lập tức loạn côn đánh chết, ném ra bãi tha ma cho chó ăn, nhìn xem sau này còn có ai dám không quản cái miệng nữa!”

Thê tử Vương Đại biết chủ tử còn chưa hết giận, không dám nhiều lời, cũng không dám hỏi gì, chỉ khom người đáp một tiếng “Dạ”, sau đó lui ra an bài.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp Năm Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Nhỏ Cỏ Nhỏ Tận Gốc

Edit: Nhận.

Sau khi thê tử Vương Đại rời đi, Quách mụ mụ rón rén tiến vào, thấy gương mặt tức giận của Ninh phu nhân, tuy biết rằng lúc này tốt nhất là không nên chọc nàng ta để miễn bị giận chó đánh mèo, nghĩ tới trước mắt còn có rất nhiều khách nhân, dù sao đại tẩu của nàng ta là Thích phu nhân cũng là khách nhân, kêu Thích phu nhân tiếp đón khách nhân cũng có mấy phần danh bất chính, không khỏi khiến cho khách nhân cảm thấy nàng ta ngạo mạn, không nói không được nên chỉ có thể lấy hết can đảm mà tiến lên, quý gối, thận trọng hỏi: “Bẩm phu nhân, đại cữu phu nhân nhờ nô tỳ hỏi, đến khi nào phu nhân mới xong chuyện? Những khách nhân kia còn chờ phu nhân.”

Lúc này Ninh phu nhân vẫn còn đắm chìm trong lửa giận hừng hực, quả nhiên giận chó đánh mèo nói: “Thức giục cái gì mà thức giục, vội vàng đi đầu thai hay sao! Chẳng lẽ ta làm việc mà còn cần người phải tới dạy, bản thân ta không có chừng mực hay sao?”

Quách mụ mụ bị mắng đầu cúi thấp, cũng không dám lên tiếng.

Ninh phu nhân vội vàng thờ dốc mấy tiếng, cuối cùng trong lòng cũng dễ chịu hơn một chút, cũng biết tất cả khách nhân ở bên ngoài mà chính nàng ta là chủ nhân cũng không có mặt, cho dù là xảy ra chuyện lớn, vẫn phải giữ lấy thể diện, vì vậy quát lệnh Quách mụ mụ: “Còn lo lắng cái gì, còn không sai người đi lấy nước, hầu hạ ta rửa mặt thay quần áo!”

Quách mụ mụ nghe vậy, âm thầm thở phào nhẹ nhõm, vội gọi người đi lấy nước nóng, thận trọng hầu hạ Ninh phu nhân rửa mặt, đổi lại y phục, lại trang điểm lại gương mặt, ít nhất người bên ngoài nhìn vào cũng không có gì khác thường, sau đó đỡ nàng ta ra đại sảnh.

Chúng khách nhân đã chờ từ lâu, đương nhiên, là chờ xem kịch vui đã lâu, nhìn thấy Ninh phu nhân ra ngoài, một ít khách nhân mặt mũi tươi cười tiến lên đón, cười nói: “Sao lại không thấy Hàn phu nhân? Hiểu lầm giữa phu nhân và nàng cũng đã hết?”

Những người còn lại không có tiến lên đón cũng đều rớt rít ngẩng dài cổ dựng lỗ tai lên, rõ ràng là bộ dạng xem cuộc vui.

Ninh phu nhân tức giận gần chết, vẫn không chút nào biểu lộ ra, còn phải cố gắng trưng ra gương mặt tươi cười, nói: “Ta cùng với phu nhân thân gia của ta đã hết hiểu lầm, đa tạ mọi người đã quan tâm!” Hai chữ ‘quan tâm’ được nàng ta cố ý nhấn mạnh, muốn ám chỉ tốt nhất là mọi người nên thức thời, đừng dây dưa cái đề tài này nữa, tránh cho làm khó lẫn nhau.

Nhưng vẫn có người không thức thời, không đợi nàng ta nói xong, đã cười hi hi nói tiếp: “Phu nhân vừa nói đã hết hiểu lầm, vậy tại sao lại không thấy Hàn phu nhân? Ta còn nói mấy ngày nay không thấy nàng, muốn tâm sự với nàng một chút đấy!”

Là Đô Sát viện hữu phó đô ngự sử Viên phu nhân Trần Phu Nhân, nàng ta là thứ nữ của nhà họ Ninh, cũng có vài phần thân gia với phủ Tây Trữ Hầu, cho nên hôm nay nàng ta được liệt vào hàng ngũ khách nhân, chỉ là trước giờ nàng ta luôn đối đầu với Ninh phu nhân.

Trần phu nhân nói xong, không đợi Ninh phu nhân trả lời, vừa cười nói với vị phu nhân bên cạnh: “Ta nhớ trước giờ Chân phu nhân cũng có giao hảo với Hàn phu nhân, chỉ sợ cũng rất muốn hàn huyên với nàng một chút?”

Lúc này, Ninh phu nhân đã hận không thể nhào tới xé nát cái miệng của Trần phu nhân, nàng ta chỉ có thể nhịn, ngoài mặt tươi cười nhưng trong lòng không cười nói: “Thân thể phu nhân thân gia của chúng ta khó chịu, đã về trước, Trần phu nhân có tâm, hay là đuổi theo nàng đi? Nàng chỉ mới vừa rời đi, không chừng bây giờ Trần phu nhân đuổi theo có thể gặp được nàng.”

Phân phó Quách mụ mụ: “Thay ta tiễn Trần phu nhân ra ngoài!”

Ý đồ đuổi khách rõ ràng như vậy!

Ngay trước mặt nhiều khách nhân như vậy mà bị đuổi ra ngoài, Trần phu nhân không nhịn được, cười lạnh, nói: “Không nhọc phu nhân đưa tiễn, tự ta đi được!” Nói xong đã phẩy tay áo bỏ đi, hừ, đuổi thì đi, nàng ta đã không muốn ở lại lâu như vậy rồi, buổi ‘kịch hay’ hôm nay không cầu mà có thể gặp, nếu nàng ta không dùng tốc độ nhanh nhất truyền ra bên ngoài, để cho Ninh thị cùng phủ Tây Trữ Hầu mất hết mặt mũi, họ ‘Trần’ của nàng ta sẽ viết ngược!

Một đám khách nhân còn lại tuy có lòng bát quái nhưng vết xe đổ vẫn còn trước mắt, không nói được chỉ có thể để lại ngọn lửa đang cháy hừng hực

trong lòng. Nhưng mà cũng không bao lâu sau khi tất cả khách nhân đều đã dùng ngọc yến, rồi rít cáo từ, không kịp chờ đợi mà muốn trở về nói chuyện xảy ra hôm nay cho người ngoài biết được.

Vất vả lắm mới đuổi hết đám khách nhân, Ninh phu nhân cũng không thể cười nổi nữa, mặt đen lại vừa bước qua cửa thủy hoa đi vào trong, vừa lạnh giọng hỏi Quách mụ mụ: “Thái phu nhân đang ở đâu? Nhận diện? dan? le? quy? don Còn có Hâu gia, hẳn đang ở đâu? Người đã sai người thông báo với Hâu gia là ta có việc gấp muốn tìm hân chưa?” Lão già kia, lúc vui vẻ náo nhiệt thì thấy mặt hân, vừa có chuyện thì lập tức như con rùa đen rụt đầu, chỉ muốn trốn tránh mà hưởng thụ, vớt cực diện rồi rấm lại cho nàng ta, không chừng lần này nàng ta giờ trò quý cũng không biết!

Quách mụ mụ vội liếc mắt nhìn đám ma ma nha hoàn đi theo phía sau, đợi sau khi bọn họ lui ra sau một khoảng cách nhất định, nhỏ giọng nói: “Thái phu nhân giải thích cho khách nhân gấp đến nỗi ngực đau, sáng sớm đã trở về Huyền Thủy đường, lúc này Hâu gia đang cùng Nhị thiếu gia tiễn khách ở bên ngoài, nói là tiễn khách xong rồi vào.” Quách mụ mụ cố ý không đề cập đến Tề Thiếu Hạo, chính là sợ Ninh phu nhân nghe xong sẽ càng tức giận với Tề Hân.

“Đau ngực?” Chỉ là sau khi Ninh phu nhân nghe xong, mặt càng đen, cắn răng nghiêng lợi nói: “Một chân cũng đã bước xuống lỗ rồi (ý bà mụ này là cũng sắp chết rồi đây, già rồi đây), vậy mà suốt ngày muốn được ca tụng, lại giả vờ yếu đuối, bày ra cho ai xem? Thật sự coi mình là Tây Thi hay sao?” Cái lão bất tử này, nếu bà ta chết sớm một chút thì hôm nay làm sao phát sinh ra chuyện này?

Vừa hận vừa hồi động tình của Chu Quân Uyên: “Cái đồ hồ mị tử kia đâu?” Nói đi cũng phải nói lại, chỉ trách lúc trước nàng ta mềm lòng, nếu không hôm nay sẽ không lâm vào hoàn cảnh này, thể diện đều mất hết. Lần này, nhất định phải nhỏ cò tận gốc, tránh họa về sau!

“Hong Tiêu bên kia vẫn không có truyền lời, tất cả đều trong dự tính, phu nhân cứ yên tâm.” Quách mụ mụ vội trả lời.

“Rất tốt.....” Giọng điệu Ninh phu nhân dần thấp xuống, lạnh lẽo như băng, may là giữa ban ngày, nếu không nghe xong cũng phải rùng mình: “Tôi nay sẽ để cho nàng ‘bệnh’ nặng, đợi sáng mai Hâu gia cùng ta đi Hàn phủ về, lập tức cho người đưa nàng ra thôn trang bên ngoài, tránh lây bệnh cho những người khác trong phủ!”/d/!lq*d

“Đạ, phu nhân.” Quách mụ mụ thấp giọng đáp một tiếng, mặc dù không nói thêm cái gì nhưng trong lòng cũng biết lần ‘bệnh’ này của Chu Quân Uyên, sẽ không khoẻ lại được nữa.

Ninh phu nhân cùng Quách mụ mụ đều cho rằng Ý Tùng viện bên kia đã nằm trong lòng bàn tay của mình, vạn vạn không giờ phút này căn bản là Chu Quân Uyên cũng không ở bên trong Ý Tùng viện.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp Năm Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Khua Môi Múa Mép

“..... Hàn phu nhân đã nói rõ muốn từ hôn, trước mặt nhiều khách nhân như vậy, nàng không có chút tình cảm và giữ thể diện cho Hâu phủ, có thể thấy được là nàng quyết tâm muốn từ hôn. Vốn dĩ phu nhân rất coi trọng mối hôn sự này, dù như thế nào cũng không đồng ý từ hôn, đến lúc đó Uyên Nhi sẽ rơi vào hoàn cảnh nước sôi lửa bỏng, bị đưa đi thôn trang ngoại thành tự sinh tự diệt là còn nhẹ, sợ nhất là phải bồi thêm tính mạng, cầu xin Chu Thái phu nhân cứu Uyên Nhi một mạng, Uyên Nhi về sau sẽ làm trâu làm ngựa để báo đáp đại ân đại đức của Chu Thái phu nhân!”

Bên trong nhà chính Huyền Thủy đường, Chu Quân Uyên đang quỳ trên mặt đất, khóc lóc cầu xin, điềm đạm đáng yêu cầu khẩn Chu Thái phu nhân cứu nàng một mạng.

Tuy thế tử Vương Đại tự mình canh giữ ở Nghi Lan viện, không dễ gì thăm dò tin tức, nhưng trong lúc hai nha hoàn tam đẳng của Nghi Lan viện nói chuyện với nhau, Văn mụ mụ may mắn nghe được chuyện Hàn phu nhân không chút khách khí nói lên chuyện ngày mai sẽ sai người làm mối tới cửa từ hôn với Ninh phu nhân, lúc này lập tức trở về báo lại cho Chu Quân Uyên.

—— Đương nhiên chủ tớ hai người cũng không biết, ‘may mắn’ của các nàng là có người cố ý sắp đặt.

Sau khi Chu Quân Uyên nghe xong, nửa vui mừng nửa lo lắng. Vui vì kế hoạch của nàng đã thành công, cuối cùng ván cờ này nàng đã thắng. Buồn là vì Ninh phu nhân chắc chắn sẽ không đồng ý từ hôn, đương nhiên sẽ nghĩ hết biện pháp khiến Hàn phu nhân thu hồi quyết định của mình, đến lúc đó, mặc dù có dư luận đè ép, nhưng Ninh phu nhân muốn nàng ‘bệnh’ chết là chuyện rất dễ dàng. Cho nên nàng phải có thật nhiều sự đảm bảo mới có thể an toàn, mà không thể nghi ngờ Chu Thái phu nhân chính là đảm bảo của nàng.

Vì vậy mới có tình huống nàng quỳ gối cầu xin Chu Thái phu nhân.

Chu Thái phu nhân nói là đau ngực cho nên mới không tham gia thọ yến đã trở về Huyền Thủy đường của mình nghỉ ngơi, nhưng bà ta cũng biết, người mất thể diện là Ninh phu nhân, người lúc này như kiến bò trên chảo nóng cũng là Ninh phu nhân chứ không phải là bà ta, làm sao mà bà ta lại có thể đau ngực? Nếu không phải chuyện này làm mất thể diện của Ninh phu nhân, còn bao gồm cả mặt mũi của phủ Tây Trữ Hâu, bà ta thật sự không nhịn được mà vỗ tay sáng khoái cười to, làm sao mà gấp gáp, còn gấp đến nỗi đau ngực?

Cũng chỉ là không muốn đối mặt với tình huống mất mặt đó cho nên mới tùy tiện tìm một cái cớ mà thôi. Trên thực tế, lúc này bà ta ước gì Ninh phu nhân càng thêm không thoải mái, để xả hận trong ngày thường bị Ninh phu nhân chèn ép.

Dù sao đối với cửa hôn sự này với Hàn gia bà ta cũng không hài lòng, sớm ước gì cửa hôn sự này bị huỷ bỏ để bà ta có thể chọn cháu dâu theo ý của mình, tránh cho tương lai Ninh phu nhân có thêm trợ lực, muốn đối phó với nàng ta lại càng không dễ dàng. Dù sao chuyện này cũng không phải do bà ta khơi mào, cho nên cũng không tính là bà ta phạm quy ước ban đầu, đến lúc đó Ninh phu nhân muốn trách bà ta cũng không thể nào trách được!

Vì vậy vừa nghe Chu Quân Uyên nói xong, bà ta lập tức ôm đồm nói: “Cái nhà này đã khi nào đến phiên nàng ta làm chủ rồi, muốn người nào sống thì người đó sống, muốn người nào chết thì người đó chết sao? Ta vẫn còn chưa có chết, há có thể để nàng ta một tay che trời! Người yên tâm, ta chắc chắn sẽ không trơ mắt nhìn nàng ta tổn thương tính mạng của người, không những không để động đến tính mạng của người mà việc đưa người ra thôn trang bên ngoài cũng không thể! ‘Trường giả ban thường không thể từ’, ‘đánh chó phải xem mặt chủ’, đừng nói người là do tổ mẫu ta đẩy bạn cho Thiếu Du, nói về thân phận người cũng là biểu muội của Thiếu Du, cho dù là con mèo con chó bên cạnh ta, vẫn bồi cũng không thể nào dễ dàng tổn thương nó, Hàn gia bọn họ không phải tự xưng là thư hương thế gia hay sao? Chẳng lẽ đạo lý như vậy mà cũng không biết?”

Hừ lạnh một tiếng: “Và lại, Thiếu Du cũng đã hai mươi rồi, những người khác bằng tuổi hẳn thì sớm đã có hài tử, thế tiếp đầy nhà rồi, chẳng lẽ Hàn gia bọn họ là muốn Thiếu Du làm hoà thượng hay sao, (nhận/điền!d/Le\$q/đonlà muốn Tề gia chúng ta tuyệt hậu hay sao? Nay nữ nhi còn chưa xuất giá mà đã muốn nhúng tay vào chuyện trong phủ chúng ta, đây là cái quy củ gì? Cũng không sợ truyền ra ngoài thiên hạ sẽ chê cười tay dài quá hay sao? Cho dù muốn xử lý thế tử của Thiếu Du, tốt xấu gì cũng phải đợi sau khi qua cửa! Một cháu dâu bất hiếu lại còn ghen tị như vậy, ta không muốn có, Hàn gia bọn họ còn giỏi hơn, trước mặt mọi người cũng có mặt mũi muốn từ hôn, nếu đã như thế, ta lập tức thoả mãn mong ước của nàng, nhìn xem trong trăm dặm này nàng có thể tìm được một vị hôn phu hoàn hảo như Thiếu Du chúng ta hay không!”

Nói xong lại bảo Chu Quân Uyên: “Người đứng lên đi, mọi việc đều có ta làm chủ cho người, không cần sợ! Ta ngược lại muốn nhìn xem, trước mặt ta có người nào dám làm gì người!”

Trước khi tới đây, Chu Quân Uyên còn lo Chu Thái phu nhân sẽ lấy đại cục làm trọng mà không để ý tới sống chết của nàng. Dù sao Tề Thiếu Du không chỉ là con trai của Ninh phu nhân mà còn là tôn tử của Chu Thái phu nhân, lại càng là Nhị thiếu gia của phủ Tây Trữ Hầu. Nếu như hắn bị từ hôn, mặt mũi của Tây Trữ Hầu có thể bị ném đi, thậm chí còn liên lụy đến chung thân đại sự sau này của tỷ muội Tề Hàm Chi. Trước khi đến đây nàng đã chuẩn bị rất nhiều lời để thuyết phục, tính toán dù như thế nào nàng cũng phải thuyết phục bằng được Chu Thái phu nhân.

Không nghĩ tới nàng vẫn đánh giá cao khả năng nhìn xa trông rộng của Chu Thái phu nhân, cũng khó trách bà ta cùng Ninh đấu tranh nội bộ, mười lần thì hết chín lần ở thế hạ phong, nói khó nghe chính là hai người bọn họ không cùng cấp bậc. Nhưng cũng may là tầm nhìn của Chu Thái phu nhân hạn hẹp, không biết nhìn đại cục cho nên nàng mới có thể lừa gạt được bà ta một cách dễ dàng như vậy.

Nhưng nàng cũng không đứng lên mà là lau nước mắt, nhìn Chu Thái phu nhân cảm kích nói: “Chu Thái phu nhân nói như vậy, Uyên Nhi cũng an tâm, Chu Thái phu nhân có đại ân với Uyên Nhi, Uyên Nhi vĩnh viễn ghi nhớ, nếu có kiếp sau chắc chắn kết cớ ngậm vành mà báo đáp! Chỉ là Chu Thái phu nhân vì Uyên Nhi suy nghĩ như vậy, Uyên Nhi cũng không thể không vì lão nhân gia ngài mà suy nghĩ. Lão nhân gia ngài suy nghĩ lại một chút, hôm nay ngoài mặt là Uyên Nhi mất lòng của ngài, chính vì như vậy Ninh phu nhân mới từ từ hoà nhã với Uyên Nhi. Nếu như lần này ngài giống trống kua chiến che chở Uyên Nhi, phu nhân sẽ sinh lòng nghi ngờ chúng ta từ trước đến nay đều đồng kích, chẳng phải là đến lúc đó kế hoạch của chúng ta đều đổ sông đổ biển rồi hay sao? Lão nhân gia bồi dưỡng Uyên Nhi như vậy, nếu Uyên Nhi làm hỏng đại sự của ngài, như vậy Uyên Nhi có chết ngàn lần cũng không thể tạ lỗi? Đến lúc đó Uyên Nhi làm gì còn mặt mũi mà sống trên đời này nữa!”

Bộ dạng uỷ khuất tiếp lời, Chu Thái phu nhân nghe xong trong lòng rất hưởng thụ, vì vậy giọng điệu nhẹ nhàng hỏi: “Vậy theo như người nói, chúng ta nên làm như thế nào đây?”

Chu Quân Uyên cố ý cau mày ngẫm nghĩ trong chốc lát, mới nói: “Theo Uyên Nhi, Chu Thái phu nhân chỉ cần bày ra dáng vẻ ghét bỏ ta, lại ngại vì ‘đánh chó phải nhìn mặt chủ’, cho nên không thể không ra mặt bảo vệ ta, để tránh làm tổn hại đến mặt mũi cùng uy nghiêm của mình là được. Lại nói, trước mặt Hầu gia cùng phu nhân ngài cũng có thể làm như vậy, từ trước đến nay Hầu gia là một người con hiếu thảo, không vì người ngoài mà không vâng lời lão phật gia ngài. Ngài còn có thể nhân cơ hội này mà chiếm lấy quyền lợi chọn một người cháu dâu vừa ý mình cho Nhị thiếu gia, đến lúc đó dù cho phu nhân có tức giận đến mấy, cái nhà này cũng là do Chu Thái phu nhân ngài định đoạt hay sao?”/d/d/v/q/d

Coi như hôm nay Ninh phu nhân có cầm hận nàng, nàng cũng không thể giống trống kua chiến đầu quân cho Chu Thái phu nhân, nàng vẫn còn đợi tương lai Ninh phu nhân tự mình giao quyền quản gia vào tay nàng đây, cho nên hiện tại không thể không cùng chiến tuyến.

Nàng sẽ cho Ninh phu nhân biết, cái gì gọi là biết vậy chẳng làm, cái gì gọi là tự mình hại mình, cái gì gọi là tự mình làm bậy thì không thể sống được!

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp Nắm Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 61: Bí Mật Hành Động

Cho đến khi Chu Quân Uyên rời khỏi Huyền Thủy đường, theo đường mòn trở lại tiểu viện của mình trong Ý Tùng viện thì Hồng Tiêu, Ngô Đồng cùng Ba Tiêu vẫn gục mặt xuống bàn bất tỉnh nhân sự, Văn mục mục cảnh giác canh giữ bên cạnh cửa, tất cả mọi người, kể cả Cẩm Tú, không được đến gần chính phòng một bước.

Sau giữa trưa, là thời điểm nóng nhất trong ngày cũng là lúc người ta dễ dàng mệt mỏi rã rời nhất, lại thêm có yến tiệc, cho nên hầu hết hạ nhân trong phủ đều bị điều đi ra bên ngoài hầu hạ, cho nên một đường đi này Chu Quân Uyển không bị ai phát hiện, lặng yên không một tiếng động, thuận lợi vô cùng.

Thấy Chu Quân Uyển đi vào, Văn mụ mụ vội nghênh đón, im lặng dùng ánh mắt hỏi thăm nàng mọi chuyện có được tiến triển thuận lợi?

Chu Quân Uyển gật đầu một cái, cũng không nói chuyện, chỉ dùng hành động không tiếng động trả lời Văn mụ mụ.

Văn mụ mụ không nhịn được thở dài, gấp khăn tay lại để Chu Quân Uyển lau mồ hôi trên trán, lại dâng lên một tách trà cho nàng, sau đó ngồi đối diện với Hồng Tiêu, nhẹ giọng gọi Hồng Tiêu: “Hồng Tiêu cô nương, tỉnh....”

“Ừm.....” Rõ ràng Hồng Tiêu rất buồn ngủ, rầm rì hai ba tiếng, lật người, lại muốn ngủ tiếp.

Chu Quân Uyển cùng Văn mụ mụ thấy vậy, ngẫm hiểu, cười một tiếng, Văn mụ mụ lại gọi Hồng Tiêu: “Hồng Tiêu cô nương, tỉnh, đã sắp tới giờ thân rồi, Chu nhị thiếu phu nhân cũng đã tỉnh rồi....” Nói xong, còn đẩy nhẹ nàng ta một cái.

Lần này, cuối cùng Hồng Tiêu cũng mở mắt, chỉ thấy Chu Quân Uyển cùng Văn mụ mụ đang nhìn mình cười, bên cạnh, Ngô Đồng cùng Ba Tiêu vẫn gục xuống bàn ngủ say.

Trong lòng Hồng Tiêu lộp bộp một cái, con buồn ngủ còn sót lại cũng lập tức bay lên chín tầng mây, vội vàng đứng dậy vén áo thi lễ với Chu Quân Uyển, ngượng ngùng nói: “Nô tì vô năng, lại ngủ thiếp đi trước mặt Chu nhị thiếu phu nhân, cũng không biết trong lúc ngủ có nói những lời gì không hay không? Kính xin Chu nhị thiếu phu nhân thứ tội!”

Nét mặt ảo não oán hận chính mình: “Bình thường cũng không thấy mệt mỏi như vậy, tại sao hôm nay lại như vậy? Sớm biết như vậy lúc dùng cơm trưa không nên uống hai ly rượu!”

Trong lúc nói chuyện, suy nghĩ thay đổi liên tục, tuy ngày thường bản thân nàng ta có thói quen đến giờ Ngọ sẽ chợp mắt một lúc. Nhưng mấy ngày nay nàng ta biết trên người mang trách nhiệm lớn nên không dám xem thường chút nào, để tránh làm hỏng chuyện lớn của phu nhân, cho nên thời thời khắc khắc đều nâng cao tinh thần, tại sao vừa rồi lại bất tri bất giác ngủ thiếp đi? Cũng không biết bản thân mình đã ngủ bao lâu, trong lúc nàng ta ngủ, Chu nhị thiếu phu nhân đã làm cái gì? Nếu vì chuyện này mà làm hỏng chuyện lớn của phu nhân, nàng ta có chết ngàn vạn lần cũng khó đền tội rồi!

Còn có Ngô Đồng cùng Ba Tiêu, hai người các nàng mệt mỏi cũng thôi đi, tại sao lại có thể ngủ cùng lúc như vậy? Chuyện này cũng không khỏi quá trùng hợp đi!

Ý nghĩ vừa thoáng qua, đã không nhịn được tiến lên đẩy Ngô Đồng cùng Ba Tiêu: “Hai cái Tiểu Đê Từ (hai người nhỏ tuổi, vị thành niên), còn không mau tỉnh dậy! Ngay trước mặt Chu nhị thiếu phu nhân mà các người ngủ thiếp đi như vậy, là ngứa da ngứa thịt rồi há?”

Ngô Đồng cùng Ba Tiêu lần lượt tỉnh dậy, bởi vì còn chưa tỉnh táo cho nên không chú ý tới gương mặt khó chịu của Hồng Tiêu, cười nói: “Tỷ tỷ tỉnh lại lúc nào? Tại sao lúc này mới gọi chúng ta?”

Nói xong, lúc này mới chú ý tới Chu Quân Uyển đang mỉm cười nhìn họ, cũng không thấy xấu hổ nói: “Vốn là tui nô tỳ chờ Chu nhị thiếu phu nhân tỉnh dậy, lại không nghĩ tới bản thân mình cũng ngủ thiếp đi, kính xin Chu nhị thiếu phu nhân thứ tội.” Chu Quân Uyển nghe vậy, cười nói: “Hôm nay là một ngày mệt mỏi, như ta đây cơm đưa tới miệng, y phục đưa đến tay, cái gì cũng không cần làm. Các tỷ tỷ lại còn hầu hạ phu nhân, cũng đều là những người làm việc lớn, mệt mỏi mà ngủ thiếp đi cũng là chuyện bình thường, các tỷ tỷ có tội tình gì? Nếu nói có tội, cũng là ta có tội, nếu không phải lúc trưa khuyến khích các tỷ tỷ uống hai ly rượu, làm sao các tỷ lại ngủ quên mất? Cho nên ta phải chịu tội với các tỷ tỷ mới đúng!”

Vừa nói, vừa đứng dậy, làm bộ nhận lỗi với ba người bọn họ.

Hồng Tiêu vội đỡ dậy, la lên: “Chu nhị thiếu phu nhân như vậy, làm muốn tui nô tỳ giám thị hay sao? Là do tui nô tỳ ham chơi, chiếm nơi ở của Chu nhị thiếu phu nhân, hại ngài đến giấc trưa cũng không nghỉ ngơi được, Chu nhị thiếu phu nhân không trách bọn nô tỳ là đã đại ân đại đức rồi, ngài lại còn muốn nhận tội với bọn nô tỳ, chẳng lẽ là muốn bọn nô tỳ không có đất dung thân?”

Lúc này Hồng Tiêu đã nhớ tới chuyện vì sao mình ngủ lúc trước rồi. Sau khi ăn cơm trưa xong, họ lại ngồi xuống bàn, nhưng mà chỉ mới đánh một chút, Chu nhị thiếu phu nhân lập tức mệt rã rời bắt đầu buồn ngủ, Hồng Tiêu nhớ lúc trước nàng từng nói mỗi ngày vào giờ này nàng đều có thói quen đi ngủ, lập tức có chút xấu hổ, vì vậy nói muốn hầu hạ nàng lên giường ngủ.

Chu nhị thiếu phu nhân lại mỉm cười nói ‘làm sao lại để cho các tỷ tỷ trông chừng mình ta ngủ được chứ?’, kiên trì d!d/L)q*d bởi bọn họ đánh tiếp. Nhưng mà... đánh đánh, nàng lập tức úp sấp trên bàn mà ngủ thiếp đi, kêu Văn mụ mụ tới thỉnh nàng đi vào bên trong nghỉ ngơi, Văn mụ mụ lại nói nếu Chu nhị thiếu phu nhân tỉnh lại sẽ trách tội, còn không bằng cứ để nàng nằm sấp như vậy một lát.

Mấy người các nàng hết cách rồi, không thể làm gì khác hơn là coi chừng Chu nhị thiếu phu nhân, chờ nàng tỉnh lại, không muốn coi chừng cũng phải coi chừng, lại không nhịn được lần lượt nằm ngủ thiếp đi, sau đó nữa, đã xuất hiện một màn trước mắt này.

Chỉ là coi như đã lý giải chuyện trước sau một cách thông suốt, cũng không tìm ra sơ hở gì, trong lòng Hồng Tiêu vẫn cảm thấy quái dị như cũ nhưng không biết quái dị ở chỗ nào, trong lúc nhất thời nàng ta không nghĩ ra được, chỉ đành phải bỏ qua, rồi vén áo thi lễ với Chu Quân Uyển: “Quấy rầy Chu nhị thiếu phu nhân lâu như vậy, tui nô tỳ cũng nên cáo từ, sáng mai tui nô tỳ lại tới thỉnh an Chu nhị thiếu phu nhân.” Đã đến giờ Thân rồi, chỉ sợ khách nhân đều đã đi hết, cũng là thời điểm trở về bên cạnh phu nhân phục mệnh.

Người ta vừa nói phải đi, đương nhiên Chu Quân Uyên cũng không giữ lại, vừa cười khách khí mấy câu, lập tức cất giọng gọi Cẩm Tú thay nàng tiễn ba người bọn họ ra ngoài.

Lúc này, Văn mụ mụ thấy bốn bề vắng lặng rồi, che miệng cười nói: “Chu nhị thiếu phu nhân, cái này không mùi không vị, ta dám cá cho dù Hồng Tiêu suy nghĩ nát óc cũng không ra.” d/d/!q\$đ

Chu Quân Uyên cũng hé miệng mà cười cười, nàng trông hoa bán hoa đã mấy chục năm, có thể nói hoa chiếm hết bảy phần sinh mệnh của nàng, tự chế thuốc, hương liệu thì tính là cái gì? Nàng dám nói người giỏi nhất Ngự hương cục (nơi điều chế hương liệu) chưa chắc đã theo kịp nàng!

Nhưng mà nàng vẫn phân phó Văn mụ mụ: “Những thứ hương kia cũng cần phải xử lý, cần thận vẫn hơn!”

Văn mụ mụ vội khom người đáp, tự đi an bài, tạm thời cũng không nhắc tới.

Hôm nay lại nói Ninh phu nhân tức giận đờ đờ trở lại Nghi Lan viện, Chu Thái phu nhân lập tức sai Như Ý tới đây mời nàng ta: “..... Chu Thái phu nhân nói có chuyện quan trọng mời Hầu Gia cùng phu nhân qua thương lượng, xin phu nhân lập tức đi qua một chuyến!”

Ninh phu nhân đang tức sôi ruột, nghe được lời ấy, không khỏi âm thầm cười lạnh, nàng ta đang nghĩ muốn đi tìm lão bất tử này để tính sổ, nếu không phải do bà ta sinh sự, nhất định phải đưa cái tiểu hồ mị từ kia cho Tề Thiếu Du, nếu không hôm nay làm sao lại xảy ra nhiều chuyện phiền phức như vậy? Nói một cách thẳng thừng, lão bất tử này mới là đầu sỏ gây nên, nàng ta còn chưa đi tìm bà ta, bà ta ngược lại đi tìm nàng ta, Ninh phu nhân thật muốn xem, lúc này bà ta còn gì để nói!

Lập tức cũng không cùng Như Ý nhiều lời, chỉ để thê tử Vương Đại cầm tay, trực tiếp đi Huyền Thụy đường.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp Năm Quyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Đối Lập

Edit: Nhận.

Khi Ninh phu nhân mặt lạnh tới Huyền Thụy đường thì không chỉ thấy Tề Hanh, mà Tề Thiếu Du cũng đang ở đó, đang ngồi trên ghế tử đàn khắc hoa bên dưới, thấy nàng ta đi vào lập tức đứng lên, có chút không còn hơi sức gọi một tiếng: “Mẫu thân.”

Hôm nay Tề Thiếu Du mặc trường bào màu xanh nước biển, cổ tròn đơn giản mà lịch sự, kết hợp với dây buộc tóc phi thủy càng tôn lên gương mặt như ngọc, khí vũ hiên ngang. Lúc sáng sớm hắn đi thỉnh an Ninh phu nhân, còn khiến cho nàng ta kiêu ngạo một lần.

Chỉ là vào giờ phút này, sự đắc ý trên mặt hắn đã không còn tồn tại, thay vào đó là tràn đầy uể oải, còn có mấy phần xấu hổ cùng tức giận, hiển nhiên do Hàn phu nhân giống trống khua chiêng tới cửa hưng sư vấn tội, cũng lộ ra ý muốn từ hôn đối với hắn là một chuyện đã kích khá lớn.

Ninh phu nhân nhìn thấy nhi tử một mối, trong lòng bỗng nhiên đau xót, tức giận cùng hận ý vừa mới đề xuống thoáng chốc bùng phát đối với Chu Thái phu nhân cùng Chu Quân Uyên, nếu không phải do bọn họ cố tình gây chuyện si tâm vọng tưởng, thì làm sao lại có chuyện ngày hôm nay? Cũng đối với mẫu tử Hàn phu nhân, nhi tử của nàng – Long Chương Phụng, trong ngăn dậm mới tìm được, muốn phối hôn với công chúa cũng dư sức vậy mà các nàng lại dám ghét bỏ, các nàng cho rằng mình là nhân vật tôn quý hay sao!

Nhưng trước mặt Chu Thái phu nhân cùng Tề Hanh cũng không dám biểu hiện ra một chút phần nộ nào, chỉ là đi tới trước giường quý gối thì lễ với hai người: “Mẫu thân, Hầu gia!”

Sắc mặt của Chu Thái phu nhân cùng Tề Hanh đều rất khó coi, hơn nữa gương mặt già nua của Chu Thái phu nhân có thể nhéo ra nước, thấy Ninh phu nhân hành lễ, cũng không để nàng ta đứng lên, chỉ lạnh giọng hỏi: “Ta nghe nói Hàn gia nói từ hôn?”

Không đợi Ninh phu nhân trả lời, đã cười lạnh nói: “Nhi nữ của nàng còn chưa có qua cửa đâu, còn muốn nhúng tay vào chuyện trong phòng của phu quân, đây là cái quy củ gì, cũng không sợ sẽ bị truyền ra ngoài làm trò cười cho bàn dân thiên hạ hay sao? Thiếu Du cũng đã hơn hai mươi tuổi, người khác ở tuổi của hắn đã có thể thiếp đây đàn, nhi tử nhi nữ quần đầu gối? Nhà bọn họ muốn Thiếu Du làm hoà thượng hay là muốn Tề gia chúng ta tuyệt hậu, không biết đạo lý ‘bất hiếu hữu tam, vô vi hậu đại’ hay sao? Huống chi Uyên nha đầu là ta ban cho Thiếu Du, đánh chó còn phải xem mặt chủ, trong mắt Hàn gia bọn hắn không có người trưởng bối này! Còn có mặt mũi xưng là thư hương thế gia, mà cũng không biết con chó con mèo bên cạnh trưởng bối cũng không dễ dàng tổn thương nó được, vậy còn ra thể thống gì?”

Lại nhìn Tề Hanh: “Lão đại người nói đây không phải là lý do? Tôn tức phụ ghen tị bất hiếu như vậy, ta còn không để vào mắt, Hàn gia hắn thì tốt hơn, không biết tốt xấu mà còn có mặt mũi nói lên từ hôn, hại nhà chúng ta mất hết mặt mũi, nếu là như thế, ta lập tức để nàng tha ý, làm chủ lui cửa hôn sự này, nhìn thử trong trăm dặm này nàng ta có thể tìm được hôn phu có nhân phẩm, dòng dõi cao quý như Thiếu Du của chúng ta hay không!”

Nói hết một hơi dài, nghe xong Ninh phu nhân thầm cắn răng, móng tay cắm sâu vào lòng bàn tay, nếu không phải có Tề Hanh ở đây, nàng ta sẽ không nhịn được mà nhào tới trước xé nát cái miệng của Chu Thái phu nhân.

Cái lão bất tử, ta đã sớm biết ngươi chỉ ước sao phá hồng cửa hôn sự này, chọn một tôn tức phụ một lòng với ngươi vào cửa, bắt đầu bắt tay làm khó ta, không chừng chuyện lần này chính ngươi giờ trở quỉ! Nhưng ngươi cũng không nghĩ, đó là nhi tử của ta, có liên quan gì đến ngươi? Lúc nào đã đến phiên ngươi nhúng tay vào rồi hả? Lại còn coi ta là quả hồng mềm, mặc ngươi xoa nắn sao? Nằm mơ! Mà rất rõ ràng qua chuyện này, nợ cũ nợ mới chúng ta cùng tính!

Lập tức Ninh phu nhân làm như không nghe thấy những lời này của Chu Thái phu nhân, cũng không nhìn bà ta một cái, nhìn thẳng Tề Hân nói: “Nói đến chuyện này thì nhà chúng ta đuối lý trước, nhà ai mà chịu được kim nô ngân tì (Câu này xuất phát từ Hồng Lâu Mộng, ý nói nô tì ăn mặc xinh đẹp. Nhận nghĩ câu này ý là nô tỳ mà vượt mặt chủ nhân) kia chứ, ngàn kiêu vạn sủng nuôi lớn nữ nhi của d!@q*d mình vừa vào cửa lập tức có phu nhân chỉ thứ hai muốn mạnh mẽ hơn mình? Nhà ai muốn cất nhắc thông phòng đi nương cũng phải đợi sau khi chủ mẫu qua cửa, do chủ mẫu định đoạt? Thiếp thân cũng là nữ nhân có nhi nữ, cho nên có thể lý giải tâm tình của Hàn phu nhân, lại thỉnh Hầu gia cũng suy bụng ta ra bụng người, lý giải tâm tình của Hàn phu nhân một chút, cho Hàn đại nhân cùng Hàn phu nhân một giải thích hợp lý...”

“Ninh thị, lời này của ngươi có ý tứ gì?” Chỉ là lời còn chưa nói hết, đã bị Chu Thái phu nhân tức giận cắt đứt, “Cái gì gọi là ‘chuyện này là do nhà chúng ta đuối lý trước’? Thiếu Du cũng sắp hai mươi hai tuổi rồi, trong phòng ngay cả người tri kỉ cũng không có, ngươi làm mẹ mà không đau lòng hán, ta làm tổ mẫu, còn đau lòng đây! Huống chi đây là chuyện hương khói của Tề gia chúng ta, ngươi lại nhẹ nhàng nói một câu ‘ngươi cũng là người có nữ nhi cho nên có thể hiểu được tâm tình của Hàn phu nhân’, như vậy có thể giải vây cho Hàn gia phải không? Ngươi đi trên đường cái tùy tiện kéo một người ra hỏi một chút, hỏi xem hán có biết đạo lý ‘bất hiếu hữu tam, vô vi hậu đại’ hay không! Là một kẻ tầm thường cũng biết, chẳng lẽ Hàn gia hán không biết?”

Nói xong vội vàng thở hổn hển mấy cái, mới lại rung giọng nói: “Ban đầu ta đã không đồng ý cho Thiếu Du định hôn như vậy, nghĩ lại tính tình Thiếu Diên như vậy, mà Thiếu Hạo lại còn nhỏ, mà cuối cùng xuất thân vẫn còn hiển hiện tại đó, cho nên hương khói của Tề gia phải do Thiếu Du kế thừa.....Mà ta khuyên can ngươi mãi, ngươi nhất định không nghe, vẫn muốn định hôn với tiểu thư Hàn gia, hiện tại thì sao? Gây ra sự việc này, hại nhà chúng ta mất hết mặt mũi, cần phải biết dưới Thiếu Du còn có rất nhiều đệ đệ muội muội còn chưa đính hôn, coi như Hàn gia bọn hán không có ý định kết thân với nhà chúng ta, cũng không thể không chữa đường lui? Đây là quyết tâm muốn bức nhà chúng ta đến đường cùng, thật là khinh người quá đáng!” d/d!/%q)d

“Ta mặc kệ, đến nước này, cửa hôn sự này đã là không thể không lui, coi như Hàn gia bọn hán đang làm đáng, cũng không thể không lui! Hừ, lại còn coi nữ nhi của mình là miếng thịt ngon, dựa vào thân phận và tướng mạo của Thiếu Du nhà chúng ta, còn không thể tìm được cửa hôn sự tốt hơn sao? Sáng mai ta lập tức cho bà mới tới cửa, chọn cho Thiếu Du một người tốt hơn, đến cuối năm lập tức thành hôn, sang năm đã có thể ôm tiểu tăng tôn, đến lúc đó ta xuống đất, còn mặt mũi gặp phụ thân các ngươi, nếu không, ta chết cũng không thể nhắm mắt...”Nói xong, nước mắt đã rơi.

Tề Hân vẫn ngồi im lặng này giờ, lúc này không ngồi được nữa, chỉ có thể đứng lên, chấp tay cười làm lành nói: “Hôm qua mới là đại thọ sáu mươi của mẫu thân, phúc khí lớn vẫn còn, nói gì mà ‘chết’ với ‘sống’, không có kiêng kỵ gì cả.....”

Còn chưa nói xong đã bị Chu Thái phu nhân nghẹn ngào cắt đứt: “Ngươi cũng biết ta đã sáu mươi tuổi? ‘Hôm nay cời hải cùng tất’, ‘không biết ngày mai có còn mặc được hay không’, nào ai biết còn có thể sống thêm được bao lâu? Hôm nay ta cũng không còn ý nghĩ nào khác rồi, chính là muốn trước khi chết có thể ôm tăng tôn tử, nếu trong lòng ngươi còn có người mẫu thân này, vậy nghe lời ta, lui cửa hôn sự với Hàn gia lại, lựa chọn một cửa hôn sự tốt hơn cho Thiếu Du, nhanh chóng thành hôn.....Nếu không, ta sẽ sai người chuẩn bị ngựa, lập tức trở về quê nhà ở Tây Bắc, tuyệt không ở lại nơi này cản trở ngươi, hơn nữa còn chuẩn bị người khác!”

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp Năm Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63: Giao Dịch Bản Thủ

Edit: Nhận.

Lời nói của Chu Thái phu nhân nặng nề như vậy, Tề Hân ngoại trừ đồng ý còn có thể làm gì sao? Chính là mới vừa này còn có mấy phần do dự, còn cảm thấy Ninh phu nhân nói đúng, cuối cùng là do nhà bọn họ đuối lý trước, Hàn gia chính là người gây sự nhưng về tình về lý cũng có thể tha thứ, mối hôn sự này vẫn rất tốt, còn muốn suy nghĩ biện pháp mau chóng vấn hồi. Lúc này lại không cần do dự, ngược lại lại thấy Hàn gia chính là có chút không buông tha người khác, dù sao Tề gia đã không còn là Tề gia lúc trước nữa mà đường đường là nhất phẩm phu hầu tước rồi!

Vì vậy vội vàng quỳ gối với Thái phu nhân, cười làm lành nói: “Coi mẫu thân nói những lời này mà xem, tục ngữ có câu ‘Nhà có một lão nhân, như có bảo vật vô giá nhất’ mà, cái nhà này của chúng ta chính là có lão nhân gia ngài trấn giữ mới có thể càng ngày càng hưng thịnh, càng ngày càng náo nhiệt, ngài nói ngài lưu lại là ngài con mắt của nhi tử, chẳng lẽ là muốn cho nhi tử không có đất để đặt chân? Nhi tử cũng biết lão nhân gia ngài đây yêu thương Thiếu Du cùng một đám tôn tử tôn nữ, ngài yên tâm đi, sáng mai nhi tử sẽ lập tức theo phân phó của ngài, lui cửa hôn sự này với Hàn gia, chọn cho Thiếu Du một nàng dâu tốt hơn, đợi đến cuối năm lập tức thành hôn, chắc chắn sang năm lão nhân gia ngài sẽ được ôm tiểu tăng tôn tử!”

“Thật sự như vậy sao?” Nghe xong, Chu Thái phu nhân chuyển giận thành vui, nhưng vẫn còn có chút nửa tin nửa ngờ: “Chẳng lẽ ngươi đang dụ dỗ ta hay sao?”

Bình tĩnh mà xem xét, cũng không phải là Chu Thái phu nhân không thích cửa hôn sự với Hàn gia, vô luận là nhân phẩm tài mạo hay tính tình của Hàn tiểu thư, cùng với Tề Thiếu Du cũng có thể nói là ông trời tác hợp cho, mấu chốt là ở chỗ cửa hôn sự này là do Ninh phu nhân làm chủ định ra mà không phải do bà ta làm chủ quyết định, bà ta có thể thích mới thật sự là kỳ quái!

Chỉ là trong lòng Chu Thái phu nhân cũng biết cửa hôn sự này có thể mang lại rất nhiều chỗ tốt cho phủ Tây Trữ Hầu, chỉ sợ Tề Hanh ngoài miệng nói là muốn lui cửa hôn sự này, kì thật là cũng không phải thật sự muốn lui, cho nên mới có câu hỏi như vậy.

Tề Hanh vội cười nói: “Nhi tử không sợ sét đánh cho nên mới dám gạt mẩu thân? Mẩu thân cứ yên tâm, nhi tử vừa mới đồng ý với Lão nhân gia ngài cho nên chắc chắn nhi tử sẽ làm được!”

Nụ cười trên mặt của Chu Thái phu nhân lúc này mới hoàn toàn tràn ra, tự mình khom người nâng Tề Hanh: “Đời này mẩu thân có người nhi tử hiểu thuận như vậy, thật sự là ta đã tu luyện tám kiếp mới có phúc khí này!” Vừa nói, còn cười như không cười, tầm mắt vô tình hay cố ý quét qua gương mặt của Ninh phu nhân đang quỳ trên đất, ánh mắt giễu cợt cùng khiêu khích không cần nói cũng biết.

Ninh phu nhân có thể nghe được rõ ràng âm thanh huyết thái dương của mình đang nhay ‘thình thịch’, cũng có thể cảm thấy móng tay của mình đã đâm sâu vào da thịt. Nàng ta cơ hồ là dùng hết tự chủ của bản thân mới có thể cố nén tức giận mà không kích động mở miệng mắng to Chu Thái phu nhân cùng Tề Hanh, thay vào đó là âm thanh bình tĩnh đến không thể bình tĩnh hơn của nàng ta: “Ý của mẩu thân và Hầu gia là, mặc kệ thái độ lúc này của Hàn gia là gì, cửa hôn sự này không thể không lui?”

Chu Thái phu nhân không lên tiếng, chỉ là kiên cường gặt đầu một cái.

Tề Hanh cũng nghĩ tới đến cuối cùng Ninh phu nhân cũng là mẩu thân của Tề Thiếu Du, hẳn cùng Chu Thái phu nhân trực tiếp bỏ qua nàng ta đã quyết định từ hôn mà chưa từng trung cầu ý kiến của nàng ta, thật có chút không thể nào nói được, vì vậy cố nén lại tính tình nói: “Hôm nay, Hàn phu nhân sở tác sở vi (lời nói và hành động) đã làm cho nhà chúng ta mất hết mặt mũi, chính là có nỗ lực kết thành mối hôn sự này, chuyện này cuối cùng cũng thành một cây gai trong lòng, không biết lúc nào sẽ bộc phát, đây làm gì còn là kết thân mà rõ ràng là kết thù, phu nhân người cũng không muốn đến lúc đó gia đình huyền não không yên ỉ? Chẳng bằng hiện tại lưu loát rõ ràng, hoà hoà khí khí thôi lui cửa hôn sự này, đau dài không bằng đau ngắn, cũng đỡ cho hai nhà sau này gặp mặt nhau thêm khó khăn!”

Tề Hanh tự mình nói xong, lời nói cũng đủ rõ ràng, lại không biết rằng khi nghe vào lỗ tai Ninh phu nhân cũng giống như thêm dầu vào lửa, trong nháy mắt tia lý trí cuối cùng của nàng ta cũng bị đốt cháy hoàn toàn rồi. Chuyện cho tới bây giờ, đã không còn đơn giản chỉ là từ hôn nữa mà là mẩu tử Chu Thái phu nhân cùng Tề Hanh trước sau đã cho nàng ta thành người ngoài, thuy chung không có cho nàng ta là nữ chủ nhân của Tề gia, liệp hiệp đối phó với nàng ta!

Lập tức cũng không kịp đợi Chu Thái phu nhân cùng Tề Hanh mở miệng gọi nhau mẩu tử, chợt đứng lên, cắn răng nghiêng lợi nói ra ác ngôn (từ ngữ ác độc): “Thiếu Du là nhi tử của ta, là ta tận tâm khổ khổ (cực nhọc vất vả) hoài thai mười tháng sinh ra, hôn nhân đại sự từ đầu đến cuối là ‘lệnh của cha mẹ, lời của mối mai’, lại không phải...”

Nói còn chưa xong, Tề Thiếu Du cũng đã đứng lên kéo bả vai nàng ta lại, mặt mày khó chịu cao giọng nói: “Mẩu thân, tuy là nhà chúng ta có phần đuối lý trước, Hàn gia bọn họ cũng không thể không để ý mà không buông tha người khác, Nhạc gia (nhà vợ) kiêu ngạo ngang ngược như vậy, nếu ta thật sự cưới Hàn thị vào cửa, chẳng lẽ tương lai không phải là bị đâm lên đầu bị cười lên cổ sao? Có một con hổ cái lợi hai như vậy, ta sẽ chịu không nổi, nếu mẩu thân thật sự thương yêu nhi tử, vậy làm theo lời tổ mẫu cùng phụ thân, lui cửa hôn sự này, tương lai nhi tử cũng thoải mái hơn, không chừng còn có thể sống thêm vài năm!”

Vốn là sau câu ‘lại không phải’ Ninh phu nhân muốn nói tiếp ‘do tổ mẫu quyết định? Cũng không sợ người ta nói già mà không kính, lo quá nhiều chuyện’, nhưng lời còn chưa kịp nói ra khỏi miệng đã bị Tề Thiếu Du cắt đứt đủ để khiến cho nàng ta nổi giận, không nghĩ tới thái độ của Tề Thiếu Du giống với Chu Thái phu nhân và Tề Hanh, khiến cho nàng ta giống như đang căn cứ vào đạo lý mà bảo vệ quyền lợi của mình, giống như chuyện cười cho trẻ con, làm sao nàng ta có thể kềm được cơn giận?

Dường như là không chút nghĩ ngợi, lập tức cho Tề Thiếu Du một cái tát tay, lấy đó để trừng phạt hành động phản bội của hắn.

Lại bị Tề Thiếu Du bắt được tay, cũng thật nhanh viết một chữ ‘nhịn’ vào lòng bàn tay nàng ta.

Trong nháy mắt Ninh phu nhân lập tức bình tĩnh trở lại, giống như một quả khí cầu bị người ta đâm thủng, giống như không còn một bụng tức giận, cứng rắn sửa lại lời nói: “Hôn nhân đại sự từ đầu đến cuối là ‘lệnh của cha mẹ, lời của mối mai’, Hầu gia vừa mới quyết định như vậy, đương nhiên cần thân...vâng theo!” Cũng chỉ có chính nàng ta mới biết, giờ phút này trong lòng nàng ta phải đè nén phần hận cùng khúat nhục như thế nào.

Lần này khoe miệng Chu Thái phu nhân muốn toét đến sau tai, hào phóng vung tay lên nói: “Nếu đã là như thế, sáng (nhận?dien?d/le!q!don) mai Hàn gia cho người làm mai tới cửa thì nhanh chóng một chút, trả lại thiếp canh của Hàn thị cho bọn họ, còn có lễ vật nhỏ đính hôn chúng ta cũng không cần, tuy là nhà bọn họ nói từ hôn trước, nhưng lại là nhà gái, chỉ sợ về sau sẽ khó mà tìm được một người con rể tốt như Thiếu Du nhà chúng ta, đây coi như nhà chúng ta bồi thường một chút cho bọn họ!”

Cái lão bất tử già bộ hào phóng, cũng chưa gặp qua người không biết xấu hổ như vậy! Ninh phu nhân kìm nén bực tức trong ngực, muốn đề xuống nhưng nghĩ lại sợ không có người đề trút giận, cuối cùng lại đưa ra một yêu cầu: “.....Nhưng mà Chu thị cũng không thể giữ lại được nữa, nếu không về sau Thiếu Du cũng khó mà chọn được nàng dâu hiền!” Nàng ta không dễ chịu vậy người khác cũng đừng mơ tưởng được thoải mái!

Yêu cầu này cũng không tính là qua phận, hiện nay đã có nhiều người biết sự tồn tại của Chu Quân Uyển, Hàn gia không thể chấp nhận được nữ nhi còn chưa qua cửa mà Tề gia đã có chi thứ hai, chẳng lẽ gia đình khác có thể chịu được? Tề Hanh thì không (d/d!e!quy^don) có ý kiến gì, chỉ là nghĩ lại Chu Quân Uyển cũng là người nhà mẹ đẻ của Chu Thái phu nhân, vì vậy nhìn Chu Thái phu nhân.

Chu Thái phu nhân lập tức nhủ mảy. Uyển nha đầu hôm nay xác thực so với trước có chủ ý hơn nhiều, nhưng cuối cùng bị giới hạn bởi thân phận, đứng lên chống lại Ninh phu nhân khó tránh khỏi lo lắng chưa chu toàn, không thể so với Nhị thiếu phu nhân chưa qua cửa, quân gia vốn là chuyện danh chính

ngôn thuận, lấy một thiệp thất đối một tôn tức phụ cùng một lòng với mình, cuộc mua bán này thấy thế nào cũng có lợi, so với dự tính của Uyển nha đầu chỉ có xác suất thành công một nửa, vậy cuộc mua bán này tỷ lệ thành công sẽ lớn hơn nhiều.Lại đón nhận ánh mắt Tề Hanh, hơi hơi gật đầu, coi như ngầm cho phép chuyện này.

Vì vậy ở người trong cuộc, Chu Quân Uyển không có mặt ở đây cũng không biết tình huống trước mắt, vận mệnh của nàng, đã bị một giao dịch bản thiếu tự tiện quyết định. . .

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp Năm Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Tìm Đường Sống Trong Cõi Chết

Gần tối, ánh tà dương đỏ như máu xuyên thấu qua cửa sổ khắc hoa chiếu vào trong phòng, loang lổ tạo thành rất nhiều hình dáng khác nhau khiến cả căn phòng như phát ánh sáng hồng, như bị phủ lên một lớp lụa hồng.

Ninh phu nhân tức giận đặng đặng trở về tới chính phòng Nghi Lan Viện, mỗi một chỗ đi qua, chậu hoa ngũ sắc, bình men sứ màu hồng tía xen kẽ màu xanh da trời, bình ngọc cắm hoa hồng đỏ khắc hình hoa mẫu đơn, cái tủ kê các loại cổ vật.không chỗ nào không gặp nạn, trong khoảnh khắc đều bị đập thành mảnh vụn. Trong nhất thời trong ngoài chính phòng bừa bãi thành một mảnh, trừ thê tử Vương Đại cùng Quách mụ mụ, những người khác đều tránh ra thật xa rồi, chỉ sợ một chút sơ sẩy, lập tức trở thành nơi trút giận.

“..... Lão bát tử này, cuối cùng sẽ có một ngày, ta sẽ xé người thành từng mảnh nhỏ, dùng mơ tưởng được toàn thầy!” Đập nát những thứ có thể đập được ở trong phòng, Ninh phu nhân vẫn chưa hết giận, lại xé rách góc màn. Những cái màn này đều là mỗi mùa đổi một lần, trong ngày thường cũng không lấy xuống giặt sạch, vì vậy đã phủ lên một lớp bụi, hôm nay lại bị nàng ta xé ra, trong lúc nhất thời cả gian phòng bụi bay mù mịt, chẳng những làm nàng ta ho sặc sụa, mà Tề Thiệu Du đi cùng nàng ta cũng bị sặc nghẹn, lớn tiếng ho khan.

Tề Thiệu Du biết rõ tính tình của Ninh phu nhân, vừa rồi nàng ta nhẫn nhịn ở chỗ Chu Thái phu nhân cùng Tề Hanh, nếu không để cho nàng ta xả cơn giận này ra, còn không biết nàng ta sẽ làm ra cái chuyện gì nữa. Vì vậy khi nàng ta đập bể đồ thì hắn ta cũng không lên tiếng khuyên bảo, chính là sợ càng khuyên nàng ta càng mạnh bạo hơn, không bằng cứ để nàng ta phát tiết thì tốt hơn.

Nhưng vào giờ phút này, xem ra hắn ta không thể không khuyên, nếu cứ để nàng ta tiếp tục xé rách bức màn như vậy, hôm nay mẫu tử bọn họ không chết vì bị nghẹn thì cũng chết vì bị sặc rồi.

Vì vậy đưa tay phẩy phẩy bụi bặm trước mặt, đi mấy bước tới trước mặt Ninh phu nhân, đoạt lấy bức màn ném trên mặt đất, lại kéo nàng ta tới gian phòng phía tây, sau khi để nàng ta ngồi gần cửa sổ, sau đó ngồi xổm trước mặt nàng ta, mềm giọng khuyên nhủ: “Mẫu thân đừng tức giận, cũng nên chú ý đến bản thân đúng không? Ngộ nhờ bị chọc tức đến mức phá hủy thân thể, vậy thì từ phải làm như thế nào?”

Thấy Ninh phu nhân đầu đầy bụi bặm, lại nói: “Ta sai người múc nước tới cho mẫu thân rửa mặt, cho thông suốt được không?” Nói xong đã muốn đứng dậy sai người đi múc nước.

Lại bị Ninh phu nhân kéo lại, cắn răng nghiêng lợi nói: “Lão già kia, ban đầu ta nói muốn cùng Hàn gia kết thân thì bà ta tìm mọi cách ngăn trở, nói cái gì Hàn tiểu thư tuổi còn quá nhỏ, là một hài tử, chăm sóc người khác không chu đáo, không bằng chọn một người lớn tuổi chừng chạc một chút.Phi, làm như ta không biết bà ta muốn tìm một tôn tức phụ một lòng với bà ta, hai người sẽ bắt tay áp bức ta? Còn may khi đó ngoại công (ông ngoại) của ngoại còn là tổng đốc Giang Nam, bà ta mới không dám ở trước mặt ta bày ra dáng vẻ của bà bà (mẹ chồng), cửa hôn sự này định xuống vô cùng thuận lợi. Ai có thể nghĩ bại một kẻ, bà ta lại có một kẻ, lại đưa cái đứa hồ mị tử tiểu Chu thị cho ngoại tác thành chi thứ hai, làm cho ngày hôm nay xảy ra thật nhiều chuyện, ảnh hưởng đến hôn sự của ngoại cũng không nói, lại khiến mẫu tử chúng ta thành trò cười! Mới vừa rồi nếu không phải ngoại lời kéo ta....ta chỉ hận không thể nhào tới trước uống máu của bà ta, ăn thịt của bà ta!”

“Còn có người phụ thân tàn nhẫn, vong ân bội nghĩa kia nữa, năm đó nếu không phải do ngoại công cùng cữu cữu của ngoại nâng đỡ hắn, không chừng đến nay hắn vẫn còn ở Tây Bắc làm một Tổng binh nho nhỏ rồi, làm sao đđLE!quy^don sẽ có vinh quang như ngày hôm nay? Nhưng hắn thì sao, vừa mới qua sông, lập tức huy đi cầu kiều, đến nay vẫn không phong ngoại làm Thế tử thì cũng không nói, lại tìm mọi cách cung chiêu mẫu tử thấp hèn kia, nếu không phải sợ người khác vạch tội hắn chuyện ‘không phân biệt được dòng chính thứ, sủng ái diệt thê’, chỉ sợ hắn sẽ phong tiện chủng của tiện nhân kia làm thế tử! Điều này cũng thôi đi, hiện tại việc hôn nhân đại sự của ngoại hắn cũng phải phá rồi mới mãn ý, chỉ lót đường cho cái tiện chủng đó, chẳng lẽ ngoại không phải là con ruột của hắn sao?? Cũng không phải là một món đồ này nọ!”

Nói xong, nước mắt cố nén thật lâu cuối cùng cũng không nhịn được mà lăn xuống: “Cuối cùng là kiếp trước ta đã gây ra cái nghiệt gì, kiếp này mới có thể gặp gỡ một kẻ tàn nhẫn vong ân phụ nghĩa, khốn kiếp như vậy! Sớm biết có ngày này, ban đầu khi hắn lên chiến trường thì ta đã không van cầu cữu cữu của ngoại chuẩn bị lương thảo cho hắn, nên để mặc cho hắn không có lương thảo, chết trận sa trường!”

Hiển nhiên, Ninh phu nhân cực hận Tề Hanh, mặc dù nhẫn nại nhưng hàm răng cắn chặt vào nhau vang lên tiếng cọt két, toàn thân lại run lên cầm cập, cuối cùng cũng ép nước mắt trở về, thế sẽ không rơi một giọt nước mắt nào vì Tề Hanh nữa.

Tề Thiệu Du thấy vậy, thảm thán một hơi, thuận thế ngồi bên cạnh nàng ta, nói: “Mẫu thân, ngài có từng nghe qua câu nói ‘trước khác nay khác’? Mặc kệ ngày xưa phụ thân từng là kẻ nghèo túng, cũng không quản ngày xưa phụ thân từng nhận ân huệ của ngoại tổ phụ cùng cữu cữu, nay phụ thân đường

đường là nhất phẩm Tây Trừ Hầu Gia, địa vị của Tề gia cao hơn Ninh gia cũng là sự thật,, tóm lại, sau này tốt nhất là mẫu thân không nên nhắc đến nửa chữ, chẳng những ngoài miệng không được nhắc đến mà trong lòng cũng không thể nghĩ như vậy, cần phải biết một khi trong lòng có ý nghĩ, cho dù che dấu như thế nào cũng không tránh được giấu đầu lòi đuôi, làm sao biết được có phải phụ thân cảm giác được suy nghĩ của người cho nên mới xa lánh mẫu tử chúng ta, cũng chiều mẫu tử kia?”

Chính bản thân hắn là nam nhân, cho nên rất hiểu cảm giác của phụ thân, cái loại cảm giác phụ yếu thể mạnh mà sinh ra mất mát cùng bất bình, nam nhân cưới vợ là vì cái gì? Là vì sống qua ngày, là vì lúc cô đơn lạnh lẽo hay lúc đói bụng có người ân cần hỏi han chăm sóc đầy đủ, là vì được coi như ông trời duy nhất nhận- D/D/Le:quy#don mà dựa vào mà không phải là muốn cưới một pho tượng ân nhân về nhà mà cung kính, mẫu thân lúc nào cũng không quên bày ra dáng vẻ cao cao tại thượng trước mặt phụ thân, ngay cả làm cho phụ thân một bộ y phục một đôi hài cũng mang dáng vẻ người có địa vị cao nhân nhượng cho người có địa vị thấp, một thời gian dài, phụ thân không đi sùng nữ nhân khác, không đi tìm kiếm cảm giác tin tưởng cùng dựa dẫm của nữ nhân khác đối với mình, mới thật là kỳ quái!

“Ý của ngươi là, là muốn ta học con tiện nhân kia bộ dáng không lên được mặt bàn, đi nịnh nọt đón ý hùa theo cái kẻ tàn nhẫn kia?” Ninh phu nhân nghe vậy, tức giận mới vừa rồi được phát tiết ra ngoài mà lại dâng lên lần nữa: “Ta còn chưa đến nỗi hạ mình như vậy! Lại nói cái kẻ tàn nhẫn kia cũng không xứng để ta vì hắn mà chà đạp chính mình!”

Mặc dù đã đoán được Ninh phu nhân sẽ có thái độ này, Tề Thiếu Du vẫn nhìn không được mà có mấy phần im lặng, nhưng vẫn nén tính tình nói: “Ta cũng chưa từng nói muốn người hạ thấp thân phận như Phùng di nương, nàng ta xách gậy cho người cũng không xứng. Ý của ta là người nên biết thời điểm tỏ ra mềm mại, tận lực tận lực dịu dàng một chút, cần phải biết người đòi hầu hết đều thích mềm không thích cứng.Những năm này nếu như người có thể dịu dàng một chút, chắc chắn mẫu tử chúng ta không lâm vào khốn cảnh như hôm nay, người thi giời hơn, đã đến tình trạng này rồi mà vẫn còn nói lời ngoan độc, nửa điểm dịu dàng cũng không có, nếu tiếp tục như vậy nữa, mẫu tử chúng ta thật khó đặt chân trong cái nhà này rồi!” Nói xong, cuối cùng cũng không nhìn được mà lộ ra mấy phần tức giận.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp Năm Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Chương 61.2

Vốn là bị Hàn phu nhân làm mất thể diện trước mặt mọi người, lại không chừa đường lui mà trực tiếp nói lên từ hôn đã đủ khiến cho người tâm cao khí ngạo như hắn ta nổi giận, lại không nghĩ rằng Ninh phu nhân không trấn an hắn ta mà còn muốn hắn ta trấn an nàng ta, hắn ta thật sự không biết kiếp trước đã tạo nên cái nghiệp gì mà đời này mới có thể gặp chuyện như vậy!

Tình tình của mỗi người đều có thể dịu xuống, Ninh phu nhân thấy nhi tử nổi giận, cơn giận của bản thân cũng dịu xuống mấy phần, nhưng mà trong một thời gian ngắn không thể tiêu tan toàn bộ, vì vậy vẫn có mấy phần tức giận nói: “Vậy theo ngươi nói chúng ta nên làm như thế nào? Chẳng lẽ vẫn nhìn, nhìn được cứ nhìn, nhìn không được cũng phải nhìn hay sao? Ta đã nhìn hai mươi mấy năm rồi, sớm đã chịu đủ rồi, thật sự không nhìn nổi nữa rồi.” Vừa vào cửa mấy năm, nàng ta nghĩ nhìn thì cứ nhìn thôi, dù sao Chu Thái phu nhân vẫn lớn tuổi, chắc chắn sẽ có một ngày ra đi, đến lúc đó tự nhiên nàng ta sẽ hết khổ, lại không nghĩ rằng, vừa nhìn lại đã nhìn hơn hai mươi mấy năm, mà nghiêm nhiên còn có thể tiếp tục chịu đựng, căn bản không thấy ngày hết phải nhẫn nhịn!

Nói xong, thù mới hận cũ, không khỏi đau buồn, nước mắt vừa rồi cố gắng nhịn, giờ không nhịn được nữa mà tràn ra khỏi mi.

Cuối cùng vẫn là mẫu tử liên tâm (tình mẹ con tương thông), nhìn thấy nước mắt của Ninh phu nhân khiến Tề Thiếu Du mềm lòng, cũng chỉ đành thờ dài một hơi, giọng điệu nhẹ nhàng: “Cũng không phải là cứ để cho ngài cứ mãi nhẫn nhịn, chỉ cần ngài nhìn đến khi nào chỗ ngồi kia trở thành vật trong tủi của chúng ta mới thôi. ...Lão Đại có tật ở chân nên không đủ gây sợ, nhưng lão Tam lại là người văn võ song toàn, hiểu thuận với trường bối, lại được lòng của phụ thân, nếu không phải ngại vì đích thứ có khác, chỉ sợ phụ thân đã sớm truyền tước vị cho hắn, càng như vậy, mẫu tử chúng ta càng phải cẩn thận một chút, nếu không chúng ta bị chụp cái danh bất hiếu xuống đỉnh đầu, phụ thân đang lo không có có, lần này không phải là có sẵn rồi sao? Cần phải biết Đại Yên chúng ta có luật lệ rõ ràng, nếu không có đích tử hoặc đích tử không nên thân, gia nghiệp tước vị có thể truyền cho thứ tử, chúng ta không thể vì cái nhỏ mà mất cái lớn.”

Còn chưa nói xong, Ninh phu nhân đã kêu lên: “Chuyện chung thân đại sự của ngươi bị phá hỏng mà là chuyện nhỏ, vậy thì cái gì mới là chuyện lớn? Ở trong triều, Hàn đại nhân rất được nhiều người ủng hộ, lui cửa hôn sự này, ngươi chính là đốt đèn lồng cũng chưa chắc có thể tìm được một cửa hôn sự tốt hơn, ngươi vốn không phải là kẻ tàn nhẫn hung ác, lại không có nhạc gia (nhà vợ) trợ lực để lấy được cái chỗ ngồi đó, chẳng lẽ không phải là đã khó càng thêm khó?”

“Cứ cho rằng ta thật sự thuận lợi cưới Hàn thị về, phụ thân sẽ nguyện ý truyền tước vị cho ta?” Tề Thiếu Du cười lạnh: “Chỉ cần trong lòng hắn không muốn, hắn sẽ lấy cớ để từ chối, đến lúc đó kết quả không phải giống nhau sao? Huống chi Hàn phu nhân yêu thương Hàn thị như vậy, rõ ràng nàng đã đề xuất muốn từ hôn, mẫu thân cho là chuyện này còn có thể có khả năng cứu vãn? Không phải là để cho người đòi chế nhạo, tự rước lấy nhục! Chẳng bằng chúng ta cứ thuận nước đẩy thuyền để cho tổ mẫu vui vẻ, để bà ấy chọn tôn tức hợp tâm ý của mình vào cửa, đến lúc đó ta lại thu phục nàng, liên đới để cho chúng ta có thể lợi dụng tổ mẫu, phụ thân lại là một người hiểu thuận, chẳng phải là tốt hơn so với hiện tại rất nhiều sao?”

Cưới một thê tử có nhạc gia cường thế trợ lực đương nhiên rất có lợi cho hắn ta, nhưng hợp ý Chu Thái phu nhân cùng Tề Hanh hiểu thuận lại nghe lời, vậy quan trọng là hiểu chuyện lại biết rõ đạo lý sẽ để lại ấn tượng tốt, đối tượng lại làm Tây Trừ Hầu Gia, muốn dạng nữ nhân hợp tâm ý như thế nào chẳng có? Hôm nay, dưới tình thế bị ép buộc cưới một nữ nhân không hợp ý thì có là gì!

Ninh phu nhân như có điều suy nghĩ, bởi vì phụ thân Tề Hanh mất sớm, mười tuổi đã cùng Chu Thái phu nhân mẫu từ nương tựa lẫn nhau, cho nên rất hiểu thuận với Chu Thái phu nhân, Chu Thái phu nhân nói một câu có tác dụng hơn người khác nói trăm câu với hần ta, cứ coi như để bà ta chọn một tôn tức hợp ý mình vào cửa, dù sao sau này người này cũng sống chung với Thiếu Du, vinh nhục cũng do Thiếu Du, nàng lại có thể không nghe theo Thiếu Du hay sao? Nếu có thể thông qua nàng, để cho Chu Thái phu nhân nghiêng về bên Thiếu Du, chuyện hần ta có thể được phong làm thế tử không thể nghi ngờ gì là chuyện ván đã đóng thuyền!

Nghĩ như vậy, cuối cùng trong lòng Ninh phu nhân cũng dễ chịu hơn mấy phần, lần đầu tiên cảm thấy chiến thuật vu hồi có tác dụng hơn so với lấy cứng đối cứng.

Nhưng nghĩ đến những năm gần đây Tề Thiếu Du tốn không ít tâm tư trên người Hàn tiểu thư, hiển nhiên là vô cùng thích Hàn tiểu thư, hiện giờ lại uy khuất hần cưới một nữ nhân mình không thích, cũng thật sự khó khăn cho hần!

Vì vậy hổ thẹn nhìn hần, thở dài nói: “Người thích Hàn tiểu thư như vậy, hiện tại lại bị ép buộc buông tha cho nàng, cưới một nữ nhân người không thích, đều là do nương không tốt, lại để người uất ức!”

Không nghĩ rằng Tề Thiếu Du lại nhếch môi cười trào phúng: “Ai nói ta thích nàng chứ, một nha đầu miệng còn hôi sữa, làm sao mà ta thích nàng được? Cũng là vì để Hàn đại nhân cùng Hàn phu nhân nhìn mà thôi.” Coi như có mấy phần thích thật lòng, lúc đó cũng đã biến mất hầu như không còn rồi: “Hiện giờ với ta mà nói, cưới người nào cũng không có cái gì khác nhau, làm sao lại có thể nói uất ức? Mẫu thân, người không cần phải lo lắng!”

Hần ta đường đường là ‘Công tử đệ nhất kinh thành’, là vị hôn phu mà hầu hết các tiểu thư khuê tú ở Kinh Thành này muốn gả, mặc dù chuyện lần này là do hần ta có lỗi, nhưng tội không lớn lắm, nhiều lắm thì chỉ được xem như là bạch bích vi hà (ngọc bích có tý vết, ý anh này là anh chỉ có lỗi nhỏ thôi, vẫn không che lấp được ánh sáng của anh) □ □ ảo tưởng sức mạnh □ □), vậy mà lại bị Hàn gia ghét bỏ như thế, nửa điểm tình cảm và thể diện cũng không lưu lại cho hần ta, sống trên đời đã hai mươi hai năm, đây chính là nỗi nhục vô cùng lớn!

Cho nên hôm nay coi như Hàn gia chỉ gả vờ muốn từ hôn, muốn mượn cơ hội để lột đường cho nữ nhi của mình sau này, hần ta cũng kiên trì muốn từ hôn, ‘Đại trưởng phu không lo không có thể từ’, hần ta cưới thế tử là vì muốn cưới một thế tử hiền lành có thể giúp đỡ hần ta mà không phải cưới một vị Bò Sát sống về để cung phụng, bọn họ thích làm bộ làm tịch là chuyện của bọn họ, hần ta cũng không có lòng rảnh rỗi mà đi hầu hạ!

Nhưng mà một ngày nào đó, hần ta sẽ chứng minh cho Hàn gia thấy, ngày hôm nay bọn họ cuối cùng đã làm sai điều gì, hần ta sẽ để cho bọn họ biết ‘Hối hận đến đen cả ruột’ là cái mùi vị gì!

Mẫu tử hai người ngồi đối diện nhìn nhau không nói lời nào, giọng điệu thận trọng của thế tử Vương Đại truyền đến từ bên ngoài: “Hồi phu nhân, nô tỳ có chuyện quan trọng cần bẩm báo.”

Thế tử Vương Đại đi theo Ninh phu nhân đã nhiều năm, nếu thật sự không có chuyện gì quan trọng, chắc chắn nàng ta sẽ không dám tùy tiện quấy rầy vào những lúc như thế này. Ý niệm trong đầu vừa thoáng qua, Ninh phu nhân đã lạnh giọng mở miệng: “Vào đi!”

Ngay lập tức đã thấy thế tử Vương Đại cúi đầu nghiêm trang đi vào, quỳ gối cung kính hành lễ một cái, sau đó nhẹ giọng bẩm: “Hồi phu nhân, (nhận-d/đ/le/quy^don) Tài Cao ma ma cho người tới bẩm báo, nói Chu Nhị thiếu phu nhân.” Đồ xét thấy nét mặt của Ninh phu nhân lạnh đi rất nhiều, vội vàng sửa miệng: “Nói Tiểu Chu thị bỗng nhiên ngã bệnh, nôn ra thật là nhiều máu, lúc này đã bất tỉnh nhân sự, xin hỏi phu nhân có cần đi mời đại phu?”

Một người đang khỏe mạnh, nói bệnh liền bệnh, và lại một cái biểu hiện cũng không có, đã lập tức nôn ra thật là nhiều máu, nếu không phải là người ngu thì đều biết đây tuyệt đối không phải đơn giản chỉ là ‘Ngã bệnh’ Thế tử Vương Đại nói xong, Ninh phu nhân cùng Tề Thiếu Du hai mặt nhìn nhau, cũng thấy được sự kinh nghi cùng kinh ngạc từ trong mắt của đối phương, nhất là Ninh phu nhân.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp Năm Quyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 66: Chương 61.3

Edit: Nhạn

Một người đang khỏe mạnh, nói bệnh liền bệnh, và lại một cái biểu hiện cũng không có, đã lập tức nôn ra thật là nhiều máu, nếu không phải là người ngu thì đều biết đây tuyệt đối không phải đơn giản chỉ là ‘Ngã bệnh’ Thế tử Vương Đại nói xong, Ninh phu nhân cùng Tề Thiếu Du hai mặt nhìn nhau, cũng thấy được sự kinh nghi cùng kinh ngạc từ trong mắt của đối phương, nhất là Ninh phu nhân.

Nàng ta phân phó Thế tử Vương Đại tới nay phải làm sao cho Chu Quân Uyển hết ‘bệnh’, lại bởi vì lúc trước bị Chu Thái phu nhân mời tới Huyền Thuy đường, sau lại sinh khí, trên cơ bản nàng ta còn chưa kịp hành động, thế tử Vương Đại còn chưa rời khỏi cạnh mình, chưa từng rời khỏi Nghi Lan viện nửa bước, thế mà hôm nay Chu Quân Uyển bỗng nhiên ‘bị bệnh’ đến nổi nôn ra máu, sẽ là ai lại xuống tay trước bọn họ đây? Chẳng lẽ là cái lão bất tử kia sợ nàng ta thất hứa, cho nên ra tay trước để chiếm lợi thế sao?

Vì vậy vội vàng nói: “Cao ma ma đang ở nơi nào? Mau mau truyền nàng tới!”

Thê tử Vương Đại vội nói: “Cao ma ma đang canh giữ bên chỗ tiểu Chu thị, nô tỳ sẽ cho người truyền lời cho nàng!” Nói xong đã vội vã đi ra ngoài.

Thời gian ước chừng khoảng nửa chén trà, Cao ma ma vội vã tới Nghi Lan viện, vừa tiến tới đã quỳ xuống hành lễ với Ninh phu nhân cùng Tề Thiếu Du: “Lão nô gặp qua phu nhân cùng Nhị thiếu gia....”

Còn chưa nói xong đã bị Ninh phu nhân phát tay cắt đứt lời nói, vội la lên: “Đang lúc nguy cấp, không cần câu nệ những thứ tục lễ này! Thật sự là cái đồ tiểu hồ mị từ kia bị bệnh đến nổi nôn ra máu? Chính mắt ngươi nhìn thấy sao? Tình hình cụ thể lúc ấy là như thế nào? Ngươi kể lại thật tỉ mỉ cho ta cùng Nhị thiếu gia rõ!”

Cao ma ma thấy hỏi, vội quỳ xuống đáp một tiếng ‘Vâng’, ngay sau đó nói lại tình hình lúc đó một cách tỉ mỉ: “Lúc ấy lão nô đang ở chính viện nói chuyện cùng bọn nha đầu, Chu...bỗng nhiên Cẩm Tú bên cạnh tiểu Chu thị lao vào, vừa tiến lên đã quỳ xuống khóc lóc cầu xin lão nô cứu mạng Chu Nhị thiếu phu nhân nhà nàng, lão nô không biết đã có chuyện gì xảy ra, bị dọa cho thật sốc, cho nên vội vàng hỏi tiểu Chu thị như thế nào? Nàng vừa khóc vừa nói Chu Nhị thiếu phu nhân nhà nàng đang tốt đẹp chợt bị bệnh, nôn thật là nhiều máu, cầu xin lão nô đi nhìn xem một chút, giúp nàng mau chóng mời đại phu tới. Lúc đầu lão nô còn không tin, dù sao lúc Hồng tiêu cô nương rời đi, tiểu Chu thị đang rất tốt, làm sao lại có thể bệnh nặng như vậy được? Nhưng ngay sau đó lão nô lập tức phát hiện, trên xiêm áo của Cẩm Tú dính đầy vết máu.....Lão nô lại không dám trì hoãn, vội cùng Cẩm Tú đi đến phòng của tiểu Chu thị, chỉ thấy.....”

Nói xong, bộ dáng của Cao ma ma rõ ràng vẫn còn cảm thấy sợ: “Chỉ thấy gương mặt của tiểu Chu thị đầy máu me, cả người nằm trên đất, chỉ có thở ra chứ không có hít vào, bà vú Văn thị của nàng cùng một phòng toàn nha hoàn khóc thành một đoàn, nhìn thấy lão nô đi vào, lập tức bò qua cầu xin lão nô cứu mạng. D/D/Le(Nhận)quý??don Lão nô khi nào thấy qua tình huống như vậy? Cũng dọa cho không có được chủ ý, huống chi không có chỉ thị của phu nhân, lão nô làm sao tự tiện làm chủ? Vì vậy chỉ có thể cho người tới báo cho phu nhân, Văn thị thấy vậy lập tức mắng lão nô thấy chết mà không cứu, lòng dạ thật ác độc, sau đó tự mình đi Huyền Thụy đường cầu xin Chu Thái phu nhân, lúc lão nô tới đây, Văn thị còn chưa có trở về, cũng không biết đã gặp được Chu Thái phu nhân hay chưa? Lão nô đã cho tiểu nha đầu đi theo thăm dò, chỉ sợ rất nhanh sẽ có tin tức!”

Giống như là để xác minh lời nói của Cao ma ma, nàng ta vừa dứt lời, thê tử Vương Đại đang canh giữ ngoài cửa lập tức tiến vào nói: “Hồi phu nhân, bà vú Văn thị của tiểu Chu thị mới đi Huyền Thụy đường, chỉ là Chu Thái phu nhân đã ngủ rồi, bọn nha đầu không dám kinh động, cho nên đã đuổi Văn thị trở về, nghe nói Văn thị một đường khóc lóc trở về Ý Tuyền viện.”

Ninh phu nhân nghe vậy, lại càng khẳng định sở dĩ Chu Quân Uyển bỗng nhiên ‘bị bệnh’, chính là do Chu Thái phu nhân xuống tay, nếu không phải bà ta thì tại sao Chu Thái phu nhân lại trực tiếp trốn tránh không chịu gặp mặt Văn thị? Trừ khi bà ta có thể biết trước Văn thị sẽ đến, có thể thấy được chuyện này chính là bút tích của bà ta!

Vì vậy cười lạnh nói với Tề Thiếu Du: “Suốt ngày cứ nhắc tới ‘Uyển nha đầu, Uyển nha đầu’ không ngại miệng, luôn mồm xem nàng còn nặng hơn cả ngoại tôn nữ ruột thịt, hiện tại khi dính đến lợi ích của mình thì sao? Xuống tay nhanh hơn so với bất cứ ai, cũng hung ác hơn bất kỳ kẻ nào, lúc này mới ứng với câu châm ngôn kia, gừng càng già càng cay!”

—— Thế nhưng Ninh phu nhân lại không biết, trong chuyện này thật đúng là nàng ta đã oan uổng cho Chu Thái phu nhân, thật ra xuống tay là do người khác nhưng mà nàng ta lại cho rằng người xuống tay lại là Chu Thái phu nhân, mà Chu Thái phu nhân lại ngược lại, cho rằng chính Ninh phu nhân xuống tay, cho nên mới phải cố ý lựa chọn giả vờ căm ghét, trực tiếp sai nha hoàn đuổi Văn ma ma đi, để nàng ta làm việc càng dễ dàng hơn thôi.

Tề Thiếu Du cũng không có tiếp lời của Ninh phu nhân mà là nhìn Cao ma ma hỏi: “Lúc ma ma tới, tiểu Chu thị như thế nào?”

Cao ma ma suy nghĩ một chút, nói: “Mặc dù đã không nôn ra máu nữa nhưng hơi thở lại yếu hơn lúc trước, sợ là....không qua khỏi tối nay rồi....” Lại nhìn Ninh phu nhân: “Lão nô đang muốn xin chỉ thị của phu nhân, hiện tại Nhị thiếu gia còn chưa đón dâu, tương lai Ý Tuyền viện là phòng tân hôn, nếu để cho tiểu Chu thị chết ở đó cũng thật là không may mắn, không bằng thừa dịp lúc này nàng còn chút hơi thở cả đêm di chuyển nàng ra chỗ khác, không biết ý phu nhân như thế nào?”d/d/l/q/d

Hề là chuyện liên quan đến Tề Thiếu Du, từ trước đến nay Ninh phu nhân đều cực kỳ thận trọng, nghe được lời nói của Cao ma ma, vội vàng gật đầu nói: “Ngươi nghĩ như vậy rất đúng. Ngươi quay trở về đi, để người ta chuyển tiểu Chu thị ra bên ngoài, lại nhốt tất cả những người hầu hạ trong viện nàng lại, đợi sau khi xin chỉ thị của Chu Thái phu nhân cùng Hầu gia, lúc đó lại đi xử lý!” Mạng người quan trọng, nàng ta cũng sẽ không thay mặt lão bắt từ kia làm ác nhân, tránh cho sau này chết sẽ bị đẩy xuống A tỳ địa ngục!

“Dạ, phu nhân, lão nô đã biết, lập tức xuống dưới an bài!” Cao ma ma đáp ứng một tiếng, hành lễ xong đã muốn lui ra ngoài.

“Ma ma hãy khoan đã!” Vừa lui được hai ba bước lại bị Tề Thiếu Du kêu trở lại, trên mặt lộ vẻ không đành lòng thương lượng với Ninh phu nhân, nói: “Chung quy thì tiểu Chu thị cũng là đi theo ta từ lâu, từ trước đến nay hầu hạ ta cũng là có hiểu biết có tri thức, cực kỳ cẩn thận, huống chi là chuyện lần này, nghĩ lại cũng là nàng vô tội, và lại nàng vừa mới mất hài tử, phụ mẫu đều mất sớm, sớm đã không còn người thân rồi, hiện tại ta coi như là người thân nhất của nàng, để cho nàng la rúng về cội cũng phải để nàng ra đi như vậy sao? Cũng tính là vì ta mà tích phúc, dù sao sau khi ta thành thân cũng không dùng Thiên viện của nàng!”

Vốn là Tề Thiếu Du còn có mấy phần tức giận đối với Chu Quân Uyển, cũng giống với Ninh phu nhân, mặc dù trong lòng hằn ta biết chuyện Chu Quân Uyển làm chi thứ hai của hấn ta hầu hết là do chủ ý của Chu Thái phu nhân, muốn trách cũng không thể trách đến trên đầu Chu Quân Uyển, chuyện lần này nàng càng là người vô tội, thế như Chu Thái phu nhân cũng Tề Hanh, hấn không dám trách cũng trách không được, như vậy chỉ có thể chuyển tức giận của bản thân mình lên người Chu Quân Uyển. Cũng vì vậy, lúc trước ở Huyền Thụy đường, khi Ninh phu nhân nói lên muốn trừ khử Chu Quân Uyển, hấn mới không có nửa điểm tình cảm, một lời nói tốt cho nàng cũng không muốn nói, ngầm đồng ý yêu cầu của Ninh phu nhân.

Nhưng đến lúc hấn ta thật sự nghe được Chu Quân Uyển bỗng nhiên ‘bị bệnh’ đến nổi nôn ra máu, sống không qua khỏi tối nay thì hấn ta lại thật sự

không nhìn được mà nhớ tới tình cảm khi xưa giữa mình và nàng, cảm thấy đau gì nàng cũng đã đi theo hắt ta suốt mấy năm, từ trước đến nay lại hiểu biết có tri thức, toàn tâm toàn ý tin tưởng lệ thuộc vào mình, hắt ta thật sự không thể tuyệt tình như vậy, trơ mắt nhìn nàng đi vào cõi chết mà còn bị người khác di chuyển ra khỏi viện mặc cho nàng chết ở một nơi xa lạ. Vì vậy mới có thể lên tiếng vì nàng cầu tình với Ninh phu nhân.

Chỉ là Ninh phu nhân lại không nghĩ như vậy, hừ lạnh nói: “Nếu không phải là do nàng si tâm vọng tưởng, nồn nóng muốn làm thê tử của người làm sao hôm nay lại có nhiều chuyện xảy ra như vậy? Nàng là gieo gió gặt bão, chẳng oán trách được ai!” Phá hủy đại sự nhiều năm nàng ta trù tính như vậy, Ninh phu nhân không sai người trực tiếp ném nàng ra bãi tha mà là đã tốt lắm rồi, còn muốn nàng ta lưu nàng lại trong phủ yên ổn chết đi sao? Đừng mơ tưởng!

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp Năm Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Chương 61.4

Tề Thiếu Du thấy lấy tình cảm không đã động được Ninh phu nhân, chỉ đành phải lấy lý lẽ ra nói rõ: “Những khách nhân ở xa còn chưa rời đi, hiện tại bí mật trong phủ cũng khó giữ nếu nhiều người biết, muốn chuyển một người không thể động đây ra ngoài, tất nhiên sẽ phải gây ra động tĩnh không nhỏ, ngộ nhờ vô ý để cho người khác nhìn thấy, chuyện xảy ra lúc ban ngày đã đủ để mọi người trong kinh thành nghị luận mấy ngày rồi, nếu còn gây ra việc khác nữa, ai mà biết sẽ bị truyền đi thành cái dạng gì? Huống chi chuyện này không phải do chính nương làm, cần gì phải vì tổ mẫu mà đeo trên lưng chuyện này? Vẫn là đợi đến sáng mai gặp tổ mẫu, xin tổ mẫu tự mình xử lý!”

Đúng vậy, chuyện này cũng không phải do Ninh phu nhân làm, vậy tại sao nàng ta lại gánh trên lưng nỗi oan ức này cho lão bất tử kia? Ninh phu nhân bị lời nói này của Tề Thiếu Du làm cho thay đổi, gật gật đầu nói: “Được thôi, vậy để cho cái đồ tiểu hồ mị từ đó ở lại phòng của nàng, chỉ là Thiếu Du người tối nay không cần trở về đó, tối nay ngủ lại tại sương phòng trong viện của ta là được, đợi sáng mai gặp lại Chu Thái phu nhân cùng Hầu gia, nói rõ ràng việc này cho bọn họ, lại mời người lập đàn bái tế sau đó người trở về cũng không muộn.”

Lại lệnh cho Cao ma ma: “Người trước tạm trở về, cũng không cần lại đi nhìn cái đồ tiểu hồ mị từ kia, người cứ việc đi ngủ, đợi đến sáng mai xác nhận người không còn, trở lại hồi báo cho ta!”

“Dạ, phu nhân.” Cao ma ma vội đáp, rón rén lui ra ngoài, trực tiếp trở về Ý Tùng viện.

Nhưng Cao ma ma lại không có đi thẳng trở về gian phòng của mình mà là đang do dự, chỉ chốc lát sau đi thẳng tới Thiên viện của Chu Quân Uyển.

Vừa tiến vào cửa, Cao ma ma lập tức nghe được tiếng khóc khan khan đứt quãng của Văn mụ mụ: “Tiểu thư, van cầu người mở mắt nhìn mụ mụ một cái đi.....Người không thể chết được, người chết vậy lão nô phải làm như thế nào đây.....Người không thể chết được....” Kèm theo đó là tiếng Cẩm tú cùng nha hoàn trong phòng đang kêu gào: “Tiểu thư, người không thể chết được.”, “Chu nhị thiếu phu nhân, người tỉnh, tỉnh lại...”

Trong lòng Cao ma ma căng thẳng, biết chắc chắn là Chu Quân Uyển đã không qua khỏi, cho nên không tiếp tục đi vào mà là xoay người tự đi trở về chánh viện, không có nhiều biểu hiện.

Lại nói, đầu tiên là Văn mụ mụ nhờ Cao ma ma giúp đỡ không được, sau đó tự mình đi Huyền Thụy đường cầu cứu cũng không có kết quả khóc chạy trở về hậu viện, như vậy liền biết rõ Chu Thái phu nhân cùng Ninh phu nhân là muốn tiểu thư nhà mình tự sinh tự diệt, tuy là nàng vừa nóng, vừa giận lại vừa đau nhưng cũng không thể làm gì, chỉ đành cùng Cẩm Tú cùng đám nha hoàn nâng Chu Quân Uyển đã sớm hôn mê bất tỉnh lên trên giường nằm, sau đó sai người đi lấy nước nóng, lau mặt cho nàng, sau đó xem nhiệt độ khăn vừa phải thì chườm nóng lên trán nàng.

Sau khi làm xong những chuyện này, Văn mụ mụ cũng không biết nên làm cái gì nữa, vì vậy chỉ có thể cùng bọn nha hoàn trong phòng vừa coi giữ bên cạnh Chu Quân Uyển, vừa khóc khan.

Chỉ là trừ Cẩm Tú ra, bọn nha hoàn lại có mấy người là thật lòng trung thành với Chu Quân Uyển, có thật là vì nàng mà đau lòng hay không? Chính là khóc đến thương tâm nhất xem ra là Văn Cẩm, nàng khóc là vì chính mình, vì chính mình sắp mất đi chỗ dựa, cho dù núi dựa này thật ra cũng không đáng tin, dù sao cũng không tốt đẹp gì, hiện tại nói không có liên không có, vậy sau này mình sẽ thành cái dạng gì đây?

Vì vậy khóc không bao lâu, đã không còn nước mắt, chỉ còn lại gào khan.

Văn mụ mụ chính là đau lòng muốn chết, làm sao nghe được mọi người trong phòng làm bộ gào khan? Lập tức đen mặt đuổi hết tất cả nha hoàn ra ngoài, chỉ chừa lại một mình Cẩm Tú ở lại hầu hạ.

Thời gian đám nha hoàn ở cùng Chu Quân Uyển vô cùng ngắn ngủi, trong lòng đều có suy tính riêng của chính mình, lúc trước nàng được yêu thích cho nên mới xem nàng là chủ tử, huống chi tiện giờ nàng lại là người sắp chết? Bị Văn mụ mụ đuổi đi như vậy, tuy là cũng khóc lóc sụt sùi nhưng trong chớp mắt cũng không còn thấy nước mắt, và lại vừa mới đi ra khỏi phòng đã lập tức thu lệ, giống như thường ngày trở về phòng đi ngủ, nơi nào còn có nửa điểm bi thương vừa rồi?

Chu Quân Uyển lâm vào một giấc mộng thật dài.

Trong mộng, nàng và Thôi Chi Phóng đều già hết rồi, ngồi trong một cái sân nhỏ, hoa đào bay lá tả trên đầu, cách đó không xa là tiếng vui đùa trẻ con của con cháu bọn họ. Nàng biết rất rõ rằng đây chỉ là cảnh trong mộng, lại như cũ hạnh phúc đến rơi lệ. Nói gì mà ‘Chi chính nùng phần chính hương, vi hàn lương tấn hốt nhiễm sương.’? Nhạ(D?D?Lequydon) (Câu này mình không hiểu, cầu giúp đỡ) Nhưng chi cần là đi cùng với hắn, tóc mai hai bên đều nhiễm sương thì có cái gì đáng để sợ!

Chỉ là nước mắt hạnh phúc của nàng còn chưa kịp rơi xuống, gương mặt đậm đậm đáng yêu của Thẩm Băng lại bỗng nhiên xuất hiện trước mặt nàng: “Tỷ tỷ, ta có hài tử của tỷ phu, cầu xin tỷ tỷ thành toàn.....Ta đảm bảo sau khi tiến vào cửa sẽ không đối đầu với tỷ tỷ, cũng nhất định không tranh giành với tỷ tỷ, mọi việc tỷ nói cái gì thì chính là cái đó....”

Ngay sau đó là Thẩm Thiên Tài cùng với gương mặt cực hung ác: “Ngày hôm nay ngươi không đồng ý cho muội muội của ngươi vào Thôi gia thì cũng phải đồng ý, nếu không, ngươi sẽ phải chờ độc bộc phát mà bỏ mình thôi, đừng mơ tưởng lão tử cho ngươi thuốc giải!”

Còn có Đỗ thị với gương mặt giả mù sa mưa: “‘Nước phù sa không chảy ra ruộng ngoài’, muội muội ngươi cùng ngươi là chảy chung một dòng máu, đều là bò ra từ trong ruột của ta, đón nàng vào cửa, chẳng phải là mạnh hơn gấp trăm ngàn lần so với đón nữ nhân khác hay sao?”

Cuối cùng là Tứ Bình với gương mặt tràn đầy thương xót: “Phu nhân, ngài nên đáp ứng lão thái gia đi thôi, đây cũng là ý tứ của lão gia....Lão gia nói, thân mình tỷ muội, dù sao cũng mạnh hơn người ngoài, tỷ muội hai người cùng hầu hạ một phu, truyền ra ngoài cũng là một đoạn giai thoại!”

Những gương mặt này đều là những diện mạo đáng ghét, bày ra thật ghê tởm, bọn họ luân phiên cười gằn thoảng qua trước mặt Chu Quân Uyển, cuối cùng lại tụ lại thành một gương mặt, gương mặt thuộc về Thôi Chi Phóng!

Cuối cùng Chu Quân Uyển cũng không nhịn được nữa mà nhào tới trước, hung hãn cắn một cái lên cổ của hắn, rất nhanh, giữa cổ họng của nàng dâng lên mùi vị ngai ngái, sau đó nàng không nhịn được nữa mà từng ngụm từng ngụm nôn mửa liên tục.....

“Nôn.....”

Văn mụ mụ đang quỳ gối phía trước cửa sổ nhìn lên trời cao cầu Thần Phật phù hộ, cầu xin Nguyệt thần nương nương dù cho như thế nào cũng phải phù hộ Chu Quân Uyển vượt qua kiếp này, chột bên tai truyền đến tiếng nôn mửa yếu ớt.

Đầu tiên là Văn mụ mụ ngẩng ra, ngay sau đó mới phản ứng kịp đây là âm thanh của Chu Quân Uyển, bỗng nhiên trong lòng mừng rỡ, vội vội vàng vàng mà cả tay chân đều bò trên đất, ba chân bốn cẳng chạy tới trước giường của Chu Quân Uyển.d/d/l/q/d(Nhạ)

Lập tức bắt gặp sắc mặt trắng bệch như tờ giấy cùng đôi mắt đang híp lại của Chu Quân Uyển, đang vô lực nửa nằm trên giường nôn ọe, còn có từng tia máu nhỏ chảy xuống từ khoé môi của nàng, mặc dù không đáng sợ như lúc trước nàng nôn từng ngụm máu, vết máu đỏ thẫm loang lổ trên y phục nguyệt sắc, cho nên nhìn thấy mà ghê người!

Ngay lập tức nước mắt dường như mơ hồ dâng lên trong mắt Văn mụ mụ.

Văn mụ mụ vội giơ tay lên lau lung tung trên mặt mình, nghiêng người ngồi vào bên cạnh Chu Quân Uyển, vỗ nhẹ nhẹ lưng nàng để nàng dễ thở, đợi sau khi nàng khá hơn một chút, lại lấy khăn lau vết máu trên khoé miệng cho nàng.

Chu Quân Uyển nôn khan một hồi, nôn đến nỗi lồng ngực nàng cũng phát đau, sau đó mới hậu tri hậu giác phản ứng kịp vừa rồi là do mình nằm mơ, bản thân nàng vẫn còn đang nằm trong phòng của nàng, trong lòng không khỏi buông lỏng, cả người cũng theo đó mà buông lỏng, chống người lên không nổi, vô lực ngã xuống giường.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp Năm Quyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 68: Chương 61.5

Văn mụ mụ thấy thế, vội đỡ nàng nằm xuống, lại lấy chăn đắp kín lại cho nàng, sau đó hít một hơi, nghẹn ngào hỏi: “Cô nương, ngươi đỡ hơn chút nào chưa? Có muốn uống chút nước không?”

Chu Quân Uyển nhắm mắt lại vô lực lắc đầu một cái, suy yếu hỏi: “Lúc này là giờ gì rồi? Tình hình bên Chu Thái phu nhân cùng phu nhân như thế nào rồi? Không có nói muốn chuyển ta ra ngoài chứ?”

Văn mụ mụ thấy nàng suy yếu như vậy, sợ nàng nói nữa hao tổn sinh lực, lập tức kể lại tất cả mọi chuyện lúc nàng bất tỉnh cho nàng nghe: “.....Hiện giờ xem ra, Chu Thái phu nhân cùng phu nhân đều bị chúng ta lừa gạt, bọn họ đều cho rằng là do đối phương xuống tay, đều đã quyết định chủ ý mặc cho cô nương tự sinh tự diệt. Sợ là đợi đến sáng hôm sau, các nàng biết cô nương còn khỏe mạnh, sớm muộn cũng sinh nghi....”

Chu Quân Uyển chậm rãi mở mắt, mặc dù thân thể vẫn rất suy yếu, ánh mắt lại sáng trong, nổi bật lên gương mặt có hai phần tức giận của nàng.

Nàng nói đứt quãng, nhưng lại chắc chắn: “Coi như đến sáng mai bọn họ biết ta vẫn còn sống cũng không dám động đến ta, sinh nghi, hôm qua ta nôn ra máu cả đêm như vậy, nhiều máu như vậy lại là sự thật, Cao ma ma cũng tận mắt thấy, cho dù bọn họ biết không phải do đối phương xuống tay cũng sẽ không nghĩ đến là do ta tự xuống tay, họ sẽ chỉ cho rằng ta sẽ chết không thể nghi ngờ, cho nên bây giờ không có chết, cũng chỉ là do mệnh mẽ giữ lại hơi thở cuối cùng thôi, cho nên bọn họ sẽ không xuống tay với ta nữa. Cũng sẽ không lập tức chuyển ta ra bên ngoài, sẽ luôn đợi đến khi trời tối mới có hành động, như vậy mới có thể che giấu tai mắt người khác, mà cả một ngày thời gian như vậy, đối với chúng ta mà nói, như vậy đã đủ rồi.”

Bản ngày, trước mặt nhiều khách nhân như vậy, Hàn phu nhân lại làm khó dễ, nàng cũng không tin những khác nhân kia lại không hiểu chuyện gì xảy ra, lại có Lục Bình giúp đỡ phía sau, chỉ sợ lúc này chuyện cần truyền đã truyền đến tai của Hàn đại nhân rồi. Chỉ cần có Hàn đại nhân ra mặt can thiệp, trong khoảng thời gian ngắn nàng sẽ không cần lo lắng đến tính mạng của mình nữa, mà hiện nàng cần cũng chính là ‘trong thời gian ngắn’ này, chỉ cần sống được trong thời gian này, đại kế báo thù của nàng coi như thành công một nửa!

Cho nên hiện tại Chu Quân Uyển không cần lo lắng Chu Thái phu nhân cùng Ninh phu nhân sẽ đối phó với nàng như thế nào, điều nàng lo lắng đó là người âm thầm giúp đỡ nàng là ai, là địch hay là bạn? Tại sao hẳn lại phải giúp nàng? Và lại người nọ có mục đích gì?

—— Vốn là Chu Quân Uyển không thể nào nhanh như vậy đã biết Chu Thái phu nhân cùng Ninh phu nhân đã thông đồng với nhau, muốn dùng mạng của nàng đổi lấy tôn tức phụ đúng ý mình. Mặc dù nàng và Văn mụ mụ không tiếc bạc nhưng cũng không có khả năng biết được tin tức này sớm như vậy, ví dụ như tâm phúc bên người Chu Thái phu nhân cùng Ninh phu nhân, không phải dễ dàng nói thu mua là thu mua được, mà khi bọn họ muốn thương nghị chuyện quan trọng thì hậu hạ bên cạnh bọn họ chỉ có thể là tâm phúc.

Nàng biết vấn đề này, nói đến giống như là một vở kịch thậm chí nàng có chút không thể tưởng tượng nổi, đến lúc này nàng còn cảm thấy như đang rơi vào giấc mộng, có một loại cảm giác rất không chân thật.

Lúc ấy nàng đang cùng Văn mụ mụ âm thầm suy đoán Lục Bình có thành công truyền ra những lời nàng muốn hẳn nói ra bên ngoài không, một tờ giấy bị vò lại ném vào trong gió, không biết từ nơi nào bay vào trong nội thất của nàng.

Lúc đầu Chu Quân Uyển còn tưởng rằng đây là do kẻ nào đùa giỡn, lại hơi lo lắng không biết cuộc nói chuyện giữa mình và Văn mụ mụ có bị người khác nghe lén hay không? Cho nên không dám đi tới nhặt cục giấy kia.

Văn mụ thì sững sờ một cái sau đó chớp chớp mắt, nhanh chóng kiểm tra từng cái cửa sổ, lại ngoài ý muốn không thấy một ai bên ngoài cửa sổ, căn bản là không thể nào biết được tờ giấy kia là bị ném từ nơi nào vào nội thất.

Trong lúc nhất thời, chủ tớ hai người đều không hiểu chuyện gì xảy ra.

Qua một hồi lâu sau, Chu Quân Uyển mới khom người nhặt cục giấy đó lên, thử mở ra xem, sau đó, nàng lập tức ngây dại.

Chỉ vì trên giấy đó viết: “Hai người Chu Ninh chắc chắn sẽ lấy tánh mạng của ngươi, nếu muốn mạng sống, uống viên thuốc này vào, cướp đoạt tiên cơ!” Kèm theo đó là một viên thuốc màu đỏ rực to gần bằng đầu ngón tay út.

Lấy trí thông minh của Chu Quân Uyển, đương nhiên đã hiểu Chu Thái phu nhân đã đạt được nhận thức chung với Ninh phu nhân, cho nên chọn lựa hi sinh nàng, lập tức cũng không ngần ngại xem cuối cùng là ai có lòng nhắc nhở giúp mình, cũng không để ý sau khi mình nuốt viên thuốc này vào sẽ có hậu quả gì, đã ngửa đầu lên nuốt viên thuốc vào bụng.

Lại bị Văn mụ mụ kéo lại, nghiêm mặt run giọng nói: “Ai mà biết viên thuốc này có độc hay không? Sau khi ăn xong ai biết sẽ như thế nào? (D/D/le/quy/don)*** Ngộ nhớ sau khi cô nương ăn xong có xảy ra việc gì hay không, phải làm sao mới tốt? Cô nương đây là đang lấy tính mạng của mình ra mạo hiểm, cũng không thể có chút sơ xuất được!” Văn mụ mụ liên tục cầu xin Chu Quân Uyển bàn bạc kỹ hơn, nghĩ biện pháp khác.

Nhưng trừ rút cùi dưới đáy nôi, ra tay trước thì chiếm được lợi thế, khiến Chu Thái phu nhân cùng Ninh phu nhân nhận định mình đã là không sống nổi, từ đó cũng sẽ không phí sức xuống tay với chính mình nữa, làm sao Chu Quân Uyển còn có biện pháp tốt hơn đây? Để cho chính nàng nghĩ, nàng còn chưa chắc đã nghĩ đến biện pháp này, cách này tuy nguy hiểm nhưng cuối cùng vẫn còn một con đường sống, nếu thật sự đợi đến khi Chu Thái phu nhân cùng Ninh phu nhân sai người tới, lúc đó nàng mới thất sự là một con đường sống cũng chẳng có!

Vì vậy nàng vẫn nuốt viên thuốc kia xuống, mặc dù trong lòng nàng cũng rất sợ, sợ viên thuốc này là độc dược, sau khi mình nuốt xuống lập tức cũng không còn tỉnh nữa, sợ rằng đại thù của mình và Chu Quân Uyển chân chính cũng không thể nào báo được.

Nhưng nàng không còn cách nào, chỉ có thể lại một lần nữa lựa chọn đánh cược, lại một lần nữa lấy tánh mạng của mình làm tiền đặt cược, may mắn ông trời vẫn còn có mắt, đúng là vẫn còn có công bằng!

Sau đó, nàng lập tức bị một trận đau tim tim kịch liệt, nôn máu từng ngụm từng ngụm mà không có xu hướng dừng lại, đến nỗi nàng cho rằng lực phủ ngũ tạng của mình cũng bị nàng nôn hết ra bên ngoài.

Thời điểm thống khổ nhất, cuối cùng nàng vẫn không nhịn được mà oán giận trời cao, oán giận trời ông trời không phân biệt được thị phi phải trái, oán giận không phân biệt được tốt xấu, nàng cũng đã từng cho rằng lần này mình chết chắc. Một khắc kia, nàng mới thật sự ý thức được, thật ra thì mình sợ chết đến chừng nào, sợ mình chết rồi, oan khuất của mình và Chu Quân Uyển chân chính sẽ không còn có ai nhớ tới nữa, sợ không thể nhìn thấy những người hại mình có hối hận cũng không kịp, thống khổ đến sống không bằng chết!

Thật may mắn, may mắn là cuối cùng nàng đánh cược thắng, nàng đứng là vẫn còn sống!

Chỉ là, người âm thầm trợ trợ cho nàng đến cuối cùng là ai đây? Đến cuối cùng là hân có mục đích gì, muốn lấy cái gì từ trên người mình đây? Nàng cũng không nhận ra hiện tại ở trong mắt người khác nàng cũng không giống như trước, điều này thật sự làm nàng hoảng hốt!(Nhận (D?d"le!quy\$don)

Chu Quân Uyển âm thầm suy nghĩ kế hoạch từ trước đến nay một lượt, cuối cùng bởi vì tôn thương khí lực nặng nề nên vẫn chưa nghĩ ra nguyên nhân trong kế hoạch này, lập tức không chống đỡ nổi, lâm vào mê man.

Trong mộng, gió không ngừng thổi. Gió như là bị ai đến cùng cực, bởi vì nghe tiếng gió như là đang cười nhưng tiếng cười đó nghe như là tiếng khóc, càng thổi nghe lại càng có vẻ bi ai, thỉnh thoảng lại thổi dài mấy tiếng, đến cuối cùng, tiếng thổi dài cũng bị mất, nó ở trên không trung chờ đợi dẫn ngao du, lại lạnh lùng, trầm mặc nhìn xuống mặt đất dưới mình. ...

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiệp Năm Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 69: Từ Hôn.

Nửa đêm, trên bầu trời từng giọt từng giọt mưa tí tách, cũng may trời chưa sáng mưa đã dừng, đợi đến sau khi trời sáng, mặt trời càng nổi bật trên bầu trời hơn. Mưa sáng sớm, không khí trong lành, chim hót líu lo làm cho người ta cảm thấy rất thoải mái và cực kỳ yêu thích.

Vân mụ mụ vốn là đang ngủ gật bên cạnh giường của Chu Quân Uyển, lại giống như bị người khác làm cho giật mình mà tỉnh táo lại. Chuyện thứ nhất Vân mụ mụ làm chính là nghiêng người dò xét hơi thở của Chu Quân Uyển, thấy được hơi thở của nàng tuy nhỏ và yếu nhưng vẫn coi như là đều đều, xem ra ngủ rất là yên ổn, sau đó thờ phảo một hơi.

Mặc dù Chu Quân Uyển vẫn còn giữ được hơi thở nhưng mà sắc mặt trắng bệch không có chút huyết sắc (không còn chút máu nào), nói không dễ nghe chính là không khác gì với người chết. Trong lòng Vân mụ mụ biết Chu Quân Uyển sẽ không có chuyện gì nữa nhưng nhìn nàng như thế này không khỏi cảm thấy kinh hoàng, không biết khi nào nàng mới có thể tỉnh lại, huống chi là người không biết nội tình gì?

Vì vậy bất luận là Cao ma ma hay là những nha hoàn khác, lúc nhìn thấy nàng còn sống không khỏi giật mình, thế nhưng vẫn không có sinh ra nghi ngờ, chỉ cảm thấy Chu Quân Uyển năng chính là hồi quang phản chiếu (khi một người sắp chết sẽ có lúc các chức năng của cơ thể hoạt động bình thường), là mạnh mẽ chống đỡ đến hơi thở cuối cùng mà thôi, căn bản nàng không còn sống được bao lâu nữa!

Vì vậy đều lười phải chờ đợi, Cao ma ma trở lại báo cáo với Ninh phu nhân, đám nha hoàn kiểm soát để lười biếng, trong chớp mắt, đám người tốp ba tốp đều tản đi hết.

Chỉ có Vân Cẩm khóc lóc rồi rít không chịu đi, nói muốn ở lại ‘tiền Chu nhị thiếu phu nhân đoạn đường cuối cùng’, căn bản nàng ta cũng là có lòng, nghĩ tới tình cảm chủ tớ ngày trước, hôm nay Chu Quân Uyển sẽ chết, về tình về lý nàng ta cũng nên ở bên cạnh hầu hạ.

Không nghĩ đến lại xui xẻo cho Vân mụ mụ, nếu không phải lấy đại cục làm trọng, nàng đã không nhịn được mà muốn mở miệng mắng to Vân Cẩm một trận rồi, lúc này đen mặt lại đuổi Vân Cẩm ra ngoài giống như đuổi con ruồi, ra lệnh cường chế nàng ta nếu không có lời nói của nàng thì không được phép bước vào phòng Chu Quân Uyển một bước, đương nhiên là cũng để phòng nàng ta ở bên cạnh Chu Quân Uyển lâu như vậy sẽ sinh ra nghi ngờ.

Đuổi Vân Cẩm đi, lại lệnh cho Cẩm Tú canh giữ cửa phòng thật kỹ càng, lúc này Vân mụ mụ mới cầm khăn lụa ngâm nước ấm, nhẹ nhàng lau đôi môi khô khốc của Chu Quân Uyển.

Vân mụ mụ vừa mới chạm vào đôi môi của Chu Quân Uyển, nàng bỗng nhiên mở to đôi mắt, ánh mắt lạnh lùng sắc bén như đao, không chút nào che giấu sự lạnh lùng và phòng bị, thoáng chốc làm cho cả người nàng bao phủ một tầng cự tuyệt người khác cách xa ngàn dặm.

Trong lòng Vân mụ mụ run lên bần bật, nhớ lại tối qua Chu Quân Uyển nuốt viên thuốc đỏ kia vào một cách quyết tuyệt và tàn (Nhận-diễn đàn?lqd) nhẫn, đến cuối cùng là một người đã trải qua những chuyện thống khổ và tuyệt vọng như thế nào mới có thể đối xử với bản thân mình một cách tuyệt tình và ác như độc như vậy, không chừa đường lui cho mình như vậy? Như vậy thì càng đừng nói đến những người khác, những kẻ ác độc kia hại chết nàng cùng tiểu chủ tử, các người chờ máu trả bằng máu đi!

Sau khi Chu Quân Uyển mở mắt, trong nháy mắt tim đập nhanh và loạn nhịp, một lúc sau mới nhìn rõ người trước mắt là Vân mụ mụ, cả người lập tức buông lỏng, thoải mái thở dài một ngụm, sau đó yếu ớt nói: “Mụ mụ, trời đã sáng rồi sao? Giờ nào rồi? Người của Hàn gia đã tới hay chưa?”

Vân mụ mụ nghe nàng khan giọng mà nói, đôi môi khô khốc bởi vì cử động mà vết nứt hiện lên càng rõ ràng hơn, không thể trả lời câu hỏi của nàng. ..., tới bên bàn rót một ly nước đầy, đưa cho Chu Quân Uyển uống xong, mới đáp: “Mới giờ Thìn hai khắc. Cao ma ma vừa mới đến, lúc này chỉ sợ đã đến chỗ của phu nhân rồi. Ta đã sai Cẩm Tú ra bên ngoài thăm dò rồi, một khi người của Hàn gia đến, lập tức trở lại bẩm báo, lúc này nàng ấy còn chưa có trở lại, chắc là người của Hàn gia không đến sớm như vậy đâu.”

Chu Quân Uyển mệt mỏi nhắm hai mắt lại: “Vậy ta ngủ thêm một lát nữa, khi nào Cẩm Tú trở về, nhớ đánh thức ta dậy.” Cũng không biết viên thuốc này là thứ gì, được tính lại bá đạo như vậy, mặc dù lúc này tim của nàng không còn đau đớn nữa nhưng người cũng không có sức lực gì, chỉ muốn nằm ngủ.

Đương nhiên, Chu Quân Uyên cũng không biết ngủ vào thời điểm này, thật ra thì đó cũng là phương thuốc tốt nhất để bồi bổ cơ thể.

Lại nói Cao ma ma sau khi rời khỏi tiểu viện của Chu Quân Uyên, trực tiếp đi Nghi Lan viện bẩm báo lại cho Ninh phu nhân.

Lúc này Ninh phu nhân đứng đấy, nhưng đôi mắt xanh đen cùng sắc mặt tiêu tụy của nàng ta lại tiết lộ đêm qua nàng ta ngủ không ngon giấc. Nghĩ một chút cũng đúng, đầu tiên là không hiểu người nào đâm một dao sau lưng, mất hết mặt mũi ở kinh thành phồn hoa này, ngay sau đó lại bị buộc phải lùi hôn sự với đứa con dâu mà mình tỉ mỉ mới chọn được, ngược lại lại phải trao quyền lựa chọn con dâu vào tay bà bà, người trước giờ không hợp với nàng ta. Đồi bại là bất luận kẻ nào cũng sẽ tức giận uất ức cả đêm mà không ngủ được, huống chi là Ninh phu nhân, người từ trước đến nay đã quen mạnh mẽ nói một không nói hai?

Tất cả mọi người ở Nghi Lan viện đều là những người đã hầu hạ Ninh phu nhân đã nhiều năm, đương nhiên mọi người đều biết giờ phút này bản thân mình đang đứng trên đồng lửa, chỉ sợ một cái sơ sẩy lập tức bị làm nơi trút giận. Vì vậy khi ra vào cũng cực kỳ cẩn thận, đến nỗi một căn phòng lớn như vậy nhưng trong ngoài đều không nghe thấy một tiếng thờ.

Cao ma ma cũng chẳng dám thờ mạnh, chỉ cúi đầu nghiêm túc đứng hầu bên cạnh Ninh phu nhân, đợi chờ Ninh phu nhân hỏi.

Nhưng mà Ninh phu nhân lại giống như không được bình thường, chỉ nhìn chằm chằm vào Cao ma ma, đừng nói là mở miệng nói chuyện, chính là mắt cũng chưa từng nháy một cái!

Đám nha hoàn nhìn thấy vậy, lập tức càng thêm phát hoảng chẳng dám thờ mạnh.

Qua một lúc lâu sau, mọi người ở đây đều cảm thấy sắp sửa không thờ nổi nữa, Tề Thiếu Du mới bước vào.

Hôm nay, Tề Thiếu Du mặc trường bào màu thiên thanh viền trắng, đai lưng cùng màu, ngọc bội cùng hà bao hấn ta cũng không mang bên người, ăn mặc hết sức đơn thuần. Dưới mắt hấn ta cũng có một quãng xanh mờ mờ, rõ ràng đêm qua hấn ta cũng ngủ không ngon.

Nhưng dù sao hấn ta cũng là nam nhân, lòng dạ không hẹp hòi như Ninh phu nhân, chuyện đã quyết định cũng sẽ tuyệt đối không dễ dàng hối hận, lại thêm ngủ cả đêm cho nên cũng không tức giận lắm, vì vậy an ủi Ninh phu nhân: “Nương, ngài cũng đừng nóng giận, chuyện này đã định, ngài tức giận là có thể thay đổi hay sao? Không nên tức giận làm hại thân thể, vẫn là nên suy nghĩ khi người làm mai của Hàn gia tới thì làm như thế nào, nên nói như thế nào!”

Suốt cả một đêm Ninh phu nhân cũng chưa từng chớp mắt, càng nghĩ chuyện lần này lại càng thêm tức giận, càng muốn ăn tươi nuốt sống Chu Thái phu nhân, làm sao mà chỉ mấy câu khuyên nhủ hơi hột của Tề Thiếu Du mà có thể nguôi giận được? Mở miệng là lập tức muốn mắng chửi Chu Thái phu nhân.

Lúc này Tề Thiếu Du cũng đã phát hiện Cao ma ma đang đứng hầu một bên, giành mở miệng trước nàng ta: “Tại sao mới sáng sớm ma ma đã toi đây? Có phải... tiểu Chu thị nàng...” Nói xong, cuối cùng cũng lộ ra mấy phần chân chờ cùng vẻ không đành lòng, dù sau cũng là ‘một ngày là phu thê trăm ngày ân ái’, huống chi hấn ta cùng Chu Quân Uyên cũng đã làm phu thê hơn nửa năm?

Cao ma ma đã đợi một lúc lâu, cuối cùng cũng có cơ hội để mở miệng rồi, vội vén áo quỳ xuống, một mực cung kính nói: “Bẩm Nhị thiếu gia, tiểu Chu thị nàng vẫn còn giữ được hơi thở, nhưng mà thoát nhìn có lẽ không qua khỏi hôm nay rồi...”

Còn chưa nói xong, đã bị Ninh phu nhân cười lạnh cắt đứt: “Nàng ngược lại mạng lớn, lúc này còn chưa có chết, lúc này thật đúng với câu châm ngôn ‘hoạ là do trời!’” Lão bất tử kia đúng là hư việc nhiều hơn là thành công, chuyện nhỏ như vậy mà cũng lè mà lè mề, không gọn gàng sạch sẽ chút nào! (d/dle1quy4don)

“Nương!” Nghe xong, Tề Thiếu Du không khỏi nhíu mày: “Nàng cũng đã là người sắp chết rồi, ngài còn nói những lời này, ngài có ý gì đây? Mau mau sai người dọn điểm tâm lên, ăn xong lập tức đi Huyền Thụy đường gặp tổ mẫu cùng phụ thân là tốt nhất!”

Thấy Tề Thiếu Du muốn tức giận, Ninh phu nhân không nói nữa, chỉ đành phải sai người dọn điểm tâm lên, nhưng mà mẫu tử hai người cũng không có tâm tình cang không có khẩu vị, qua loa động đũa vài cái lập tức sai người mang đi, sau đó cùng nhau đi đến Huyền Thụy đường.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp Năm Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 70: Chương 62.2

Về phần tỷ muội Tề Hàm Chi cùng mấy vị di nương, ngay từ lúc thê tử Vương Đại thương lượng cùng với Quách mục mục, phân công nhau sai người đi truyền lời cho bọn họ để bọn họ hôm nay không cần tới đây thỉnh an, tránh cho Ninh phu nhân nhìn thấy Phùng di nương lại càng thêm tức giận.

Khi mẫu tử Ninh phu nhân cùng Tề Thiếu Du tới Huyền Thụy đường thì Tề Hanh đã sớm ở đó, thì ra là đêm qua hấn nghỉ ngơi ở sương phòng trong Huyền Thụy đường, cách phòng chính của Huyền Thụy đường rất gần, vì vậy tới sớm nhất.

Chẳng qua là đối lập với gương mặt tiêu tụy của Ninh phu nhân, xem ra tính thần của Tề Hanh không tệ, có thể dùng từ gương mặt hồng hào để hình dung hẳn ta, rõ ràng tối qua hẳn ta ngủ rất ngon giấc, lúc này tâm tình cũng rất tốt.

Cho đến khi Ninh phu nhân nhìn thấy lập tức giận dữ, người được lắm, tàn nhẫn lắm Tề Hanh, nhi tử của người xảy ra chuyện như vậy, người còn có thể vui vui về về nghỉ ngơi, chẳng lẽ nhi tử chỉ của một mình ta? Người xứng làm phụ thân hẳn sao? Lập tức muốn nói gì đó để ép buộc Tề Hanh.

—— Thế nhưng Ninh phu nhân không biết là, thật ra nàng ta đã hiểu lầm Tề Hanh, coi như Tề Hanh không chào đón chính thế là nàng ta, nhưng về tình về lý thì Tề Thiếu Du, nhi tử này vẫn tương đối được hẳn ta xem trọng, hôm nay, Tề Thiếu Du bị Hàn gia từ hôn, trong lòng hẳn ta cũng không dễ chịu chút nào. Nhưng mà Tề Hanh là võ tướng, nhiều năm qua đã dưỡng thành thói quen khi có chuyện phiền lòng sẽ đánh vài quyền, chuyện lần này cũng là như thế, cho nên thoát nhìn sắc mặt hẳn ta hồng hào như vậy thôi.

Ninh phu nhân đang muốn mở miệng, không nghĩ rằng Tề Thiếu Du nhanh hơn nàng ta một bước, tiến lên cung kính hành lễ với Chu Thái phu nhân cùng Tề Hanh: “Tôn nhi thỉnh an tổ mẫu, thỉnh an phụ thân!”

Chu Thái phu nhân gật đầu một cái: “Đứng lên đi. Đây là con cháu trong nhà, không cần đa lễ.”

Ninh phu nhân chỉ đành phải nuốt những lời muốn nói vừa rồi vào miệng, cũng tiến lên hành lễ với Chu Thái phu nhân cùng Tề Hanh. Lại thấy Chu Thái phu nhân giống Tề Hanh, mặt mày hồng hào, khí sắc rất tốt, không giống như mẫu tử bọn họ, vừa nhìn là biết tối qua không được ngủ ngon, trong lòng không khỏi tràn đầy bất bình, suy nghĩ một chút, không khỏi có ý đồ xấu nói với Chu Thái phu nhân: “Hồi mẫu thân, sáng sớm tỉnh mơ hôm nay Cao ma ma tới viện của con, nói không biết hôm qua tiểu Chu thị bị bệnh gì, lúc này chỉ có thờ ra chứ không có hít vào, sợ là không xong rồi, hỏi con có cần chuyển người ra bên ngoài, tránh lây bệnh cho người khác không. Con lại nghĩ tiểu Chu thị không thể so sánh với những kẻ khác, không giống với các di nương khác trong phủ, không biết nên xử lý như thế nào, con cũng không có kế sách, kính xin mẫu thân chỉ thị!”

Lúc nàng ta nói chuyện, trong lòng thì lại nghĩ, hừ, chỉ vừa mới đó lấy đi tính mạng của người khác lại có thể xem như không có chuyện gì mà thoải mái nghỉ ngơi như vậy, tâm lão bất tử này thật đúng là đủ ngoan độc, và lại chờ ngày hôm nay tiểu hồ mị tử kia trút hơi thở cuối cùng, buổi chiều sẽ hoá thành lệ quý mà tìm bà ta đi!

Khi Chu Thái phu nhân biết Chu Quân Uyển vẫn giữ lại được hơi thở cuối cùng, cũng giống như Ninh phu nhân, phản ứng đầu tiên chính là oán giận Ninh phu nhân làm việc không sạch sẽ lưu loét, lúc này lại thấy Ninh phu nhân không biết xấu hổ mà còn hỏi mình lập tức có mấy phần tức giận, vì vậy cười như không cười ném củ khoai lang nóng phỏng tay này lại cho Ninh phu nhân: “Hiện tại người chủ trì mọi việc trong phủ là người, đây là chuyện nhỏ tự người quyết định là được rồi, lại tới đây xin chỉ thị của ta làm cái gì?” Hừ, muốn để cho bà ta làm người ác sao, tính toán thật là hay!

Nghe xong khiến cho những lời chế nhạo của Ninh phu nhân mắc ở cổ họng, chốc lát sau gượng gạo nặn ra một nụ cười, nói: “Mẫu thân đã trải qua nhiều việc, so với con đây còn nhiều hơn, cho nên con còn chưa từng trải qua những chuyện như thế này không phải sao? Cũng không thể chỉ hãm hồ làm cho qua, cầu xin mẫu thân cho con một chủ ý!” Bà ta có thể ném củ khoai lang nóng phỏng tay này cho nàng ta, chẳng lẽ nàng ta lại không thể ném trở lại sao? Chuyện cười!

Trong lòng lại hừ lạnh, đừng tưởng rằng người có thể giả vờ như không biết chuyện người đang làm, người làm gì thì trời đều biết, sớm muộn gì người cũng gặp báo ứng!

Nhưng Ninh phu nhân lại không biết Chu Thái phu nhân đã sớm nhận định chuyện này là do nàng ta làm, nghĩ tới sau khi Chu Quân Uyển chết hoá thành lệ quý trở lại lấy mạng cũng chỉ sẽ tìm Ninh phu nhân chứ không phải là bà ta, bà ta nhiều nhất chỉ là thấy chết mà không cứu thôi, bà ta có nỗi khổ tâm cũng không phải là cố ý, có gì mà phải sợ chứ? Đương nhiên là không giống Ninh phu nhân, vừa nhìn là biết bởi vì chột dạ mà thức trắng đêm.

Nhưng mà Ninh thị cũng thật rất đáng ghét, rõ ràng là do chính mình làm ra chuyện ác còn mơ tưởng kéo bà ta cùng xuống nước, trừ phi là kẻ ngu mới có thể để cho nàng ta được như ý nguyện.

“Khụ khụ khụ!” Vì vậy Chu Thái phu nhân háng giọng một cái, lập tức muốn dùng lời nói đá củ khoai nóng trở về cho Ninh phu nhân. Nhận(D(D(leydon)

Chưa kịp nói đã có tiểu nha hoàn cẩn thận đi vào, khom người bẩm: “Hồi Chu Thái phu nhân, Hầu gia, phu nhân, Quốc Tử Giám Hàn đại nhân mang theo phu nhân cùng Lễ bộ Vu đại nhân và phu nhân đến thăm!”

Lễ bộ Vu đại nhân cùng phu nhân chính là người làm mai kết thân cho hai nhà Tề Hàn.

Nhưng mà cho dù là kết thân hay là từ hôn, theo như quy cũ của nam tử và nữ tử, phụ mẫu hai bên không thể đồng thời đều ở đây, nếu có cái gì bất mãn hoặc không hài lòng cũng toàn dựa vào người làm mai mới thu xếp ổn thoả, đây là tập tục thành hôn của dân gian, cũng có ‘tạ bà mai’, có thể thấy được bà mai có tác dụng rất to lớn trong phong tục thành hôn.

Tiểu nha hoàn vừa rồi đã nói không chỉ có phu nhân đã tới mà Hàn đại nhân cùng Hàn phu nhân cũng cùng đến nơi rồi!

Tổ tôn ba đời bốn người đứng tại chỗ không khỏi hai mắt nhìn nhau, cũng không chắc Hàn gia tới đây là muốn làm cái gì.

Một lúc lâu sau, Tề Hanh là người phục hồi tính thần lại đầu tiên, phân phó tiểu nha hoàn: “Lập tức đi phòng khách dâng trà, nói với bọn họ Bồn hầu sẽ lập tức đến!” Đợi sau khi đuổi tiểu nha hoàn ra ngoài xong, lại uy nghiêm liếc mắt nhìn Ninh phu nhân, nói: “Nếu Hàn phu nhân cũng tới, người nên thu thập một chút, lập tức đi cùng ta ra bên ngoài tiếp khách!”

Suy nghĩ một chút, lại lệnh cho Tề Thiếu Du: “Người cũng cùng đi đi! Mặc kệ nói thế nào, những năm này Hàn đại nhân cùng Hàn phu nhân đối đãi với người cũng không tệ, người phải gặp mặt bọn họ mà dập đầu, biểu lộ lòng biết ơn!” Hiện tại Hàn đại nhân vẫn chưa tới bốn mươi đã giữ chức vị trọng yếu Quốc Tử giám tế tửu, nếu cứ phát triển như vậy, không chừng tương lai có thể là quan lớn, thật đúng là ‘làm người nên chừa đường lui, ngày sau dễ nói chuyện’, chỉ là một chút mặt mũi, vẫn có thể làm được.

Lúc này Ninh phu nhân vẫn còn đang miên man suy nghĩ về chuyện Hàn đại nhân Hàn phu nhân và người làm mai cùng đến, chẳng lẽ là còn có cơ hội chuyển mình trong đó, nghe được những lời Tề Hanh nói, vội lên tiếng: “Thiếp thân không cần thu thập, như vậy cũng có thể cùng Hầu gia đi ra ngoài tiếp khách!” d/d/l/q/d

Tề Hanh liếc mắt nhìn gương mặt vàng khè của Ninh phu nhân, trong mắt thoáng hiện mấy phần chán ghét, ngay sau đó gật đầu nói: “Nếu người đã nói như vậy, chúng ta lập tức đi ra ngoài!”

Quay đầu nhìn Chu Thái phu nhân, chấp tay cười làm lạnh nói: “Mẫu thân nên nghỉ ngơi chốc lát, nhi tử cùng mẫu tử bọn họ trở về sẽ bồi nương nói chuyện.”

Chu Thái phu nhân gật đầu một cái, lại vẫn còn không yên lòng, liên tục dặn dò Tề Hanh mấy lần rằng đừng quên hôm qua đã đồng ý với bà ta..., nhận được lời khẳng định của Tề Hanh mới thả bọn họ rồi đi

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp Năm Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71: Chương 62.3

Phu thê Tề Hanh cùng Tề Thiếu Du ba người tới phòng khách thì thật sự thấy phu thê Hàn đại nhân cùng phu nhân đã ngồi nơi đó.

Hàn đại nhân mặc một thân trường bào màu xanh lá, mặt sáng ngời, vóc người cao lớn, khí vũ hiên ngang, nhìn qua vô cùng tuấn lãng, thế nhưng từ trước đến giờ trên gương mặt hần đều treo nụ cười ôn hoà thế nhưng lúc này đã không còn nữa, chỉ còn lại có chẳng chỉ là lạnh lùng khiến cho cả người hần thêm mấy phần uy nghi, làm cho người ta lúc này mới nhớ lại, người trước mắt này không chỉ là một kẻ thư sinh càng thêm là một người có địa vị cao.

Nhìn lại Hàn phu nhân cùng với phu nhân, cũng là mắt nhìn thẳng, thế nhưng gương mặt lại lạnh lùng.

Chén trà trước mặt ba người đều không hề có dấu hiệu được động qua.

Trong lòng Ninh phu nhân không nhịn được ‘lộp bộp’ một tiếng, cảm thấy trong chuyện này còn có một con đường sống cũng chỉ là do nàng ta si tâm vọng tưởng mà thôi.

Ninh phu nhân dờ dẩn run sợ, Tề Hanh đã mấy bước tiến lên ôm quyền làm lễ với Hàn đại nhân: “Bá quân huynh đại giá quang lâm, tiểu đệ không có đón tiếp từ xa, thật sự là quá thất lễ, quá thất lễ!”

“Tây Trữ hầu khách khí, hạ quan đảm đương không nổi!” Đúng là Hàn đại nhân vừa mở miệng lập tức không lưu tình chút nào, “Kính xin Hầu Gia kêu hạ quan Hàn tế tửu hoặc là Hàn đại nhân là được, tên tự của hạ quan đều do thân bằng cùng người trong gia quyền gọi, không đảm đương nổi Hầu gia cũng gọi như vậy!” d/d/léq5don

Thật là đảm đương không nổi à..... Trên mặt Tề Hanh không khỏi thoáng qua một tia ngượng ngập, nhưng ngay sau đó lập tức khôi phục lại cười nói: “Nếu Hàn đại nhân đã kiên trì như vậy, vậy Bản Hầu cung kính không bằng tuân mệnh! Hàn đại nhân, mời ngồi!”

Lại quát nha hoàn đang đứng bên cạnh một tiếng: “Còn không mau mang trà nóng lên cho khách!”

“Dạ, Hầu Gia.....” Nha hoàn sợ hãi đang muốn lui ra bên ngoài, Hàn đại nhân đã lạnh nhạt nói: “Hôm nay hạ quan tới bãi phỏng Hầu gia, là vì chính sự mà đến chứ không phải là vì dùng trà mà đến, sau khi hạ quan nói xong chính sự sẽ rời đi ngay, Hầu gia không cần phải khách khí!”

Nói xong không để Tề Hanh tiếp lời, lại nói: “Hôm nay hạ quan đến đây, là vì thu hồi thiếp canh của tiểu nữ, huỷ bỏ hôn ước giữa tiểu nữ và lệnh công tử. Hôm nay thiếp canh của lệnh công tử đã đưa tới đây rồi, kính xin Hầu gia cũng trả lại thiếp canh của tiểu nữ!”

Lúc Hàn đại nhân nói chuyện, phu nhân ngồi đối diện với Hàn phu nhân đã nâng một tấm thiếp canh màu đỏ ánh vàng lên, đưa đến trước mặt Ninh phu nhân.

Ninh phu nhân thấy chuyện đã không còn đường vặn hỏi, chỉ đành phải đứng dậy tiếp nhận thiếp canh của Tề Thiếu Du, l/q/d chỉ là đến cuối cùng vẫn chưa từ bỏ ý định, nhìn lại nhìn, cuối cùng vẫn là không nhận được hỏi Hàn phu nhân: “Nhã...Hàn phu nhân, giao hảo giữa hai nhà Tề Hàn xưa nay rất tốt, Thiếu Du hần cũng đã hiểu rõ chỗ sai rồi, chuyện này thật sự không còn đường nào để thương lượng nữa hay sao?”

Con mắt của Hàn phu nhân không nhìn lấy nàng ta một cái, cũng không thay đổi sắc mặt trả lời: “Lão gia nhà ta nói chuyện, làm sao ta có thể chen miệng vào? Nếu Tề phu nhân có lời gì muốn nói, không ngại thì trực tiếp nói với lão gia nhà ta!”

Ninh phu nhân bị đâm cho cứng họng, lại tiếp thu được ánh mắt cảnh cáo của Tề Hanh quét tới, chỉ đành phải cười mỉa nói một câu: “Là ta thất lễ!” Sau đó oán hận cúi đầu thấp xuống.

Lúc này Tề Hanh mới nhìn Hàn đại nhân, cười khỏ một tiếng nói: “Chuyện lần này, là do nhà chúng ta đuối lý trước, Hàn đại nhân có cái quyết định này, ta cũng không còn lời nào để nói, cũng không thể thêm mất thể diện mà xin Hàn đại nhân thu hồi quyết định đã đưa ra. Ta cũng không phải là bao che, nhưng chuyện lần này, đúng là khuyên từ Thiếu Du rất vô tội, muốn ôm trọng tôn từ (chất trai) cùng tôn từ đều là mong muốn của gia mẫu cùng phu thê già như bọn ta, muốn hương khói của Tề gia có người nối nghiệp cũng là do mấy người già chúng ta mà ra, Hàn đại nhân cũng biết tình hình của nhà chúng ta, tình hình của đại khuyến từ, lại còn có cái tiểu nhi từ kia về mặt thân phận lại kém một chút, có thể nói hương khói của Tề gia đều đặt lên lưng của hải từ Thiếu Du này, thật đúng là ‘bất hiếu hữu tam, vô vi hậu đại’, gia mẫu lại lớn tuổi như vậy rồi.”

Mấp máy môi, lại lộ vẻ mặt bất đắc dĩ: “Nói không dễ nghe thì chính là ai biết ngày mai sẽ như thế nào? Nghĩ muốn mau chóng nhìn thấy hậu nhân đời thứ tư, cũng là thói đời của con người.Ta thân là nhi tử, chỉ một cái nguyện vọng cuối cùng của lão mẫu thân cũng không có khả năng thoả mãn cho người, vậy ta còn có mặt mũi nào mà sống trên đời này nữa? Hàn đại nhân cùng phu nhân có muốn trách, thì trách một mình ta thôi, ngàn vạn lần đừng trách Thiếu Du, hắn là một lòng tôn kính cùng kính yêu hai vị thân sinh phụ mẫu, tối hôm qua hắn cả đêm cũng chưa từng chợp mắt, nói rằng cô phụ tâm lòng yêu thương của hai vị nhiều năm như vậy, muôn lần chết cũng khó trả lại lỗi lầm này! Hôm nay ta thân là nhi tử của người cũng khó, thân là phụ thân cũng khó, thân là Nhất gia chi chủ (trụ cột của gia đình) lại càng khó hơn, kính xin hai vị ngàn vạn lần thông cảm một hai, chính ta tại nơi này, chịu tội trước mặt hai vị!” d/d/l/q/d

Vừa nói lại vừa đứng dậy, cung cung kính kính khom lưng với Hàn đại nhân cùng Hàn phu nhân.

Tuy là Tề gia đuối lý trước, nhưng Tề Hầu gia đường đường là Nhất phẩm Hầu gia, lại là một nhi tử ăn nói khép nép như vậy, mọi người cũng đều là vì nhi tử của phụ mẫu. ...Lập tức nét mặt của Hàn phu nhân cùng phu nhân cũng giãn ra, nhất là phu nhân, nàng ta vốn xem chuyện lần này là không có gì lớn cả, dù sao đi nữa cũng sẽ không phát triển đến mức từ hôn, Hàn gia cũng không tránh khỏi quá sùng ái nữ nhi, thử hỏi nếu thật sự lui của hôn sự này với Tề gia, vậy nhà ai còn muốn cưới một tức phụ được nuông chiều như vậy vào cửa? Cũng không phải là cưới một vị Bồ Tát vào mà cung phụng!

Cho nên nàng ta lập tức mở miệng hoà giải, dầu gì cũng nên làm cho viên mãn, dù sao người xưa cũng có câu ‘thà phá mười ngôi miếu, cũng không huy một mối hôn nhân’!

Thế nhưng Hàn đại nhân đã giành mở miệng trước nàng ta: “Tuy cổ ngữ có nói ‘bất hiếu hữu tam, vô vi hậu đại’, nhưng cổ ngữ cũng có nói ‘nhân vô tín tắc bất lập’(1), nếu Hầu gia có tâm vì lệnh công tử mà chịu tội, vậy hạ quan cũng không nói gì được nữa, cũng chỉ có thể ưỡn nghiêm mặt mà nhìn!”

Hừ, nói dễ hơn nghe, ‘là do nhà chúng ta đuối lý trước’, đã biết là mình đuối lý trước vậy làm sao ngay sau đó lại mang đạo lý lớn hơn là ‘bất hiếu hữu tam, vô vi hậu đại’? Là chỉ trích nhà bọn họ không sớm gả nữ nhi tới đây vì Tề gia nói dối tông đường sao, lại không nên ngăn cản nữ nhân khác vì Tề gia nói dối tông đường sao? Đây là thái độ của người đuối lý sao? Ban đầu lúc đính hôn, chẳng lẽ lại không biết nữ nhi của bọn họ còn nhỏ tuổi sao, phải chờ Tề Thiếu Du tròn hai mươi hai tuổi mới có thể qua cửa sao? Nếu biết điểm này vậy mà còn kiên trì yêu cầu đính hôn, vậy thì cần phải hết lòng mà tuân thủ lời hứa của mình mới phải, một cái ứng xử cơ bản nhất là ‘tín’ mà cũng không làm được thì không phải là nam nhân, hắn mới khinh thường gả nữ nhi yêu thương của hắn tới!

Tề Hanh có chủ ý là lấy thái độ lập lòe nước đôi, hết sức hoà khí bỏ qua chuyện này, vì vậy hắn không tiếc hành lễ với Hàn đại nhân cùng Hàn phu nhân, chính là muốn lấy bi thương làm kế sách để đạt được mục đích từ hôn, lại để cho hai nhà không quá mức tổn thương hoà khí.

(2): Nhân vô tín tắc bất lập:

CHỮ TÍN

I.CÁI ĐÌNH

Nước Lỗ có một cái đình rất quý. Nước Tề bắt phải đem dâng. Vua Lỗ tiếc lắm, cho làm một cái đình giả đưa sang.

Vua Tề bảo: Phải có Nhạc Chính Tử đem đình sang nói, thì ta mới tin.

Vua Lỗ cho gọi Nhạc Chính Tử đến, bảo đi.

Nhạc Tử Chính hỏi: Sao không đưa đình thật?

Vua Lỗ nói: Ta quý cái đình ấy lắm.

Nhạc Tử Chính thưa: Nhà vua quý cái đình ấy thế nào thì tôi quý cái đức “Tín” của tôi như thế.

Sau đó vua Lỗ phải đưa đình thật Nhạc Chính Tử mới chịu đi.

II. THANH GŨM

Quý Trát là con vua nước Ngô đi du lịch các nước. Khi qua nước Từ vào thăm vua Từ. Vua Từ thấy Quý Trát có thanh gươm báu, muốn xin mà chưa dám nói, Quý Trát trong bụng cũng định cho mà chưa dâng được, vì cuộc du lịch chưa xong. Khi ở nước Tần về, thì vua Từ đã mất rồi. Quý Trát không biết làm thế nào, đành phải đem gươm đến treo chỗ gốc cây bên mộ vua Từ, rồi trở về

GIẢI NGHĨA

Nhạc Chính Tử: người nước Lỗ thời Xuân Thu học trò thầy Tăng Tử

Quý Trát: con út vua Ngô, một bậc danh nhân thời Xuân Thu

LỜI BÀN

Nhạc Chính Tử không chịu đem cái đỉnh giả. Quý Trát không chịu về không cho grom, đều là những người biết trọng chữ “Tín” cả. Giả không nói là thật đã quý, mới hứa trong bụng mà cố làm cho được lại quý hơn nữa. Ôi! Xưa nay chữ tín có giá biết ngần nào! Chữ tín liệt rõ trong ngũ thường, người ở đời giao thiệp cốt lấy chữ tín làm chủ. Cho nên cổ nhân có những câu như: “Nhân vô tín tắc bất lập”(Không Từ) nghĩa là không có tín thì không đứng được ở đời. “Tín vi quốc chi bảo”(Tân Văn Công) nghĩa là tín là cái báu của cả nước.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiệp Năm Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72: Chương 62.4

Nhưng lại không nghĩ tới hấn là tên giáo hoạt trên chốn quan trường, chẳng lẽ Hàn đại nhân là kẻ ngồi không? Đối với bộ dạng diễn xiếc của hấn, Hàn đại nhân căn bản là không cần phải đọc qua sách vở, Hàn đại nhân chỉ nhận đúng và sai, không hỏi ẩn tình cùng nguyên do, cho nên Tề Hanh chống lại hấn, chắc chắn chỉ có thể kinh ngạc.

Rõ ràng Tề Hanh bị Hàn đại nhân làm cho nghẹn khuất không xuống đài được, hấn ta vốn còn tưởng rằng bản thân đã bày ra tư thái hạ thấp như vậy rồi, coi như Hàn đại nhân chỉ cần mặt mũi ít nhiều cũng nên khiêm tốn vài câu, như vậy dầu gì hấn cũng có cái thang để đi xuống, lại không nghĩ rằng Hàn đại nhân lại bày ra dáng vẻ viecech này là vì nhân đức, thái độ không nhường ai. Cho nên Tề Hanh không khỏi âm thầm bực mình, chỉ đành phải quát mắng Tề Thiệu Du: “Nghiệt tử, còn không mau dập đầu tạ tội trước mặt Hàn đại nhân cùng Hàn phu nhân!”

Ngay từ lúc Tề Hanh khom người xuống thì Ninh phu nhân cùng Tề Thiệu Du cũng đã đứng ở sau lưng hấn ta, khom người xuống theo hấn ta, lúc này lại nghe được lời nói của Tề Hanh, lập tức quỳ xuống ngay tại chỗ, ‘đông, đông đông’, lập tức dập đầu ba cái với Hàn đại nhân cùng Hàn phu nhân, dập đầu mạnh đến nỗi cái trán sưng đỏ một mảnh, “Nhạc...Hàn đại nhân, Hàn phu nhân, được hai vị cất nhắc không chê, hứa phối hôn nữ nhi được hai người sung ái cho ta, mà ta...lại phụ lòng hai vị lão nhân ngài coi trọng bồi dưỡng, ta cũng không dám yêu cầu xa vời rằng hai vị lão nhân gia ngài tha thứ, chỉ cầu hai vị có thể bảo trọng thân thể, ngày khác nếu có việc gì cần đến ta, ta muốn lần chết cũng không chối từ!”

Chung quy cũng là Hàn phu nhân nằng nết thấy Tề Thiệu Du lớn lên, thương yêu hấn ta nhiều năm như vậy, mà hấn ta thân là văn bối, trưởng bối có lệnh, chỉ có thể phục tùng chứ nào có đạo lý chối từ....Hàn phu nhân là một phụ đạo nhân gia (một phụ nữ có chuẩn mực đạo đức) dễ dàng mềm lòng, thấy Tề Thiệu Du làm như vậy, gương mặt không khỏi lại giãn ra thêm một hai phần. Nhưng cũng biết nếu như hôm nay dễ dàng mềm lòng với Tề Thiệu Du như vậy, chính là đang đối xử ác độc đối với nữ nhi duy nhất mà mình yêu thương, và lại chuyện này đã náo đến trình độ này, dù như thế nào cũng không thể nào trở về như lúc trước được nữa, cho nên vẫn giữ vững thái độ, không có ý tứ muốn vặn hỏi chuyện này lại, vậy hành động của Tề Thiệu Du nằng không cần mềm lòng đúng không? Vì vậy Hàn phu nhân chỉ cúi thấp đầu xuống không nói một lời nào, phó thác cho Hàn đại nhân xử lý chuyện kế tiếp.

Năm đó Hàn đại nhân vốn là vì Tề gia là võ tướng, và lại Tề Thiệu Du chỉ là dòng chính thứ tử, cho nên không nguyện ý kết thân với Tề gia, nhưng ngại Hàn phu nhân thích, mà hấn cùng Hàn phu nhân lại là phu thê thiếu niên (vợ chồng trẻ), một đường cùng chung hoạn nạn có nhau, không muốn để cho Hàn phu nhân đau lòng, vì vậy chỉ có thể trái với lương tâm mà đồng ý của hôn sự này. Cũng may sau này lại thấy Tề Thiệu Du không phải là kẻ không biết lễ phép, không phải là kẻ chỉ biết quần áo lụa là có thú vui không tốt, ngược lại rất thích đọc sách vở, lúc này mới dần dần thích, lại không nghĩ rằng, sắp đến lúc hôn sự sẽ thành lại xảy ra chuyện như vậy, lập tức xoá tan sạch sẽ những cảm tình mà khó khăn lắm Hàn đại nhân mới có đối với hấn ta, hiện tại lại thấy Thiệu Du thật sự là rất chán ghét, như vậy làm sao lại vì hấn ta tùy tiện dập đầu mấy cái lập tức mềm lòng đây?

Lập tức cũng không gọi Tề Thiệu Du đứng lên, chỉ là hỏi Tề Hanh: “Hôm nay, những lời muốn nói cũng đã nói rồi, không biết khi nào!!dien~dàn%le#quy&don thì Hầu gia mới có thể trả lại thiếp canh của tiểu nữ? Lấy lại thiếp canh rồi, hạ quan cũng rồi đi sớm, đỡ phải quấy rầy Hầu gia!”

Tề Hanh thật sự là sắp bị Hàn đại nhân dầu muối đều không vào làm cho tức chết, thậm hận người đọc sách thánh hiền đúng là cổ hủ lại cổ chấp, nhưng vẫn không thể nào biểu lộ ra mà còn phải cố nén trong lòng cười lạnh nói: “Hàn đại nhân bình tĩnh chờ nóng. Bốn hầu sai người đi lấy ngay lập tức.”

Quay đầu lại nói với Ninh phu nhân: “Không nghe thấy Hàn đại nhân nói gì sao?” Còn không mau đi!” Sớm đuổi người đi, bọn hấn cũng đỡ nổi nóng hơn!

Lúc này Ninh phu nhân cũng hận Hàn đại nhân cùng Hàn phu nhân quá tuyệt tình, Thiệu Du cũng đã dập đầu với bọn họ đến mức da đầu cũng đỏ ửng muốn trầy trụa, nửa điểm cũng không buông tha, mà không buông tha thì cũng thôi đi, dầu gì cũng gọi Thiệu Du đứng lên trước đã....Ninh phu nhân còn sót lại mấy phần muốn vặn hỏi lại chuyện này cũng theo đó mà tan thành mây khói, khom người với Tề Hanh đáp một tiếng ‘Vâng’, lập tức nhìn thê tử Vương Đại bên cạnh gật đầu một cái.

Vì vậy thê tử Vương Đại khom người chào một cái, xoay người rồi đi, không bao lâu sau lập tức dâng lên một tấm thiếp canh màu đỏ ánh vàng lên.

Sắc mặt Ninh phu nhân không tốt lắm, tiếp nhận, tiến lên đưa cho phu nhân.

Đội phu nhân nhận lấy thiệp canh, sau đó đưa cho Hàn phu nhân xem qua, Tề Hanh lập tức đứng lên, miễn cưỡng cười nói: “Bổn hầu tiễn đại nhân ra ngoài!” Ý đồ đuổi khách hết sức rõ ràng.

Ai ngờ Hàn đại nhân lại sừng sững bất động, lạnh nhạt nói: “Hạ quan còn có một việc muốn cùng Hầu Gia thương lượng, đội thương lượng xong rồi, hạ quan tự sẽ rời đi!”

Vừa dứt lời, Tề Hanh đã cười nói: “Hàn đại nhân là muốn nói đến tiểu định lễ? Hôm qua gia mẫu đã phân phó với Bổn hầu, nói chung quy là do Thiếu Du đối với lệnh ái có lỗi trước, cho nên tiểu định lễ là do quý phủ bồi thường, Hàn đại nhân không cần phải khách khí!” Hừ, Quốc Tử giám tế tửu trong sạch hay không trong sạch, địa vị thanh cao hay không cũng khó mà nói được, cũng không tin tiền tài đặt ngay trước mặt mà hấn có thể không cúi đầu!

Ý niệm vừa thoáng qua, ý xấu lại tăng thêm: “Ý tứ của gia mẫu chính là ý tứ của Bổn hầu, chỉ là chuyện đã xảy ra như vậy, trong lòng Bổn hầu thật là băn khoăn, vì vậy muốn tăng thêm năm ngàn lượng bạc, tạm thời biểu lộ thành ý, kính xin Hàn đại nhân vui vẻ nhận...”

Chỉ là còn chưa nói hết lời, đã bị Hàn đại nhân bắt chợt đứng lên cười lạnh cắt đứt: “Tây trử hầu cho là Hàn gia ta nghèo nàn đến nỗi phải bán nữ nhi của mình hay sao? Hàn gia ta không sánh với Hầu phủ gia đại nghiệp đại (nhà cửa, của cải nhiều), nhưng vẫn chưa làm được hành vi vô sỉ bán nữ nhi của mình, tiểu định lễ của quý phủ, hôm nay ta chắc chắn sẽ trả lại, đến lúc đó kính xin Hầu gia tự mình kiểm tra và nhận! Chuyện hạ quan muốn nói là chuyện khác!”

Cũng không đợi Tề Hanh hỏi là chuyện gì, đã lấy tốc độ cực nhanh lại nói: “Hiện tại vị phu nhân chỉ thứ hai của lệnh công tử có khoẻ không? Hạ quan nghe người ta nói, hôm qua vị phu nhân kia bỗng nhiên ‘bị bệnh’ rồi, hiện tại bên ngoài đã điên cuồng truyền ra rằng Hàn gia ta là thay nữ nhi hả giận, ép quý phủ để cho vị kia ‘bị bệnh’, không biết Hầu gia có từng nghe đến những lời đồn đãi này chưa vậy? Mạng người lớn như vậy, Hàn gia ta cũng không dám tùy ý làm bậy, giết người bừa bãi, kính xin quý phủ lập tức cho mời thầy thuốc tới xem bệnh, để cho sớm ngày khoẻ mạnh, có thể là do không khí quý phủ không tốt, muốn nàng mau chóng bình an vô sự, chống đỡ một năm đến một năm rưỡi nữa cũng không phải là việc gì khó, không biết ý Hầu gia như thế nào? Nếu không, hạ quan chỉ có thể tấu chương nộp Hoàng Thượng, cầu xin Hoàng Thượng phân xử chuyện này!”

Hôm qua Hàn đại nhân đang trên đường từ Quốc Tử giám về nhà, vô ý nghe được người đi đường nghị luận chuyện Chu Quân Uyển bỗng nhiên ‘bị bệnh không dậy nổi’, ở nơi phố phường đủ các hạng người đồn hơi thừa lời nói xấu, làm sao có thể dễ nghe được? Hầu hết đều nói Hàn gia ý thế khi để nữ cô nhi, cũng lại mắng Tây trử hầu phủ không phúc hậu, tóm lại bọn họ nói rất là khó nghe.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp Năm Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.